

Giới thiệu Sủng Thê Làm Vinh

Mang nét ngôn tình cổ đại, tác phẩm Sủng Thê Làm Vinh được viết bởi Thượng Quan Mộ Dung lấy bối cảnh kiếp trước, Kỳ Thanh Y bị người hãm hại, làm thiếp cho biểu ca, kết quả đồng quy vu tận cùng kẻ thù.

Sau khi sống lại, nàng nghĩ rằng, nam nhân mà đáng tin, heo mẹ biết leo cây. Thay vì vạch mưu hôn sự, chẳng thà tự mình trở thành đuôi vàng.

Song có người không để nàng như nguyện, không có truyện gì cũng chạy tới trước mặt nàng nháy mắt đá lông nheo.

Kỳ Thanh Y nổi khùng: Rốt cuộc, ngươi muốn làm gì?

Từ Lệnh Sâm: Đều là xuyên không sống lại một đời, không bằng kết đồng minh?

Kỳ Thanh Y: Ta đảm nhiệm xinh đẹp như hoa, ngươi lo phần chém giết?

Từ Lệnh Sâm: Không! Ta lo phần chém giết, cũng ôm luôn phần xinh đẹp như hoa.

Kỳ Thanh Y: Thế còn ta?

Từ Lệnh Sâm: Cổ vũ ta, khen ngợi ta, khích lệ ta, vuốt ve ta, hôn ta, ôm ta, gả cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Đêm đã khuya, đèn Dương Giác* trong phòng Kỳ Thanh Y vẫn sáng. Nàng không tắm rửa nghỉ ngơi, mà soi gương trang điểm, dùng toàn bộ tinh thần để trang điểm.

Mười một tuổi tới phủ Bình Dương Hầu, đến nay đã là bảy năm, mà bảy năm này nàng phải chịu bao đè nén, ảm ức, tức giận.

Lại thêm ba năm tiếp, nàng càng như cá chậu chim lồng, nhìn như hòn ngọc quý trên tay, an nhàn sung sướng, nhưng sự thật nàng chỉ là đồ chơi của người khác mà thôi.

Từ Lệnh Kiểm giam giữ nàng, giết đệ đệ Thanh Thái của nàng.

Nực cười thay nàng còn chẳng hay biết, Lê quý đôn, Mập cứ cho rằng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời dạ vâng hầu hạ, hẳn sẽ bỏ qua cho Thanh Thái.

Mấy ngày nay, nàng thoa phấn trang điểm để chính tay giết kẻ thù, báo thù cho bản thân và đệ đệ.

Từ lúc hoàng đế bệnh tình nguy kịch đến lúc Từ Lệnh Kiểm lên ngôi sau hai mươi bảy ngày giữ đạo hiếu, ước chừng đã qua bốn mươi hai ngày.

Nàng tin chắc, đêm nay nhất định Từ Lệnh Kiểm sẽ tới.

Bên ngoài vọng đến tiếng bước chân nhẹ, cả người Kỳ Thanh Y cứng đờ, nắm chặt nắm tay.

Ngoại trừ Từ Lệnh Kiểm ra không còn ai khác. Vậy thì kết thúc trong hôm nay đi.

“Thanh Thanh, ta tới rồi đây.”

Từ Lệnh Kiểm mặc bộ đồ đen, trên khuôn mặt trong trẻo tuấn tú là nụ cười mang theo vài phần đắc chí.

Trong chớp mắt nhìn thẳng hắn, trong lòng Kỳ Thanh Y dâng lên nỗi chán ghét, nàng hít một hơi sâu, ép bản thân tỉnh táo.

Mấy năm trôi qua, Mập, lqđ đọc truyện online, không một ngày nào nàng không muốn giết hắn, không một ngày nào không sống trong nỗi khổ sở đau đớn. Cuối cùng, hôm nay nàng đã có thể giết hắn, tựa như suy nghĩ mấy năm nay.

Từ Lệnh Kiểm, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!

“Kiểm lang, ngươi đến rồi.”

Trên khuôn mặt Kỳ Thanh Y là nụ cười xinh đẹp thêm mấy phần quyến rũ, tựa như nụ hoa mềm mại trên cành ngày đầu xuân, làm người ta sinh ra cảm giác trìu mến.

Từ Lệnh Kiểm ngạc nhiên. Trước nay tuy Thanh Thanh dịu dàng nhưng lúc nhìn hắn luôn có vẻ kiêu kỳ, xa cách mà hôm nay nàng cười với hắn như vậy làm hắn như si như mê.

Hắn vội vàng bước nhanh về phía trước, cầm tay Kỳ Thanh Y, giọng nói dịu dàng hết mức có thể: “Thanh Thanh, mấy ngày nay ta không tới thăm nàng, ảm ức cho nàng rồi.”

Giọng nói dè dặt như che chở trên bảo hiểm thế.

“Kiểm lang nói chuyện này mà làm chi?” Kỳ Thanh Y hờn dỗi lườm hắn, đôi mắt đẹp phản chiếu ánh nến rực rỡ lấp lánh, xinh đẹp không gì sánh.

Lúc này Từ Lệnh Kiểm mới chú ý, hôm nay Kỳ Thanh Y ăn diện vô cùng xinh đẹp. Là bởi hắn lên ngôi nên cảm thấy vui mừng vì hắn ư?

Trong lòng hắn ấm áp, nắm tay nàng càng thêm chặt: “Thanh Thanh, nàng tốt với ta như vậy...” Hắn rất cảm động, không biết nên nói gì cho phải.

Lúc lâu sau hắn mới mở miệng: “Nàng yên tâm, trong hậu cung nhất định có một chỗ dành cho nàng. Nàng đã cố thêm mấy tháng nữa, chờ ta thu dọn Mạnh Tĩnh Ngõ và Mạnh Thái hậu, nhất định ta sẽ nghĩ cách đưa nàng tiến cung.”

Mạnh Tĩnh Ngạc là thê tử kết tóc của hắn, mà Từ Lệnh Kiểm có thể đăng ngôi đế vị cũng là do được sự trợ giúp đắc lực của Mạnh Thái hậu.

Qua cầu rút ván, không hổ danh Từ Lệnh Kiểm!

Kỳ Thanh Y bị sự vô si của hắn làm cho ghê tởm, nàng mấp máy môi, cố gắng để bản thân cười tự nhiên, giọng nói mềm thêm chút nữa: “Kiểm lang, có phải ta nên đổi giọng, gọi ngươi là bệ hạ không?”

Từ Lệnh Kiểm tiến lên ôm eo nàng, cười nói: “Mặc kệ ta là Hoàng đế cũng được, thái tử cũng tốt, ta mãi là Kiểm lang của nàng.” Nói xong liền xoa người, ôm nàng đi về phía giường.

Thứ hắn thích, trước nay đều chỉ là sắc đẹp của nàng.

“Kiểm lang!” Kỳ Thanh Y khẽ đẩy hắn, không vui lắm bầm: “Ta chờ ngươi đã mấy ngày, hôm nay đặc biệt tự mình xuống bếp nấu bao nhiêu món ngươi thích...”

“Thật không?” Từ Lệnh Kiểm vô cùng vui mừng, lúc này mới để ý quả thực bên ngoài bày một bàn toàn món ngon.

“Thanh Thanh, vất vả cho nàng rồi. Sau này những chuyện như này để hạ nhân làm là được rồi. Tâm ý của nàng, ta đều hiểu.”

Từ Lệnh Kiểm ôm nàng, ngồi xuống cạnh bàn, Kỳ Thanh Y nâng ly rượu lên kính hắn: “Nguyện Kiểm lang giang sơn vững bền,”

Từ Lệnh Kiểm cũng nâng ly rượu lên, đang định theo thói quen cầm ngân châm thử rượu thì Kỳ Thanh Y cười khúc khích, nhấp một ngụm trước, sau đó đưa ly rượu tới bên môi Từ Lệnh Kiểm, dáng vẻ nũng nịu của nàng, dù tâm địa sắt đá cũng hóa thành sợi chỉ mềm.

Từ Lệnh Kiểm nâng mặt nàng lên, hắn áp môi mình lên môi mình, nuốt rượu xuống bụng.

Kỳ Thanh Y vội rút chén nữa: “Chén này chúc ta và Kiểm lang vợ chồng hòa thuận, ân ái bạc đầu.”

Từ Lệnh Kiểm tiếp tục uống, sau đó ôm nàng triền miên. Hơn tháng không gặp, hắn nhớ nàng vô cùng.

Bụng hắn nóng ran, cảm giác ran rát.

Ban đầu hắn không để ý, nhưng khi cơn đau ngày càng mãnh liệt, cuối cùng hắn cũng ý thức được không bình thường, một tay hắn đẩy Kỳ Thanh Y ra, trên khuôn mặt tuấn tú đều là vẻ hoảng sợ.

“Ngươi cho ta uống cái gì?”

“Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là cô đoạn trường.” Kỳ Thanh Y lão đảo lui về sau hai bước, cố gắng đỡ cái bàn phía sau để đứng vững, thở hào hển như ông thông gió bị nứt.

Cha nàng là tiến sĩ hai bảng*, mẫu thân cũng là quý nữ nhà cao cửa rộng, nguyện vọng từ nhỏ của nàng chỉ như trong vở kịch Nam*, gả cho một lang quân như ý, cùng hắn cử án tề mi, bạc đầu giai lão.

*Tiến sĩ hai bảng (两榜进士): Trong cuộc thi, thi Hương trúng cử gọi là ất bảng, hay ất khoa. Tiến sĩ gọi là giáp bảng hay giáp khoa. Phàm những người thông qua thi Hương trúng ất bảng (cử nhân), sau đó thi đình trúng giáp bảng (Tiến sĩ) được gọi là tiến sĩ hai bảng.

*Kịch Nam (戏文): Loại hình nghệ thuật sân khấu miền Nam, thời xưa (Theo Lạc Việt)

Nhưng tất cả đều bị Từ Lệnh Kiểm phá vỡ!

Nếu không phải hấn ham mê vẻ đẹp của nàng, cướp đi trong sạch của nàng, sao nàng có thể trở thành thiếp của Trần Văn Cẩm, sao có thể bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm?

Nếu không phải vì đệ đệ, nàng đã xuống dưới cửu tuyền đoàn viên cùng cha mẹ. Nàng không khác gì cá chậu chim lồng, bị nhốt trong chiếc lồng hoa mỹ, chịu đựng nhục nhã, áp bức chỉ vì đệ đệ có thể bình an, không ngờ ngay cả hy vọng xa vời này cũng bị Từ Lệnh Kiểm đập nát.

Đã vậy nàng còn sống làm chi! Hôm nay, chính nàng sẽ giết chết Từ Lệnh Kiểm.

“Bay đâu!” Từ Lệnh Kiểm ôm bụng, chạy về phía cửa, đi được vài bước, vì con đau trong bụng mà ngã sòng xoài dưới đất.

“Đừng phí phạm thời giờ.” Sắc mặt Kỳ Thanh Y tái nhợt, cười lạnh: “Người sợ Mạnh Tĩnh Ngỗ biết đến sự tồn tại của ta, mỗi lần xuất cung đều tìm đủ lý do, còn tìm người có dung mạo na ná người, mặc quần áo của người để thay thế. Vì tránh bị phát hiện, ngay cả cận vệ người cũng để lại cho tên thế thân. Hôm nay chỉ có mình người đến, trong Ngự Xuân viên này, trừ người và ta, không còn một ai khác.”

“Vì ngày hôm nay mà ta phải mất năm tháng lập mưu.” Giờ phút này, trong đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Thanh Y là hận ý ngút trời: “Từ Lệnh Kiểm, hôm nay chính là ngày chết của người!”

“Người điên rồi!” Từ Lệnh Kiểm ôm bụng, không dám tin nhìn nàng: “Hiện nay ta đã là Hoàng đế, qua năm mới ta sẽ thay đổi niên hiệu, đến lúc đó sẽ đại xá thiên hạ, tuyển chọn tú nữ. Người dùng thân phận biểu tiêu thư, bà con xa của Trần gia tiền cung, sau này có thể quang minh chính đại ở cạnh ta, trở thành Hoàng quý phi, hưởng vinh hoa phú quý.”

“Thế thì đã sao?” Kỳ Thanh Y lạnh giọng chất vấn: “Ta cùng lắm chỉ là món đồ chơi trong tay người mà thôi, cùng lắm chỉ là đồ cái lồng giam lớn hơn mà thôi! Ai thêm ở lại cạnh người, ai thêm làm Hoàng quý phi.”

Mấy năm nay, Kỳ Thanh Y chịu bao nhục nhã, cuối cùng lúc này không chịu nổi nữa, nỗi hận trong mắt tựa sóng to gió lớn ập lên người Từ Lệnh Kiểm: “Các người giết Thanh Thái, lại còn lừa ta, vẫn muốn bắt ta vâng lời hầu hạ người như trước! Từ Lệnh Kiểm, chỉ tiếc trong tay ta không có thanh đao, không thể băm người thành vạn đoạn, người chết như vậy quả là thoải mái quá.”

“Người cho rằng ta chết, người vẫn có thể sống được ư?” đột nhiên Từ Lệnh Kiểm đứng dậy, đẩy ngã Kỳ Thanh Y, ngồi trên người nàng, bóp cổ nàng: “Người cho rằng ta chết, người cho rằng người và Trần Văn Cẩm có thể như hình với bóng? Người nằm mơ! Trần Văn Cẩm chỉ coi người như hòn đá kê chân, người cho rằng sao ta có thể đắc thủ, nếu không phải Trần Văn Cẩm hạ thuốc người, chẳng lẽ người sẽ ngủ trên giường ta ư? Những năm này, ta móc tim móc phổi với người, coi người như trân bảo, hận không thể móc tim dâng đến trước mặt người, kết quả người chỉ nhớ đến Trần Văn Cẩm! Đồ tiện nhân, ta chết, người cũng đừng hòng sống sót, cả phủ Bình Dương Hầu đều phải chôn theo ta...”

Giọng nói gằn giữ của Từ Lệnh Kiểm ngày càng nhỏ, cuối cùng trở thành những tiếng thờ đóc.

Nàng biết, nàng đương nhiên biết. Từ Lệnh Kiểm đáng ra nên ở trong cung, cuối cùng chết tại phủ Bình Dương Hầu, lại còn chết cùng chỗ với nàng, Mạnh Tĩnh Ngọc và Mạnh thái hậu chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định, đến lúc đó những gì Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm làm đều sẽ bị bại lộ, Trần Văn Cẩm và phủ Bình Dương Hầu đều gặp phải tai họa ngập đầu. Nhất là Trần Văn Cẩm, dựa theo tính tình Mạnh Tĩnh Ngọc, nói không chừng sẽ lăng trì xử tử hắn.

Nghĩ đến việc Trần Văn Cẩm sẽ hứng chịu thiên đạo vạn quả, bị hành hạ đến chết, Kỳ Thanh Y cảm thấy dù mình có chết cũng sẽ mỉm cười dưới cửu tuyền.

Bàn tay đang bóp cổ nàng dần lỏng, Từ Lệnh Kiểm nôn ra ngụm máu tươi rồi ngã sang một bên.

Kỳ Thanh Y dùng sức lực còn sót đẩy hắn ra, muốn bò đến nơi cách xa hắn. Lúc sống, bị Từ Lệnh Kiểm làm bản thân thế, chết rồi, nàng muốn cách hắn thật xa.

Trong bụng lại truyền đến cơn đau buốt, máu tươi chảy ra từ khe môi nàng, nước mắt làm nhòe hai mắt nàng.

Phụ thân, mẫu thân, con vô dụng, không bảo vệ được Thanh Thái, để hắn bị kẻ xấu hãm hại. Cuối cùng con cũng báo được thù, con xuống dưới tìm hai người đây. Thanh Thái, tỷ tỷ xin lỗi đệ, tỷ tỷ đến với đệ đây.

- Hết chương 1 -

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trừng Trị Nha Hoàn

Qua lễ Long Sĩ Đầu mừng 2 tháng 2*, trời xanh gió mát, những cây liễu bắt đầu nhú ra những liếc lá xanh mơn.

*Long Sĩ Đầu: Phong tục truyền thống của TQ, còn được gọi là “lễ cày bừa vụ xuân”, “lễ đồng áng”, “lễ xuân long”, đây là ngày lễ truyền thống dân gian TQ.

Kỷ Thanh Y viết xong con chữ cuối cùng trong lê quý đôn, đọc tr online “Kinh Kim Cương”, đặt bút xuống, xoa bóp cổ tay hơi ê ẩm, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc rèm treo sáng sủa sạch sẽ, gốc ngọc lan cao lớn trong sân đã lên chồi. Mùa xuân đến, mọi vật tràn trề sức sống, nghênh đón cuộc sống mới. Mà Kỷ Thanh Y nàng cũng sống lại một lần.

Kiếp trước nàng thất thân trước hôn nhân, “quyên rũ” biểu ca, để cha mẹ đã mất phải hổ thẹn, khiến đệ đệ còn trẻ không thể ngóc đầu. Ánh mắt ngoại tổ nầu nhìn nàng đầy chán ghét và ruồng bỏ, đối xử với nàng cũng mang theo khinh bỉ.

Bề ngoài, nàng là thiếp của biểu ca, sự thực nàng bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm. Sao nàng có thể luân lạc tới bước đường này? Lúc nàng chết, vẫn chưa tròn đôi mươi, Thanh Thái càng thêm hại ơn, chết lúc nào nàng cũng không biết.

Tất thấy những chuyện này đều bắt đầu từ lúc nàng ly trà Lê Nguyệt Trừng bụng đến, nàng hoa mắt chóng mặt, chỉ còn lại lý trí ít ỏi, mặc cho Từ Lệnh Kiểm tới gần nàng.

Nhớ tới đủ chuyện của kiếp trước, Kỷ Thanh Y rùng mình, đầu ngón tay run rẩy.

Không, không!!

Những chuyện đó đều đã qua, chỉ là con ác mộng mà thôi.

Hiện tại những chuyện đó đều chưa xảy ra, nàng mới mười bốn, là Kỷ biểu tiểu thư kiều ngạo, đọc truyện LQ đôn online ngang ngược không thể tha thứ chứ không phải chìm hoàng yến bị Từ Lệnh Kiểm nhốt trong khuôn viên tĩnh xảo.

Kỷ Thanh Y ép bản thân không nhớ tới những chuyện cũ, tầm mắt dời về trong sân. Nàng làm sai chuyện, bị phạt, bị đưa đến biệt viện Tư Quá. Phải chép Kinh Kim Cương 100 lần mới có thể trở lại kinh thành.

Kiếp trước, nàng ở lại đây hơn năm tháng, mãi đến tháng ba năm nay, Thanh Thái lên con số, hôn mê gọi tên nàng, ngoại tổ mẫu mới đón nàng về.

Bây giờ đã là đầu tháng hai, cách thời gian nàng hồi kinh còn hơn một tháng. Nếu như nàng có thể chép kinh văn xong sớm thì có thể về sớm hơn, Thanh Thanh cũng không cần chịu khổ vì bệnh tật.

Dưới cây ngọc lan có hai nha hoàn đang ngồi, mặt tròn mắt trũng tên Thái Tâm, còn người có dung mạo xinh xắn, chững chạc tên Tổ Tâm, đều là thị tỳ thiếp thân của nàng.

Tổ Tâm nhìn trời, nói với Thái Tâm: “Tiểu thư đã viết cả buổi sáng rồi, không thể để nàng viết tiếp được, nếu không mai sẽ kêu đau cổ tay.”

“Ừm, vậy ta đi nhắc tiểu thư nghỉ ngơi.” Thái Tâm chạy vào Minh Đường, giọng nói to rõ gọi: “Tiểu thư!” Mập, LQuý đôn online Sau đó sải bước đi vào gian phía Đông: “Tiểu thư viết liên tục từ sáng đến trưa, nên nghỉ một lúc.” Vừa nói vừa đi đến bên án ký, thấy hôm nay Kỷ Thanh Y viết nhiều hơn thường ngày, liền vui vẻ hô lên: “Viết được nhiều quá.”

Kỷ Thanh Y neho mắt, liếc nàng. Thái Tâm nhớ đến lời dặn dò của Kỷ Thanh Y mấy hôm trước, liền vội vàng im bật, dùng tốc độ nhanh nhất cảm hơn nửa chỗ kinh văn đã chép xong giấu đi. Kỷ Thanh Y hải lòng gặt đầu. So với Tổ Tâm, Kỷ Thanh Y càng muốn tin tưởng Thái Tâm.

Kiếp trước, những người bên cạnh nàng đều không có kết quả tốt, trừ Tổ Tâm. Nhưng nàng không thể vì chuyện này mà phán quyết Tổ Tâm bất trung với nàng. Vậy nên từ lúc sống lại đến nay, nàng luôn âm thầm quan sát Tổ Tâm, nhưng không thấy có gì mờ ám. Hoặc giả Tổ Tâm trung tâm với nàng, chỉ là nàng nghĩ nhiều. Hoặc là Tổ Tâm nguy trang quá giỏi làm nàng không phát hiện ra điều gì. Cho nên nàng phải nghĩ cách dò xét.

Tổ Tâm bụng điểm tâm đi vào, vui vẻ: “Tiểu thư đói bụng không, đây là đậu phụ vàng nhà bếp mới làm, tuy không thể so với trong phủ, nhưng là đầu bếp Thái phu nhân phái tới, tiểu thư ném thử xem.”

Tổ Tâm nói xong liền thở dài: “Chờ tiểu thư chép xong “Kinh Kim Cương” là chúng ta có thể trở về kinh thành, không cần chịu khổ nữa.”

Thì ra chép kinh văn là chịu khổ, so với những khổ sở và nhục nhã trong kiếp trước, đây coi là gì?

Kỷ Thanh Y lau tay, cầm một miếng đậu phụ vàng, vừa đưa vào trong miệng không khỏi sửng sốt. Lạnh!!

Tổ Tâm tí mỉ, những chuyện của tiểu thư là nàng luôn vô cùng ân cần, sao có thể bụng điểm tâm lạnh đến?

Khoan! Nàng không muốn ở biệt viện nên luôn gây chuyện, giờ thôi hừ. Bà tử trong phòng bếp bị nàng đuổi đi không ít. Lý tẩu mới tới có thân thích với Đỗ ma ma, mà hai ngày nữa Đỗ ma ma sẽ tới kiểm tra tiến độ chép kinh của nàng. Đột nhiên, suy nghĩ của Kỷ Thanh Y trở nên rõ ràng.

“Đáng chết, thứ này cũng dám bụng cho ta ăn sao!”

Miếng đậu phụ vàng này nàng chỉ cắn miếng nhỏ, phần còn lại nàng ném vào trong đĩa, sau đó nổi giận ra khỏi phòng. Nàng đến phòng bếp đi một vòng, sau đó nhanh chóng trở lại, rón rén đứng sau cánh cửa phía Tây.

Tổ Tâm đang kéo tay Thái Tâm, nhẹ lời khuyên nàng không nên đi ngăn cản Kỷ Thanh Y: “Trong lòng tiểu thư đang tức giận, bây giờ người đi ngăn nàng càng làm ngọn lửa trong lòng nàng cháy mạnh hơn. Cũng nên để nàng trút ra ngoài, nếu không chịu đựng đến sinh bệnh thì không hay, chờ tiểu thư phát giận xong, người lại đi khuyên nhủ nàng. Trước chúng ta gom lại kinh thư đã chép đã.”

Thoạt nghe những câu chữ này đều là suy nghĩ cho tiểu thư, nhưng ngẫm nghĩ lại đều là những lời nói chứa lòng khích bác. Kỷ Thanh Y thất thần chốc lát, qua nhiên nàng không trách lầm Tổ Tâm, phần đồ cạnh mình chính là nàng!

Sao trước kia nàng không nhìn ra Tổ Tâm rắp tâm hại mình, khắp nơi khích bác mình, đẩy mình vào bất nghĩa? Kỷ Thanh Y cười lạnh, qua khe hở cửa rèm nhìn Thái Tâm. Thái Tâm không nghe lời Tổ Tâm đi thu kinh văn, mặt lộ vẻ do dự, rõ ràng bị Tổ Tâm thuyết phục.

Tổ Tâm thấy Thái Tâm không ra ngoài ngăn cản Kỷ Thanh Y gây chuyện, liền yên lòng buông tay ra, xoay người đi gom kinh văn Kỷ Thanh Y chép. Thấy Kỷ Thanh Y mới viết được ba bốn trang giấy liền nhủu mày thở dài: “Tuy tiểu thư đã rất nỗ lực nhưng tiến độ này vẫn không kịp được, mấy hôm nữa Đỗ ma ma tới kiểm tra, phải làm thế nào bây giờ? Bằng không xé chiều hôm nay chúng ta cùng giúp tiểu thư chép.”

Dáng vẻ thật tâm thật tình suy nghĩ vì Kỷ Thanh Y, đúng là kẻ gian làm như trung thành. Kỷ Thanh Y nhấc chân, đứng ở cửa, đúng lúc Tổ Tâm cau mày ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm nhau.

Tổ Tâm giật mình, sững sờ một lúc mới hỏi: “Tiểu thư về lúc nào vậy? Có phải Lý tẩu làm tiểu thư tức giận không?”

Kỷ Thanh Y đứng ở cửa, thu hết vẻ ngạc nhiên của Tổ Tâm vào đáy mắt. Đúng vậy, lúc này mình không ở phòng bếp gây chuyện mà trở về, đánh nàng ta trở tay không kịp, bảo sao không ngạc nhiên cho được. Kỷ Thanh Y cười lạnh, hơi héch càm, nhìn chằm chằm Tổ Tâm.

“Tiểu thư.” Tổ Tâm hơi ngần người, sau đó tiến lên cầm tay Kỷ Thanh Y, làm như hòa giải nói: “Lý tẩu tuổi trẻ, lại ý vào mình có họ hàng với Đỗ ma ma, trước giờ không đặt người bình thường trong mắt. Trừ Thái phu nhân và Hầu gia, dù là đại tiểu thư bà ấy cũng chưa từng nhân nhượng. Dù chúng ta có khó chịu thì cũng chỉ chịu mấy tháng này, tiểu thư nhẫn nhịn thêm chút nữa là qua thôi.”

Nhẫn nhịn? Nhẫn nhịn kiểu gì đây? Trước kia Kỷ Thanh Y không biết bộ mặt thật của Tổ Tâm thì thôi, nếu bây giờ đã nhìn rõ, sao nàng còn phải chịu đựng nữa! Nửa tháng này, nàng chịu đủ rồi.

Tổ Tâm vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng “bốp”, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy má trái đau rát. Tổ Tâm ngẩng đầu, không dám tin nhìn Kỷ Thanh Y, ánh mắt nàng lạnh lùng. Ngạc nhiên sao, không ngờ tới đúng không? Đại nha hoàn này, nàng ta nói gì nàng nghe này, tín nhiệm nể trọng, kiếp trước đừng nói là đánh nàng ta, dù chỉ một câu nói nặng lời cũng chưa từng.

Tính nàng không tốt, chẳng qua tính thế bất buộc, không thể không nguy trang mình như một con nhím, nếu không các nàng cô nhi ấu ọe, ăn nhờ ở đậu sớm muộn gì cũng bị những người kia ức hiếp đến chết. Gai của nàng luôn chỉ xù ra với người ngoài, với người bên cạnh, nàng rất hòa khí, cũng rất dễ nói chuyện. Song hôm nay nàng đột nhiên khác thường, cho Tổ Tâm một bạt tai thật đau.

Nàng tín nhiệm Tổ Tâm, nể trọng nàng ta, nhưng nàng ta báo đáp nàng như nào? Lừa nàng thông đồng cùng Lê Nguyệt Trùng, giám thị nhất cử nhất động của nàng, báo cho Lê Nguyệt Trùng biết. Kiếp trước nàng thê thảm như vậy, không thể không kể công của Tổ Tâm. Nàng đâu chỉ muốn đánh nàng ta, đến lòng muốn giết cũng có. Không vội, Tổ Tâm, Lê Nguyệt Trùng, Trần Văn Cẩm, Từ Lệnh Kiểm... Từng người một, kiếp này, bọn họ đừng hòng làm tổn thương nàng.

Tổ Tâm bị một cái tát làm cho mộng mị. Xảy ra chuyện gì thế này? Trước giờ tiểu thư có tức giận nhưng chưa từng đánh người. Chẳng lẽ hành động của mình bị lộ? Ý niệm sau cùng làm Tổ Tâm lạnh cả người.

“Tiểu thư!” Tổ Tâm nức nở, quỳ gối bên chân Kỷ Thanh Y: “Là lỗi của nô tỳ, tiểu thư phạt nô tỳ thế nào cũng được, nhưng đừng làm đau tay.” Kỷ Thanh Y nhìn nàng từ trên cao, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng.

Phản ứng đúng là nhanh! Lúc này mà vẫn không quên suy nghĩ cho chủ nhân, đúng là trung tâm thật lòng, tình thâm ý nặng! Nếu không phải nàng từng chết một lần, sợ sẽ bị nàng lừa dối. Nhưng nàng ta quả là nô tỳ tốt, vất óc tìm kế khích bác nàng đi phòng bếp, suy ra cũng chỉ để nàng xúc phạm Lý tẩu, mìn lòng Đỗ ma ma.

Đỗ ma ma là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân, nàng gây tội với Đỗ ma ma, sao có thể trở về phủ Bình Dương hầu nữa?

“Tiểu thư, nô tỳ biết trong lòng tiểu thư khó chịu, tiểu thư nói với nô rỳ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nô tỳ cũng biết mình sai ở đâu.” Tổ Tâm ngẩng đầu, năm ngón tay đỏ bầm trên má trái quả là làm đau mắt, ánh mắt hồng hồng, nóng nảy: “Tiểu thư đánh nô tỳ, mắng nô tỳ cũng được, nhưng đừng để bản thân tức giận.”

Chẳng qua chỉ muốn Kỷ Thanh Y nói ra, muốn biết trước mặt Kỷ Thanh Y nàng ta có bại lộ hay không mà thôi.

Kỷ Thanh Y không cho nàng ta như ý, nàng nghiêm mặt, lạnh lùng chỉ ra ngoài: “Ra ngoài quỳ cho ta.”

Tổ Tâm hoảng hốt, nước mắt rơi xuống từng giọt, trước khi đi ra vẫn không quên dập đầu với Kỷ Thanh Y: “Vâng!”

Kỷ Thanh Y nhìn Tô Tâm sống lưng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiên cường quỳ gối trong đình mà không khỏi cười lạnh.

Nàng không trừng trị nổi Lê Nguyệt Trừng, nhưng thủ đoạn chơi đùa Tô Tâm vẫn cần có. Nô tỳ lừa dối chủ nhân, chết không đáng tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chủ Tô Mưu Kế Báo Thù

Trong gian phía Tây, Kỷ Thanh Y ngồi đoan chính trên giường, Thái Tâm bê một chiếc ghế con đến ngồi phía dưới Kỷ Thanh Y.

“Tiểu thư, không ngờ Tô Tâm là hạng người lòng dạ như vậy.” Thái Tâm tức đến trợn mắt, hai tay nắm chặt: “Tiểu thư đối với nàng ta tốt như vậy, sao nàng ta có thể hãm hại người như vậy? Hừ, cái thứ sói mặt trắng không biết xấu hổ, lúc trước nếu không phải người cho nàng ta bạc, chỉ sợ ca ca nàng ta đã chết vì bệnh tật, chứ làm gì có chuyện đi theo đại quân sự học việc?”

Bị người mình nể trọng nhất hãm hại, Kỷ Thanh Y sao có thể không hận? Nàng tự nói với mình, cơm ăn mừng miếu, thù báo từng bước. LQĐôn Mập, Nàng tới giờ không phải người thông minh, lại lấy yếu địch mạnh, nhất định không thể làm bừa, nhất định phải nhẫn. Nhưng vừa rồi nhìn dáng vẻ dối trá ghê tởm của Tô Tâm, nàng không nhịn được.

Nếu không phải nghĩ đến sau này cần dùng Tô Tâm đánh lừa kẻ thù, nàng liền giết nàng ta ngay lập tức. Vốn vô cùng tức giận, lúc này nghe Thái Tâm nói vậy, tức giận trong lòng nàng liền tiêu tán. Nàng cần gì tức giận vì kẻ không liên quan? Tô Tâm thực chất chỉ là kẻ bị sai sử, nếu ngay cả một con cò nhỏ cũng có thể làm nàng tức giận, vậy chẳng phải nàng tức giận vô ích?

“Đừng tức giận.” Kỷ Thanh Y vỗ tay Thái Tâm, giọng điệu ôn hòa: “Vì nàng ta không đáng.”

“Sao nô tỳ có thể không tức giận?” Khuôn mặt Thái Tâm tức đến đỏ bừng, cắn răng: “Nô tỳ và nàng ta cùng lớn lên ở nông thôn, đều là bảy tám tuổi đến phủ, sau đó được Thái phu nhân đưa đến cạnh người. Nàng ta xinh đẹp hơn nô tỳ, thông minh hơn nô tỳ, trong lòng nô tỳ vẫn luôn hâm mộ, kính nể nàng ta, coi nàng ta như tỷ tỷ mình mà tín nhiệm, nhưng không thể nào ngờ nàng ta là người như vậy.” Nói xong, vành mắt đỏ bừng, nước mắt tí tách rơi xuống.

Bị người thân cận nhất phản bội, sao có thể không đau lòng? Thái Tâm có tấm lòng trung thành như vậy, nàng vô cùng vui mừng. Kỷ Thanh Y không để ý chủ tớ khác biệt, cầm khăn lau nước mắt cho nàng: đọc truyện LQĐ online, “Hai người các người tình như tỷ muội, hầu hạ ta bao lâu, tuy nàng ta làm chuyện như vậy nhưng ta vẫn quyết định bỏ qua lần này. Thế này đi, người đi báo nàng ta, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, sau này chúng ta vẫn vui vẻ bên nhau.”

“Như vậy sao được?” Thái Tâm quên cả khóc, đứng phắt dậy: “Nô tỳ không muốn làm việc với hạng nô tỳ lừa dối chủ nhân, tình như tỷ muội gì chứ, nếu nàng ta vẫn nhớ đến chút gì gọi là tình nghĩa tỷ muội thì đã không làm chuyện như vậy.”

Trên má Thái Tâm vẫn vương nước mắt, nàng thấy Kỷ Thanh Y không nói, tưởng nàng mềm lòng liền cảm giận nói: “Tiểu thư, người như Tô Tâm không thể lưu lại. Nếu không phải tiểu thư thông minh, hiểu được âm mưu quỷ kế của nàng ta, đuổi Lý tẩu đi, Vậy làm sao ăn nói với bên Đồ ma ma? Bên Thái phu nhân lại càng biết phải giải thích như nào? Người bên ngoài còn nói tính tình người kiêu căng, bướng bỉnh, không nghe dạy dỗ. Người không thể mềm lòng.”

Kỷ Thanh Y im lặng nghe nàng nói xong, sau đó hỏi nàng: “Ta hiểu ý của người, nhưng các người là nha hoàn thiếp thân của ta, cùng ta nhất vinh cầu vinh, nhất tồn câu tồn. Người có từng nghĩ tới vì sao Tô Tâm phải làm như vậy chưa?”

Thái Tâm mờ mịt lắc đầu.

“Có người xúi giục.” Kỷ Thanh Y nói thẳng: “Cho nàng ta tiền, cho nàng ta lợi ích, tự nhiên có thể thu mua nàng ta.”

Thái Tâm càng khó hiểu: “Thu mua nàng ta để hãm hại tiểu thư ư? Ai muốn hãm hại tiểu thư?”

Đúng vậy, nàng mang theo ấu đệ ăn nhờ ở đậu, vốn định chờ chữa khỏi bệnh cho đệ đệ rồi trở về huyện Bảo Ứng, nhưng đầu gối trong Hầu phủ có nhiều người tâm địa bất lương, chỉ muốn hại tỷ đệ các nàng.

Thái Tâm đột nhiên nhảy dựng lên: “Nhất định là đại tiểu thư! Chỉ có nàng mới nơi nơi nhìn không vừa mắt tiểu thư, luôn đối nghịch với người.”

“Không phải vậy.” Kỷ Thanh Y cầm tay nàng, thông thả nói: “Người kia là ai, ta đã biết rồi. Nhưng nếu chúng ta giải quyết Tô Tâm nhất định sẽ giết dây động rừng, bọn họ sẽ đề phòng. Giữ lại Tô Tâm mới là tốt nhất.”

Ánh mắt Thái Tâm sáng lên: “Ý của tiểu thư là, trước giả vờ như không biết gì, đánh lừa kẻ thù, thả con sất bắt con cá rô.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Kỷ Thanh Y hài lòng gật đầu: “Vậy nên người đi gọi Tô Tâm vào đi, đừng tức giận, phải hòa thuận, giống như lúc trước vậy.”

“Nhưng nô tỳ không chịu nổi.” Thái Tâm tức giận: “Nô tỳ hận không thể đánh nát mặt nàng ta.”

“Không chịu được cũng phải chịu.” Kỳ Thanh Y vỗ tay nằng: “Cạnh ta, có thể dựa vào chỉ có mình ngươi.”

Những lời này làm tinh thần Thái Tâm phấn chấn, nàng lập tức đứng cạnh Kỳ Thanh Y, vỗ ngực đảm bảo: “Tiểu thư yên tâm, nhất định nô tỳ sẽ tìm chế, nhất định không để mấy người đó đắc ý.”

Nàng tất nhiên tin tưởng Thái Tâm, kiếp trước Thái Tâm luôn đi theo nàng. Nếu hôm đó nàng mang theo Thái Tâm mà không phải Tổ Tâm, nàng sẽ không thảm hại như vậy. Sẽ không, kiếp này nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Kỳ Thanh Y thâm nhủ, về mặt bình tĩnh: “Đi đi, đỡ nàng ta vào.”

Tổ Tâm đi tới, không đợi Kỳ Thanh Y nói chuyện đã quỵ xuống: “Tiểu thư, Tổ Tâm biết sai rồi, nguyện ý chịu phạt.” Quý hơn nửa canh giờ, sắc mặt nàng ta tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi.

“Ngươi biết sai thì tốt.” Kỳ Thanh Y hừ lạnh: “Ngươi nói điểm tâm Lý tẩu làm không ngon, nhưng Lý tẩu nói đã làm xong từ lâu, bảo ngươi bụng cho ta, ngươi lại đẩy qua đẩy lại. Ngươi cố ý bụng điểm tâm lạnh lên cho ta là có ý gì?”

Tổ Tâm vốn đã dự tính đến tình huống xấu nhất, còn tìm tiểu nha hoàn vào thành đưa tin cho ca ca mình, bây giờ xem ra chỉ là sợ bóng sợ gió.

Trái tim treo lơ lửng của Tổ Tâm rốt cuộc hạ xuống, nước mắt là chảy: “Là lỗi của nô tỳ, nghĩ ngày kia Đổ ma ma sẽ tới kiểm tra, kinh văn của tiểu thư còn gần nửa, trong lòng nô tỳ gấp như kiến bò chảo nóng, tối qua liền thức đêm chép kinh văn cho tiểu thư, chép đến hơn nửa đêm vẫn không xong. Nô tỳ nghĩ cộng thêm chỗ tiểu thư chép hơi sáng là vừa đủ, nên không dám rời cửa nửa bước, chỉ sợ người khác quấy rầy tiểu thư chép kinh.”

Tổ Tâm ngẩng đầu, để lộ đôi mắt đỏ phừng: “Nô tỳ vốn muốn ngồi trông cửa cho tiểu thư, không ngờ vừa ngồi xuống ghế thì buồn ngủ đến không mở nổi mắt. Người trong bếp đến nói với nô tỳ mấy câu, lúc ấy nô tỳ mệt quá nên không để ý, không ngờ là chuyện đầu phụ vàng. Tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, tiểu thư tiếp tục phạt nô tỳ ra ngoài quỳ đi.”

Suy nghĩ giúp Kỳ Thanh Y, dù là tâm địa sắt đá cũng phải mềm lòng

“Tổ Tâm.” Kỳ Thanh Y vô cùng ngạc nhiên. Trên khuôn mặt nàng không tự giác để lộ vẻ áy náy, khó môi đóng mở hồi lâu mới nói: “Ngươi đối tốt với ta như vậy, sao ta có thể oan ức ngươi, làm ngươi...”

“Là Tổ Tâm sai, tiểu thư không oan ức nô tỳ, người phạt rất đúng.” Giọng Tổ Tâm chột thấp xuống: “Người bị ám ức như vậy, khó chịu trong lòng, nô tỳ hiểu.”

Kỳ Thanh Y cảm động không biết nói gì, tự mình đỡ Tổ Tâm lên: “Sau này đừng thức đêm như vậy, ngã bệnh thì làm sao bây giờ? Ngươi mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Tổ Tâm không mệt.” Nàng ta lắc đầu: “Nô tỳ hầu hạ tiểu thư ăn cơm trưa, chờ tiểu thư nghỉ trưa, nô tỳ chợp mắt một lúc là được.”

Kỳ Thanh Y cầm chặt tay nàng ta, cam kết: “Tổ Tâm, hôm nay nhất thời nóng lòng trách làm ngươi, ngươi yên tâm, sau này sẽ không vậy nữa.”

Không bao giờ để ngươi lừa dối, không bao giờ để mặc ngươi quyết định mọi việc.

Tổ Tâm vô cùng cảm động: “Tiểu thư chớ có nói vậy, tấm lòng tiểu thư dành cho nô tỳ, nô tỳ đều hiểu.”

Chủ tớ hai người gỡ bỏ hiềm khích trước kia, nói rõ chuyện vừa rồi liền cho qua. Ăn cơm trưa, ngủ một giấc, tinh thần dần sáng khoái tinh thần.

Kỳ Thanh Y ôn hòa dặn dò hai nha hoàn: “Tổ Tâm tiếp tục nghỉ ngơi đi, Thái Tâm mài mực cho ta, ta viết tiếp, hôm nay ta cũng thức đêm, nói không chừng ngày mai có thể viết xong.”

Thái Tâm gật đầu: “Vâng, hôm nay nô tỳ thức đêm cùng tiểu thư, chúng ta nhất định sẽ chép xong kinh văn, mau chóng trở về. Lâu rồi không gặp thiếu gia, không biết có cao hơn không?”

Nhắc tới Thanh Thái, Kỳ Thanh Y không khỏi xót xa, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại. Bên tai truyền đến giọng Tổ Tâm: “Nô tỳ nghỉ ngơi khỏe rồi, tiểu thư viết cả buổi sáng, tay cũng đau, không bằng để Thái Tâm theo tiểu thư lên núi đi dạo.”

Ngủ một giấc, tinh thần Tổ Tâm khôi phục bảy, tám phần: “Nô tỳ viết khá nhanh, kinh văn cứ để nô tỳ chép, nếu không có gì thì chạng vạng sẽ chép xong hết. Ngày kia Đổ ma ma tới, chúng ta có thể cùng về.”

Kỳ Thanh Y do dự, sau đó cười nói: “Được, Thái Tâm, đi lấy đồ đào cây, chúng ta ra sau núi đào cây.” Nàng đi Tổ Tâm mới yên tâm. Đã vậy, nàng cho nàng ta như ý là được.

Tiền Kỳ Thanh Y ra cửa, Tổ Tâm đứng ở cửa, vuốt má mình, ánh mắt dần âm ngoan.

Trương ma ma là ma ma quản sự của Kỳ Thanh Y, thấy Tổ Tâm đứng ở cửa liền chạy lên nói: “Tổ Tâm cô nương, cô nương nên khuyên nhủ tiểu thư,

đừng đào mấy cây cỏ lung tung mang về. Cô nương nhìn cả viện gọn gàng xem, tiểu thư bên kia một chậu, bên này một chậu, còn ra thể thống gì.”

Không đợi Tô Tâm trả lời, bà ta liền cười về hạ hê: “Ta quên mất, Tô Tâm cô nương thất sủng, đâu còn là hồng nhân cạnh tiểu thư nữa. Cô nương coi như không nghe thấy những gì ta nói nhé, chẳng may bị đánh nữa, đừng bảo là ta xúi.” Nói xong liền cười ha ha, bước đi.

Sống lại đã nửa tháng, mỗi ngày Kỷ Thanh Y đều sẽ ra sau núi đào phong lan, sau đó tự mình tưới nước bón phân, chỉ như vậy, lòng nàng mới có thể bình tĩnh lại. Sau núi gió êm, khắp sườn núi đều là ho thơm cỏ lạ, nơi xa còn có trẻ con chơi đùa, cười đùa.

Kỷ Thanh Y tinh thần phấn chấn, vô cùng hi vọng vào tương lai. Chỉ có điều hôm nay hai người tìm nửa ngày cũng không tìm được gốc hoa lan nào. Mãi đến chạng vạng, mặt trời mọc về phía Tây, các nàng đang chuẩn bị đi về thì từ xa trông thấy một bà tử về mặt sợ hãi chạy tới: “Tiểu thư, không xong rồi, không xong rồi, Cẩm y vệ, Cẩm y vệ bao vây viện chúng ta.”

“Bà nói gì?” Lời này không khác gì sấm giữa trời quang, làm Kỷ Thanh Y hoảng hốt. Đây chính là Cẩm y vệ tịch thu tài sản, giết chết cả nhà, khiến vương hầu cũng nơm nớp sợ hãi! Cẩm y vệ tới cửa, nhất định là tin dữ trong tin dữ.

Kiếp trước Bình Dương hầu hành hung Tung Nô, giết mệnh quan triều đình, bị Ngự sử buộc tội, chiếu ngục hạ xuống là do chính tay Cẩm y vệ hạ bút. Nhưng không phải trong lúc này, chuyện kia phải hơn nửa năm sau mới phát sinh. Hơn nửa lúc kiếp trước xảy ra tai biến, Cẩm y vệ chỉ bao vây phủ Bình Dương Hầu đâu có bao vây biệt viện? Chẳng lẽ chuyện nghiêm trọng hơn kiếp trước?

Thanh Thái vẫn đang ở Hầu phủ, hấn sao rồi? Có thể gặp nguy hiểm gì không? Trái tim Kỷ Thanh Y hư bị ai túm, treo cao, về mặt hoảng sợ chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Mưu Kế Thất Bại, Bắt Côn Trùng

Từ sau núi đến biệt viện, chỉ trong thoáng chốc ngăn ngừa, trong đầu Kỷ Thanh Y hiện lên đủ loại suy đoán đáng sợ.

Những suy đoán này khiến trái tim nàng như co rúm lại, nếu Thanh Thái thật sự xảy ra chuyện gì, nàng nên làm gì đây?

Khi nàng chạy tới cửa viện, nhìn thấy Cẩm y vệ lạnh lùng tức sát, bỗng nàng bình tĩnh lại. Không sai, chuyện đã xảy ra, sợ hãi không giải quyết được gì, Thanh Thái còn đang ở Hầu phủ đợi nàng về, nàng tuyệt không thể ngã xuống lúc này.

Tú Xuân đào lóe ra thứ ánh sáng lạnh lùng, Kỷ Thanh Y bình tĩnh bước vào sân. Trong sân, nha hoàn bà tử bị hoảng sợ như những chú chim, rúc vào nhau, một phụ nhân quần áo lam lũ, cả người bần thiêu bị trói gô trong sân. Vì vậy mà nam tử đứng chấp tay trong sân vô cùng nổi bật, khiến người ta liếc mắt một cái là thấy sự hiện hữu của ông.

“Đại nhân, chủ nhân Trần gia tới.”

Nghe thấy động tĩnh, nam nhân kia xoay người lại, ông độ hơn bốn mươi, cao dong dong, nho nhã, ngũ quan tuấn tú. Nếu không phải trên người mặc phi ngư phục chính tam phẩm, Kỷ Thanh Y sẽ cảm thấy ông chỉ là tiên sinh dạy học trong học đường.

Nhìn thấy Kỷ Thanh Y, ông hơi sững sốt, hoặc giả không ngờ nàng nhỏ như vậy. Song sự ngờ vực này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, giây sau đôi tròng mắt kia trở nên vô cùng sắc bén.

Kỷ Thanh Y chỉ thấy ánh mắt ông như kiếm, làm người khác không thể nhìn thẳng, chỉ có thể cúi đầu: “Kỷ thị ra mắt Triệu đại nhân, không biết đại nhân tới cửa là có chuyện gì?”

Ông nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y, ánh mắt ngày càng lạnh: “Ngươi và Trần gia Bình Dương hầu có quan hệ như nào? Kỷ Nghiêm là gì của ngươi? Sao ngươi biết Triệu Phù ta?” Ba vấn đề liên tiếp, vấn đề sau sắc bén hơn vấn đề trước.

:Bình Dương hầu là cậu của tiểu nữ, Kỷ Nghiêm... Là tục danh của tiên phụ.” Đột nhiên nghe thấy tên cha mình từ trong miệng người khác, Kỷ Thanh Y không khỏi đỏ vành mắt, nàng cố gắng hết sức mới có thể nén lệ.

“Lúc trước đại nhân phá án, đã từng từ xa trông thấy một lần, nên nhận ra.”

Trái tim Kỷ Thanh Y đập loạn, hấn không thể cắn đứt lưỡi mình. Sao nàng có thể sơ suất như này, thuận miệng gọi Triệu đại nhân. Triệu Phù là huynh đệ chơi cùng Hoàng đế từ thời tằm bé*, rất được Hoàng đế tín nhiệm, không ít vương công quý tộc bị thu nhà diệt tộc bởi tay ông.

*Từ này vốn là nhũ huynh (乳兄), mình lên baike tra xem nó nghĩa là gì nhưng k thấy nên để tạm như vậy.

Chẳng may lỡ lời, nếu gặp phải chuyện gì, hậu quả không thể tưởng nổi. Triệu Phù trầm mặc một lúc, sau đó chỉ vào phụ nhân bị trói gô, nói: “Ngươi có nhận ra phụ nhân này không?”

Kỷ Thanh Y đi tới trước mặt phụ nhân, nhìn kỹ khuôn mặt bà, sau đó lắc đầu: “Tiểu nữ không biết người này.”

Khuôn mặt Triệu Phù vẫn vẻ lạnh lẽo, hừ lạnh, lời nói ra làm lòng người run sợ: “Chứa chấp trọng phạm, nên gánh tội gì?”

“Sao đại nhân lại nói như vậy?” Kỷ Thanh Y sợ hãi tái mặt, giọng cao hơn vừa rồi mấy phần: “Chúng ta sao có thể...” Lời chưa nói dứt đã thấy phụ nhân bị trói gôn và Trương ma ma quỳ một bên run lấy bầy, nàng lập tức hiểu ra.

Trương ma ma tham tiềm hám lợi, thấy tiền là sáng mắt, trừ bà ta sẽ cho người ngoài vào ở thì không còn ai to gan như vậy.

“Đại nhân!” Trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo, bất chấp mọi thứ, quỳ xuống trước mặt Triệu thúc: “Gia nhân tham tiền, là dân nữ quản lý không xong, tất cả tội danh dân nữ xin một mình gánh chịu. Chuyện này không có quan hệ gì với mọi người ở phủ Bình Dương Hầu, mong đại nhân minh giám.”

RẦY VÀO CẢN Y VỆ, chuyện không có gì cũng là chuyện to tát. Nếu nàng đứng ra gánh toàn bộ trách nhiệm, có thể bảo vệ phủ Bình Dương Hầu thoát khỏi nạn này, Thái phu nhân sẽ nể mặt nàng, chăm sóc cho Thanh Thái. Nàng chết rồi, Trần Văn Cẩm sẽ không thể dùng Thanh Thái uy hiếp nàng, hẳn sẽ được an toàn. Chỉ tiếc nàng chưa kịp gặp Thanh Thái, tỷ đệ hai người liền âm dương xa cách. Trong lòng Kỷ Thanh Y đau nhói, đôi mắt đỏ bừng.

“Chứa chấp trọng phạm là tội chết!” Giọng Triệu Phù vô cùng bình tĩnh, nhưng nghe vào trong tai mọi người đều rung mình. “Nhưng không biết không có tội, phụ nhân này vốn không phải trọng phạm, bị ta bắt được mới là trọng phạm.” Triệu Phù thông thả nói: “Cầm y vệ tịch biên không ít nhà, nhưng tuyệt không lạm sát kẻ vô tội. Trọng phạm đã bắt được, chuyện này chấm dứt tại đây.”

Triệu Phù sai bước tới cửa, dừng lại lạnh giọng: “Chuyện hôm nay, phạm có người ngoài biết được, các người đã biết hậu quả chưa?”

Mọi người quỳ trong viện, lúc này mới như tỉnh mộng, dập đầu, run rẩy đảm bảo nói: “Tiểu nhân tuyệt không dám ho hé với bên ngoài dù chỉ một chữ.”

Kỷ Thanh Y vẫn quỳ trên đất, không tin được một họa chém đầu chỉ vậy đã kết thúc. Thái Tâm đỡ Kỷ Thanh Y đứng lên: “Tiểu thư, bọn họ đi cả rồi.” Kỷ Thanh Y đứng lên, đang định đi vào thì thấy Triệu Phù vừa đi đã quay lại, trái tim nàng không khỏi thót lên.

Mọi người trong viện lại vội vàng quỳ xuống, Triệu ma ma thì sợ chết ngất.

“Kỷ tiểu thư.” Triệu Phù đi thẳng tới dưới hành lang, sau đó nói: “Văn Y và Giang Đông tiên tử này, tiểu thư mua ở đâu vậy?”

Kỷ Thanh Y sững sờ một lúc mới hiểu ra, ông đang hỏi hai chậu hoa lan đặt dưới hành lang. Hai chậu hoa lan này được nàng đào về từ lâu, đã nở rộ. Bất chợt nàng nhớ đến một chuyện. Mẫu thân Triệu Phù, phụ nhân Phụng Thượng thích nhất hoa cô, Triệu Phù hỏi đến hoa rất có thể là vì tư chứ không phải vì công. Bảo sao lần này ông quay lại chỉ có một mình, không mang theo người hộ vệ nào.

Kỷ Thanh Y nhẹ lòng, “Không phải mua, là tiểu nữ tự lên núi đào, tìm thấy.”

Ánh mắt Triệu Phù hơi đổi như không tin, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Ông quyền cao chức trọng, không dễ tâm tình lộ ra ngoài mặt.

“Hai chậu hoa này, có thể bán cho ta không?”

Quả nhiên là vì chuyện riêng, dầu vậy Kỷ Thanh Y cũng không dám xem nhẹ, “Đại nhân vừa mở miệng đã gọi được tên hai chậu hoa này, ắt là người yêu hoa, nếu đại nhân đã thích, tiểu nữ tặng đại nhân hai chậu hoa này, cần chi nói đến mua bán?”

“Hôm nay ta không mang tiền theo người, ta mang hoa đi trước, tiền nhất định sẽ đưa cho người.” Triệu Phù nói dứt lời, liền tự bưng hai chậu hoa lên, rồi đi.

“Triệu đại nhân đi thông thả.” Kỷ Thanh Y đứng dưới hành lang, người trong sân vẫn quỳ. Tất cả mọi người đều sợ, sợ Cẩm y vệ trấn phủ la sát mặt lạnh đi rồi quay lại. Không biết qua bao lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, Kỷ Thanh Y rung mình, thế này mới ý thức áo đã ướt đầm.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Thanh Y phát hiện bữa sáng phong phú hơn thường ngày rất nhiều. Sau khi ăn sáng xong, Trương ma ma tới, vừa vào cửa, không nói hai lời liền quỳ xuống, khóc nức nở nói lúc trước bản thân u mê làm đủ chuyện sai lầm, sau này tuyệt đối không dám nữa, xin tiểu thư tha cho bà ta lần này, đừng nói với Thái phu nhân.

Kỷ Thanh Y không nói một lời, nghe bà ta kể lẽ nửa ngày mới thông thả nói: “Triệu đại nhân nói chuyện này không được truyền ra ngoài, chẳng lẽ ma ma đã quên?”

Trương ma ma như bừng tỉnh từ giấc mộng, lập tức bò dậy lau nước mắt, liên miệng: “Vâng, vâng, chuyện hôm qua đã qua, không thể truyền ra ngoài. Tiểu thư nghỉ ngơi đi, lão nô lui xuống.”

Kỷ Thanh Y bình tĩnh làm Tổ Tâm cảm thấy ngoài ý muốn. Kỷ Thanh Y không tra Trương ma ma nhưng không thể làm gì bà ta, đây không phải chuyện ngày một ngày hai. Nghĩ nếu là lúc trước, Kỷ Thanh Y nếu bắt được cơ hội này không chỉ mắng Trương ma ma một trận xối xả, còn có thể mượn cơ hội này la hét đòi trở lại kinh thành, thậm chí tới trước mặt Thái phu nhân kể tội Trương ma ma.

Thái Tâm hừ một tiếng với bóng lưng Trương ma ma, sau đó tức giận nói: “Tiểu thư, Trương ma ma luôn ăn xén tiền tiêu vật hàng tháng trong viện chúng ta, vừa rồi người không nên tha cho bà ta dễ dàng như vậy.”

Kỷ Thanh Y hừ lạnh, kiêu ngạo nói: “Bây giờ chúng ta ở biệt viện, khắp nơi đều là cản trở, chờ trở lại kinh thành, nhất định ta cho bà ta đẹp mặt.”

Thái Tâm nhếch miệng: “Được ạ, chờ chúng ta trở lại kinh thành, tự nhiên có Thái phu nhân phân xử cho tiểu thư.”

“Thái Tâm nói đúng lắm, muốn đứng vững ở Hầu phủ, nhất định phải được ngoại tổ mẫu yêu thích, chỉ cần ngoại tổ mẫu thương ta, những tên nô tài kia có là thứ gì.” Kỷ Thanh Y nghiêm mặt: “Lần này trở lại Hầu phủ, ta nhất định phải chăm nói chuyện với ngoại tổ mẫu, dỗ bà thật vui vẻ, như vậy ta có thể trừng trị ác nô Trương ma ma.”

Tổ Tâm cũng cười, đây mới là Kỷ biểu tiểu thư xúc động, tùy hứng. Các nàng cười, Kỷ Thanh Y cũng cười, ngoại tổ mẫu vốn vì nàng là tỷ tỷ của Thanh Thái nên mới quan tâm nàng, nhưng nhiều lần nàng làm ngoại tổ mẫu không vui, nên không thích nàng, thậm chí là ghét, há lại có thể che chở cho nàng như trước? Nhưng nàng không trách ngoại tổ mẫu. Là chính nàng không tốt, luôn tìm đường chết, làm người ta không thích.

Kỷ Thanh Y vịn vào hoa văn trên ống tay áo, thầm hạ quyết tâm, kiếp này nàng nhất định mở to hai mắt, không để Lê Nguyệt Trùng lừa.

Lại một ngày trôi qua, Đỗ ma ma đúng hạn tới. Thái Tâm chạy như bay vào, giọng nói vang dội, hưng phấn nói với Kỷ Thanh Y: “Tiểu thư, Đỗ ma ma tới cửa rồi, đang đi về phía này. Người có muốn tự mình đi đón không?”

“Ta không đi.” Kỷ Thanh Y bĩu môi: “Ta viết xong rồi, sợ gì bà ta? Tổ Tâm, người đi đón đi, ta sắp xếp lại kinh văn lần nữa.”

Lúc trước không chép xong, phải trộn lẫn để vượt qua kiểm tra, Kỷ Thanh Y tỏ ra rất thân thiết với Đỗ ma ma, nhưng Đỗ ma ma thiết diện vô tư, không có chuyện châm chước. Bây giờ nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, sao còn phải đi đón bà ta?

Tổ Tâm đặt xấp giấy Tuyên Thành dày xuống, xoay người đi đón. Kiểu chữ của Tổ Tâm và nàng không giống nhau, người sáng suốt vừa nhìn là biết, Đỗ ma ma lại không phải người mắt mờ vì tuổi già, sao có thể không nhận ra? Đến lúc đó, trên người nàng lại gánh thêm tội. Chỉ có điều, lần này tính toán của Tổ Tâm đánh vô dụng.

Kỷ Thanh Y cười lạnh, rút kinh văn Tổ Tâm chép ra, lấy kinh văn được giấu gộp vào chỗ kinh văn trên tay, thanh thần chờ Đỗ ma ma đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gặp Từ Lệnh Sâm

Editor: Ki mi

Đỗ ma ma nhìn Kỷ Thanh Y đưa kinh văn tới thì hết sức ngạc nhiên.

Đại khái kiểm tra qua một lần, xác thực toàn bộ đều được viết xong, khuôn mặt vốn nghiêm túc của bà rốt cục cũng dần ra: "Sau nửa tháng, tiến độ của biểu tiểu thư quả thật là nhanh hơn không ít. Nếu viết xong thì hôm nay cũng nên cùng ta trở về đi thôi, Thái phu nhân rất nhớ tiểu thư đây."

Khóe miệng Tổ Tâm giật giật, trên mặt thoáng qua chút thất vọng.

Nàng ta không ngờ lần này Đỗ ma ma lại qua loa cho xong như vậy.

Trong lòng Kỷ Thanh Y biết rõ âm thầm cười lạnh nhưng lại giả vờ như không nhìn thấy, để cho Tổ Tâm gói kỹ kinh văn đưa cho Đỗ ma ma.

"Ta cũng rất nhớ ngoại tổ mẫu cùng Thanh Thái." Kỷ Thanh Y khẽ nhún người hành lễ với Đỗ ma ma: "Khiến ma ma phải lui tới nhiều lần, người vất vả rồi."

Đỗ ma ma không ngờ Kỷ Thanh Y sẽ làm lễ như vậy nhất thời liền lấy làm kinh hãi, bà nhìn Kỷ Thanh Y, ánh mắt có chút phức tạp.

Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế?

Thái phu nhân đã quá thất vọng về nàng rồi, cũng đã quyết định sẽ không quản nàng nữa.

Bộ dáng của nàng xinh đẹp, chỉ cần nịnh bợ Thái phu nhân một chút, Thái phu nhân nhất định sẽ không bạc đãi nàng, ít nhất thì cũng sẽ an bài cho nàng một cuộc hôn nhân tốt.

Chỉ tiếc vị biểu tiểu thư xinh đẹp này lại ngang bướng cố chấp, ngay cả Thái phu nhân cũng không được dạy được nàng cho nên mới cảm thấy chán ghét mà vứt bỏ nàng.

Đỗ ma ma thăm nghĩ, vốn yêu kiều giống như một đóa hoa, rõ ràng con đường phía trước rộng mở, lại tự tay mình hủy hoại, thật là đáng tiếc.

Tổng cộng có hai chiếc xe ngựa, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Kỳ Thanh Y, năm chậu phong lan cũng được mang theo, đoàn người thu dọn thỏa đáng liền theo đường lớn bằng phẳng hướng về Kinh Thành.

"Thời gian trôi qua thật nhanh, lúc đi còn là mùa đông, thế mà mới một cái chớp mắt, khí trời cũng đã ấm dần rồi." Tổ Tâm thở dài một hơi nói: "Tiểu thư, lần này trở về, ngài ngàn vạn lần cũng đừng giận đối với đại tiểu thư."

Nàng không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới sắc mặt của Kỳ Thanh Y liền trở nên cứng ngắc.

Quả thực là không mở bình thì ai biết trong bình có gì, người có ý đồ thì chẳng ai bảo là nham hiểm.

Qua một hồi lâu Kỳ Thanh Y mới cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta tự nhiên sẽ không âm ỉ với nàng ta, nhưng cũng sẽ không tùy ý để người khác đến khi dễ trên đầu ta."

Tổ Tâm vội nói: "Tiểu thư đừng kích động."

"Ta đương nhiên sẽ không kích động!" Giọng nói Kỳ Thanh Y có chút không vui cắt đứt lời nói của Tổ Tâm: "Ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết, không có gì quan trọng hơn là việc nhận được sự yêu quý từ Thái phu nhân, lần này hồi kinh, đồ cho Thái phu nhân vui vẻ mới là điều quan trọng nhất, hai người các người lúc nào cũng phải nhắc nhở ta chuyện này. Đặc biệt là Thái Tâm."

Kỳ Thanh Y một câu hai nghĩa nói: "Người nhất định không thể dễ tính tình bị kích động, nhất định phải nhẫn nại."

Tổ Tâm cùng Thái Tâm nhanh chóng gật đầu đồng ý: "Tiểu thư yên tâm, chúng ta nhớ kỹ, nhất định không rước lấy phiền phức cho tiểu thư."

Kỳ Thanh Y làm ra vẻ yên tâm, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh xe ngựa liền tiến vào đường lớn.

Đi về phía trước một đoạn, xe ngựa đột nhiên phát ra một tiếng "Kéo kẹt", theo sát sau đó là tốc độ xe ngựa vốn vững vàng đều đặn bỗng rung lắc kịch liệt khiến ba người ngồi trong xe lệch trái lệch phải, đứng ngồi không yên.

Thái Tâm trước tiên chạy đến ôm lấy Kỳ Thanh Y.

Mà kỳ Thanh Y thì lại nhào tới trên bàn trà bảo vệ năm bồn hoa phong lan còn chưa trở cảnh non, chỉ tiếc lại chậm một bước, hai tay nàng chỉ ôm được bốn bồn.

Tro mắt nhìn bồn cây còn lại vì không được bảo vệ mà rơi xuống, Kỳ Thanh Y đang đau lòng không thôi, may mắn là có Tổ Tâm nhanh tay ôm được bảo vệ trong ngực.

Kỳ Thanh Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu tặng cho Tổ Tâm một ánh mắt tán thưởng.

Bên ngoài, phu xe "Ồi chào" một tiếng, sau một hồi lão đảo, dừng đưa, rốt cục xe ngựa cũng dừng lại được.

Cứ nghĩ mọi chuyện xảy ra rất chậm, nhưng thực tế cũng chỉ trong một cái chớp mắt, đợi đến khi xe ngựa dừng hẳn lại, Kỳ Thanh Y thấy Thái Tâm Tổ tâm đều không sao, lúc này mới cúi đầu nhìn phong lan trong ngực. Năm bồn phong lan, hoàn hảo không chút tổn hại gì.

Rèm xe bị vén lên, sắc mặt Đỗ ma ma khẩn trương nhìn một vòng quanh xe: "Biểu tiểu thư, người không sao chứ?"

"Ba người chúng ta đều không có việc gì, ma ma yên tâm." Kỳ Thanh Y hướng Đỗ ma ma lắc đầu, còn không quên nở một nụ cười nhẹ trấn an bà: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì là tốt rồi." Đỗ ma ma thở phào nhẹ nhõm, đọc một câu khấn Phật, sau đó nói: "Càng xe bị đứt một cái, biểu tiểu thư mang mạng che mặt, sau đó đổi sang xe ngựa của ta đi."

Vừa mới dứt lời, bà liền hướng Tổ Tâm Thái Tâm lạnh lùng nói: "Hai người các người còn ngần ra làm gì, còn không mau đỡ biểu tiểu thư xuống xe."

Bà đây là sợ Kỳ Thanh Y không chịu đổi sang xe ngựa dành cho hạ nhân mà nháo lớn trên đường, lúc đó sẽ mất hết mặt mũi của phủ Bình Dương Hầu.

Kỳ Thanh Y đeo mạng che mặt lên liền xuống xe, đi về phía xe ngựa của Đỗ ma ma: "Ta theo ma ma ngồi xe trở về trước, khiến các người phải ở chỗ này chờ rồi, chờ chúng ta về đến nhà, sẽ phái người đón các người."

Đỗ ma ma vốn tưởng rằng Kỳ Thanh Y sẽ nhất quyết không chịu, ngược lại lại thấy nàng không làm âm ỉ, nên nào dám có bất mãn gì, nhanh chóng gật đầu: "Biểu tiểu thư đã an bài, tất cả liền theo dặn dò của người mà làm thôi."

Bà vừa nói, vừa đỡ lấy tay Kỳ Thanh Y, giúp nàng lên xe ngựa.

Chỉ tiếc, chân trước Kỳ Thanh Y mới dẫm lên băng ghế, liền nghe thấy "Kéo kẹt" một tiếng, trong xe ngựa liền sụp xuống, hai bánh xe cũng bị văng ra

ngoài.

Không cần phải nói cũng biết, tất nhiên là trục xe đã bị đứt.

Sắc mặt Đỗ ma ma lập tức trở nên xanh mét, tay Kỳ Thanh Y cũng không khỏi nắm chặt thành quả đấm, trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi.

Đang êm đẹp, làm sao mà cả hai chiếc xe ngựa đều bị hỏng? Hơn nữa còn là hỏng ở chỗ mấu chốt.

Không cần phải nói cũng biết là có người cố ý giở trò, mục đích đúng là không muốn để cho nàng trở lại kinh thành.

Thật may là bọn họ dừng lại kịp thời, nếu để trong lúc xe ngựa đang chạy nhanh mà bị đứt trục, hậu quả kia thực sự không dám tưởng tượng.

Có thể trăm phương ngàn kế mưu hại nàng, trừ Lê Nguyệt Trùng ra cũng không còn ai khác.

Lòng dạ cũng thật độc ác a!

Kỳ Thanh Y khẽ nheo mắt lại, liếc mắt nhìn Tô Tâm đứng bên cạnh.

Nếu không phải là nàng mật báo, Lê Nguyệt Trùng làm sao có thể biết mình đã chép xong Kinh Kim Cương, làm sao có thể sắp xếp để tạo ra một vở tuồng đặc sắc như vậy.

Vốn còn chưa muốn bứt dây động rừng, nàng tính toán giữ lại Tô Tâm bên người để che mắt Lê Nguyệt Trùng. Nhưng bây giờ nhìn lại, có rất nhiều chuyện sẽ vượt qua tầm kiểm soát của chính mình.

Thay vì lưu lại một con rắn độc ở bên cạnh, còn không bằng nghĩ ra biện pháp không làm kinh động đến Lê Nguyệt Trùng mà giải quyết luôn Tô Tâm.

Đúng, phải trừ bỏ Tô Tâm, lấy lòng ngoại tổ mẫu, khiến cho lão nhân gia đồng ý cho mình tiếp tục cùng Đoàn tẩu học cách trồng hoa, hai chuyện này là hai chuyện quan trọng nhất.

"Biểu tiểu thư, đều là ta làm việc không chu đáo, lúc tới không có kiểm tra kỹ xe ngựa, để cho người phải sợ hãi rồi." Đỗ ma ma lấy lại bình tĩnh, khẽ nhún người nói: "Để ta dẫn dò phu xe cưỡi ngựa vào thành mượn xe ngựa quay lại, người chờ trong chốc lát, ta an bài xong sẽ đỡ người đến đình nghỉ mát bên kia nghỉ ngơi."

Thái phu nhân còn đang ở trong Hầu phủ không đi đâu, Đỗ ma ma lại chính là tai mắt của Thái phu nhân, cho nên đối với bà nàng hết sức tin tưởng.

Kỳ Thanh Y vội nói: "Ma ma đừng nóng giận, ta hiểu đây là do ta, người chẳng qua cũng là vì bị ta làm liên lụy mà thôi."

Đỗ ma ma nghe xong cũng không khỏi giật mình trong lòng.

Lúc bà đi, đại tiểu thư Trần Bảo Linh xác thực là có đi tìm bà, dặn bà nhất định không được để cho biểu tiểu thư đục nước béo cò dễ dàng trở lại Kinh Thành.

Nhưng lúc ấy bên cạnh cũng chỉ có bà cùng đại thiếu thư hai người mà thôi.

Thấy bà kinh ngạc, Kỳ Thanh Y lại nói: "Lửa cháy đến cửa thành, cũng chỉ có thể khiến ma ma chịu ủy khuất thôi."

Thực sự là không thể tin được, ngắn ngủn có nửa tháng, vị biểu tiểu thư này liền giống như trở thành người khác vậy.

Đỗ ma ma trong lúc giật mình lại quên mất phải nói gì rồi, sững sốt trong chốc lát mới phản ứng kịp: "Là ta làm việc không tốt, biểu tiểu thư tuyệt đối đừng nghĩ quá nhiều, không nói tới Thái phu nhân vẫn luôn nhớ người, ngay cả biểu thiếu gia lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm mong người sớm trở về. . . ."

Kỳ Thanh Y lắc đầu một cái: "Ma ma không cần nói nữa, ta là người như thế nào, trong lòng ta tự nhiên hiểu rõ. Ngày trước đều là ta không đúng, hôm nay nếu thật có chuyện gì ngoài ý, cũng là ta gieo gió gặt bão. Ta chỉ là cảm thấy may mắn khi không có làm tổn thương đến ma ma, nếu không ta thật không còn mặt mũi nào trở về nhìn tổ mẫu nữa."

Đỗ ma ma còn đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy xa xa một chiếc xe ngựa hết sức xa hoa lộng lẫy đi tới.

Đừng nói là Tô Tâm Thái Tâm cùng Trương mục Kỳ Thanh Y, mà ngay cả Đỗ ma ma đi theo bên người Thái phu nhân đã mấy chục năm, không biết đã gặp qua bao nhiêu quý nhân nhà cao cửa rộng, xe ngựa xa xỉ hoang phí, nhưng cũng đều bị sự tinh xảo của chiếc xe ngựa này làm cho kinh ngạc.

Hai bên sườn xe được làm từ gỗ lim sơn màu đỏ thẫm, cửa sổ được làm bằng thủy tinh sáng loáng**, bốn góc còn treo bốn chiếc đèn Lư Ly, dưới đèn còn được khảm những hạt trân châu quý giá.

** Đây là nguyên văn tác giả, ta cũng không hiểu sao ở cổ đại mà đã có cửa thủy tinh

Kéo xe là hai con tuần mã toàn thân tuyết trắng, cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh.

Trái lại phu xe điều khiển hai con ngựa còn rất trẻ, là thiếu niên trên dưới cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, áo choàng ngoài được làm từ gấm lụa màu xanh ngọc, khuôn mặt anh tuấn, khí chất xuất chúng, không có chỗ nào thua kém so với công tử nhà quyền quý. Phu xe mà đã ưu tú như vậy, không biết người ngồi bên trong xe ngựa sẽ cao quý đến nhường nào?

Triều Đại Tề có quy định, ngoại trừ những người có công lớn với Đại Tề được Hoàng đế ban thưởng ra thì chỉ có người trong hoàng thất mới có tư cách được dùng cử sở thủy tinh.

Nhưng lúc này Đương kim Hoàng thượng còn đang đưa ra những chính sách tiết kiệm, giữ mình liêm khiết, liền ngay cả hoàng hậu cũng dẫn đầu hưởng ứng cắt giảm chi phí trong cung, vậy thì đây là người nào mà lại dám can rỡ như thế?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt mọi người, Đỗ ma ma vội tiến lên phía trước, đưa ra bái thiếp, kể rõ tình huống của mình, sau mới nói: "Ta sẽ nhanh chóng để cho xe ngựa rời sang bên cạnh, xin chờ trong chốc lát."

Phu xe nhận lấy thiếp dâng vào bên trong.

Chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh từ bên trong truyền ra: "Thì ra là người của phủ Bình Dương Hầu."

Trong lòng Kỷ Thanh Y không khỏi giật mình, âm thanh này như thế nào lại quen thuộc thế??

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ xem bên trong là ai, thì một cánh tay từ trong đã vén tấm màn xe mỏng như cánh ve trong trẻo như bầu trời sau cơn mưa ra, tiếp sau đó là một nam tử mặc áo bào tơ lụa màu đen bên trên là những họa tiết hoa văn như bảo thạch.

Trong nháy mắt lúc hắn xuất hiện, xung quanh đột nhiên yên tĩnh hẳn lại, tầm mắt mọi người đều tập trung trên người hắn.

Vị công tử chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan tinh xảo đến cực điểm, mặt mày như họa, thân hình cao lớn tuấn tú, anh khí bừng bừng.

Người nọ đứng ở đó, xung quanh giống như bùng sáng, làm cho người ta muốn không chú ý cũng thật khó.

Kỷ Thanh Y như bị sét đánh, lập tức liền ngây ngẩn cả người, nửa ngày cũng chưa có lấy lại tinh thần.

Từ Bảo Sinh!

Nàng làm sao có thể gặp Từ Bảo Sinh?

Không, không đúng, Từ Bảo Sinh là tên giả hắn dùng ở kiếp trước, là tên hắn đã thêu dệt bịa đặt ở trước mặt nàng.

Tên của hắn chân chính phải là Từ Lệnh Sâm

Bạn đang đọc truyện *Sống Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hắn Rốt Cuộc Muốn Làm Gì?

Editor: Ki mi

Từ Lệnh Sâm, tự Huyền Ngọc, là trưởng tử của Ninh Vương- huynh đệ cùng cha khác mẹ của Hoàng đế.

Từ sớm đã được phong làm Thế tử, thân phận của hắn tự nhiên rất cao quý.

Đương Kim hoàng hậu là biểu tỷ ruột thịt của Ninh vương phi- mẫu thân của hắn, ở kinh thành, hắn hoàn toàn có thể đi ngang*.

****Đi ngang:** ý chỉ hống hách, hoành hành ngang ngược

Dòng dõi quý tộc tôn quý như thế tất nhiên là không thể chạm tới, cùng với nàng- thân là biểu tiểu thư còn phải sống nhờ ở phủ Bình Dương Hầu vốn là người của hai thế giới.

Nhưng đời trước, bọn họ lại cố tình gặp nhau.

Hắn giống như mèo vờn chuột trên đầu nàng, lừa gạt nàng, nói hắn mặc dù là người kinh thành nhưng song thân* lại sống ở nơi khác, hắn một thân một mình ở kinh thành, rất đáng thương, giống nàng đều không chỗ nương tựa.

***Song thân:** cha mẹ

Nàng lúc ấy tin lời của hắn, bỏ xuống phòng bị đối với hắn, còn thường xuyên an ủi hắn.

Cho đến khi nàng trở lại kinh thành, trong một lần cùng Lê Nguyệt Trùng tham gia tiết trồng cây, nghe có người nói Thế tử Ninh vương tới, nàng mới từ xa xa nhìn thoáng qua.

Chính là một cái nhìn ấy đã để cho nàng biết được thân phận thật sự của hắn, cũng biết được hắn vẫn luôn một mực gạt nàng.

Chỉ có nàng vẫn luôn ngu ngốc, mới nhìn dung mạo khí chất kia mà nhận nhầm là con cháu quan lại tầm thường nào đó.

Có phải cũng vì nàng đần, nàng ngu ngốc mà hắn mới cảm thấy trêu đùa nàng rất vui hay không?

Kỷ Thanh Y nhìn đôi mắt như mặc ngọc của Từ Lệnh Sâm từ tốn nhìn qua tất cả mọi người, lạnh nhạt, không nhìn ra bất cứ tâm tình gì, lập tức liền tỉnh táo.

Nàng thế nào lại quên, nàng đã sống lại. Trước mắt nàng cùng Từ Lệnh Sâm còn không quen biết nhau.

Nàng cũng không còn là Kỷ Thanh Y bị nhốt ở biệt viện năm đó, hắn cũng không phải là Từ Bảo Sinh khi đó cười lên sẽ để lộ hàm răng trắng bóc, đôi mắt sáng ngời.

Kỷ Thanh Y hiểu được nên vội vàng cúi thấp đầu che dấu biểu tình luống cuống của bản thân.

Đến khi nhìn đến mạng che mặt rũ xuống trước ngực mình, nàng mới đột nhiên nhớ tới mình còn đang mang mạng che mặt, mới vừa rồi có trọn mắt nhìn cũng được, giật mình cũng chẳng sao, Từ Lệnh Sâm đều không nhìn thấy.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mơ hồ lại có chút khó chịu.

Hắn lừa gạt nàng, nàng còn chưa có đòi lại công đạo !

Nhưng trên đời này thực sự có còn công đạo?

Chỉ là tại sao Từ Lệnh Sâm lại tới một mình, sủng vật hắn yêu nhất, Tiểu Hầu Tử Từ Mị Mị tham ăn tại sao lại không thấy?

Hắn không phải thương yêu nhất là con khi nhỏ đó sao? Không phải là đi tới chỗ nào cũng mang theo nó sao?

Hắn còn nói đó là nữ nhi của hắn, còn để cho nàng cùng hắn gọi nó là "Mị mị", lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chính là khi con khi này chạy loạn, hắn đuổi theo nó nên mới gặp nàng.

Từ Mị Mị mặc dù là con khi nhưng lại rất hiểu tính người, không nói đến nó vô cùng thông minh, tay chân còn rất linh hoạt, chạy qua chỉ để lại tàn ảnh.

Nói không chừng hiện tại nó đang trốn ở nơi nào đó len lén nhìn mọi người đấy?

Chờ khi phát hiện ra đồ ăn ngon, hoặc vật gì đó chơi vui, nó sẽ đột nhiên nhảy ra, hù dọa khiến người ta giật mình.

Kỷ Thanh Y đắm chìm trong suy nghĩ của mình hoàn toàn không biết Đỗ ma ma vội vàng dẫn người ra mắt hành lễ với Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm để cho bọn họ đứng lên, đầu lông mày khẽ nhíu nói ở bên ngoài không cần giữ lễ với hắn, toàn bộ quá trình nàng đều không nhìn thấy.

"Bản Thế tử không gặp coi như xong, nếu đã gặp cũng không thể khoanh tay đứng nhìn." Từ Lệnh Sâm lạnh lùng nói: "Đỗ ma ma mời biểu tiểu thư nhà các người lên xe đi, bản Thế tử cười ngựa tiễn các người trở về."

Cả Kinh Thành có ai mà không biết Ninh Vương Thế tử Từ Lệnh Sâm là người ngạo mạn khinh thường vạn vật?

Thời điểm hắn nói chuyện, mang theo sự cao quý bẩm sinh không thể nghi ngờ gì chính là ra lệnh cho bọn họ, Đỗ ma ma không cách nào từ chối, chỉ đành phải nhắm mắt mời Kỷ Thanh Y lên xe ngựa.

Kỷ Thanh Y còn đang suy nghĩ chuyện của mình, đời nào biết được chỉ trong một cái chớp mắt nàng lại phải ngồi lên xe ngựa của Từ Lệnh Sâm?

Đỗ ma ma nhỏ giọng gọi hai ba lần, nàng mới phản ứng được.

"Biểu tiểu thư, Thế tử Điện hạ nể mặt Hầu gia giúp chúng ta một lần, chúng ta mau mau lên xe ngựa trở về phủ, đừng chậm trễ Thế tử làm việc."

Đỗ ma ma thúc giục, trong giọng nói lộ ra chút không vui.

Kỷ Thanh Y nhìn một chút Thái Tâm cùng Tổ Tâm vẫn còn đang ngây ngốc, lúc này mới phản ứng kịp .

Đỗ ma ma nhất định là nghĩ nàng cùng hai nha hoàn giống nhau, đều bị sắc đẹp của Từ Lệnh Sâm mê hoặc đến quên cả trời đất.

Cách một tấm mạng che mặt, Kỷ Thanh Y hung hăng trọn mắt lườm Từ Lệnh Sâm một cái.

Nàng thật vất vả mới lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Đỗ ma ma, tất cả đều bị hấn phá hư. Nếu không phải bộ dáng hấn xuất sắc, Đỗ ma ma như thế nào sẽ hiểu nhầm nàng là người lỗ mãng?

Nghĩ như thế, nàng cũng không khách khí, không chỉ có lập tức lên xe, mà còn bảo cả Tổ Tâm Thái Tâm mang theo năm bồn hoa cùng lên xe.

Nàng làm ra bộ dáng đương nhiên phải như thế khiến Đỗ ma ma không khỏi co rút khóe miệng. Định ra tay ngăn lại, nhưng chính chủ là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm còn không nói gì, bà nào có tư cách quá phận ấy?

Từ Lệnh Sâm nhìn người mình nhớ mong hăng đem lên xe, khóe môi cong cong khẽ cười.

Bước đầu tiên, thành công hoàn mỹ.

Hấn nhất định sẽ để lại cho nàng một ấn tượng sâu sắc.

Xe ngựa hoa lệ, trùng hợp gặp nhau, thiếu niên ánh tuấn xuất sắc, nàng nhất định trọn đời khó quên.

Rất tốt, dựa theo kế hoạch, không bao lâu nữa hấn có thể ôm được mỹ nhân về nhà.

Ừ, nói không chừng, giờ phút này nàng còn đang nhìn lên hấn đấy.

Trong đầu nảy ra suy nghĩ này, Từ Lệnh Sâm theo bản năng liền ưỡn thẳng sống lưng, hăng hái chiến đấu.

Chỉ có điều hấn nghĩ hơi nhiều.

Kỷ Thanh Y căn bản cũng không nhìn hấn, chỉ vội vã cuống cuống ôm lấy một chậu phong lan.

Nàng muốn đồ cho Thái phu nhân vui vẻ, muốn Đoàn tẩu đồng ý để nàng tiếp tục học trồng hoa, mấy bồn hoa này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì không may.

Kỷ Thanh Y lo lắng sẽ còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên nàng liên tục dẫn dò Tổ Tâm Thái Tâm: "Hai người các người nhất định phải trông chừng thật cẩn thận hai bồn hoa trước mặt mình, trên đường lắc lư ta có xảy ra chuyện gì cũng không cần vội vàng, nhưng mấy chậu phong lan này nhất định phải bình yên về đến nhà."

May mắn chính là chặng đường kế tiếp vô cùng bình an.

Vó ngựa cũng dần chậm lại, xe ngựa liền dừng hấn trước cửa chính của phủ Bình Dương Hầu.

Đỗ ma ma trước xuống xe ngựa, phản phó Tổ Tâm Thái Tâm đỡ Kỷ Thanh Y xuống xe, sau đó liền nhanh chóng đến cảm ơn Từ Lệnh Sâm.

Về mặt Từ Lệnh Sâm trong treo mà lạnh lùng, chẳng nói gì chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Quý tộc Hoàng gia, tự nhiên là có tư cách khinh thường mọi thứ.

Đỗ ma ma vội nói: "Chuyện hôm nay phải đa tạ Thế tử đã ra tay cứu giúp, kính xin Điện hạ chờ trong chốc lát, nô tỳ vào bẩm báo Thái phu nhân để người ra đón tiếp Điện hạ."

Từ Lệnh Sâm gật đầu nói: "Nếu đã đến cửa mà không vào quả thực là có chút thất lễ rồi, Thái phu nhân tuổi cũng đã cao, ta mặc dù là người trong hoàng thất, nhưng phu nhân ở trước mặt ta vẫn là trưởng bối, huống chi phu nhân Bình Dương Hầu còn là đường cô cô của ta. Không cần kính động mọi người, ta theo ma ma cùng đi bái kiến Thái phu nhân thôi."

Đỗ ma ma không khỏi thất kinh.

Ninh Vương Thế tử Từ Lệnh Sâm thân phận cao quý, tính tình kiêu ngạo, đừng nói đến phủ Bình Dương hầu hấn không để vào mắt, ngay cả hoàng đế cũng không dám chỉ tay năm ngón trước mặt hấn, không có cách nào trị hấn.

Ai dám nói hấn không cung kính!

Mặc dù bà muốn mời Ninh Vương Thế tử vào cửa, nhưng kia quả thực chỉ là khách khí mà thôi, ngàn vạn lần không nghĩ tới hấn sẽ vào cửa làm khách.

Đỗ ma ma giống như ở trong mộng tỉnh lại, vội vàng sai người mở ra cửa chính, lại để cho người vội vàng đi bẩm báo cho Thái phu nhân biết.

Kỷ Thanh Y cũng vô cùng sửng sốt.

Đời trước Từ Lệnh Sâm cùng phủ Bình Dương Hầu cơ bản đều không có qua lại, sao hấn lại muốn đi bái kiến Thái phu nhân? Chẳng lẽ là trí nhớ của cô có chút không đúng?

Từ Lệnh Sâm thật giống như không thấy dáng vẻ hốt hoảng như lâm đại địch của Đỗ ma ma, hấn ung dung ngẩng đầu thường thức tấm bảng treo trước cửa lớn. Bức hoành phi ngự bút—phủ Bình Dương Hầu, giống như có thể đem mây chữ kia thành trò đùa rất vui vậy.

Kỷ Thanh Y tránh ở một bên, nửa cúi đầu mím chặt môi.

Từ Lệnh Sâm giống như lơ đãng nhìn thoáng qua nàng một cái, trong lòng liền muốn giận.

Ngàn tính vạn tính, rốt cuộc cũng gặp được nàng, lại không nghĩ đến nàng sẽ mang theo mạng che mặt.

Nếu không phải ngại ở trước mặt mọi người, hẳn hận không thể tiến lên một bước xóc cái mạng che mặt ấy lên, nâng mặt nàng lên ngắm nhìn cho thật kỹ.

Không được, hẳn nhất định phải thấy nàng, nếu không trò đùa kế tiếp không thể diễn được rồi.

Thật may là hắn còn chưa ra tay.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm rất vui vẻ nhưng trên mặt lại hết sức lạnh lùng.

Mở cửa ra, Đồ ma ma liền dẫn theo Thế tử Từ Lệnh Sâm vào cửa.

Kỷ Thanh Y rời lại phía sau mấy bước, quy củ đi sau.

Phủ Bình Dương Hầu, rốt cuộc nàng cũng trở về rồi.

Lúc này đây, âm toán của Lê Nguyệt Trùng, sự khi dễ của Trần Văn Cẩm, toàn bộ nàng đều quên hết, nàng chỉ muốn nhanh chóng về viện nhìn Thanh Thái thật kỹ mới được.

Đột nhiên một sinh vật đầy lông lá nhảy tới trước mặt Kỷ Thanh Y, hơn nữa còn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên, đánh rớt cái mạng che mặt của nàng sau đó nhanh chóng bỏ chạy, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

"Xoạch" một tiếng, âm thanh mạng che mặt rơi xuống trên mặt đất thật rõ ràng, người đi ở phía trước nghe tiếng liền quay đầu lại, tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên người Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y tinh tường nhận ra ánh mắt Từ Lệnh Sâm khi nhìn đến nàng có chút kinh ngạc, khuôn mặt vốn không chút biểu cảm cũng nở một nụ cười ôn hòa, hoàn toàn khác với sự ung dung cao ngạo lạnh lùng trước đó, nụ cười này mang theo một phần xấu hổ hồn nhiên giống như thiếu niên mới lớn biết yêu.

Ánh mắt kia quá mức thẳng thắn cùng chuyên chú khiến cho trái tim của Kỷ Thanh Y đập thình thịch, hai má bỗng nóng hừng hực, trong lòng lại có kim nén tức giận.

Từ Lệnh Sâm hẳn đây là có ý gì?

Đồ ma ma lấy làm kinh hãi, thấy Tổ Tâm Thái Tâm ở bên người Kỷ Thanh Y đều đang ôm hoa lan, bà liền vội vàng lui về mấy bước, nhặt mạng che mặt lên.

Vốn định đeo lại cho Kỷ Thanh Y, nhưng người cũng đã vào cửa chính, đợi lát nữa kiểu gì cũng phải bái kiến Thế tử Ninh Vương, lúc này mà còn mang mạng che mặt cũng không khỏi có chút buồn cười.

Tay cầm lấy mạng che mặt, bà không khỏi liếc nhìn Kỷ Thanh Y một cái, sau đó nhanh chóng chạy tới sau lưng Từ Lệnh Sâm dẫn hắn vào trong.

Từ Lệnh Sâm đi ở phía trước, dáng người cao ngất tuấn tú, vai rộng hông nhỏ khiến Kỷ Thanh Y hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đồ ma ma tám phần sẽ cho rằng nàng cố tình làm rớt mạng che mặt để thu hút sự chú ý của Từ Lệnh Sâm, mượn cơ hội này để dựa giẫm vào người quyền thế.

Thật đúng là tai bay vạ gió!

Nàng muốn giải thích nhưng ai sẽ tin nàng đây?

Mà người khởi xướng là con khi lông ngắn Từ Mị Mị kia chẳng biết đã trốn đến nơi nào rồi.

Muốn trách thì phải trách Từ Lệnh Sâm, nuôi sủng vật nào không nuôi cứ nhất định phải nuôi một con khi dưỡng ra tính tình vô pháp vô thiên, còn đặt cho nó một cái tên người nữa.

Tóm lại chính là Từ Lệnh Sâm không đúng.

Nàng cũng biết, phàm là gặp phải Từ Lệnh Sâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt. Hắn chính là khắc tinh mà trời cao phái xuống để trị nàng.

Từ Lệnh Sâm lại không biết mình bị người ta mắng, trong lòng vô cùng đắc ý.

Bước thứ hai, vừa thấy đã yêu, thành công hoàn mỹ.

Nàng nhất định động lòng, nhất định sẽ như con nai chạy loạn, nhất định sẽ xấu hổ.

Nói không chừng buổi tối sẽ vì bệnh tương tư mà không ngủ được đấy.

Coi như có ngủ được cũng nhất định sẽ mơ thấy hấn.

Hấn là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nha, muốn bắt một tiểu cô nương còn chưa có nhiều kinh nghiệm sống chẳng phải là rất dễ dàng sao?

Từ Lệnh Sâm càng nghĩ càng thấy hài lòng, trong đầu đã bắt đầu phác thảo chuyện bọn họ thành thân sinh con sau này.

Thái phu nhân đã dẫn theo mọi người đứng chờ, thấy được người liền tiến lên hành lễ.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy đi theo sau lưng Thái phu nhân chính là Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng, một thướt tha thanh thuần, một đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, hai người một trái một phải đi theo Thái phu nhân, ngay cả cử chỉ cùng tiết tấu cũng giống nhau đồng nhất, thật giống như tỷ muội ruột thịt.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Nàng cho là Trần Bảo Linh tất nhiên sẽ vẫn giống như trước kia cứng rắn nghiêng lợi trọn tròn mắt nhìn mình, chỉ tiếc lần này nàng lại nghĩ sai rồi.

Trần Bảo Linh khoác một chiếc áo ngoài màu vàng nhạt, đầu cài trâm ngọc bích, tóc đen mượt như mây, hai mắt sáng như sao, trên mặt còn có chút ửng đỏ nhàn nhạt, cặp mắt kia nhìn về phía Từ Lệnh Sâm mang theo sự ngưỡng mộ cùng yêu say đắm.

Kỷ Thanh Y vô cùng ngạc nhiên!

Bộ dáng này của Trần Bảo Linh chứng tỏ đã không phải lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Từ Lệnh Sâm, nghiêm nhiên chính là một bộ dáng rẽ tình đã cảm sâu.

Chẳng lẽ Trần Bảo Linh sống chết cũng không muốn lập gia đình là vì Từ Lệnh Sâm?

Đây chính là nguyên nhân mà sau khi nàng ta lập gia đình sinh con xong liền buồn bực không lâu mà chết sao?

Kỷ Thanh Y đưa tầm mắt nhìn qua, mới phát hiện đầu chỉ có mình Trần Bảo Linh, ngay cả nha hoàn bà vũ đi theo bên cạnh Thái phu nhân cũng đề lên nhìn Từ Lệnh Sâm.

Bà vũ lớn tuổi một chút còn không sao, cháu dâu trẻ tuổi, tiểu thư chưa gả cùng đám nha hoàn đều đỏ mặt, ánh mắt mắt lánh thật giống như. Đám ruồi nhặng gặp được miếng thịt thối, hận không thể lập tức nhào tới.

Nàng không khỏi hung hăng trợn mắt lườm Từ Lệnh Sâm một cái, tên khốn khiếp này, chỉ mới có gương mặt mà đã hại không ít người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Từ Lệnh Sâm Động Lòng

Editor: Ki mi

Từ Lệnh Sâm nói mình là văn bối muốn tới bái kiến Thái phu nhân, Thái phu nhân thì lại không dám nhận, nhanh chóng hành lễ với hấn.

Từ Lệnh Sâm tiến lên trước, tự mình đỡ Thái phu nhân đứng dậy: "Bình Dương Hầu là rường cột nước nhà, trước đã từng dạy ta cưỡi ngựa bắn cung, ta gọi ông ấy một tiếng "Thầy" thì Thái phu nhân chính là trưởng bối của ta rồi. Về sau thường xuyên qua lại, Thái phu nhân ngàn vạn lần không được khách khí như thế."

Thái phu nhân đầu tiên là thụ sủng nhược kinh, tiếp đến chân mày liền cau lại.

Về sau muốn thường xuyên qua lại, là có ý gì?

"Điện hạ như vậy ngại chết lão thân rồi." Trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt lại không mấy may lộ ra chút cảm xúc nào, Thái phu nhân cười nói: "Tuy Điện hạ có lòng quan ái chi ý*, nhưng là lễ thì vẫn không thể bỏ."

*Quan ái chi ý: ý chỉ yêu thương quan tâm

Vị này chính là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, mặc dù chỉ là Thế tử phiên vương nhưng tương lai vẫn có thể trở thành hoàng đế.

Đương Kim Hoàng Đế tuổi tầm bốn mươi, chỉ sinh một con trai, lại còn bị bệnh thương hàn cướp đi tính mạng.

Mà Hoàng đế thân thể suy yếu, hàng năm phải dùng thuốc, một thời gian tốt lên, một thời gian lại xấu đi, làm cho lòng người thấp thỏm không yên.

Vì vậy mà Hoàng đế để cho ba vị Thế tử phiên vương phụng chiếu vào kinh, đi học tại điện Văn Hoa.

Ba vị Thế tử này đều là người được đề cử để kế vị ngôi vua.

Hắn tự mình tới cửa, Thái phu nhân nào dám chậm trễ, tự mình dẫn hắn đến phòng khách uống trà.

Đoàn người phân chủ khách ngồi xuống, Thái phu nhân sẽ đề cho các vị tiểu thư hướng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm làm lễ.

Trước tiên dĩ nhiên là Trần Bảo Linh.

Nàng là tiểu thư con vợ cả phủ Bình Dương Hầu, mẫu thân là Nam Khang Quận chúa, bản về thân phận địa vị, ai cũng không sánh được bằng nàng ta.

Đôi con ngươi Trần Bảo Linh trong suốt sáng ngời, hướng về phía Từ Lệnh Sâm kêu một tiếng "Sâm biểu ca", giọng nói ít đi mấy phần cung kính, nhiều hơn mấy phần thân thiết: "Lần trước gặp biểu ca ở trong cung là ngày 13 tháng 8 năm ngoái, nửa năm nay, Sâm biểu ca tất cả vẫn tốt chứ?"

Kỷ Thanh Y không khỏi ghé mắt.

Trần Bảo Linh tùy tiện thế nhưng lại chủ động quan tâm người khác, còn nói rõ ngày tháng như vậy, xem ra sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại.

Không đúng, Kỷ Thanh Y liếc mắt nhìn Từ Lệnh Sâm một cái, trong lòng thầm nghĩ, phải là sức mạnh của sắc đẹp mới đúng.

Sắc mặt Thái phu nhân đại biến, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trần Bảo Linh: "Bảo Linh, làm sao cháu lại không hiểu quy củ như vậy? Đây là Thế tử Ninh Vương!"

Nam Khang Quận chúa cùng Hoàng đế là đường huynh muội, một tiếng "Sâm biểu ca" này của Trần Bảo Linh đích xác là không có lỗi làm gì, nhưng có ai lại không biết Thế tử Ninh Vương tính khí lớn, tính tình kiêu ngạo, không đặt bất kỳ người nào trong mắt.

Ngộ nhờ hắn trách tội xuống, phủ Bình Dương Hầu làm sao gánh nổi?

Thái phu nhân tròn mắt lườm một cái, song nhanh chóng cùng Từ Lệnh Sâm bồi tội: "Bảo Linh bị chúng ta làm hư rồi, Thế tử ngàn vạn lần đừng để ý."

"Thái phu nhân quá lo lắng." Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười, vốn là khuôn mặt lạnh lùng trong trẻo thoát tục bỗng sáng hẳn lên.

Hắn hướng Trần Bảo Linh gật đầu một cái: "Ta tất cả đều tốt, làm phiền biểu muội nhớ kỹ, nghe nói Nam Khang cô cô gần đây thân thể không được khỏe, biểu muội nhớ thay ta thăm hỏi một tiếng."

Hàng mi dài của Trần Bảo Linh run rẩy, đôi tay túm chặt lấy quần áo, kích động đến mặt đỏ rần rần.

Thái phu nhân nhìn một cái liền yên lặng thờ dài.

Không thể trách được cháu gái nhà mình không có tiền đồ, chỉ có thể đổ thừa tại Thế tử Ninh Vương quá xuất sắc.

Mặt như bạch ngọc, mày như vẽ lại không nói, nghiêm mặt tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, xinh đẹp lại sắc bén nguy hiểm, làm cho người ta không dám đến gần.

Nhưng khi hắn cười một tiếng, sắc bén kia liền biến mất, có thể khiến người đối diện choáng váng.

Đời này kiến thức của bà cũng không ít, những thiếu niên xinh đẹp lại càng gặp qua không ít, nhưng xuất sắc giống như Thế tử Ninh Vương gặp một lần sẽ không quên thì bà vẫn là lần đầu gặp được.

Đều nói Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm là mỹ nam tử trong vạn người mới có một, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trần Bảo Linh lui trở về chỗ ngồi, đôi má đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh, nghiêm nhiên đã trở thành thiếu nữ ngây thơ mới rơi vào lưới tình.

Không biết tại sao, Kỷ Thanh Y lại cảm thấy trong lòng chua chát.

Bộ dạng xinh đẹp còn không biết đường thu liễm lại, khắp nơi trên hoa gheo nguyệt!

Nếu không phải là chính hắn phơi mặt khắp nơi ở Trương Dương, ai biết được Thế tử Ninh Vương lại tuấn lãng bất phàm?

Nếu không phải là hắn làm sao động từ đại cô nương đến tiểu tức phụ, thiếu nữ trong kinh thành làm sao có thể coi hắn như rể hiền mà chọn?

Bị một đồng ruồi bầu lại trở thành thịt thối, không thấy hổ thẹn thì thôi ngược lại lấy làm vinh hạnh, hừ, thật không biết xấu hổ!

Thái phu nhân lại giới thiệu Lê Nguyệt Trùng nói: "Đây là cháu gái bà con xa bên nhà mẹ đẻ ta."

Kỷ Thanh Y nhanh chóng nhìn phản ứng của Lê Nguyệt Trùng, sẽ không phải Lê Nguyệt Trùng cũng bị hấn mê hoặc chứ?

Hồ hấp của nàng có chút dồn dập, tay cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Lê Nguyệt Trùng đứng lên, nửa cúi đầu, phúc thân làm lễ với Từ Lệnh Sâm: "Lê thị gặp qua Điện hạ."

Không kiêu ngạo không tự ti, tự nhiên lại thanh thản, hết sức khéo léo.

Từ Lệnh Sâm khẽ gật đầu, Lê Nguyệt Trùng liền lui trở về vị trí của mình, từ đầu tới đuôi cũng không có ngẩng đầu nhìn qua Từ Lệnh Sâm lấy một cái.

Thái phu nhân gật đầu, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Kỷ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm.

Không phải nói hấn từ bà già 80 tuổi đến thiếu nữ 8 tuổi đều ăn sạch sao? Nhưng Lê Nguyệt Trùng lại không bị mê hoặc nha.

Có thể thấy được sức quyến rũ của Từ Lệnh sâm cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cũng không nhất định giống như trong lời đồn.

Kỷ Thanh Y rốt cục cũng hòa nhau được một ván, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Thái phu nhân liền chỉ nàng nói: "Đây là cháu ngoại gái của ta."

Kỷ Thanh Y cũng lên trước bái kiến, lễ nghi quy củ một chút cũng không tệ, so với Lê Nguyệt Trùng còn xuất sắc hơn mấy phần.

Trong mắt Thái phu nhân chợt lóe, trong lòng âm thầm "ồ" một tiếng, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Kỷ Thanh Y ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Từ Lệnh Sâm một cái, càng không có sự thẹn thùng mà thiếu nữ nên có.

Từ Lệnh Sâm có chút buồn bực.

Phản ứng này không đúng nha!

Vì hôm nay hấn đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Từ cách ăn mặc, đến từng cử chỉ hành động, ngay cả nụ cười cũng đều được chăm chút tỉ mỉ, bảo đảm thể hiện được vẻ đẹp hoàn mỹ xuất sắc nhất của hấn.

Thân phận cao quý, dung mạo xuất sắc, nàng không có lý do gì mà không động lòng a.

Ngày trước nàng rõ ràng là thích nhất nụ cười của hấn, có đến mấy lần còn nhìn hấn cười đến ngây người.

Làm sao một chiều này bây giờ lại không hữu hiệu?

Từ Lệnh Sâm thế nào cũng không tin được mình đã mất đi sức quyến rũ trong mắt nàng, âm thầm cắn chặt răng.

Trong lúc Kỷ Thanh Y lui về sau, hấn đột nhiên mở miệng nói: "Ta nhớ được trong quý phủ có một vị cô cô có phu quân là tiền khoa Thám Hoa Lang Kỷ Nghiêm, về sau có đến Hà Nam nhậm chức Tri Huyện phủ Khai phong, ở Hoàng Hà lũ lụt vì cứu dân chúng mà hy sinh thân mình. Không biết có quan hệ thế nào cùng vị tiểu thư này?"

Thái phu nhân sững sờ, không ngờ Thế tử Ninh Vương sẽ nhắc tới người này, thở dài một tiếng nói: "Đó là con rể cùng trưởng nữ của ta."

Từ Lệnh Sâm lập tức cung kính đứng dậy, trình trọng chấp tay một cái đối với Kỷ Thanh y, nói: "Kỷ đại nhân trung thành với Vua, hy sinh vì đất nước, là tấm gương mẫu mực cho bách quan trăm họ. Thánh thượng từng nói: nếu trên triều đình bá quan đều giống như Kỷ Nghiêm, thì đây chính là hy vọng cho quốc thái dân an. Cuộc đời này của ta chưa được gặp qua Kỷ đại nhân chính là nỗi tiếc lớn nhất trong đời, trong lòng đã sớm coi Kỷ đại nhân như ân sư, chỉ mong cuộc đời này có thể giống như Kỷ đại nhân tạo phúc cho lê dân bách tính."

Hấn biết, tiểu nha đầu đời này cánh cánh trong lòng nhất hai chuyện.

Một là đệ đệ Kỷ Thanh Thái bị hủy một chân.

Hai là phụ thân sớm qua đời, bỏ lại bọn họ không nơi nương tựa.

Nếu không thể khiến cho nàng động lòng, ít nhất cũng phải để cho nàng nhớ đến mình.

Mặc dù phương thức vạch trần vết sẹo của người khác có chút hèn hạ vô sỉ, nhưng hấn cũng không còn cách nào.

Ai bảo nàng không nhìn hần!

Một chiều vừa thấy đã yêu này không dùng được, vậy chỉ có thể khiến nàng khắc cốt ghi tâm, tóm lại nhất định phải khiến nàng lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Cảm xúc Kỷ Thanh Y lập tức trở nên kích động, đôi mắt cũng hơi đỏ lên.

Đối với cái chết của phụ thân, nàng oán cũng đã oán, hận cũng đã hận, oán phụ thân vì việc nước mà quên việc nhà, hận triều đình để mặc cho lũ lụt tàn phá khiến cho nàng cùng đệ đệ còn nhỏ đã không nhà để về.

Lúc bị oan ức không thể nói, nàng luôn nghĩ nếu như phụ thân còn sống, nhất định có thể che chở cho nàng cùng Thanh Thái, nàng sẽ không đến nỗi khó khăn như vậy.

Ông ấy chết một cách oan uổng vô ích như thế, ai sẽ nhớ tới ông ấy đây?

Nhưng giờ phút này nàng nghe được những lời Từ Lệnh Sâm nói, mây đen trong lòng lập tức tiêu tán không ít.

Phụ thân không có hy sinh oan uổng, ông ấy là vì nước mà hi sinh, vì dân mà hiến thân, ngay cả Hoàng đế cũng chính miệng khen ngợi, bọn họ cũng không quên phụ thân mình.

Phụ thân ở dưới cửu tuyền nếu biết được chuyện này, tất nhiên cũng sẽ hết sức vui mừng.

Nàng đứng ngơ ngác, cũng không có tránh ra, cứ như vậy cúi đầu.

Thái phu nhân kinh hãi, đối với Kỷ Thanh Y quát lớn: "Còn không mau lui ra."

Sau lại vội vàng xin lỗi Từ Lệnh Sâm: "Cháu ngoại gái của ta còn nhỏ tuổi có chỗ thất lễ mong Điện hạ chớ trách tội."

Mặc dù biết Thái phu nhân quát Kỷ Thanh Y là vì sợ hần trách tội, nhưng trong lòng Từ Lệnh Sâm vẫn không nhận được mà đau lòng, cảm giác này thế nào cũng không vui được.

Nàng sau này sẽ làm vương phi của hần, cho dù nàng có không tốt chỗ nào, hần cũng không muốn bắt luận kẻ nào nói nàng một câu không phải.

Đời trước hần quen biết nàng quá muộn, để cho nàng phải chịu nhiều uất ức. Đời này, vô luận như thế nào cũng phải sớm cưới nàng về nhà mới được.

Hần cùng Thái phu nhân nói chuyện, giọng nói đã lạnh nhạt hơn rất nhiều: "Kỷ Tiểu Thư mang tám lòng son, phản ứng này cũng là phản ứng bình thường của một con người, Thái phu nhân không cần khiển trách, nếu nói là thất lễ cũng là bản thể từ thất lễ trước."

"Điện hạ nói đùa." Thái phu nhân chuyển hướng: "Đây là trà mới nấu nãy, Điện hạ nếm thử một chút xem."

Từ Lệnh Sâm nhân tiện nâng chung trà lên, chỉ hơi nhấp môi, cử chỉ hết sức ung dung tao nhã.

Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng ngồi bên dưới Thái phu nhân, nghe hai người bọn họ nói chuyện nhà.

Trần Bảo Linh hóng tai nghe, một chữ cũng không muốn bỏ sót.

Thái phu nhân trong lòng có điều kiêng kỵ, cho nên tuyệt không dám buông lỏng.

Đợi đến lúc Từ Lệnh Sâm nói mình đã từng có một đoạn thời gian theo Bình Dương Hầu đến học tập xử lý công vụ ở Bộ Binh, Thái phu nhân không khỏi nghĩ nhiều hơn một chút.

Có không ít quan viên thượng thư mong Hoàng Thượng lập Thái tử.

Bình Dương Hầu là Binh Bộ Thượng Thư, địa vị hết sức quan trọng.

Thế tử Ninh Vương hôm nay tới, chẳng lẽ là muốn lấy lòng lôi kéo phủ Bình Dương Hầu.

Cái này không thể được!

Đương Kim Hoàng Đế cai trị nghiêm minh, chính đồn quan trường, cảm quan viên kết thân tham ô kéo bè phái.

Cầm y vệ Triệu Phù đặt cơ sở ngầm ở khắp nơi, nếu Thế tử Ninh Vương thật nói chuyện không nên nói, làm sao biết có thể mang lại tai họa ngập đầu cho phủ Bình Dương hầu hay không?

"Lão thân chỉ là một phụ nhân, không biết đại sự triều đình. Điện hạ phụng mệnh Hoàng Thượng đến Binh Bộ xử lý công vụ, Hầu Gia nhất định hết sức hỗ trợ, tuyệt không dám có phụ tin tưởng của hoàng thượng."

Thái phu nhân một câu lại một câu nói đến hoàng ân, đứa ngọc cũng biết bà trung thành với Hoàng đế, những thứ khác nhiều một câu đều không nói.

Từ Lệnh Sâm nghe thấy, trong lòng không khỏi thay mình thở dài một tiếng.

Hắn là vì Kỳ Thanh Y mà đến, vốn muốn mượn cơ hội này cùng phủ Bình Dương Hầu kết thân, về sau có thể đến gần Kỳ Thanh Y, thật không ngờ Thái phu nhân lại hiểu lầm hắn muốn lôi kéo phủ Bình Dương Hầu.

Mọi người nói Thái phu nhân phủ Bình Dương Hầu cẩn thận lại không mất khôn khéo, quả nhiên danh bất hư truyền.

Kế hoạch của hắn cực kỳ hoàn hảo, lần đầu tiên gặp mặt hắn ra tay giúp nàng, sau đó đưa nàng về nhà, đối với nàng vừa thấy đã yêu, biểu đạt lòng ái mộ.

Lúc này Trần gia còn chưa tới làm mai cho nàng, cũng không tính toán để nàng gả cho Trần Văn Cẩm, hắn dịu dàng tiến công, nàng nhất định sẽ đề xuống phòng bị trong lòng mà yêu hắn, ngoan ngoãn gả cho hắn, từ đó bọn họ sinh con đẻ cái, đầu bạc đến già.

Thật không nghĩ đến Thái phu nhân lại cẩn thận như vậy, trông gà hoá cuốc.

Hôm nay xem ra muốn cưới nàng về nhà, con đường vẫn còn rất xa nha.

Phương pháp tốt nhất chính là hắn mau chóng rời đi, khiến Thái phu nhân bỏ đi phòng bị.

Nhưng hắn tới đã tới rồi, còn chưa được cùng nàng đơn phương chung đụng, cứ như vậy mà đi, thật sự là không cam lòng.

Hơn nữa, nàng còn không liếc nhìn hắn một cái, chỉ cúi đầu, để cho trong lòng hắn vội muốn chết.

Lần này, không thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng, hắn quyết không bỏ qua!

Hắn thật giống như lơ đãng, ánh mắt quét qua ba vị tiểu thư như hoa như ngọc bên kia, đứng dậy cáo từ: "Lần này ra ngoài, vốn định thuận đường tới xem một chút Bình Dương Hầu có nhà hay không, nếu Bình Dương Hầu không có ở đây, bản Thế tử xin phép được trở về thôi."

Nghe thấy hắn muốn đi, Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đưa tiễn, mấy người Kỳ Thanh Y tự nhiên cũng đi theo.

"Đứng rồi." Đi tới cửa, Từ lệnh Sâm đột nhiên ngừng bước chân, giống như đột nhiên phát ra cái gì đó, nói: "Ta xem mấy bồn hoa Kỳ tiểu thư trông không phải vật phẩm, chẳng biết tiểu thư có thể bỏ được thứ mình yêu thích mà tặng ta một bồn không?"

Trong nháy mắt, tầm mắt mọi người liền tập trung lên người Kỳ Thanh Y, nàng tự nhiên trở thành tiêu điểm toàn trường. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thế Tử Trêu Chọc

Editor: Ki mi

Vợ cả của Thái Tổ Hoàng đế là Minh Nguyên Hoàng Hậu rất thích hoa cỏ, vì vậy cứ ba năm một lần sẽ mở hội trồng hoa.

Trên dưới Đại Tề ai ai cũng yêu làm vườn, thưởng hoa, thi trồng hoa, những bình hoa nổi tiếng có thể bán với giá rất cao.

Các quý nhân cũng thường cử hành đại hội thi trồng hoa, xem hoa nhà ai tốt nhất, cũng coi như đây là một trò giải trí.

Sưu tầm danh hoa dị cỏ cũng giống như sưu tầm tranh chữ cổ, việc này rất thịnh hành ở các thế gia vọng tộc, là một sự kiện vô cùng phong nhã.

Đương Kim Hoàng Đế chịu ảnh hưởng từ phu nhân nhà mình nên cũng mưa dầm thấm đất, hết sức yêu thích hoa, ba vị Thế tử phiên vương lại càng không cần phải nói.

Chỉ cần không đề cập tới chuyện lôi kéo thế lực, Thái phu nhân dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này bà liền cười thay Kỳ Thanh Y đồng ý: "Có thể được Điện Hạ ưu ái, chúng ta vui mừng còn không kịp, nào có lẽ lại không được? Vậy để lão thân cho người mang đến, không biết Điện hạ muốn là muốn bồn hoa nào?"

"Không cần phiền phức như vậy, nếu là hoa Kỳ tiểu thư trồng, vậy liền nhờ Kỳ tiểu thư giới thiệu từng loại hoa cho bản Thế tử biết, sau khi bản Thế tử cân nhắc sẽ lựa chọn sau. Thái phu nhân không cần tiếp ta nữa, ta lựa chọn xong sẽ tự rời đi." Từ Lệnh Sâm sai bước hướng Kỳ Thanh Y đi tới, không cho phép cự tuyệt nói: "Đi thôi, Kỳ tiểu thư."

Kỳ Thanh Y mặt không chút thay đổi, trong lòng lại đem Từ lệnh Sâm ra đếm trăm ngàn lần.

Đề lại sau lưng Thái phu nhân với ánh mắt sâu xa, Lê Nguyệt Trừng kinh ngạc, Trần Bảo Linh cảm hận tựa như bị ngàn mũi nhọn đâm phải, cổ tình nàng ta lại không thể phát tác, chỉ có thể làm bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Nàng nói quả nhiên không sai, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, mặc kệ là Từ Bảo Sinh hay là Từ Lệnh Sâm, chỉ cần nàng đừng phải hấn, tuyệt đối không có chuyện tốt!

Kỷ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm vừa đi vào viện liền nhìn thấy năm bồn hoa lan được đặt ở dưới mái hiên, mắt Kỷ Thanh Y không khỏi sáng lên, bước chân cũng nhanh hơn vừa rồi, nhất thời liền quên mất mà chạy trước Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm nhìn bước chân linh động của nàng, không khỏi nở nụ cười.

Cái vị tiểu thư đài các có quy củ có nề nếp kia mới không phải là Kỷ Thanh Y, tiểu cô nương hoạt bát trước mắt này mới là nha đầu trong ký ức của hấn.

Cho nên, sống qua một đời đứng trước mặt nàng, thời điểm nàng gặp hấn, không có vui mừng không có si mê, chỉ có trọn tròn hai mắt nhìn hấn, xinh xắn giống như một con mèo nhỏ.

Nàng có biết bao đặc biệt, là trời cao vì hấn mà chuẩn bị.

Từ Lệnh Sâm đi theo sau lưng Kỷ Thanh Y, từ từ đứng ở bên cạnh nàng: "Mấy bồn hoa này là muội trồng, hình dáng cũng thật xinh đẹp."

Nói thừa!

Tự tay nàng đào từ trong sơn cốc về, mỗi ngày tưới cây bón phân, tỉ mỉ giống như chăm sóc một đứa bé, còn có thể không đẹp sao?

Cành lá sum xuê, dáng cây thon dài, làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng yêu thích.

Nhưng hấn lại giống như một tên cường đạo, tới giành đồ của nàng, thật là đáng ghét.

Kỷ Thanh Y vừa tức giận vừa không muốn, lại chẳng dám nói lời nào không phải.

"Đều ở nơi này, Điện hạ xin tùy ý lựa chọn."

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, vẫn chưa giỏi che dấu cảm xúc. Nàng không bỏ được mấy bồn hoa này, lại ngại vì Thái phu nhân dặn dò mà không thể không bỏ những thứ mình yêu thích.

Từ Lệnh Sâm vốn cũng định thôi, nhưng vừa nghĩ đây là hoa lan tự tay nàng trồng, trong lòng lại không bỏ được, liền hạ thấp giọng nói: "Mặc dù ta thích phong lan, nhưng cũng không hoàn toàn hiểu hết, muội nói một chút cho ta biết đây là những loại lan nào?"

Giọng nói của hấn khàn khàn êm ái, qua tai đánh thẳng vào trong lòng Kỷ Thanh Y, khiến cho đầu nàng chỉ trong chốc lát liền trống rỗng.

Thời điểm Từ Lệnh Kiểm nói với nàng giọng nói cũng chân thành sâu sắc như vậy, tình ý dạt dào, giống như nàng thực sự là bảo bối của hấn.

Nhưng người đứng ở bên cạnh nàng không phải là Từ Lệnh Kiểm, mà là Từ Lệnh Sâm, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm!

Hấn vẫn vô song toàn, nghiêm nghị lại kiêu ngạo, không đặt bất luận kẻ nào vào trong mắt, để ở trong lòng. Bọn họ hôm nay là lần đầu gặp mặt, hấn làm sao có thể giống Từ Lệnh Kiểm?

Ảo giác! Cái này nhất định là ảo giác nàng!

Kỷ Thanh Y cố nén kích động muốn xem sắc mặt của Từ Lệnh Sâm, bình ổn lại tâm trạng nói: "Hai bồn này, một là Xuân Lan, đã bắt đầu đâm chồi rồi, qua một đoạn thời gian nữa sẽ nở hoa. Bồn còn lại là Kiến Lan, hoa nở hương thơm ngát, nếu đặt ở trong phòng, hương thơm sẽ tràn ngập trong không gian. Hai bồn kia cũng là Xuân Lan, chờ hai bồn này nở rồi, bọn chúng cũng sẽ nở hoa."

Cứ như vậy một chậu rồi lại một chậu nở hoa, đảm bảo mỗi ngày sẽ đều có hoa thơm để ngắm.

"Điện hạ, ngài xem xem mình thích bồn nào?"

Ngày trước gọi hấn là Từ Bảo Sinh, không biết lớn nhỏ, bây giờ thì gọi hấn là Điện hạ lại có thêm ít nhiều cung kính.

Nhưng hấn nghe vào trong tai lại cảm thấy rất dễ nghe, chính là cảm giác thật dễ nghe, thật tuyệt vời.

Còn có bộ dáng nửa cúi đầu bây giờ của nàng, tựa như một con mèo nhỏ, nhìn thì dịu ngoan đáng yêu, nhưng trên thực tế lại chưa từng buông lỏng cảnh giác. Chỉ cần người tiến thêm một bước, nàng sẽ nhanh chóng nhảy ra, trốn ở một bên lên lên quan sát người, cho đến không có nguy hiểm mới từ từ tiến lại gần.

Cười nàng về nhà, mỗi ngày được ở cạnh nàng chính là cả đời này cũng sẽ không cô đơn tịch mịch.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm bỗng trở nên khao khát.

"Muội chọn thay ta." Hắn cố ý nhỏ giọng, nói liên tục: "Chỉ cần là muội chọn, ta đều thích."

Âm thanh từ từ truyền vào lỗ tai, giống như một chiếc lông vũ lướt qua khiến người ta ngứa ngáy, hắn không tin nàng còn có thể thờ ơ được nữa.

Tim Kỳ Thanh Y xác thực là đã lỡ một nhịp.

Chỉ cần là muội chọn, ta đều thích!

Lời này nói ra từ miệng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm.

Làm sao có thể?

Đừng nói người này vốn là Từ Lệnh Sâm không phải là Từ Bảo Sinh, ngay cả chính lúc Từ Bảo Sinh thân thiết với nàng cũng sẽ không nói ra những lời này.

Hắn chỉ sẽ nằm úp sấp trên đầu tường cười hi hi nói với nàng: "Tiểu nha đầu, muội ở trong sân nhỏ này không buồn bức sao, ta dẫn muội đi thả diều có được không?"

Khi đó, Từ Mị Mị sẽ ngồi chễm chệ ở đầu tường thay hắn trông chừng, vừa có một chút tiếng động nhỏ nó sẽ vỗ vỗ đầu Từ Lệnh Sâm, thẳng cho đến khi người khác không nhìn thấy mới thôi. Sau một lúc không còn ai, hắn lại bò lên, cười đùa cợt nhả bảo Từ Mị Mị cầm trái cây ném nàng, cho đến khi nàng đồng ý mới thôi.

Rõ ràng cùng là một người, sao tính tình lại khác nhau vậy chứ?

Kỳ Thanh Y ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng không ngờ Từ Lệnh Sâm lại dùng ánh mắt nóng bỏng quang minh chính đại nhìn nàng.

Nàng nhìn thấy nụ cười trên môi hắn, trong mắt cũng không hề che giấu sự yêu thích cùng thương thức.

"Oanh" một tiếng, Kỳ Thanh Y cảm giác hai gò má của nàng như đang hùng hực bốc cháy, tiếng tim đập thình thịch như đang đánh trống.

"Điện hạ thật biết nói đùa!" Kỳ Thanh Y vội vàng lui về phía sau một bước, vội vàng quay đầu nhìn lại Thái Tâm Tổ Tâm, hai người bọn họ đứng cách nơi này mười bước, cúi đầu đang hoảng đứng.

Nghĩ đến giọng nói rất nhỏ vừa rồi của Từ Lệnh Sâm, bọn họ sẽ không thể nào nghe được, lúc này Kỳ Thanh Y mới thoáng yên tâm, cũng không dám tiếp tục nhìn thẳng Từ Lệnh Sâm nữa, bàn tay chỉ vào một bồn hoa đẹp nhất: "Điện hạ vẫn nên mang bồn Kiến lan này đi thôi."

Từ lúc đó mặt khi nghe thấy hắn nói chuyện, cho đến lúc ngây ngốc hoảng hốt quay đầu nhìn nha hoàn, rồi lại khôi phục bình tĩnh cúi thấp đầu, một chuỗi động tác làm liền mạch, tựa như con mèo nhỏ khi bị kinh sợ, phản ứng vừa nhanh nhẹn lại vừa đáng yêu.

Hai má nàng hồng hồng, thẹn thùng không dám ngẩng đầu, từ cần cổ thon dài, cho đến lỗ tai xinh xắn, chiếc cằm thon gọn cũng dần ửng hồng.

Tựa như đóa hoa hải đường nở rộ, xinh đẹp không nói nên lời.

Hắn thật muốn ôm nàng vào trong ngực, hảo hảo yêu thương nàng một phen.

Bọn họ hôm nay là lần đầu thấy mặt, để cho nàng biết hắn đối với nàng vừa thấy đã yêu, chỉ nên dừng lại ở việc thổ lộ lòng ái mộ thôi, tiến thêm bước nữa chính là can rở, nói không chừng lại dọa sợ tiểu nha đầu của hắn đấy!

Từ Lệnh Sâm hít vào một hơi thật sâu, đề xuống ý tưởng còn đang rục rịch trong đầu lại.

"Tốt." Hắn sờ sờ phiến lá xanh ngát mỏng manh của chậu Kiến Lan, nói: "Kỳ tiểu thư đã bỏ được thứ yêu thích mà nhường cho ta, ta vô cùng cảm kích. Ta nhất định sẽ chăm sóc bảo vệ nó, đặt nó ở đầu phòng, dụng tâm tưới nước, chờ cho đến một ngày hoa nở hương thơm đầy phòng."

Thâm ý trong lời nói kia, Kỳ Thanh Y không dám ngẫm nghĩ, trong lòng thầm mắng một tiếng đáng chết, khẽ nhún người: "Cung tiễn Điện hạ."

"Hoa ta mang đi, mấy ngày nữa, ta sẽ trở lại."

Từ Lệnh Sâm đi rồi, trái tim Kỳ Thanh Y vẫn còn đập thình thịch không thôi.

Từ Lệnh Sâm đây là Tột cùng là có ý gì?

Còn không đợi nàng cẩn thận suy nghĩ lại thâm ý trong lời nói của Từ Lệnh Sâm, Lê Nguyệt Trừng cũng đã tìm tới cửa.

"Thanh Y, cuối cùng thì muội cũng trở lại nha." Lê Nguyệt Trừng quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt giống như nhìn xem nàng có rút đi miếng thịt nào hay không vậy.

"Trong khoảng thời gian muội không ở đây, ta ngày ngày cầu thần bái phật, vừa có cơ hội liền đến cầu tình bên người cô tổ mẫu, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng không uổng phí những cái dập đầu kia của tỷ, muội đã trở lại, tỷ muội chúng ta về sau lại có thể ở một chỗ rồi."

Trong giọng nói chân thành đều là sự ân cần cùng tha thiết.

Chính là một phần ân cần này đã khiến cho Kỳ Thanh Y như móc tim móc phổi ra mà đối đãi với nàng ta, không hề phòng bị, cuối cùng thì rơi vào bẫy của nàng ta.

Kỳ Thanh Y nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, xoay người vào trong phòng, cánh cửa đánh" rầm" một cái, gạt Lê Nguyệt Trùng ở bên ngoài.

Giọng nói của Thái Tâm vọng ra bên ngoài đuổi người: "Trùng cô nương hãy trở về đi, đại tiểu thư mới là tỷ muội tốt của ngài, tiểu thư nhà chúng ta không trào cao nổi."

"Thanh Y." Lê Nguyệt Trùng đứng ở trước cửa, cách rèm che nói tiếng xin lỗi với Kỳ Thanh Y: "Ta biết rõ muội bị uất ức, ta cũng biết rõ muội không có đẩy Bảo Linh xuống nước, nhưng tình huống lúc đó muội cũng nhìn thấy, Quận chúa nổi trận lôi đình, cô tổ mẫu hết sức tức giận. Không phải là ta không muốn giúp muội, mà là nếu ta giúp muội, Quận chúa nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nàng ta cũng sẽ bắt ta đến biệt viện, đến lúc đó, hai chúng ta đều đi hết, ai sẽ tới chăm sóc Thanh Thái, ai sẽ thay chúng ta lo lắng chu toàn đây?"

"Cho nên người liền làm con rùa đen rứt đầu! Người liền để mặc ta bị đưa ra ngoài!" Kỳ Thanh Y xốc rèm, thất vọng cùng tức giận nhìn chằm chằm Lê Nguyệt Trùng: "Người có biết mấy tháng nay ta trải qua như thế nào không? Ta ngày ngày mong đợi Hầu phủ phái xe ngựa tới đón ta, ngày ngày mong đợi người sẽ đến thăm ta, nhưng người ngay cả mặt cũng không lộ. Người biết rõ là ta bị oan, ta không có đẩy Trần Bảo Linh xuống nước, nhưng người lại khoanh tay đứng nhìn! Lê Nguyệt Trùng, người làm ta quá thất vọng, người không xứng làm tỷ muội tốt của ta, ta cũng sẽ không tin tưởng người thêm nữa."

Nàng nói xong, đôi mắt cũng đã đỏ.

Cuộc đời giống như một trò hề để con người ta phô diễn kỹ xảo của mình.

Kỳ Thanh Y nên vọng động, nên ngu ngốc như vậy, mới có thể thấy được sự hài lòng trong mắt Lê Nguyệt Trùng.

"Thanh Y!" Lê Nguyệt Trùng khẩn trương, kéo ống tay áo của nàng nói: "Ta đã nói với muội rồi, không phải là ta không giúp muội, mà là."

Nàng đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: "Ta thấy được là Bảo Linh tự mình nhảy xuống, nàng ta sắp tâm muốn hại muội. Lúc ấy ta có nói mười câu cũng không bằng Bảo Linh nói một câu a. Quận chúa là mẫu thân của nàng, cô tổ mẫu là tổ mẫu của nàng, hai chúng ta đều là ăn nhờ ở đậu, ai sẽ tin đây?"

Nàng ta có chút nóng nảy: "Nhiều năm như vậy, chúng ta ở Trần gia sống nương tựa lẫn nhau, dựa vào nhau, nếu như muội không còn thân thiết với ta nữa, vậy thì vừa đúng như mong muốn của Trần Bảo Linh rồi."

Mí mắt Kỳ Thanh Y không khỏi run lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nàng Thay Đổi

Editor: Kì mi

Tháng mười năm ngoái Kỳ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh xảy ra tranh chấp, Trần Bảo Linh vô ý ngã vào ao nước. Mặc dù rất nhanh đã được cứu lên, nhưng thời tiết rét lạnh, Trần Bảo Linh bắt đầu sốt cao.

Câu đầu tiên sau khi Trần Bảo Linh tỉnh lại nói: Kỳ Thanh Y đẩy nàng ta xuống nước.

Lúc ấy bên cạnh không có người khác, trừ nha hoàn cũng chỉ có một mình Lê Nguyệt Trùng đứng bên khuyên can.

Kỳ Thanh Y cùng Lê Nguyệt Trùng sống nhờ tại Hầu phủ, không có nói đến chuyện có phải tỷ muội tốt hay không, nàng biết Lê Nguyệt Trùng nhất định sẽ làm chứng cho mình, rửa sạch oan uổng cho của nàng.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ đến, một người giống như trường tỷ trong nhà lúc nào cũng che chở chăm sóc bảo vệ nàng- Lê Nguyệt Trùng thế nhưng lại áp úng, chỉ nói là nàng ta không thấy gì cả.

Như thế chẳng khác nào đã khẳng định chuyện nàng đẩy Trần Bảo Linh xuống nước là sự thực.

Ngay trong đêm đó nàng bị đưa ra khỏi Kinh Thành đến biệt viện, một lần đi chính là mấy tháng liền.

Đời trước nàng vẫn cho rằng Trần Bảo Linh thực sự vô ý trượt chân ngã xuống xong đổ tội cho nàng, bây giờ ngẫm lại, Trần Bảo Linh có lẽ thật sự đã bị người ta đẩy xuống, chỉ là người kia không phải là nàng, mà là Lê Nguyệt Trùng.

Trong lòng suy nghĩ đã thiên biến vạn hóa, ngoài mặt nàng lại trờn mặt: "Sao nàng ta lại xấu xa như vậy?"

Sau đó vừa lo lắng vừa hỏi Lê Nguyệt Trùng: "Lúc ta không có ở đây, nàng có bắt nạt tỷ không?"

"Không có." Lê Nguyệt Trùng lắc đầu nói: "Muội biết, ta trờn nàng ta khắp nơi, nàng ta cũng không gây khó dễ gì cho ta được."

"Vậy thì tốt." Lờn vừa ra khỏi miệng, Kỳ Thanh Y bỗng ý thức được mình đã tha thứ cho nàng ta nên không khỏi hừ một tiếng ngó vào trên ghế.

Lê Nguyệt Trùng liền cười, tiến lên kéo lấy tay nàng: "Thanh Y, chúng ta là tỷ muội còn xa lạ vậy sao? Tỷ nói lời xin lỗi với muội, là lỗi của tỷ, muội đây tha thứ cho ta một lần có được không?"

"Vậy sau này ta cùng Trần Bảo Linh gây gỗ, tỷ nhất định phải đứng về phía ta!" Kỳ Thanh Y tức giận, không nhận được cam kết nhất quyết không bỏ qua.

Lê Nguyệt Trùng nói: "Được, ta bảo đảm ta về sau sẽ luôn đứng về phía muội."

Nàng ta nói xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nghiêm mặt nói: "Tỷ nói với muội một chuyện, muội ngàn vạn lần ** đừng nóng giận."

"Chuyện gì?" Kỳ Thanh Y vừa ngừng đầu, đôi con ngươi hắc bạch phân minh trong sáng, long lanh nhìn nàng ta, một đôi mắt thực đẹp.

Bàn tay Lê Nguyệt Trùng nắm lấy tay Kỳ Thanh Y không khỏi liền chặt hơn mấy phần: "Thời điểm muội không ở đây, Bảo Linh nàng ta."

"Tiểu thư!" Tô Tâm đột nhiên đi tới, vẻ mặt hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch: "Thiếu gia. Không thấy thiếu gia, bọn họ nói về sau thiếu gia sẽ không ở cùng chúng ta nữa."

Kỳ Thanh Y lập tức đứng lên, nắm lại tay Lê Nguyệt Trùng, khẩn trương nói: "Có phải Trần Bảo Linh lại giờ trò quỷ hay không?"

Lê Nguyệt Trùng bị nắm tới đau, liền nhẹ nhàng kéo tay ra, lại phát hiện nàng ta căn bản là rút không nổi, chỉ có thể nhịn đau nói: "Muội đừng có gấp, từ từ cùng cô tớ mẩu chuyện, lão nhân gia là người thấu tình đạt lý lại hết sức thương yêu muội cùng Thanh Thái, nhất định sẽ không để cho các người tách ra."

"Trần Bảo Linh, ta với ngươi thế sẽ không đội trời chung!" Kỳ Thanh Y hất tay Lê Nguyệt Trùng ra, trầm mặt chạy ra khỏi viện.

Phía sau truyền đến giọng nói sốt ruột của Lê Nguyệt Trùng: "Thanh Y, muội đừng có gấp, chờ ta một chút, ai ui."

Kỳ Thanh Y vội vàng dừng bước lại, liền nhìn thấy Lê Nguyệt Trùng ngồi chồm hổm trên mặt đất che phần cổ chân của mình, mặt sung huyết đỏ bừng.

"Tỷ bị làm sao vậy, trẹo chân rồi hả?" Kỳ Thanh Y chạy nhanh trở lại muốn xem chân của nàng ta.

"Không có việc gì, không có việc gì." Lê Nguyệt Trùng ôm lấy phần cổ chân có chút sưng, gắng gượng nói: "Ta không sao, muội đỡ ta, hai chúng ta cùng đi gặp cô tớ mẩu."

"Dáng vẻ này của tỷ còn đòi đi đâu? Tự ta đi được." Kỳ Thanh Y nói với nha hoàn của Lê Nguyệt Trùng: "Họa Mi, Hi Thước, hai người các ngươi còn không mau đỡ tiểu thư nhà các ngươi về, nhanh đi mời đại phu tới xem một chút."

"Chân ta không có chuyện gì đâu." Nàng ta nói xong, sắc mặt càng thêm đỏ hơn.

Kỳ Thanh Y cắt đứt lời của nàng ta, nói: "Trần Bảo Linh chết tiệt, nếu không phải vì nàng ta, chân của tỷ cũng sẽ không bị trẹo. Chính ta chịu khổ ở biệt viện thì cũng thôi đi, nhưng chân của tỷ không thể bị trẹo được."

Nói xong lời nói liền lửa giận ngút trời thẳng bước mà đi.

Lê Nguyệt Trùng được Họa Mi, Hi Thước đỡ, chậm rãi trở về viện của mình.

.

Bên trong An Vinh viện, Thái phu nhân nghe Đỗ ma ma nói xong những chuyện ngày hôm nay không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chuyện ngày hôm nay, đích thực là bà trông gà hoá cuốc rồi.

"Thế tử Ninh Vương mặc dù cũng là ứng cử viên hàng đầu cho ngôi vua, nhưng tính tình hần cao ngạo, làm việc nhìn như không có quy tắc, thực tế lại rất chuẩn mực, một giọt nước cũng không lọt làm cho người ta không bắt được nhược điểm. Ngày trước nhiều người muốn đầu quân cho hắn, hắn đều không để ý đến, không có lý gì trong lúc mẩu chốt như thế này hắn lại cao giọng muốn mượn sức người. Chuyện ngày hôm nay, đơn giản chỉ là một sự

trùng hợp."

Sau khi kết luận xong chuyện này, Thái phu nhân mới đem ý nghĩ chuyển dời lên việc xe ngựa: "Nha đầu Bảo Linh này, thật là càng lớn càng không phải phép rồi!"

"Đại tiểu thư cũng là uất ức trong lòng."

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, không vui cắt đứt lời bà: "Nếu không phải nó chủ động khiêu khích, Thanh Y cũng sẽ không cãi vã với nó. Nó rơi xuống nước, nhưng Thanh Y cũng đã nhận được sự trừng phạt thích đáng. Nó thân là dòng chính nữ của Hầu phủ, là nữ hài tử duy nhất của Trần gia chúng ta, không nói đến việc làm về vang cho Trần gia chúng ta thì thôi, ngược lại khắp nơi gây rắc rối, với cái bộ dáng này của nó, ta làm sao dám để nó ra cửa lớn đây!"

"Chỉ là một cây làm chẳng nên non, tính tình Thanh Y cũng bướng bỉnh, nghe người nói lúc này có lẽ cũng ngoan ngoãn rồi nhưng làm sao biết sau này nó có gây họa không. Chuyện ở cửa làm rách mạng che mặt, rốt cuộc có phải vô tình hay không không ai biết được. Thế tử Ninh Vương khi ra khỏi viện của nó có ôm theo một chậu phong lan, vạn nhất nó lại nảy sinh ra cái tâm tư gì không tốt thì không hay rồi. Lúc nào người đến Xuân Hòa viện đánh tiếng cho nó biết, mấy ngày nay cũng chú ý nhiều một chút. Nhà chúng ta đã gặp phải một truyện cười rồi, cũng đừng tạo thêm truyện cười khác nữa."

Lúc đầu Đỗ ma ma nghe Thái phu nhân nói còn tưởng rằng Thái phu nhân thiên vị Kỳ Thanh Y, nhưng sau khi nghe hết liền hiểu. Thái phu nhân vẫn là giống với trước đây, trong mắt có đẹp, trong lòng có tốt cũng được, miễn cho tương lai Hầu phủ an ổn, cái gì cũng không quan trọng.

"Dạ, nô tỳ nhớ kỹ, chuyện tình của Biểu thiếu gia lúc nào thì nên nói với Biểu tiểu thư ạ?"

"Không cần phải nói!" Thái phu nhân nói: "Nó trở lại sân nhỏ không thấy Thanh Thái, tất nhiên sẽ tới hưng sư vấn tội."

Thái phu nhân vừa mới dứt lời, rèm cửa chính liền bị nhấc lên, nha hoàn đứng ở cửa xin chỉ thị: "Thái phu nhân, biểu tiểu thư tới."

Thái phu nhân ném cho Đỗ ma ma một ánh mắt quả nhiên là thế, trên mặt lạnh nhạt nói: "Cho nàng vào đi. Sau phái người gọi Bảo Linh tới đây."

Có một hai đứa cháu mà không khiến bà bớt lo. Bà chỉ có một đứa cháu gái, học ai không học chỉ học được cái tính hung hăng càn quấy ngang ngạnh của mẫu thân nó.

Đứa cháu ngoại gái này lại càng khiến người ta không bớt lo. Bà cũng là thương tiếc tiểu cô nương, đau thay nàng mấy phần, nhưng không ngờ nàng lại ý sùng mà kiêu không nói, cho tới bây giờ cũng không biết cảm ơn, không bằng cả Thanh Thái mới chín tuổi.

Ngày trước nghĩ tới dung mạo của nàng cũng được, chăm sóc tốt, người ngoài sẽ khen nàng một tiếng nói không chừng còn có thể mang đến cho phủ Bình Dương Hầu một mối thông gia tốt. Bây giờ xem ra, nàng không gây rắc rối cho Trần gia thì bà đã cảm tạ Phật tổ rồi.

Rốt cuộc trên người cũng không có chảy xuôi huyết mạch của bà, không phải ruột thịt, chính là không giống nhau.

Sau khi việc này kết thúc, sẽ để cho nàng đến ở trong Tới Thiên viện đi, từ đó về sau mắt không thấy, tâm không phiền, đối với đứa cháu gái ngoại này, bà coi như cũng đã hết lòng giúp đỡ rồi.

"Ngoại tổ mẫu, Thanh Y biết sai rồi. Chuyện lần trước là con không đúng, con không nên cãi nhau với Bảo Linh, chộc ngoại tổ mẫu đau lòng tức giận. Về sau con sẽ sửa lại, quyết sẽ không cãi nhau với tỷ muội nữa, xin ngoại tổ mẫu tha thứ cho con một lần."

Kỳ Thanh Y vừa vào cửa liền cung kính hành đại lễ với Thái phu nhân, sau đó vẫn quỳ như vậy không ngẩng đầu, chờ Thái phu nhân trả lời.

Trong giây lát, cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Không ồn ã không nháo loạn, không chất vấn, cũng không có khóc lóc, mà là chủ động nhận lỗi lầm, đây thực sự là Kỳ Thanh Y của ngày trước sao?

Hơn nữa liên tưởng đến biểu hiện hôm nay của nàng, Thái phu nhân thế này mới ý thức được những lời mà Đỗ ma ma báo cáo nhanh cho bà không phải chỉ là những gì giả tạo nhìn thấy bên ngoài, có lẽ cháu gái ngoại vốn không có huyết thống với bà thực sự đã biết hối hận về những sai lầm trước kia.

Vốn định kêu nàng đứng dậy nhưng lời đến khóe miệng Thái phu nhân lại sửa lại: "Biết lỗi rồi là tốt, lần này ta liền tha thứ cho người. Chỉ là tính tình người quá vọng động, Thanh Thái tuổi còn nhỏ, hẳn không hiểu được phân biệt thị phi, ở cùng người sợ nhờ lại học được cái tính nóng nảy của người cũng không tốt. Cho nên, ta quyết định để cho hẳn chuyển ra ngoại viện ở."

Lúc nói những lời này, ánh mắt Thái phu nhân không chớp nhìn chăm chăm Kỳ Thanh Y, không muốn bỏ qua bất cứ phản ứng nào của nàng.

Trong lòng Kỳ Thanh Y bỗng sững lại, quả nhiên vẫn thế, sống lại một đời nhưng nàng vẫn phải tách khỏi Thanh Thái.

Nếu là đời trước nàng sẽ làm thế nào?

Nàng sẽ lựa giận ngất trời, giận tím mặt chất vấn ngoại tổ mẫu tại sao lại làm như vậy, nói ngoại tổ mẫu có ý chia cắt tỷ đệ hai người, nói Thái phu nhân thiên vị.

Có lẽ còn có thể có những lời nói khó nghe hơn nữa, nàng cũng không nhớ rõ.

Khi đó trong mắt ngoại tổ mẫu chỉ có thất vọng cùng tức giận, nàng nhớ rất rõ ràng.

Trừ thất vọng cùng tức giận, nàng còn nhận ra được sự ghét bỏ cùng trách cứ của Đỗ ma ma, sự khinh bỉ trong mắt những người khác, những ánh mắt kia không hề che giấu, như dao nhọn chém xuống người nàng, đâm thật sâu vào lòng tự trọng của nàng.

Nàng hoàn toàn chọc giận ngoại tổ mẫu, nàng bị đưa đến biệt viện, cho đến khi sắp cập kê mới được trở về.

Không ngờ mới trở về ngăn ngủi chỉ có một tháng, nàng liền bị một tách trà của Lê Nguyệt Trừng làm hại.

Đời này đương nhiên nàng sẽ không mắc những lỗi lầm như thế nữa.

"Ngoại tổ mẫu." Kỷ Thanh Y ngẩng đầu, trên mặt không che giấu được sự xấu hổ, nói: "Cháu cũng biết rõ tính tình của mình không tốt, về sau cháu đều sẽ sửa."

"Cháu cũng biết nam hài tử sau khi học võ lòng đều phải ra ngoại viện ở, bởi vì Thanh Thái cùng người khác không giống nhau, cho nên hiện tại cũng đã chín tuổi nhưng vẫn còn ở trong viện cùng cháu, việc này đích thực là cực kỳ bất tiện. Ngài nói rất đúng, không thể để cho Thanh Thái học thói xấu của cháu, cháu mặc dù thương yêu Thanh Thái, nhưng cũng không thể bắt đệ ấy ở trong này suốt được, đây không phải là thương yêu đệ ấy mà là hại đệ ấy."

"Nếu không phải ngoại tổ mẫu đón cháu cùng Thanh Thái vào kinh, tỷ đệ chúng ta hôm nay còn không biết thành cái dạng gì rồi. Ngoại tổ mẫu thương cháu, thương Thanh Thái, cháu đều biết."

Đôi mắt Kỷ Thanh Y có chút hồng hồng: "Cháu chỉ là đột nhiên phải rời khỏi Thanh Thái, trong lòng không bỏ được, cũng sợ Thanh Thái ở một mình ngoại viện sẽ không quen. Cháu muốn về sau có thể thường xuyên đi thăm Thanh Thái, không biết ngoại tổ mẫu có thể đồng ý hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kiêng Kỵ

Editor: Ki mi

Từ sau khi lão gia qua đời, Trần gia không biết đã phải trải qua bao nhiêu sóng gió, đều là Thái phu nhân cùng con trai Bình Dương hầu ngăn con sóng dữ, thay đổi Càn Khôn.

Tính tình Thái phu nhân cứng cỏi nhưng bà không phải là người không hiểu đạo lý.

Nghe Kỷ Thanh Y nói như vậy, bà biết nàng thực sự đã thay đổi, trong lòng Thái phu nhân cũng sinh thêm mấy phần vui mừng: "Phụ mẫu ngươi dưới tuổi vàng cũng vui mừng thay vì sự thay đổi này của ngươi."

"Thanh Thái chỉ là ra ngoại viện ở thôi, cũng không phải cách chúng ta ngăn vạ dẫm. Ngươi muốn đi thăm Thanh Thái thì cứ đi. Chính là chỉ buổi tối Thanh Thái mới ở ngoại viện, ban ngày vẫn có thể ở trong viện như trước đây."

"Cảm ơn ngoại tổ mẫu."

Lấy lui làm tiến lại đạt tới mục đích. Trong lòng Kỷ Thanh Y rất là vui vẻ, khóe mắt đuôi mày đều là sự nhẹ nhõm.

Trong lòng Thái phu nhân không khỏi than thầm một tiếng, tuổi tuy còn nhỏ, tính tình tuy có nóng nảy nhưng Thanh Thái vẫn là nơi mềm mại nhất trong lòng nàng, điểm này cũng coi như rất đáng quý.

"Đứng lên đi." Thái phu nhân nói: "Về sau không thể tái phạm lỗi lớn như thế nữa, nếu không ta sẽ không tha thứ cho ngươi."

Kỷ Thanh Y qua được ải thứ nhất, trong lòng âm thầm tự cổ vũ cho mình cố lên.

Đúng, chính là như vậy, so với việc ứng phó cùng tên súc sinh Từ Lệnh Kiểm kia thì việc lấy lòng Thái phu nhân đơn giản hơn rất nhiều.

Không lâu sau, Đỗ ma ma liền đưa Trần Bảo Linh vào.

Trần Bảo Linh nhú chân mày lại: "Kỷ Thanh Y, ngươi lại đang nói xấu gì ta trước mặt tổ mẫu rồi hả?"

Kỷ Thanh Y thể nhưng lại không đối chọi gay gắt với Trần Bảo Linh như trước kia mà nhìn nàng ta khề nhún người: "Gặp lại thấy tỷ thân thể khỏe mạnh,

vui vẻ ta liền an tâm rồi. Bảo Linh, ngày trước đều là ta không phải, không nên tranh giành với tỷ, về sau ta sẽ thay đổi, cũng hi vọng tỷ người lớn không chấp nhặt với người nhỏ như ta, tha thứ ta cho ta lần này."

Trần Bảo Linh thất kinh, giống như không quen biết Kỳ Thanh Y, đánh giá nàng từ trên xuống dưới như đang suy tính một phen.

"Ta làm sao dám giận ngươi, ta chỉ có một cái mạng, lúc ấy rất không dễ dàng gì mới vớt về."

Nói xong liền quay mặt đi, không thèm nhìn tới Kỳ Thanh Y.

"Ta biết rõ Bảo Linh tỷ sẽ không tin ta, về sau đành phiền tỷ xem biểu hiện của ta thôi." Kỳ Thanh Y ngược lại lại rất tự nhiên thanh thản.

Trần Bảo Linh liền thiếu kiên nhẫn: "Làm bộ làm tịch!"

"Bảo Linh, ngươi còn muốn hồ nháo tới khi nào!" Thái phu nhân nghiêm mặt nói: "Ngươi rơi xuống nước vốn là ngoài ý muốn, Thanh Y cũng đã nhận trừng phạt rồi, lần này cũng là thật lòng xin lỗi ngươi, ngươi cũng nên lấy ra phong thái của dòng chính nữ Hầu phủ đi, nữ hài tử Trần gia chúng ta không nên can quấy như vậy."

"Vâng" Mặc dù trong lòng Trần Bảo Linh rất âm ức, nhưng nhìn thấy Kỳ Thanh Y gầy đi một vòng lớn, nghiêm nhiên là ở tại biệt viện cũng không dễ chịu gì, lại nghĩ tới Thanh Thái tự mình nói xin lỗi với nàng, đáng về vô cùng tội nghiệp, liền nói: "Bản tiểu thư người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ cho ngươi một lần."

Trong lòng Kỳ Thanh Y buông lỏng, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành: "Đa tạ tỷ người lớn không chấp nhặt người nhỏ."

Cái mũi Trần Bảo Linh như dài ra*, kiều ngạo nói: "Ta vốn lòng dạ rộng rãi mà."

*Phồng mũi, tự đắc

Ra cửa, Kỳ Thanh Y liền cười.

Kiếp trước nàng sống trong nỗi phần nộ, trừ gây gổ ra thì chưa bao giờ hòa nhã mà nói chuyện với Trần Bảo Linh. Bây giờ nhìn lại, tính tình của nàng ta so với nàng đời trước còn thẳng thắn hơn nhiều.

Nàng đến ngoại viện.

Trong sân rất yên tĩnh, đầu đó văng vẳng tiếng đọc sách mạnh mẽ, rõ ràng.

Kỳ Thanh Y khẽ khoát tay với những hạ nhân hành lễ, tìm được âm thanh của Thanh Thái.

Quả nhiên là hắn đang cao giọng đọc bài, bên cạnh còn có một tiên sinh tuổi tầm 30.

Hốc mắt Kỳ Thanh Y lập tức trở nên ướt át.

Sau khi chết đi sống lại, mang theo áy náy gặp được Thanh Thái, cảm giác này thật tốt.

Nàng đứng ở phía trước cửa sổ, si ngốc nhìn Thanh Thái, nhìn thế nào cũng không đủ.

Tiên sinh đột nhiên ho khan một tiếng, Thanh Thái xoay người lại, thấy Kỳ Thanh Y, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo là dụi dụi mắt, nơi đáy mắt đều là vui mừng không dám tin: "Tỷ tỷ!"

Hắn lập tức đứng lên, hắn nghĩ muốn chạy lại, đáng tiếc một chân không thể di động, có chút nóng nảy.

Kỳ Thanh Y nhìn không được, hoàn toàn quên mất tiên sinh vẫn còn ở đây đã sai bước chạy vào, ôm lấy Thanh Thái.

Hai tỷ đệ xa cách đã mấy tháng giờ mới gặp lại, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói.

Tiên sinh đứng ở cửa một hồi, mặc cho tỷ đệ bọn họ nói chuyện, đợi hết một nén nhang, mới dạo bước đi vào.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng cho đệ." Thanh Thái hít mũi một cái, cất giọng ồm ồm nói: "Chính đệ ở ngoại viện rất tốt, ngoại tổ mẫu còn cố ý mời tiên sinh cho đệ, tiên sinh học thức tốt, đệ theo ngài ấy học được rất nhiều thứ."

Thiếu niên 9 tuổi còn mang theo nét mập mạp của trẻ con, ánh mắt nhìn nàng vừa đen vừa tròn thật giống như hạt bồ đào(nho).

Kỳ Thanh Y nhìn Thanh Thái, không khỏi nở nụ cười.

Thanh Thái còn sống, thật tốt.

Trước khi chết chính tay nàng đã đâm chết kẻ thù, đời này nàng cũng không dám cầu gì xa vời, chỉ cầu có thể sớm ngày thoát khỏi phủ Bình Dương Hầu, cùng Thanh Thái sống qua một đời bình an.

"Tỷ tỷ, đệ là nói thật, đệ cái gì cũng không thiếu, tỷ ngàn vạn lần ** đừng đi tìm ngoại tổ mẫu."

Thanh Thái có chút gấp gáp, bĩu môi, muốn khóc lại cố chịu đựng: "Nếu tỷ lại chộc ngoại tổ mẫu tức giận, bà nhất định sẽ bắt tỷ đến biệt viện chịu khổ. Tỷ tỷ, đệ không muốn tách khỏi tỷ đâu."

Đạo lý đơn giản như vậy, Thanh Thái còn biết rõ, nhưng cố tình nàng lại không hiểu.

"Là tỷ tỷ không tốt." Kỳ Thanh Y sờ đầu hấn một cái: "Đệ yên tâm, tỷ sẽ không chộc giận ngoại tổ mẫu nữa đâu, hai chúng ta về sau cũng không tách ra nữa."

Kỳ Thanh Thái hiển nhiên không tin: "Có thật không? Tỷ không gạt đệ chứ?"

"Thật, tỷ tỷ nói được là làm được." Kỳ Thanh Y nói: "Tỷ đã ra ngoài một lát rồi, bây giờ trở về, ngày mai lại đến thăm đệ."

Thấy trong mắt Thanh Thái có chút không nỡ, Kỳ Thanh Y bèn cầm khăn lau nước mắt cho hấn, lại dùng tay khe khẽ phát phát trên bả vai không có mấy hạt bụi của hấn: "Nếu đệ ngoan ngoãn, mỗi ngày chúng ta đều có thể gặp nhau."

"Được."

Kỳ Thanh Thái nghĩ tới mặc dù không thể ở cùng chỗ, nhưng mỗi ngày đều có thể gặp nhau dù sao cũng hơn lúc trước mấy tháng không được gặp nhau.

Hấn khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Kỳ Thanh Y: "Buổi chiều giờ Dậu một khắc đệ sẽ đi thỉnh an ngoại tổ mẫu, tỷ tỷ cũng đi đi."

Như vậy tỷ đệ bọn họ lại có thể gặp mặt, hơn nữa còn là quang minh chính đại gặp mặt.

Đệ đệ của nàng lại thông minh như vậy.

Trên mặt Kỳ Thanh Y là nụ cười tươi tắn, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất đau.

Lần này, nàng sẽ dốc hết toàn lực, dù có mất mạng cũng phải chữa khỏi chân cho Thanh Thái, để cho hấn có thể giống như người bình thường tham gia khoa cử, ra làm quan, thêm bạn thêm bè, cưỡi ngựa xem hoa. Mà không phải là cả đời chỉ có thể ở trong nhà, thỉnh thoảng ra ngoài một lần lại còn phải cần vú già dùng kiểu nâng, chỉ có thể hâm mộ nhìn người khác đi lại tự do, hoạt động thoải mái.

Kỳ Thanh Y lấy lại bình tĩnh, hướng về phía tiên sinh thi lễ, sau đó liền xoay người rời đi.

Nàng chưa có vội trở về viện của mình, mà là đi thăm Lê Nguyệt Trùng.

Lê Nguyệt Trùng ngồi ở trên giường, Hi Thước đang cầm khăn ẩm lau cổ chân cho nàng ta.

Già bộ cũng thật giống a, người không biết chân tướng, còn tưởng rằng nàng ta thật bị trật chân đấy.

"Sao lại đi lâu vậy? Cô tổ mẫu nói thế nào? Bà ấy có để cho muội cùng Thanh Thái ở chung một chỗ không?"

Lê Nguyệt Trùng một mặt vừa nói, một mặt liền giùng giàng muốn xuống giường, một tay còn hướng về phía Thanh Y, muốn kéo nàng lại.

Kỳ Thanh Y làm bộ như không để ý thấy, hậm hực xoay người ngồi xuống ghế: "Không có, về sau Thanh Thái sẽ ở ngoại viện, sẽ không ở lại trong viện nữa."

Lê Nguyệt Trùng vờn tay ra nhưng lại chụp hụt, bầu không khí có chút xấu hổ, nàng ta cũng không để ý chút nào thu tay lại.

"Qua một tháng nữa chính là sinh nhật của cô tổ mẫu rồi, Quận chúa đã sớm vì Bảo Linh mà chuẩn bị một khối ngọc bội, để cho nàng ta làm thọ lễ đưa cho cô tổ mẫu rồi."

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Kỳ Thanh Y một cái, thấy nàng chỉ cúi đầu dùng ngón tay loay hoay tua lua, hết sức nghiêm túc.

Ánh mắt Lê Nguyệt chợt lóe: "Thanh Y, muội không muốn biết ngọc bội kia như thế nào sao?"

"Ta muốn biết a." Kỳ Thanh Y ngẩng đầu nhìn nàng ta: "Nhưng Trần Bảo Linh cùng ta đối chọi gay gắt, nhất định sẽ không cho ta xem. Nàng ta cho tỷ nhìn sao?"

Lê Nguyệt Trùng lắc đầu một cái: "Không có, nàng ta che chở như bảo bối, không để cho ai nhìn thấy, nghe nói là sản phẩm độc nhất của Trần Bảo Các, là miếng ngọc còn lại của một đại sư điêu khắc đã qua đời, Giá Trị Liên Thành."

Kỳ Thanh Y nói: "Đã như vậy, mấy ngày nữa chúng ta cũng đi Trần Bảo Các xem một chút đi, lần này ngoại tổ mẫu làm thọ lớn, ta nhất định phải đưa một cái cho ra dáng lễ vật mới được, nói không chừng lão nhân gia bà vui mừng sẽ để cho Thanh Thái trở lại đấy."

Bàn tay Lê Nguyệt Trùng nắm chặt, trong mắt lóe lên một tia ác độc.

Tổ Tâm nói không sai, Kỳ Thanh Y xác thực đã thay đổi, biết kiềm chế xúc động, biết dỗ Thái phu nhân vui vẻ.

Cái này làm sao có thể?

Rõ ràng là nàng ta tới trước, rõ ràng là nàng ta cùng Bảo Linh chơi rất thân, nhưng từ lúc Kỳ Thanh Y tới liền đoạt đi tình thương yêu của Thái phu nhân, tình bằng hữu của Trần Bảo Linh.

Mấy năm này nàng ta hao tổn tâm cơ bày mưu tính kế mới có thể để cho tình hình chuyển biến tốt hơn, nhưng Kỳ Thanh Y lại chạy tới giành đồ của nàng ta.

Thái phu nhân không thích nàng ta, nàng ta cũng sẽ bị đưa về, trở thành dã nha đầu thôn quê, bị mẹ kế ngược đãi.

Ai cũng không thể ngăn trở nàng tiếp tục lưu lại Hầu phủ, Kỳ Thanh Y- mới tai họa này nhất định phải loại bỏ.

Lê Nguyệt Trùng vui vẻ nói: "Vậy thì cứ như thế đi, qua hai ngày nữa ta sẽ nói với cô tổ mẫu, nói là muốn ra ngoài, như vậy thì có thể cho lão nhân gia một kinh hỷ rồi."

Kỳ Thanh Y đang muốn nói chuyện liền nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng quát đầy tức giận của Trần Bảo Linh: "Kỳ Thanh Y, ngươi đi ra đây cho ta! Đi ra, ngươi làm sao có thể hèn hạ như vậy? Lại dám ở trước mặt tổ mẫu nói xấu ta, sau lưng ta đâm một dao, ngươi có bản lĩnh thì ra ngoài này, chúng ta hào hào tính sổ một chút!"

Kỳ Thanh Y "Vọt" từ trên ghế đứng dậy.

"Thanh Y đừng đi ra!" Lê Nguyệt Trùng như lâm đại địch: "Muội không đầu lại Bảo Linh đâu, nàng ta là dòng chính nữ Hầu phủ, chúng ta là kẻ ăn nhờ ở đậu không thể so với nàng ta. Thời điểm chúng ta cùng Đoàn tẩu học trồng hoa, nàng ta còn hay không cẩn thận làm tay bị đâm"

Trong lòng Kỳ Thanh Y cười lạnh.

Nhắc nhở nàng như vậy cũng chỉ để cho nàng đi đã kích vết thương trên tay Trần Bảo Linh thôi. Sau đó thì sao, nàng lại gây họa.

Đáng thương nàng đòi trước thiếu hụt tình yêu thương, đặc biệt quý trọng sự quan tâm của người khác, cho nên nàng mới bị Lê Nguyệt Trùng quay vòng vòng.

"Nguyệt Trùng, tỷ nói cái gì vậy? Ta cũng không nói muốn cùng Bảo Linh cãi nhau nha." Kỳ Thanh Y trợn to hai mắt, trên mặt không có bất kỳ tức giận nào, chỉ có không hiểu nhìn Lê Nguyệt Trùng.

Lê Nguyệt Trùng hiển nhiên là sùng sốt một chút, khóe miệng khép mở, trên mặt thoáng qua một chút bối rối.

"Muội không đi ra ngoài là tốt rồi, tỷ thật sự sợ muội không nhận được."

"Làm sao lại không nhận được !" Kỳ Thanh Y nói: "Ta đã quyết định phải nhận, vì để có thể ở chung một chỗ với Thanh Thái, khó hơn nữa ta cũng sẽ nhận, huống chi Trần Bảo Linh muốn mắng thì cứ mắng, muốn chửi thì cứ chửi, dù sao ta cũng không mất một sợi lông nào. Ngoại tổ mẫu mà biết có khi lại còn khen ta hiểu đạo lý đấy. Ngày trước không phải là tỷ cũng làm như thế sao? Lúc trước sao tỷ lại không nhắc ta học theo tỷ?"

Trong lòng Lê Nguyệt Trùng giật mình không thôi, đang suy nghĩ nên mở miệng giải thích như thế nào thì Kỳ Thanh Y đã đi ra ngoài rồi.

Trong mắt Lê Nguyệt Trùng đầy kinh ngạc, mặc kệ nàng ta có thừa nhận hay không, Kỳ Thanh Y thực sự là đã thay đổi rồi, ít nhất là không giống ngày trước dễ dàng bị nàng khích bác như vậy.

Cho nên, nàng ta lại càng không thể lưu lại một mối tai họa này bên cạnh mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Biểu Ca Đê Tiện

Editor: Kì mi

Trong sân, mấy vú già vây quanh Trần Bảo Linh thành một đoàn, ôm ôm, kéo kéo rồi lại khuyên bảo.

Trần Bảo Linh giờ đôi tay quơ loạn xạ thật giống như con ruồi đuổi không chịu đi thực phiền toái.

Chạy nửa ngày, lại bị vú già canh cửa càng kéo càng xa, nàng ta tức giận hỏn hển rống to: "Ký Thanh Y! Ta quá hiểu ngươi rồi, có bản lĩnh thì chó làm con rùa đen rứt đầu!"

Ký Thanh Y sai bước đi ra ngoài.

Trần Bảo Linh nhìn thấy lại càng thêm tức giận: "Ngươi cuối cùng cũng đã đi ra nha, ta còn tưởng ngươi sẽ tránh ta cả đời đấy."

Ký Thanh Y nhàn nhạt nhìn nàng ta: "Ta đi ra rồi thì ngươi có thể thế nào?"

Trần Bảo Linh nhất thời nghẹn một ngụm, lập tức lại nổi trận lôi đình: "Ngươi làm bộ làm tịch cho ai xem! Ngươi nhìn xem cái khuôn mặt giả mù mưa sa này của mình, thật khiến cho người ta ghê tởm. Trừ biết lấy lòng tổ mẫu ra, ngươi còn có thể làm gì? Trước mặt một vè, sau lưng một vè, ngươi muốn tìm ta kiếm chuyện thì quang minh chính đại mà làm, đừng có lén lút lút lút như con chuột cống, làm như vậy chỉ khiến cho ta thêm khinh thường ngươi thôi!"

"Ta biết từ trước tới nay ngươi chưa từng để ta vào trong mắt." Ký Thanh Y trái lại không có tức giận, chỉ hơi nhượng mảy mò: "Ngươi nói ta tổ cáo bậy, có chứng cứ gì?"

Trần Bảo Linh giận dữ: "Không phải ngươi thì là ai? Xe ngựa trên đường ngươi trở về có vấn đề, ngươi liền đổ thừa lên người ta. Tổ mẫu thông minh cơ trí như vậy, tại sao có thể tin tưởng lời nói của ngươi chứ!"

"Đúng nha! Ngoại tổ mẫu thông minh cơ trí như vậy, ta ăn nói bậy bạ, lão nhân gia bà làm sao có thể tin tưởng ta chứ?"

Trần Bảo Linh nhất thời có chút sững sờ.

"Đó là bởi vì người người đều biết ta và ngươi không hợp nhau, nếu ta xảy ra chuyện gì, người đầu tiên bị hoài nghi chính là ngươi." Ký Thanh Y tiếp tục nói: "Trên đường ta về, xe ngựa xác thực là bị hỏng, nhưng ta không có nghi ngờ ngươi, càng không có ở trước mặt tổ mẫu nói xấu ngươi cái gì cả."

Trần Bảo Linh cười lạnh: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi?"

"Đây không phải là vấn đề tin hay không tin, mà sự thật chính là như thế. Mặc dù tính tình ngươi không tốt lại khiến người ta chán ghét, nhưng ngươi tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế, bởi vì nếu làm thì hung thủ đã quá rõ ràng rồi, không phải sao?"

Ký Thanh Y nói xong xoay người rời đi, cũng không thêm coi sắc mặt của Trần Bảo Linh.

"Này! Ngươi đây là có ý gì!"

Trần Bảo Linh đuổi theo, nắm lấy cánh tay nàng, cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ý chính là ngày đó ngươi rơi xuống nước không phải là do ta làm, mà xe ngựa lần này xảy ra vấn đề, cũng không phải là do ngươi làm." Nàng cười nói: "Ngươi chán ghét ta, ta cũng vậy chán ghét ngươi, nhưng chúng ta đều không phải là dạng người dám làm mà không dám nhận, nếu ta thực muốn đẩy ngươi xuống nước, có gì mà không dám nhận? Nếu ngươi thực sự làm hỏng xe ngựa, chẳng nhẽ ngươi lại không dám nhận sao?"

"Ừ, thật đúng là như vậy." Trần Bảo Linh gật đầu một cái, lại nói: "Ta sao có thể tin tưởng ngươi."

"Ta nói không phải để ngươi tin tưởng ta." Ký Thanh Y đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: "Ngươi ghé tai lại đây, ta có lời muốn nói cho ngươi biết."

Trần Bảo Linh vội vàng dán tai qua, liền nghe được Ký Thanh Y nói: "Thực ra thì ta rất ghét ngươi, nhưng vì không muốn để ngoại tổ mẫu tức giận nên có ý làm bộ muốn hòa giải với ngươi, ngươi đừng kéo cánh tay của ta, người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng chúng ta thật sự làm hòa rồi đây!"

"Ngươi. . . ." Trần Bảo Linh vô cùng tức giận, hung hăng bám xuống trên cánh tay Ký Thanh Y một cái.

"Đại tiểu thư, ngươi ở đây làm cái gì!" Sắc mặt Đổ mã ma âm trầm đứng ở ven đường: "Chuyện này không có quan hệ với biểu tiểu thư, là ta nói cho Thái phu nhân biết, nếu tiểu thư có tức giận gì thì hướng về phía bà già này mà nói."

Trần Bảo Linh không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, vừa mới nhéo Ký Thanh Y một cái liền bị người ta bắt quả tang, cổ tình Đổ mã ma lại là người bên cạnh Thái phu nhân, nàng thật là có trăm miệng cũng không thể bào chữa cho mình.

"Ma ma, người đừng tức giận, Bảo Linh cùng ta đùa giỡn đấy thôi." Ký Thanh Y đột nhiên kéo lấy cánh tay Trần Bảo Linh, thân mật nói: "Nguyệt Trùng bị trật chân, chúng ta vừa mới vào thăm Nguyệt Trùng ra. Đúng rồi, ma ma, người đây là muốn đi đâu?"

Nói xong, ở nơi Đổ mã ma không nhìn thấy, nàng nhéo Trần Bảo Linh một cái.

Trần Bảo Linh ăn đau hít một ngụm khí lạnh, lại nhịn đau, toét miệng cười: "Đúng nha, ma ma, ta vừa lúc đi theo Thanh Y nha."

Trong lòng Đổ mã ma có nghi ngờ, nhưng cũng không tra cứu, dù sao Thái phu nhân cũng nói, không cầu họ thật lòng đối xử với nhau, chỉ cần mặt ngoài vẫn luôn giữ hòa khí là được.

"Ta đi ngoại viện thay Thái phu nhân làm ít chuyện. Sẽ không quấy rầy hai vị tiểu thư nữa."

Đỗ ma ma vừa đi, Trần Bảo Linh cùng Kỳ Thanh Y liền lấy tốc độ nhanh nhất tách ra, Trần Bảo Linh nhìn không được, trợn mắt lườm Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y giả bộ giật mình, hướng về phía sau lưng Trần Bảo Linh nói: "Đỗ ma ma, ngài tại sao lại trở về rồi?"

Trần Bảo Linh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy đến bên cạnh Kỳ Thanh Y, thân thiết khoác lên cánh tay của nàng, lại phát hiện ra sau lưng rồng tuếch, nơi đó nào còn bóng dáng của Đỗ ma ma.

Kỳ Thanh Y cười ha ha.

Trần Bảo Linh xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, co cẳng chạy, chạy chừng mười bước, lại quay đầu trở lại, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngươi cứ đắc ý đi, ta còn chưa tha thứ cho ngươi đâu!"

Nhìn bước chân chật vật của nàng ta, Kỳ Thanh Y không khỏi bật cười lần nữa.

Nàng không trông cậy vào việc có thể cùng Trần Bảo Linh làm tỷ muội tốt, chỉ cần Trần Bảo Linh không cùng nàng âm ỉ, Thái phu nhân cũng sẽ không ghét nàng.

Sống lại lâu như vậy rồi, hôm nay là ngày sáng khoái nhất của nàng.

Nàng tin sau này cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Mấy ngày sau, Kỳ Thanh Y cùng Lê Nguyệt Trừng ước hẹn cùng nhau ra cửa, không ngờ Trương mục lại dám nói trên tay không có tiền.

Kỳ Thanh Y muốn xem sổ sách của Xuân Hòa viện, Trương mục tuyệt không sợ hãi, cười lạnh nói: "Tiểu thư, ta mặc dù là quản sự trong viện của ngài, nhưng ta là người hầu của Trần gia, không phải người hầu của Kỳ gia, tự nhiên sẽ nghe lệnh của Thái phu nhân. Ngài muốn xem sổ sách, ta cũng không cản, nhưng người phải đi báo với Thái phu nhân một tiếng, chỉ cần Thái phu nhân đồng ý, ta không nói hai lời liền lấy sổ sách ra."

Kỳ Thanh Y nhất thời kích động, muốn đi tìm Thái phu nhân lại bị Lê Nguyệt Trừng ngăn lại: "Thanh Y, nếu là sổ sách thì không thành vấn đề, đến lúc đó nếu Trương mục nháo lớn, muội làm sao có thể bàn giao với tổ mẫu?"

Nàng ta đoán chắc Kỳ Thanh Y sẽ chọn dằn xếp ỏn thỏa.

"Thôi, thôi!" Kỳ Thanh Y ngồi ở trên ghế than thở: "Dù sao cũng còn một tháng nữa thời gian còn dài, ta sẽ từ từ nghĩ biện pháp vậy, chắc chắn có thể nghĩ cách khác. Nguyệt Trừng, hôm nay tỷ ra ngoài một mình đi, ta thực sự không còn tâm trạng nào cả."

"Đừng nóng giận, Thành Nam mới mở một quán bán điểm tâm, là hương vị Giang Nam, không giống với mùi vị của chúng ta bên này đâu, muội là người phương nam, chắc chắn sẽ thích, tỷ sẽ mang về cho muội một hộp."

Buồn bực trong lòng Kỳ Thanh Y giảm đi không ít, đẩy Lê Nguyệt Trừng ra cửa: "Cũng vẫn là tỷ tốt với ta nhất, vậy tỷ mau đi đi, đi sớm về sớm a."

Xế chiều hôm đó, Kỳ Thanh Y vừa đi thăm Thanh Thái trở lại, Thái Tâm liền chào đón nói: "Tiểu thư, tiểu thư, Nhị gia tới."

Kỳ Thanh Y nghe thấy, đột nhiên biến sắc: "Hắn tới làm cái gì?"

Thái Tâm trợn to hai mắt, Kỳ Thanh Y thế này mới ý thức được giọng nói của mình có chút gay gắt.

Ở phủ Bình Dương Hầu, có thể được gọi là Nhị gia, chỉ có một người, đó chính là Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm là thư đồng theo hầu của Từ Lệnh Kiểm, là chó săn của hắn.

Nếu không phải Trần Văn Cẩm dẫn Từ Lệnh Kiểm tới phủ Bình Dương Hầu, nàng làm sao có thể gặp gỡ Từ Lệnh Kiểm?

Nếu không phải Trần Văn Cẩm an bài cùng che giấu, Từ Lệnh Kiểm làm sao có thể hết lần này đến lần khác khi nhục nàng?

Bên ngoài nàng là thiếp thất của Trần Văn Cẩm, trên thực tế nàng lại bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm.

Nghĩ tới chuyện cũ, Kỳ Thanh Y liền tức giận đến toàn thân phát run.

Nàng đã quyết định muốn quên đi quá khứ, sống cho thật tốt, tại sao Trần Văn Cẩm vẫn không muốn buông tha cho nàng.

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?" Thái Tâm nhìn sắc mặt Kỳ Thanh Y trắng bệch, hai mắt sợ sệt, hết sức lo lắng.

"Ta không sao." Kỳ Thanh Y hít sâu một hơi để cho chính mình tỉnh táo rồi mới vào viện.

Trần Văn Cẩm ngồi ở trên ghế cùng Tố Tâm nói chuyện, Tố Tâm cúi đầu, chỉ có thời điểm trả lời Trần Văn Cẩm mới ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Mười sáu tuổi cơ thể Trần Văn Cẩm nhỏ gầy, thanh tú văn nhả, ánh mắt nhìn người khác lúc nào cũng dịu dàng, ôn hòa lễ độ, là một thiếu niên tuấn tú.

Trong lòng Kỳ Thanh Y vừa động.

Tổ Tâm không có ra ngoài canh cửa mà ở trong nhà, chẳng lẽ là có ý đối với Trần Văn Cẩm?

Nàng đề nặng bước chân cố ý kinh động hai người trong phòng.

Nét mặt Tổ Tâm có chút bối rối, rất nhanh liền bình tĩnh lại.

"Thanh Y! Muội trở lại rồi à." Trần Văn Cẩm từ trên ghế đứng lên, trên mặt nở nụ cười: "Ta vốn cho là phải tháng sau muội mới trở về đây, không ngờ muội lại về nhanh như vậy. Mấy ngày trước ta cố ý sai người mang điều cho muội muội đã nhận được chưa?"

Thời điểm hắn nói chuyện, mắt nhìn chằm chằm Kỳ Thanh Y, hết sức chuyên chú. Giọng nói rất ân cần, giống như một ca ca hết lòng yêu thương muội muội.

Kỳ Thanh Y hận không thể nhào tới xé rách lớp nguy trang của hắn, để cho người ta nhìn rõ hắn là một con sói đói lột cừu như thế nào.

Thấy Kỳ Thanh Y không nói lời nào, trong mắt như có hận ý, Trần Văn Cẩm hơi nhíu chân mày: "Thanh Y, muội làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như thế?"

"Không có gì." Kỳ Thanh Y rũ mắt xuống, vẻ mặt âm ỉ: "Nhị biểu ca, người là đến tìm Thanh Thái sao? Hắn đã dời đến ngoại viện rồi."

Thì ra là tức giận vì chuyện của Thanh Thái.

Trần Văn Cẩm thở dài một hơi: "Ta là cố ý tới tìm muội. Nghe nói muội không có tiền mua thợ lễ cho tổ mẫu, lại ở trong nhà không được đi đâu, ta sợ muội vì không vui mà sinh buồn bực."

Hắn nói xong liền đưa qua một cái túi tiền thêu trúc xanh.

Kỳ Thanh Y không nhận lấy, ngược lại lùi về phía sau một bước: "Nhị biểu ca, ta cũng đã 14 rồi, huynh đi vào sân viện của muội bị người ta nhìn thấy cũng sẽ không tốt."

Trong lòng Trần Văn Cẩm lộp bộp một tiếng.

Đi ra ngoài mấy tháng, Kỳ Thanh Y cũng đã thay đổi thật lớn, thế nhưng lại lạnh nhạt với hắn.

Như vậy thì tháng sau hắn làm sao có thể đề nàng đến hẹn gặp Thế tử Chu vương đây?

"Là ta không đúng." Trần Văn Cẩm cũng không miễn cưỡng, chỉ xin lỗi cười một tiếng, giọng nói so với vừa rồi còn nhu hòa hơn rất nhiều: "Quên mất muội đã là một đại cô nương, nhưng mà ở trong mắt ta, Thanh Y vĩnh viễn đều là tiểu biểu muội hay khóc nhè ngày ấy. Tiền ta không cho muội nữa, nhưng nếu muội có thiếu cái gì, cần gì, cứ nói với ta. Hai người chúng ta. Thôi, thôi, muội còn nhỏ, dời sang năm muội cập kê rồi lại nói."

Cảm giác ghê tởm trào dâng trong lòng Kỳ Thanh Y, Trần Văn Cẩm chính là như vậy, thời điểm lợi dụng người khác, hắn sẽ nói chuyện nhỏ nhẹ, tình ý triền miên.

Chỉ là, nàng đã sai rồi, đời trước nàng cũng không có thích Trần Văn Cẩm, đời này sẽ càng không để cho hắn lừa nữa.

"Ừ." Kỳ Thanh Y gạt đầu một cái, đối với Tổ Tâm nói: "Người tiền Nhị biểu ca ra ngoài đi."

Trần Văn Cẩm nhíu mày, chờ ra khỏi viện của Kỳ Thanh Y, sắc mặt liền trầm xuống.

Một năm trước, hắn trở thành trở thành người hầu bên cạnh Thế tử Chu vương, trong lòng có chút ảo não.

Dù sao trong ba vị Thế tử, thanh danh của Thế tử Chu Vương cũng là không tốt nhất.

Sau hắn lại phát hiện, vị Thế tử Chu Vương này cũng không đơn giản, hoàn cảnh cùng tính cách đều tương tự như mình, hắn cũng chắc chắn, về sau người lên ngôi vị Hoàng đế nhất định sẽ là Thế tử Chu Vương.

Nhưng Thế tử Chu Vương đối đãi với hắn như người bình thường, không hề coi hắn như người của mình.

Cho đến có một ngày, trong lúc vô tình hắn phát hiện ra trong thư phòng của Thế tử Chu Vương có một bức họa, trên bức họa kia vẽ một nữ tử xinh đẹp tuổi tầm mười sáu, bức họa có chút cũ rách, hiển nhiên là do chủ nhân của nó thường hay mở ra nhìn.

Mặt trên Thế tử Chu Vương còn đề thơ, một mảnh ái mộ khó quên tình, hơn nữa còn viết tên nữ tử kia là Trình Khanh Khanh.

Hắn bắt đầu vận dụng tất cả thế lực của mình đi thăm dò thân phận của Trình Khanh Khanh, chờ hắn tra được kết quả, hắn liền hưng phấn không kiềm chế được.

Làm hấn kích động nhất chính là, dung mạo của nữ tử kia tương tự với biểu muội sống nhờ trong phủ nhà mình.

Hắn biết, cơ hội để lấy lòng Thế tử Chu Vương, trở thành tâm phúc của hắn(Thế tử Chu Vương)đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đào Hổ

Editor: Kì mi

Mặc dù Kỳ Thanh Y còn nhỏ, nhưng hắn không nhận được mà muốn lợi dụng nàng để đầu cơ kiếm lợi.

Vì vậy một năm trước hắn đã im lặng đến gần Kỳ Thanh Y, quan tâm nàng, che chở cho nàng.

Kỳ Thanh Y quả nhiên không cô phụ sự kỳ vọng của hắn, cả người giống như cành liễu mùa xuân, gặp gió liền phấp phới.

Nàng càng lớn càng giống người kia, không, so với nữ nhân trên bức họa kia còn xinh đẹp hơn.

Hắn len lén tìm người về Kỳ Thanh Y, làm bộ như trong lúc lơ đãng để cho Thế tử Chu Vương nhìn thấy, Thế tử Chu Vương quả nhiên động lòng, còn mở miệng hỏi thăm tình huống của Kỳ Thanh Y.

Cho nên hắn liền thuận thế muốn mời Thế tử Chu Vương tới tham dự tiệc sinh thần của Thái phu nhân, Thế tử Chu Vương đồng ý, cũng vào thời gian này cực kỳ coi trọng hắn.

Mất thấy chỉ còn một bước cuối cùng, không ngờ bên này Kỳ Thanh Y lại xảy ra chuyện.

Kỳ Thanh Y không mắc câu, vỡ diễn này tháng sau còn hát làm sao được?

"Nhị gia, tiểu thư nhà chúng ta thật ra rất quan tâm Nhị gia, chỉ là sợ bị người ta nói xấu cho nên mới phải nói như vậy, Nhị gia ngài ngàn vạn lần đừng tức giận."

Trần Văn Cẩm quay đầu, thấy Tô Tâm đoan trang xinh đẹp, vẻ mặt xấu hổ, khóe miệng liền gọi lên ý cười phong lưu phóng khoáng.

Chỉ cần mua chuộc người bên cạnh Kỳ Thanh Y, còn lo không có cơ hội đến gần nàng sao? Coi như không được tâm Kỳ Thanh Y, hắn cũng phải giam được Kỳ Thanh Y trong lòng bàn tay.

Hắn ầm giọng nói: "Ngày trước ta chỉ cảm thấy dung mạo người xinh đẹp, không ngờ tính tình cũng hiểu lòng người như vậy, bên cạnh Thanh Y có người, thật đúng là phúc khí của nàng."

Nhưng phạm là người đều có lòng ích kỷ, Tô Tâm cũng không ngoại lệ.

Nàng ta đầu quân cho Lê Nguyệt Trùng, một mặt bởi vì bị Lê Nguyệt Trùng bắt được cái chuôi, mặt khác lại vì Lê Nguyệt Trùng hứa cho nàng ta một tiền đồ sáng lạn.

Nhưng kia có tốt đến mấy cũng là ký thác trên người người khác, không bền chắc. Là người thì vẫn phải nắm chắc số mệnh của mình trong lòng bàn tay thì mới yên tâm.

Nàng ta có thể tiếp tục làm việc cho Lê Nguyệt Trùng, nhưng chuyện này không thể cản trở nàng ta leo lên cái cây to trước mặt.

"Nhị gia cũng đừng khen nô tỳ, nô tỳ nhận không nổi." Tô Tâm hơi nghiêng mặt, bộ dáng mềm mại yêu kiều không chịu được.

Tô Tâm mặc dù mi thanh mục tú, đặt trong một rừng mỹ nhân ở Hậu phủ thì cũng không tính là gì. Nhưng thật không ngờ cái dáng vẻ cúi đầu thẹn thùng này còn có thể mang theo cả chút phong tình lãng lợ.

Trần Văn Cẩm càng nhìn càng vừa mắt, giọng nói cũng càng thêm dịu dàng: "Gia bảo người tốt, thì chính là người tốt. Hà bao bên hông là người tự làm sao? Thật đẹp mắt, lúc nào thì làm cho gia một cái?"

Trong lòng Tô Tâm hân hoan vui sướng, nhưng mà trên mặt lại cố kìm nén: "Mấy vị tỷ tỷ trong phòng Nhị gia, nữ công gia chánh đều là những lựa chọn tốt nhất, đồ ở trên người Nhị gia sao có thể để cho Tô Tâm chuẩn bị được?"

"Gia nói người được là được rồi." Khóe miệng Trần Văn Cẩm.....mang theo ý cười, tình ý triền miên: "Thế nào, người không tin gia?"

"Không phải." Tổ Tâm gặp nam nhân, ngoại trừ ca ca của nàng ta ra, thì chính là quân sự, làm sao mà chịu nổi sự trêu đùa của Trần Văn Cẩm, vì thế không khỏi cảm thấy chân như nhũn ra.

Trần Văn Cẩm liền thừa dịp đỡ lấy cánh tay của nàng ta: "Nàng làm hà bao, ta ngày ngày mang theo bên người, nàng còn không hài lòng sao?"

Cảnh tượng bên này bị Thái Tâm nhìn thấy không sót chút nào, nàng tức giận đến sôi máu nhưng phải cố chịu đựng, chạy về nói đầu đuôi ngọn ngành cho Kỷ Thanh Y nghe.

Kỷ Thanh Y nghe xong giận quá hóa cười.

Đã như vậy thì cũng tốt thôi, lần này, đừng nói là Lê Nguyệt Trùng, chính là Thiên Vương lão tử cũng không giữ được Tổ Tâm.

Thời gian trôi qua rất nhanh liền đến trước sinh nhật của Thái phu nhân một ngày, Trần Văn Cẩm đã thu thập Tổ Tâm đến ngoan ngoãn dễ bảo, mà Kỷ Thanh Y vẫn còn chưa có chuẩn bị xong thọ lễ.

Buổi chiều hôm ấy, Hi Thước tới.

Nàng ta là đại nha hoàn bên người Lê Nguyệt Trùng, tiếng nói chưa tới tiếng cười đã đến trước: "Biểu tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta biết người còn chưa có chuẩn bị thọ lễ nên cố ý báo nô tỳ mang cho người cái này."

Bên trong hộp gỗ từ đàn là một con hạc bằng ngọc, vật kia bất quá cũng chỉ to bằng nắm tay nhỏ, nhưng đường cong thanh thoát, chạm trổ tinh tế. Cả người tỏa ra ánh sáng màu nâu nhạt, miệng ngậm có Linh Chi, thần thái tao nhã, đôi mắt linh động; Tiên Hạc ngửa đầu như đang gọi bầy, mào chim đỏ tươi ướt át, đôi cánh trắng như tuyết dang rộng giống như tùy thời có thể cất cánh bay đi.

Cái quý nhất ở đây chính là, con hạc này được điêu khắc từ một khối ngọc thạch hoàn chỉnh nhưng lại có thể xuất hiện nhiều màu sắc khác nhau, từ phẩm chất cho đến cách điêu khắc đều là bậc nhất, người bình thường sao có thể chạm vào?

Cả Trần gia, sợ rằng chỉ có Nam Khang Quận chúa cái vị trong hoàng thất kia mới có bản lĩnh lớn như vậy.

Khó trách Lê Nguyệt Trùng nói nó có giá trị liên thành, khó trách Trần Bảo Linh muốn che giấu.

Tổ Tâm thấy Kỷ Thanh Y nhìn đến ngây người liền đưa tay nhận lấy hộp gỗ: "Như thế thì tốt rồi, tiểu thư nhà chúng ta đang lo."

"Ngọc này ta không thể nhận." Kỷ Thanh Y đột nhiên nói, bàn tay vốn vươn ra của Tổ Tâm liền khựng lại giữa không trung.

Tổ Tâm vội vàng khuyên: "Tiểu thư, đây là một phần tâm ý của Trùng cô nương, hơn nữa chúng ta thực sự chưa có thọ lễ đưa cho Thái phu nhân."

"Ta không thể cướp đoạt vật này nợ của Nguyệt Trùng được." Thái độ Kỷ Thanh Y rất kiên quyết: "Ta nói không cần là không cần, Hi Thước người mang về đi."

Hi Thước thấy nàng như thế cũng chỉ có thể cảm đồ về.

Ăn xong cơm tối, Kỷ Thanh Y than thở đứng ngồi không yên.

Tổ Tâm biết nàng là vì thọ lễ ngày mai mà lo lắng, liền nói: "Tiểu thư, nếu Trùng cô nương đã tốt bụng như vậy, người nên thu lễ mới đúng. Trùng cô nương nhất định cũng đã chuẩn bị xong thọ lễ của nàng ấy, nàng ấy trước giờ vẫn luôn là một người đáng tin cậy."

Kỷ Thanh Y không lên tiếng, Tổ Tâm liền nói: "Như vậy đi, để nô tỳ sai người báo cho Hi Thước một tin, để cho nàng ta sáng sớm mai mang vật kia tới, có được không ạ?"

"Được rồi." Kỷ Thanh Y bị nàng ta thuyết phục: "Trừ cách đó ra cũng không còn biện pháp nào khác, đành để sau bồi thường cho Nguyệt Trùng vậy."

"Chính là buổi chiều Hi Thước vừa tới một chuyến, sáng sớm ngày mai lại mang tới nữa cũng dễ khiến người ta chú ý, nếu để cho Trương mụ nhìn thấy nói ra ngoài, như vậy thật bất kính với tổ mẫu rồi. Người cho người hẹn Hi Thước, ngày mai để cho nàng ta mang đồ đến sau vườn hoa đi."

Tổ Tâm cười nói vâng: "Tiểu thư, nô tỳ liền để người đi báo tin cho Hi Thước, bây giờ thì người có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi."

Một đêm yên bình trôi qua.

Bởi vì hôm nay là ngày sinh thần của Thái phu nhân, nên mọi người trong Xuân Hòa Viện thức dậy rất sớm, Kỷ Thanh Y cũng không ngoại lệ, không ngờ Tổ Tâm lại ngã bệnh.

Kỷ Thanh Y biết nàng ta đây là không muốn đi, sợ xảy ra chuyện phiền phức sẽ bị liên lụy.

Lê Nguyệt Trùng đoán chắc Thái phu nhân dù trong lòng có chán ghét nàng cũng ngại mất thể diện mà không ném nàng ra khỏi Hầu phủ, nhất định sẽ để cho nha hoàn bên cạnh nàng gánh trách nhiệm.

Mà Thái Tâm tham gia vào chuyện này, cho dù nhẹ thì cũng sẽ bị đánh một trận, nặng thì bị đuổi ra khỏi phủ.

Nàng làm ra vẻ cái gì cũng không biết, tự mình đi thăm Tổ Tâm, bảo cho ả ta nghỉ ngơi, giao chuyện lấy đồ sau vườn hoa cho Thái Tâm.

Sau đó Kỷ Thanh Y liền ôm một gói đồ nhỏ, vội vàng theo sau Thái Tâm ra khỏi cửa, lén lút đi đến sau vườn hoa.

Nha hoàn Tiểu Đông mới tới nhìn thấy liền vội vã đi tới phòng chính báo cáo nhất cử nhất động của Kỷ Thanh Y cho Đỗ ma ma biết.

Tiểu Đông là bà con xa của Đỗ ma ma, là tai mắt Đỗ ma ma phái đến bên cạnh Kỷ Thanh Y.

Kể từ sau khi Kỷ Thanh Y trở về tuy có hỏi cải sửa chữa lỗi lầm, nhưng Thái phu nhân vẫn sẽ không tin nàng, sẽ để cho Đỗ ma ma chú ý nhiều một chút, để phòng Kỷ Thanh Y lại làm ra cái yêu sách gì.

Đỗ ma ma giật mình: "Người nhìn rõ chứ?"

"Nô tỳ thấy rất rõ." Sắc mặt Tiểu Đông trắng bệch: "Là một bọc nhỏ, không phải quá nặng nhưng nô tỳ còn nhìn thấy một đoạn của cái xềng."

Nếu mang theo xềng nhất định là muốn chôn đồ, che che giấu giấu người khác như vậy rất có thể chính là yểm trấn thuật**.

<<*Yểm trấn thuật: Kì mi để nguyên từ Hán Việt vì không biết nó là thuật gì, các bạn có thể hiểu nôm na là mấy cái thuật nguyên rùa gì đó>>

Đỗ ma ma nghĩ tới dáng vẻ xinh đẹp của Kỷ Thanh Y không khỏi lạnh run một cái, người này sao có thể ác độc như thế?

Bà không dám giấu diếm liền vào nhà trong, đem đầu đuôi ngọn ngành báo cho Thái phu nhân biết.

Thái phu nhân dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn liền cười lạnh nói: "Ta nói nó sao có thể đột nhiên tha đổi tâm tính, thì ra là có lòng dạ như vậy!"

Hôm nay là sinh thần của bà, vào ngày sinh thần của mình mà bị Yểm Trấn thuật, xác thực là hiệu quả gấp bội.

"Thái phu nhân, có muốn nô tỳ dẫn người đi bắt tiểu thư lại không?"

"Không cần." Giọng nói Thái phu nhân rất bình thản nhưng trong mắt bà giờ chỉ còn ý lạnh: "Đồ lang tâm cầu phước như vậy còn không đáng để Trần gia giống trống khua chiêng. Người tự mình đi đi, lạnh lẽ không nên kinh động tới người khác, theo sau bắt nó giam lại, chờ qua ngày hôm nay ta sẽ đích thân xử lý nó."

Đỗ ma ma biết Thái phu nhân lúc này vô cùng tức giận, không dám chậm trễ, theo lời đi tới sau vườn hoa.

Đưa mắt nhìn qua nào còn bóng dáng của Kỷ Thanh Y.

Bà không chút do dự đi sâu vào trong rừng đào.

Bà biết muốn dùng Yểm Trấn thuật, rừng đào chính là chỗ tốt nhất.

Ở một chỗ sâu trong rừng đào, Kỷ Thanh Y quả nhiên đang đào một cái hố chuẩn bị chôn đồ xuống.

Bà không biến sắc đến gần, mắt thấy ước chừng chỉ còn 10 bước nữa, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói truyền đến từ bên ngoài rừng đào, Hi Thước cùng Thái Tâm đang nắm tay nói chuyện.

"Hi Thước tỷ tỷ, con hạc ngọc này cũng tốn rất nhiều tiền đi?"

Hi Thước nở nụ cười thân thiết: "Cờ hồ là xài hết tiền tiết kiệm của tiểu thư nhà chúng ta đấy. Nhưng là muội cũng biết, tiểu thư nhà chúng ta cùng biểu tiểu thư nhà muội tình như tỷ muội ruột thịt, đừng nói chỉ là một con hạc ngọc, cho dù có là đồ đắt thế nào thì cũng không tiếc."

"Vậy muội thay tiểu thư nhà muội cảm ơn Trùng cô nương, cũng cảm ơn Hi Thước tỷ tỷ đã phải vất vả đi chuyển này."

Thái Tâm nâng hạc ngọc trên tay tặc lưỡi khen ngợi: "Xinh đẹp như vậy, Thái phu nhân nhất định sẽ rất thích."

Đỗ ma ma cũng nhìn thấy dưới ánh nắng sớm, tượng ngọc đặc biệt tinh xảo chói mắt.

Hi Thước thúc giục: "Coi chừng đừng để ngã hư đấy, chúng ta trở về thôi."

"Được."

Hai người thì thầm to nhỏ, tiếng nói dần khuát xa.

Lúc này Đỗ ma ma mới đi về phía Kỷ Thanh Y: "Biểu tiểu thư, người ở đây là muốn làm gì?"

Kỷ Thanh Y sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương kêu một tiếng "Đỗ ma ma", sau đó đem bọc nhỏ giấu phía sau lưng.

"Ta. Ta không làm gì cả."

Đỗ ma ma nhìn thấy rõ ràng, giọng nói bỗng nhiên trở nên hết sức sắc bén: "Biểu tiểu thư, trong bọc kia là vật gì?"

Kỷ Thanh Y giống như càng thêm khẩn trương hơn: "Không có gì, ma ma, cũng chỉ là một chút đồ bẩn không dùng nữa, ma ma đừng xem kéo lại làm bẩn mắt ma ma."

"Đem bọc kia ra đây!" Đỗ ma ma vươn tay về phía Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y cắn cắn môi, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp, đưa cái bọc cho Đỗ ma ma.

Đỗ ma ma mở cái bọc ra vừa nhìn thấy không khỏi kêu lên: "Đại nguyệt sự*! Đây là cho ai dùng?"

<<*Đại nguyệt sự: đại khái là giống cái BVS của mình đây ạ>>

Về mặt Kỷ Thanh Y cũng sắp biến thành màu đỏ tía, giọng nói rất nhỏ: "Là ta dùng."

Kính ngạc trong mắt Đỗ ma ma càng sâu: "Tiểu thư có nguyệt sự rồi hả? Chuyện lúc nào?"

Tiểu thư thế gia vọng tộc có nguyệt sự là chuyện rất lớn, điều này nói rõ tiểu thư đã trưởng thành, có thể đàm hôn luận giá.

"Hai tháng trước là lần đầu tiên." Kỷ Thanh Y không được tự nhiên nói: "Thái Tâm đã dạy ta dùng vật này như thế nào rồi, ta biết rất rõ vật này rất bẩn, sợ bị người bắt gặp nên mới len lén mang đi chôn, không ngờ lại bị ma ma bắt gặp. Ma ma đừng chê cười ta."

Lúc nói chuyện, trên mặt đều là vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Đỗ ma ma liền cười khẽ nhún người với Kỷ Thanh Y: "Tiểu thư của tôi ơi, người giờ đã thành đại cô nương rồi đấy, đây là đại hỷ sự, ma ma vui mừng thay người còn không kịp, làm sao lại cười người."

"Nếu người còn thẹn thùng thì nên để bọn nha hoàn xử lý cũng được, làm sao lại để tự mình đi làm chứ?"

Kỷ Thanh Y giải thích: "Tổ Tâm bị bệnh, Thái Tâm lại giúp ta chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu, Xuân Hòa viện coi như cũng chỉ có ta là rảnh nhất, ma ma đừng trách họ."

"Trong mụ đâu? Bà ta cũng mặc kệ tiểu thư sao?"

"Đừng nhắc tới Trương mụ nữa." Kỷ Thanh Y bất đắc dĩ khoát khoát tay: "Ta căn bản là không sai khiến được bà ấy, lúc ta gặp nguyệt sự lần đầu sau khi trở lại đây, ta còn tưởng rằng mình mắc bệnh nan y không chữa được, nếu không phải là Tổ Tâm cùng Thái Tâm nói cho ta, ta còn không biết là chuyện gì đang xảy ra đâu."

Đỗ ma ma nghe thấy chân mày liền nhăn lại, lặng lẽ nói: "Biểu tiểu thư tôn quý, ngài mau đứng sang một bên đi."

Đỗ ma ma ngồi chồm hổm xuống, cầm cái xéng vừa chôn đại nguyệt sự, vừa cùng nàng nói những việc cần chú ý khi nguyệt sự đến, sau đó hai người chia tay ở cửa sau vườn hoa.

Thái phu nhân biết được chuyện này, vừa tức giận vừa buồn cười, mắng: "Chuyện này cũng đâu phải chuyện mất mặt gì đâu, nó giấu cũng thật kỹ nha. Có điều Trương mụ đây cũng thật vô trách nhiệm, để cho bà ta làm quản sự trong viện mà tiểu thư gặp chuyện lớn thế này cũng không biết. Đợi hai ngày nữa rảnh rồi, người tốt nhất nên hỏi rõ ràng một chút xem là xảy ra chuyện gì."

Mọi chuyện cứ như thế mà qua.

Mặc dù không phải là thọ lớn, không có tiệc chiêu đãi tân khách, nhưng Thái phu nhân dù sao cũng là lão tổ tông phủ Bình Dương Hầu, bọn hạ nhân tự nhiên cũng không dám chậm trễ.

Sau khi dùng qua điểm tâm, quần gia liền sắp xếp cho bọn hạ nhân trong sân dập đầu sau đó dâng thọ lễ cho Thái phu nhân.

Mới vừa trở lại trong nhà, Đỗ ma ma liền nói: "Thái phu nhân, đại tiểu thư, biểu tiểu thư cùng Trùng cô nương đều tới, đang chờ ở cửa."

Có thể là vừa gặp chuyện vui, tinh thần sáng khoái, Thái phu nhân liền cười nói: "Để cho các nàng vào hết đi."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Là Ai Ăn Trộm

Editor: Ki mi

Ba tiểu cô nương cùng nhau tiến vào chúc thọ Thái phu nhân.

Trần Bảo Linh thiên chân linh động(hồn nhiên khéo léo), Lê Nguyệt Trùng tú nhược chi lan(thanh tú tao nhã như hoa lan), Kỳ Thanh Y kiều mỹ thanh thuần(vừa xinh đẹp yêu kiều lại đơn thuần đáng yêu), ba người đứng chung một chỗ, thật giống như xuân hoa thu nguyệt(cảnh đẹp như hoa nở ngày xuân, như trăng tròn ngày thu), mỗi người một phong thái riêng.

Rất rõ ràng, vẻ đẹp của Kỳ Thanh Y áp đảo cả Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng, nàng vừa giống như nụ hoa đào kiều mỹ lại thêm nét đẹp của hoa hồng điểm lệ, làm cho người ta vừa nhìn liền không rời mắt được.

Ba người cùng nhau quỳ xuống dập đầu, chúc Thái phu nhân Tùng Hạc Trường Xuân(sống lâu như cây tùng), Xuân Thu không già(năm tháng đều không già).

Trần Bảo Linh cùng Kỳ Thanh Y cũng không đổi chọi gay gắt giống như ngày trước nữa, Thái phu nhân rất là vui mừng, cười ha hả khen các nàng là đứa bé ngoan, để cho các nàng đứng dậy.

Sau khi các nàng đứng dậy liền đem thọ lễ chuẩn bị xong đưa cho Thái phu nhân.

Trần Bảo Linh là cháu gái ruột đứng hàng đầu, lễ vật của nàng là hai trái đào mừng thọ, quả đào ước chừng chỉ bằng nắm đấm trẻ con, đỏ tươi đẹp đẽ.

Thái phu nhân liền cười: "Mùa này thế nhưng lại tìm được đào, thật có lòng."

Thật ra thì bà chẳng hề thích đứa cháu gái này, nhưng giờ phút này lại nhận ra được điều đáng quý ở Trần Bảo Linh.

Đỗ ma ma nhận đào mừng thọ tới, kinh ngạc nói: "Thái phu nhân, đào mừng thọ này được làm từ ngọc thạch."

Mọi người vừa nhìn thấy đồ thật thì rối rít khen ngợi Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh vốn làm mất con hạc bằng ngọc giống như thế này, trong lòng cũng rất khó chịu, bây giờ lại được nghe mọi người tán dương, trên mặt dần xuất hiện nụ cười.

Lễ vật Lê Nguyệt Trùng đưa tới là một đôi giày tự mình làm, mặc dù không phải đặc biệt cao quý nhưng lại thắng ở tâm lòng chân thành.

Kỳ Thanh Y mở hộp gỗ từ đàn ra, con hạc bằng ngọc quý liền lộ ra, óng ánh trong suốt, vô cùng đẹp mắt.

"Ngoại tổ mẫu"

Kỳ Thanh Y vừa mới mở miệng, Trần Bảo Linh liền giận đến nhảy dựng lên: "Kỳ Thanh Y, không ngờ ngươi lại vô liêm sỉ như vậy, ngay cả chuyện trộm đồ cũng làm được."

Sự phẫn nộ trong lòng như tuấn trào, ngón tay cơ hồ muốn đâm vào trên mặt Kỳ Thanh Y.

"Bảo Linh, ngọc này là đồ của tỷ sao?" Về mặt Kỳ Thanh Y mờ mịt hoang mang.

Trần Bảo Linh lại càng thêm tức giận: "Sao lại không phải của ta? Đây vốn là thọ lễ ta chuẩn bị cho tổ mẫu, lại bị ngươi trộm mất. Ngươi nói đi, là ngươi trộm đồ của ta lúc nào? Nếu không phải trước đó ta đã chuẩn bị xong thọ lễ thì hôm nay liền bị bêu xấu rồi, làm sao ngươi có thể xấu xa như vậy, khắp nơi đều nhắm vào ta!"

"Ta không có vào viện của tỷ, càng không có trộm đồ của tỷ, ngọc này là Nguyệt Trùng đưa cho ta." Kỳ Thanh Y lớn tiếng đáp lại, quay đầu nhìn Lê Nguyệt Trùng: "Nguyệt Trùng, tỷ nói cho mọi người biết đi, ngọc này là tỷ bỏ tiền mua, là tỷ đưa cho ta."

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh cũng không ngoại lệ.

Lê Nguyệt Trùng lấy làm kinh hãi, giống như bị làm cho khiếp sợ, thậm chí không tự chủ được mà lui về phía sau hai bước: "Thanh Y muội đây là nói những nói cuối gì đó, tỷ không có đưa ngọc cho muội. Tỷ đã mấy ngày không bước chân ra khỏi viện để làm giày cho tổ mẫu, chưa từng đi chỗ của muội nha."

Trên mặt Kỳ Thanh Y thoáng qua chút bối rối: "Không phải vậy, Nguyệt Trùng, là tỷ nói muội chưa kịp chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu, sợ ngoại tổ mẫu tức giận nên cố ý tặng ngọc này cho muội, là Hỷ Thước, là Hỷ Thước tự mình đưa tới. . . ."

"Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ mà ngươi còn dám cãi láo!" Trần Bảo Linh lửa giận ngút trời đi tới trước mặt Kỳ Thanh Y, một tay đoạt lại ngọc, tay còn lại giờ lên hất chiếc hộp từ đàn trong tay Kỳ Thanh Y xuống.

"A a a!"

Cũng bởi vì nàng ta dùng quá nhiều sức khiến cho hộp gỗ từ đàn liễn đựng phải cầm Kỳ Thanh Y, Kỳ Thanh Y đứng ngây tại chỗ ôm lấy cầm mình. Mặc dù nàng biết Trần Bảo Linh sẽ tức giận, nhưng không ngờ nàng ta sẽ động thủ, trên cầm liễn truyền đến một trận đau rất.

Trần Bảo Linh đầu tiên là hoảng hốt, sau đó liền héch mặt cười lạnh: "Làm bộ làm tịch."

Lê Nguyệt Trùng ngược lại lại chạy đến bên cạnh, hết sức lo lắng: "Thanh Y, muội sao thế? Bị thương có nặng không? Bảo Linh, tỷ xuống tay cũng quá ác rồi, coi như Thanh Y có thật cầm đồ của tỷ thì tỷ cũng không nên ra tay như vậy."

Nàng ta nói xong liền muốn nhìn xem vết thương trên cầm Kỳ Thanh Y.

"Không khiến tỷ già bộ tốt bụng!" Kỳ Thanh Y đẩy tay Lê Nguyệt Trùng ra, oán hận trừng mắt nhìn nàng ta: "Ngươi hãm hại ta."

"Ta không có." Lê Nguyệt Trùng nước mắt cứ như mưa ào ào tuôn rơi, giọng nói mang theo uất ức bi thương: "Thanh Y, làm sao muội có thể nghi ngờ ta chứ."

Trần Bảo Linh liền kéo Lê Nguyệt Trùng đến bên cạnh: "Nguyệt Trùng, muội cùng nàng ta nói nhiều làm gì, Kỳ Thanh Y hạng người không biết tốt xấu như thế, cho dù muội có đối xử tốt với nàng ta cũng chỉ uống công thôi."

"Đủ rồi!" Thái phu nhân nãy giờ vẫn không nói gì đột nhiên trầm giọng quát một tiếng.

Mấy tiểu cô nương trước cười đùa nói giỡn với nhau thì cũng thôi, thế nhưng hôm nay lại làm ra chuyện lớn như thế. Cũng đều lớn rồi mà sao tâm trí lại chẳng lớn được tí nào vậy.

Thái phu nhân nhìn Trần Bảo Linh, giọng nói bình thường đều đều khiến cho người ta không nhìn ra vui buồn: "Bảo Linh, cháu có chứng cứ gì chứng minh đây là ngọc của cháu?"

"Ngọc này là vật hai tháng trước cháu theo mẫu thân tới Trần Bảo Các chọn, tổ mẫu có thể phái người đến Trần Bảo Các hỏi thăm, nha hoàn thân cận bên người cháu cũng biết. Cháu còn có chứng từ của Trần Bảo Các, quản sự trong viện cháu có thể lấy ra cho người nhìn." Trần Bảo Linh vàng thật không sợ lửa hùng hồn nhìn Thanh Y: "Tóm lại, vật này đích xác là cháu cùng với mẫu thân đi chọn, vốn là tính hôm nay tặng cho tổ mẫu, ai ngờ tối ngày hôm qua liền không thấy. Hôm nay lại biến thành đồ của Kỳ Thanh Y, không phải nàng ta trộm thì còn là ai?"

Về mặt Lê Nguyệt Trùng sốt ruột, tranh thủ thời gian giải thích: "Ngoại tổ mẫu, ta tin tưởng Thanh Y không có lòng."

"Ta không có hỏi cháu, cháu không cần chen miệng vào, đợi lát nữa sẽ cho cháu nói." Thái phu nhân không khách khí chút nào ngắt lời của Lê Nguyệt Trùng, sau đó hỏi Kỳ Thanh Y: "Ngọc này cháu từ đâu mà có được?"

Ánh mắt Kỳ Thanh Y nhìn chằm chằm vào Lê Nguyệt Trùng, nàng cũng biết Lê Nguyệt Trùng sẽ không thừa nhận, đòi trước nàng chính là bị vu oan như vậy.

Lúc ấy nàng không biết gì chỉ biết lớn tiếng cãi lại.

Lê Nguyệt Trùng lúc ấy tất nhiên là cực kỳ vui mừng hả hê đi, giống như nàng giờ phút này vậy.

Thế nhưng đòi này, nàng sẽ không cho Lê Nguyệt Trùng có cơ hội làm tổn thương mình nữa.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân: "Lê Nguyệt Trùng đưa cho cháu."

"Là nó tự tay giao cho cháu?"

"Không phải." Kỳ Thanh Y lắc đầu một cái: "Lê Hi Thước tối hôm qua đưa cho cháu, cháu không nhận. Sáng sớm hôm nay nàng ta lại giao cho Thái Tâm ở phía sau vườn hoa."

Nàng lấy tay xuống, trên cầm hiện ra một vết bầm tím, bởi vì da thịt nàng vốn trắng nõn, vết bầm tím này nhìn qua lại càng thêm rõ ràng làm cho người ta nảy sinh cảm giác tức hận giống như nhìn thấy vết trên miếng ngọc trong suốt xinh đẹp.

Thái phu nhân ngừng lại một chút, tiếp tục hỏi: "Nói cách khác, cháu cũng không phải tự tay nhận đồ từ Lê Thước, mà là nha hoàn Thái Tâm nhận đồ thay, đúng không?"

Trái tim Kỳ Thanh Y run lên.

Đòi trước chính là vì vậy mà tội danh liền rơi xuống trên đầu Thái Tâm. Thái Tâm bị đánh 20 đại bản, mặc dù nàng đã dùng hết tất cả tiền chữa bệnh cho Thái Tâm, nhưng người còn sống, gân mạch ở chân tay lại đứt hết, cả đời cũng không thể đi được.

Nàng không chỉ muốn mình sống thật tốt mà còn muốn bảo vệ cả Thái Tâm nữa.

"Đúng vậy." Giọng nói của Kỳ Thanh Y cực kỳ thấp.

"Hi Thước, ngọc này người từ đâu mà có? Vì sao lại đưa cho biểu tiểu thư?"

Mọi người cho là Thái phu nhân trước tiên sẽ hỏi Thái Tâm, không nghĩ tới bà bỏ qua Thái Tâm, trực tiếp hỏi Hi Thước.

Hi Thước không chút hoang mang, tiến lên phía trước nói: "Thái phu nhân, nô tỳ cũng chưa từng nhìn thấy miếng ngọc nào cả, cũng không có đưa cho biểu tiểu thư."

"Người nói láo!" Ánh mắt Kỳ Thanh Y như tia lửa điện nhìn chằm chằm nàng ta: "Chiều hôm qua người tự mình đến viện của ta, ta không có nhận đồ, cả Thái Tâm cùng Tô Tâm đều nhìn thấy. Bởi vì ta vẫn chưa chuẩn bị được thọ lễ sợ ngoại tổ mẫu mất hứng, cho nên bèn để Tô Tâm hẹn người buổi sáng hôm nay ở sau vườn hoa nhỏ gặp mặt, chính tay người giao đồ cho Thái Tâm"

"Biểu tiểu thư, ngài tại sao lại có thể vu oan cho nô tỳ chứ?" Hi Thước kinh hô một tiếng: "Chiều hôm qua nô tỳ thật sự phải đi qua chỗ người, nhưng mà nô tỳ lại không có mang theo cái gì mà ngọc thạch nha, là tiểu thư muốn nô tỳ qua hỏi xem người đã chuẩn bị xong thọ lễ chưa, khi đó người còn chính miệng nói là đã chuẩn bị xong. Về phần người nói nô tỳ sáng sớm nay tự tay đưa đồ cho Thái Tâm lại càng hoàn toàn là bịa đặt, xin người không cần vu oan cho nô tỳ. Nô tỳ mặc dù chỉ là nô bộc, nhưng cũng biết người nào làm người đó chịu, không thể vu oan cho người tốt, người làm tiểu thư, tại sao ngay cả điều này cũng không hiểu?"

Kỳ Thanh Y giận quá thành cười, ép sát nhìn nàng ta: "Người dám bảo đảm buổi sáng hôm nay người không có đến sau vườn hoa gặp mặt Thái Tâm? Người biết trước mặt người là Thái phu nhân? Người biết nói láo sẽ có hậu quả gì chứ?"

Ánh mắt nàng quá mức bức người, Hi Thước có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn còn kiên cường chống đỡ: "Nô tỳ vốn là không có đi, cái này thì có gì mà không dám đảm bảo!"

Kỳ Thanh Y liền không nói lời nào nữa, lùi sang một bên.

Thái phu nhân vuốt vuốt trán: "Người tới, kéo Hi Thước đi xuống, đánh 20 đại bản."

"Vâng" Đỗ ma ma nhanh chóng kêu mấy ma ma tới lôi Hi Thước đi.

"Thái phu nhân, ngài không thể như vậy." Hi Thước còn chưa kêu xong miệng đã bị bịt lại, chỉ chốc lát bên ngoài liền truyền đến từng trận âm thanh của roi quất xuống da thịt người.

Lê Nguyệt Trừng ngẩng đầu, không dám tin nhìn Thái phu nhân, tại sao có thể như vậy? Bị đánh không phải nên là Thái Tâm sao? Làm sao sẽ biến thành người bên cạnh nàng?

Trần Bảo Linh ban đầu cũng rất kinh ngạc sau mới phản ứng lại bất mãn nói: "Tổ mẫu, đây rõ ràng là Kỳ Thanh Y trộm đồ vu oan cho Hi Thước, ngài tại sao lại đánh Hi Thước, đây cũng quá bất công rồi."

"Đại tiểu thư, sáng sớm hôm nay nô tỳ có đi ra sau vườn hoa ngắt hoa cho Thái phu nhân, vừa đứng nhìn thấy Hi Thước giao đồ cho Thái Tâm, còn nói là Trùng cô nương sai nàng ta làm." Đỗ ma ma thấy Trần Bảo Linh vọng động không khỏi âm thầm lắc đầu một cái, tâm tính thế này khó trách Thái phu nhân không thích nàng.

Nói xong bà liền trầm giọng hỏi Lê Nguyệt Trừng: "Trùng cô nương, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Một cổ lạnh lẽo giống như con rắn nhỏ không ngừng bò lên quần lấy sống lưng Lê Nguyệt Trừng, từ lúc vào Hầu phủ tới nay, nàng ta còn chưa bao giờ trải qua khủng hoảng như bây giờ.

"Là lỗi của ta, đều tại ta bình thường quá cứng chiều Hi Thước mới để cho nàng ta tùy hứng làm ra chuyện sai lầm như vậy." Lê Nguyệt Trừng gất gao cắn chặt răng, về mặt đầy áy náy quý gối trước mặt Thái phu nhân: "Cô tổ mẫu, là cháu quản giáo không nghiêm, chuyện ngày hôm nay, đều là lỗi của cháu. Cháu ngày trước chỉ cảm thấy nàng ta không sợ người lạ, lại hoạt bát cởi mở, bình thường cũng cứng chiều nàng ta thêm mấy phần, thỉnh thoảng có làm chuyện quá quắt cũng không so đo tính toán với nàng ta, vụn vụn không ngờ nàng sẽ làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy. Ngài. . . . Ngài trách phạt ta đi, Nguyệt Trừng không còn mặt mũi nào đối mặt với ngài nữa, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với Thanh Y."

Trần Bảo Linh oán giận nói: "Nguyệt Trừng, người cũng thật là, sao lại nuôi không một tên trộm trong viện thế, thật may là hôm nay bị tổ mẫu bắt được, bằng không thì không biết ả ta còn gây ra chuyện lớn gì nữa đây."

"Là lỗi của ta." Lê Nguyệt Trừng áy náy, nước mắt cũng đã chảy tuôn rơi: "Bảo Linh tỷ dạy phải, ta nhất định sẽ nhớ lấy chuyện ngày hôm nay làm bài học kinh nghiệm để răn dạy người trong viện cho thật tốt."

Đỗ ma ma thấy thế nhũn mảy: "Trùng cô nương, nếu là không phải là lỗi của người, mọi người cũng không oan uổng cho người, người đây là khóc cái gì vậy? Hôm nay là sinh thần của Thái phu nhân, người khóc như vậy cũng không khỏi mang chút điềm xấu."

Sắc mặt của Lê Nguyệt Trừng không khỏi cứng đờ: "Ta. . . . Ta. . . ."

"Nguyệt Trừng nhất gan, ma ma người cũng không phải là không biết." Trần Bảo Linh thay nàng ta nói chuyện: "Muội ấy từ trước đến giờ đều mềm lòng lại thiện lương, xảy ra chuyện như vậy trong lòng tất nhiên cũng áy náy."

Có áy náy cũng không nên khóc nha.

Thái phu nhân nhìn Lê Nguyệt Trùng một chút, lại nhìn sang Kỳ Thanh Y, thấy nàng yên lặng đứng ở nơi đó, biểu tình ôn hòa, bình bình thản thản, thậm chí có mấy phần giống với dáng vẻ của nữ nhi Trần Uyển khi còn bé, trong lòng bà không khỏi mềm nhũn.

Cùng phải chịu uất ức như nhau nhưng đứa nhỏ này một chút cũng không khóc.

So sánh hai người với nhau mới thấy Lê Nguyệt Trùng quả thật làm cho người ta không khỏi thất vọng, đúng là ra ngoài một thời gian liền không còn giống như trước nữa. Tính tình Kỳ Thanh Y mặc dù nóng nảy, nhưng phụ thân nàng dù sao cũng là tiền sĩ hai bảng, tuy không phải do Uyển nhi thân sinh, nhưng lại do Uyển nhi nuôi lớn, đứa nào thì đứa bé do Uyển nhi nuôi lớn cũng không đến nỗi nào?

Thái phu nhân nói: "Nguyệt Trùng quản giáo không nghiêm, khiến Thanh Y vô cớ bị vu oan; Bảo Linh tùy hứng kích động ra tay đã thương người khác, các người tất cả đều nhận lỗi với Thanh Y đi."

Ngày trước bị trừng phạt, bị bắt nói lời xin lỗi đều là Kỳ Thanh Y, hôm nay đổi thành Lê Nguyệt Trùng, mức chênh lệch này có thể so sánh như nước sông với nước biển, trong lòng nàng ta không khỏi cảm thấy run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim

Editor: Ki mi

"Cô tổ mẫu dạy phải." Lê Nguyệt Trùng dập đầu với Thái phu nhân, sau đó đứng dậy áy náy nhìn Kỳ Thanh Y: "Thanh Y, là tỷ không quản tốt nha hoàn bên mình khiến muội chịu oan ức, muội có thể tha thứ cho tỷ không?"

Kỳ Thanh Y nói: "Không liên quan tới tỷ, đều là nha đầu Hi Thước kia to gan lớn mật, tỷ cũng chỉ là người bị hại."

Tuy nói như thế nhưng trong giọng nói cùng vẻ mặt đã không còn sự thân thiết như ngày xưa nữa rồi.

Lê Nguyệt Trùng làm như không nhìn thấy cười rộ lên, một bên kéo tay Kỳ Thanh Y: "Ta biết ngay Thanh Y là người thiên lương nhân hậu thế mà, chắc chắn sẽ không vì người ngoài mà lạnh nhạt với ta đâu."

Kỳ Thanh Y hết cách với nàng ta, lầm bầm nói: "Một lần này thôi, lần tới ta sẽ không tha thứ cho tỷ nữa."

Lê Nguyệt Trùng biết nàng thật sự đã bớt giận vì vậy cũng hoàn toàn yên tâm: "Bảo Linh, tỷ cũng mau nói xin lỗi Thanh Y đi."

Trần Bảo Linh nhẩn nhẩn nhí nhí đi tới, lớn tiếng nói: "Chuyện ngày hôm nay là ta không đúng, không nên chưa biết rõ sự tình đã trách cứ người. Chỉ là, cũng tại người quá ngu ngốc, người ta cho người cái gì người cũng nhận không sợ bị lừa sao."

Ánh mắt của nàng ta cố gắng né tránh không dám nhìn vào vết thương trên cằm của Kỳ Thanh Y, sau đó nghiêng đầu nhét miếng ngọc kia vào ngực nàng, nói: "Chuyện này cũng bởi vì nó mà ra nên ta tặng vật này cho người, coi như là an ủi người đi."

Kỳ Thanh Y vội vàng đẩy lại: "Đây là đồ của người mà, ta không thể nhận."

"Nếu ta đã nói là cho người thì người cứ cầm đi." Trần Bảo Linh nóng nảy: "Thế nào, người xem thường ta?"

"Không phải coi thường người, ngọc này vốn là thọ lễ người đưa cho ngoại tổ mẫu, giờ người lại đưa cho ta thế chẳng phải là không cung kính với ngoại tổ mẫu sao?" Kỳ Thanh Y cũng không muốn ôm củ khoai lang nóng bỏng tay này: "Hơn nữa, ta mới mười bốn, ngọc này không hợp với tuổi của ta, ta không thể dùng được."

Trần Bảo Linh mắt to trừng mắt nhỏ nói với nàng: "Người chính là xem thường ta!"

Lúc nói chuyện, ánh mắt rơi vào vết thương trên cằm nàng, khí thế liền nhụt đi không ít.

"Hai vị tiểu thư nghe nô tỳ nói một câu có được không?" Đỗ ma ma cười híp mắt nói: "Sao lại không đưa vật này cho Thái phu nhân, sau đó Thái phu nhân sẽ đưa hai quả đào mừng thọ cho Kỳ tiểu thư?"

Như vậy vừa cho thấy tấm lòng hiếu thảo đối với Thái phu nhân, đồng thời cũng coi như bồi thường cho Kỳ Thanh Y.

Quả thật là không thể thích hợp hơn, Đỗ ma ma thật không hổ là người bên cạnh Thái phu nhân lâu nhất.

Thái phu nhân gật một cái nói: "Cứ như vậy đi, hơn nữa đào mừng thọ này cũng thật tinh xảo đáng yêu, Thanh Y có thể đặt ở đầu giường thưởng thức."

Cái kết này ngược lại tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng trong mắt, trong lòng Lê Nguyệt Trừng lại chính là giận đến run người, không duyên không có tồn thất một cánh tay đắc lực, lại còn để Kỷ Thanh Y chiếm được lợi.

Thật may là, nàng còn có chiêu thứ hai. Hiện tại Thái phu nhân càng thấy Kỷ Thanh Y tốt đẹp, đợi lát nữa sẽ càng cảm thấy nàng ta là kẻ dối trá.

Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài loáng thoáng thấy một bóng dáng màu xanh lục bích chậm rãi tiến vào.

Là Tổ Tâm, nàng ta vẫn còn chưa khỏe, sắc mặt có chút tái nhợt khiến người ta có cảm giác thương tiếc.

"Tổ Tâm, sao ngươi lại tới đây?" Trong lòng Kỷ Thanh Y hiểu rõ, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ giật mình: "Không phải ta đã bảo ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt sao?"

"Tiểu thư, chuyện cho tới bây giờ người còn muốn nhìn sao?" Tổ Tâm trên mặt thoáng qua một chút kiên nghị: "Nếu không phải là Trương mụ khinh người quá đáng, người như thế nào lại không có tiền chuẩn bị thọ lễ cho Thái phu nhân, như thế nào lại bị người ta oan uổng?"

Nói xong, nàng ta vù một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Thái phu nhân: "Thái phu nhân, chuyện ngày hôm nay tuy rằng là Hi Thước tự chủ trương, nhưng trên thực tế đầu sỏ gây nên lại là Trương mụ. Bà ấy quản lý tiền bạc, khấu trừ tiền tiêu vặt hàng tháng, tiểu thư hoàn toàn bắt buộc dĩ mới có thể nhận ngọc Hi Thước đưa tới, xin Thái phu nhân làm chủ cho tiểu thư."

Kỷ Thanh Y không nói gì, chỉ lui về phía sau hai bước.

Nếu Tổ Tâm đã "Trung thành" như thế, nàng cũng nên thành toàn cho một "Mảnh tâm ý" này thôi.

Vốn là Thái phu nhân đã có mấy phần bất mãn đối với Trương mụ, lúc này lại nghe được những lời Tổ Tâm nói, bất mãn kia hoàn toàn không thể nhịn được nữa.

Kỷ Thanh Y tuy không được sủng ái nhưng dù sao cũng là biểu tiểu thư Trần gia, bà cũng biết người dưới có kẻ bằng mặt không bằng lòng nhưng thật không nghĩ đến bọn họ lại to gan đến mức này.

Thái phu nhân không đợi xong tiệc mừng thọ đã trầm giọng nói: "Gọi Trương mụ tới đây."

Trương mụ biết có chuyện xảy ra nên vừa vào cửa đã kêu oan: "Thái phu nhân oan uổng quá, nô tỳ làm sao lại dám khấu trừ tiền tiêu vặt của tiểu thư chứ, là Tổ Tâm con nha đầu này tung tin đồn nhảm hắt hất lên người nô tỳ. Sổ sách của Xuân Hòa viện nô tỳ cũng đã mang đến, mỗi một khoản tiền đều được ghi lại rõ ràng."

"Nô tỳ biết chắc chắn là Thái phu nhân sẽ không tin nên lúc tới nô tỳ đã mang theo sổ sách đến đây, Thái phu nhân hiện tại liền có thể kiểm tra. Nếu Thái phu nhân tra ra nô tỳ có vấn đề, nô tỳ cam tâm chịu phạt không oán không giận."

Trước kia lúc Kỷ Thanh Y hỏi bà ta lấy tiền, bà ta đã đoán được sẽ có một ngày như thế nên đã sớm đem sổ sách làm lại cho sạch sẽ. Có chỗ để dựa vào, bà ta đương nhiên rất bình thản.

Xuân Hòa viện chỉ có vài người như thế, Kỷ Thanh Y mỗi tháng nhận được 3 lượng bạc tiền tiêu vặt, nên nói đến sổ sách thì cũng chỉ có mấy trang giấy như vậy thôi.

Đồ ma ma lật nhìn một lần, quả nhiên không có vấn đề gì, liền hướng Thái phu nhân gật đầu một cái.

Tổ Tâm này giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lại nói chen vào: "Thái phu nhân, Trương mụ biết ngài sẽ kiểm tra cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Chỉ nhìn mấy mục đây đương nhiên là không nhìn ra vấn đề gì, vấn đề chính là ở thứ tự đều là giả. Tiểu thư bảo bà ấy mua cái gì, rõ ràng là chỉ cần 1 xâu tiền nhưng bà ấy lại nói thành 5 xâu tiền. Tiểu thư muốn mua một hộp phấn 2 lượng, bà ấy sẽ mua hai hộp một lượng mang về. Ma ma nếu không tin có thể cầm sổ sách đến phong tiểu thư đối chiếu với đồ dùng trong phòng, bảo đảm là không giống nhau."

Trương mụ vừa nghe thấy liền nóng nảy: "Thái phu nhân, ngài đừng có nghe Tổ Tâm nói bậy, nàng ta Nàng ta đột nhiên đã chạy tới tố cáo nô tỳ chắc chắn là có tư tâm."

Thái độ của Tổ Tâm vô cùng kịch liệt: "Nô tỳ không thẹn với lương tâm, không biết Trương mụ nói vậy là có ý gì."

"Hay cho một câu không thẹn với lương tâm, ngươi dám nói ngươi không thẹn với lương tâm?" Trương mụ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói "Ngươi thay tiểu thư chép kinh văn, bị ta phát hiện rồi sợ Thái phu nhân biết được sẽ trách tội tiểu thư, cho nên mới trăm phương ngàn kế bới móc lỗi lầm của ta, muốn đuổi ta đi. Tổ Tâm, ngươi dám ở ngay trước mặt Thái phu nhân nói ngươi không có thay tiểu thư chép kinh văn?"

Lời này vừa nói ra, mỗi người đều có một vẻ mặt khác nhau.

Sắc mặt Đồ ma ma đại biến.

Đi biệt viện kiểm tra tiến độ chép kinh văn của Kỷ tiểu thư là nhiệm vụ mà Thái phu nhân giao cho bà, nếu thật như Trương mụ nói, đó chính tội bà chưa tận sức làm việc.

Bà theo bản năng nhìn chằm chằm Tổ Tâm, muốn nhìn ra xem nàng ta sẽ trả lời thế nào.

Ánh mắt Tổ Tâm né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt Trương mục, cũng không dám dùng thái độ cứng rắn vừa rồi đối chấp với Trương mục nữa, chỉ hốt hoảng nhìn Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y nửa cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Ngoại tổ mẫu, Trương mục vu oan cho cháu, cháu không hề để Tổ Tâm chép kinh văn giúp mình."

Khóe miệng Tổ Tâm háp háy muốn nói lại thôi.

Đỗ ma ma thở phào nhẹ nhõm nhưng Trương mục lại không phục: "Có hay không không phải chỉ dựa vào những gì chúng ta nói, dù sao kinh văn là Đỗ ma ma thu, không bằng để Đỗ ma ma lấy ra cho mọi người cũng xem."

"Trương mục!" Kỳ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói, ánh mắt sắc bén nhìn bà ta: "Bà là quản sự trong viện của ta lại khẩu trừ tiền tiêu vật hàng tháng của ta, những chuyện này ta đều nhìn, nhưng bà lại bởi vì có xích mích với Tổ Tâm mà vu oan cho ta, thật sự là để cho ta không nhìn được nữa. Nếu như Đỗ ma ma lấy kinh văn ra, tất cả đều do ta chép, bà sẽ như thế nào?"

Kỳ Thanh Y càng như thế, Trương mục lại càng cảm thấy nàng miệng hùm gan sứa nên bà ta cứng cổ nói: "Nếu thật là ta oan uống tiểu thư, ta cam nguyện chịu phạt."

Giọng điệu Kỳ Thanh Y hết sức bình lặng: "Được, ta chờ!"

Thái phu nhân lúc này mới mở miệng, nói: "Đỗ ma ma, đi lấy quyển kinh văn biểu tiểu thư chép ra đây, ta muốn tự mình kiểm tra."

Đỗ ma ma cầm kinh, giao cho Thái phu nhân, Thái phu nhân từ mình nhìn từ đầu tới cuối.

"Tất cả đều là Thanh Y tự mình sao chép, không hề có bút tích của người khác." Thái phu nhân nhìn vào mắt Trương mục, nói: "Người khẩu trừ tiền tiêu vật hàng tháng của chủ tử không nói, lại còn dám vu oan cho chủ tử của mình! Ai cho người lá gan lớn như vậy?"

Trương mục như bị sét đánh, thanh âm bén nhọn kêu lên: "Cái này không thể nào, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tổ Tâm thay biểu tiểu thư chép kinh, là nô tỳ tận mắt thấy."

Đỗ ma ma hướng về phía cửa ra hiệu, lập tức có người đi lên hướng về phía Trương mục cho bà ta hai cái tát.

Trương mục bị đánh có chút choáng váng, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

Thái phu nhân lúc này mới cười lạnh nói: "Ý của người là ta cùng biểu tiểu thư thông đồng với nhau vu oan cho người?"

"Còn không mau lòi kẻ dối trên gạt dưới không coi ai ra cái gì này xuống!" Thái phu nhân tức giận quát lên một tiếng: "Không cần đánh bà ta, trực tiếp đưa đến phủ Thuận Thiên với tội trộm cắp."

Nếu bị đánh hèo, dầu gì còn có thể có một con đường sống. Nhưng nếu như bị đưa đến phủ Thuận Thiên, vậy cũng chỉ có một con đường chết, Thái phu nhân dùng một chiêu này quả thật không thể ác hơn.

"Thái phu nhân tha mạng, Thái phu nhân tha mạng." Chuyện cho tới bây giờ, Trương mục đều không cam tâm, chỉ lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Nô tỳ cùng biểu tiểu thư không thù không oán, làm sao lại dám vu oan cho nàng ấy? Là nô tỳ không ưa đáng về lăng loạn quyền rũ Nhị gia của Tổ Tâm. Thái phu nhân, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tổ Tâm đưa đồ cho Nhị gia, hình như là một cái hà bao, Nhị gia cũng cho Tổ Tâm cái gì đó."

Tất cả mọi người đều thất kinh, sắc mặt Tổ Tâm tái nhợt, run lấy bầy.

Sắc mặt Thái phu nhân xoay một cái liền lạnh đến âm độ, còn chưa kịp mở miệng hỏi, trưởng tôn Trần Văn Việt cùng ngoại tôn Kỳ Thanh Thái đã cùng nhau tiến vào.

"Tổ mẫu, Thế tử Ninh Vương cùng phụ thân đều đến chúc thọ ngài."

Thái phu nhân nghe nói con trai đã trở lại, trong lòng vô cùng cao hứng, bởi vì Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm cũng tới cho nên không dám chậm trễ, vội nói: "Kéo Trương mục cùng Tổ Tâm xuống, các người tốt nhất là canh chừng cho cẩn thận, nếu để chạy thoát một người, ta nhất định sẽ không tha cho các người."

Tầm mắt Trần Văn Việt liền rơi vào trên người Kỳ Thanh Y, trong mắt mang theo ý tứ hỏi thăm.

Kỳ Thanh Y cảm thấy trong lòng âm áp, chậm rãi lắc đầu một cái.

Cả Trần gia, người thật lòng đối tốt với nàng, cũng chỉ có Việt biểu ca.

Trần Văn Việt lúc này mới yên tâm, giao Kỳ Thanh Thái cho Kỳ Thanh Y, sau đó đi ra đón tiếp Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm.

"Tỷ tỷ, người không sao chứ?" Trong đôi mắt to tròn của Thanh Thái đều là quan tâm lo lắng, bàn tay nắm chặt lấy tay Kỳ Thanh Y.

"Tỷ không sao, đệ đừng lo lắng." Kỳ Thanh Y sờ đầu hấn một cái.

Lê Nguyệt Trùng đứng ở bên cạnh Kỳ Thanh Y, nhẹ nhàng cầm tay của nàng an ủi: "Thanh Y, muội đừng lo lắng, chờ cô tổ mẫu bớt giận, chúng ta lại đi cầu xin lão nhân gia người, Tổ Tâm nhất định có thể trở về."

"Nhưng ta lại không muốn cho Tổ Tâm trở về." Kỳ Thanh Y đẩy tay Lê Nguyệt Trùng ra, ánh mắt nhìn thẳng nàng ta gần từng chữ một: "Nàng ta có hôm nay, ta vô cùng vui về."

Lê Nguyệt Trùng kinh ngạc, lại nhìn Kỳ Thanh Y một cái, Kỳ Thanh Y liền cười đáp lại.

Nụ cười kia thế nhưng xa lạ còn mang theo một chút gì đó như đã sáng tỏ.

Thì ra Kỳ Thanh Y cũng biết, thì ra nàng ta vẫn luôn giả trừ ăn thịt hổ, thì ra nàng ta lại đem chính mình xoay vòng vòng đùa giỡn.

Lê Nguyệt Trùng giận đến phát run, phải một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: "Thanh Y muội muội, người thật đúng là thật kiên nhẫn, thế nhưng có thể nhịn tới hôm nay."

Kỳ Thanh Y cười híp mắt: "Nguyệt Trùng tỷ tỷ khách khí rồi, so với người ta vẫn còn kém xa a."

Lê Nguyệt Trùng nhìn chằm chằm nàng: "Người đừng có vội đắc ý, ta cũng chỉ nhất thời sơ suất thôi. Hơn nữa, cũng chỉ là hai con cò, mất thì mất có đáng gì?"

Kỳ Thanh Y lắc đầu: "Ta không có đắc ý nha. Không chỉ tiền được một Hi Thước, còn đem cả Trương mụ cùng Tổ Tâm trừ bỏ. Ta là cao hứng, là vui về nhà, cảm ơn một mũi tên này của người đã bắn hạ ba con chim, vì ta mà dọn sạch chướng ngại."

"Như thế, sau này ta cũng không xuống tay lưu tình nữa." Lê Nguyệt Trùng cười nhạt một tiếng: "Người cũng đừng trách ta không khách khí."

"Người từ khi nào thì khách khí qua với ta?" Kỳ Thanh Y thản nhiên cười đáp: "Không có gì mà lưu tình hay không lưu tình, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của mình thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế Tử Chúc Thọ (Thượng)

Editor: Ki mi

Kỳ Thanh Thái dùng đôi mắt đen nhánh đảo giữa hai người Kỳ Thanh Y và Lê nguyệt Trùng.

Đợi cho đến khi Lê Nguyệt Trùng đi chỗ khác, hấn mới nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ với Trùng tỷ tỷ cãi nhau sao?"

Mới vừa rồi hai người các nàng vẫn cười híp mắt, giọng nói cũng không lớn lắm, thế nhưng Thanh Thái lại có thể từ đôi ba lời trong đó mà tìm ra được manh mối, điều này làm nàng rất vui mừng.

"Ừ" Kỳ Thanh Y không kiêng dè nói: "Bọn tỷ cãi nhau rất khác khẩu, về sau cũng sẽ không lui tới nữa. Cho nên, đệ phải cẩn thận nàng ta, trừ tỷ ra, về sau lời nói của ai cũng không được tin tưởng, nghe không?"

"Đệ hiểu rồi." Thanh Thái học đáng vẻ vừa rồi của Kỳ Thanh Y cười nói: "Cứ cho là chúng ta cãi nhau cũng không thể rạch mặt nhau, nếu không ngoại tổ mẫu sẽ không vui, chúng ta cũng sẽ bị miệng lưỡi người đời chỉ trích. Cho nên dù là cãi nhau cũng phải cãi trong tiếng cười. Giống như bây giờ vậy, tiên sinh nói, cái này gọi là không để cho người ta nắm đằng đuôi."

"Đệ thật thông minh!" Kỳ Thanh Y thấy hấn cười híp mắt, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt trắng trắng, hai bên má phúng phính còn có thêm hai cái lúm đồng tiền, liền vui về hôn 'bep' một cái lên mặt hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thái hơi đỏ lên, bất mãn lâu bầu nói: "Tỷ tỷ, đệ cũng đã đi theo tiên sinh đọc sách, là người lớn rồi."

"Chẳng lẽ đệ lớn rồi thì không phải là đệ đệ của tỷ sao?" Kỳ Thanh Y giả bộ đau lòng: "Đệ trưởng thành, cũng không cần tỷ tỷ nữa, ngay cả hôn một cái cũng không cho, đệ trước kia không phải như thế."

Kỳ Thanh Thái nóng nảy: "Không phải không phải, đệ vĩnh viễn đều là Thanh Thái của tỷ, chỉ mong là lúc tỷ hôn đệ không để người ta nhìn thấy thôi."

Hấn chợt dạ nhìn xung quanh một cái: "Đệ chỉ sợ là bị người khác nhìn thấy nói đệ còn chưa lớn, hơn nữa, đợi lát nữa Thế tử Điện hạ tới, nếu hấn nhìn

thấy chẳng phải sẽ chê cười đệ sao."

Cái này thì có liên quan gì đến Từ Lệnh Sâm?

Kỷ Thanh Y không khỏi sùng sốt.

"Thế từ Điện hạ Ninh Vương vẫn vô song toàn, phong thái tuyệt diệu, lên ngựa có thể đánh giặc, xuống ngựa có thể làm thơ, nam tử hán là phải như thế!" Kỷ Thanh Thái đỉnh đạc vỗ lồng ngực nói: "Đệ sau này phải làm người giống như Điện Hạ mới được."

Từ Lệnh Sâm là mỹ nam tử, là chàng rể tốt trong lòng các thiên kim tiểu thư Kinh Thành.

Nhưng danh tiếng của hán chân chính được lan truyền rộng rãi cũng là năm 16 tuổi ấy hán đã làm hai chuyện.

Một là dùng tên giả Từ Ngọc tham gia kỳ thi khảo. Sau đó tham gia kỳ thi đình nhưng bị Hoàng thượng phát hiện nên không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng bài thi đình ngày đó của hán vẫn được chọn lưu vào tập <> , và trở thành tác phẩm kinh điển trong lòng các sĩ tử Kinh thành, mà lần đó quan chủ khảo cũng đánh giá năng lực của hán cực cao, nói hán không chỉ dừng lại ở Thám Hoa, mà còn có cái tài làm Trạng Nguyên.

Chuyện thứ hai mà nói lại càng như huyền thoại, mùa thu năm đó, Thát- Đát* xâm phạm lãnh thổ, hán chủ động yêu cầu ra trận giết địch. Bởi vì chủ soái sợ hán không đảm đương nổi, nên trong lúc hai quân đối đầu với nhau đã an bài cho hán ở trong thành an dân, nói trắng ra là muốn hán ngoan ngoãn ở bên trong chờ, không cần phải ra ngoài. Không ngờ hán chỉ dẫn theo hai mươi kỵ binh, đánh bất ngờ từ phía sau Thát- Đát, không chỉ đốt sạch lương thảo của kẻ địch mà còn bắt giữ được Vương phi cùng tiểu Vương tử, ép Thát- Đát không thể không cúi đầu cầu hòa.

<<* Thát- Đát(Tác- ta): thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay.>>

Lúc đấy hán liền một trận thành danh, danh tiếng vang vọng khắp Đại Tề. Không chỉ có làm cho thiếu nữ quý tộc điên cuồng, mà còn khiến cho vô số nam tử trong thiên hạ lấy hán làm tấm gương sáng, hay trong các thế gia vọng tộc, lúc răn dạy đệ tử các trưởng lão cũng sẽ mở đầu bằng câu:"Sao người lại không học được một chút của Thế tử Ninh Vương nhà người ta thế."

Mặc dù Kỷ Thanh Y có bất mãn với Từ Lệnh Sâm, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, hán tài hoa văn nhã, võ nghệ cao cường.

Nàng cho rằng mơ ước lớn nhất của Thanh thái là có thể chữa khỏi bệnh ở chân, bây giờ nhìn lại, xem ra là nàng còn chưa đủ hiểu đệ đệ của mình. Nàng giống như gà mái, đem hán giấu ở sau lưng mà bảo vệ, lại không biết hán không phải là (chim)sẻ nhà, mà là Hùng Ưng muốn sải cánh bay cao.

Nàng xoa xoa đầu Thanh Thái, dịu dàng nói: "Một ngày nào đó, đệ cũng sẽ lợi hại giống như hán. Không, đệ còn có thể lợi hại hơn hán."

Đời trước cho đến lúc nàng chết, Thanh Thái cũng không thể chữa khỏi chân.

Nàng xoay mặt lau đi giọt nước nơi khóe mắt, nàng chưa bao giờ giống như bây giờ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Thanh Thái.

Bên tai truyền tới giọng nói hưng phấn của Thanh Thái: "Tỷ tỷ, tỷ xem, đó có phải là Thế tử Điện hạ không? Hán thật anh tuấn, giống y đúc như trong tưởng tượng của đệ!"

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu liền nhìn thì thấy Bình Dương Hầu Trần Ung, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, Thế tử Bình Dương Hầu Trần Văn Việt cùng đi vào.

Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm đi ở phía trước, Thế tử Bình Dương Hầu Trần Văn Việt đi cách phía sau nửa bước, ba người cùng nhau tiến vào.

Trần Ung thân là võ tướng, tự nhiên là cao lớn uy mãnh khí thế bất phàm, Trần Văn Việt cũng không kém phần oai hùng tuấn lãng, là nhân tài trong nhân tài, hai người đặt ở trong đám người, thì chính là vô cùng xuất chúng nổi bật, tướng mạo hay tài năng đều là trong ngàn người cũng không có được một người. Nhưng lúc này lại bị Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm lấn áp.

Không phải bọn họ không xuất sắc, mà là Từ Lệnh Sâm quá mức ưu tú.

Hán khoác áo choàng tơ lụa viền áo thanh trúc màu đen, điểm tinh tự nhiên, ngọc thụ lâm phong. Hán giống như viên Minh Châu tỏa sáng giữa đồng gạch ngói đá vụn, đã nhìn một lần sẽ không thể bỏ qua được sự tồn tại của hán.

Ba người cùng nhau đi vào, Kỷ Thanh Y đột nhiên sinh ra cảm giác như đang đứng giữa tâm bão.

Từ Lệnh Sâm trước làm bài thơ* đối với Thái phu nhân, sau đó dâng lên thơ lễ là bức« Ma Cô hiến thọ đồ »do danh sĩ tiền triều đích thân họa.

*Bài thơ: lễ bài lạy trong ngày mừng thọ

"Cũng chỉ là bữa tiệc thọ linh tinh thôi, làm sao dám kinh động tới Thế tử Điện hạ." Thái phu nhân cười ha ha, nói: "Mau, mời ngồi."

Bà là người được chúc thọ, hơn nữa hôm nay Bình Dương Hầu Trần Ung cũng ở đây, có hán ra mặt chào hỏi Từ Lệnh Sâm, cho nên Thái phu nhân cũng

thả lỏng hơn lần trước một chút.

Từ Lệnh Sâm ngồi xuống, trên mặt đều là vân đạm phong khinh, nhưng bàn tay đặt sau lưng lại nắm thành quả đấm.

Vết thương trên cằm nàng là từ đâu mà có?

Tầm mắt của hắn có chút nóng đến bức người, không hề kiêng dè gì mà quan sát Kỳ Thanh Y, ánh mắt thật giống như lưỡi kiếm sắc bén muốn xuyên thủng nàng.

Kỳ Thanh Y vội vàng cúi đầu, trong lòng lại không nhịn được mà đem Từ Lệnh Sâm ra mắng một trận.

Đồ vô sỉ, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà nhìn chằm chằm nàng, hắn không biết xấu hổ, nhưng nàng thì biết đấy.

"Vị này tiểu công tử nhìn rất lạ mắt, cũng là thiếu gia trong phủ sao?"

"Đây là đứa nhỏ mồ côi của xá muội." Tình cảm của Trần Ung cùng muội muội Trần Uyển vốn rất tốt, cho nên ánh mắt rơi xuống trên người Thanh Thái cũng nhiều hơn mấy phần nhu tình: "Chân của hắn không được tiện cho lắm nên rất ít ra ngoài."

Kỳ Thanh Y giờ mới hiểu, thì ra vừa rồi Từ Lệnh Sâm là nhìn Thanh Thái.

Thanh Thái bắt lấy tay Kỳ Thanh Y, ý muốn nàng đỡ hắn đứng dậy làm lễ với Từ Lệnh Sâm, trên mặt Từ Lệnh Sâm liền lộ ra vẻ ân cần: "Kỳ tiểu công tử cứ ngồi đi, không cần đứng lên làm lễ. Kỳ đại nhân vì nước hi sinh, con của ông ấy cũng nên nhận được hậu đãi."

Thế nhưng Kỳ Thanh Thái vẫn cứ nhất quyết đứng dậy, làm một cái lễ hướng về phía Từ Lệnh Sâm: "Phụ thân vì nước hi sinh, đó là vì bách tính muôn dân, mà không phải vì hy vọng đời sau của mình có thể nhận được hậu đãi. Ta thân là con trai duy nhất phụ thân, dù là đi đứng bất tiện, cũng không dám coi thường quy củ của triều đình, lại càng không dám làm mất mặt gia phụ."

Tuổi hắn không lớn, nhưng giọng nói lại vang dội, từng lời từng câu đều rõ ràng, nói chuyện có lý có (căn)cứ, trong lúc nhất thời đều khiến người trong phòng phải nhìn hắn.

Đừng nói là Thái phu nhân, ngay cả Trần Ung cũng phải âm thầm gật đầu.

"Quả nhiên là hồ phụ không sinh khuyển tử." Từ Lệnh Sâm khen ngợi một câu, sau đó liền duỗi tay kéo hắn đến bên cạnh mình ngồi xuống, hỏi hắn mấy tuổi rồi, tên gọi là gì, đang học sách gì, nghe thấy hắn trả lời lần lượt từng câu hỏi trước sau theo thứ tự, liền tiện tay tháo một khối ngọc bội tỷ hưu trên người xuống tặng cho hắn làm lễ gặp mặt.

"Rất tốt, đệ đi theo tiên sinh đọc sách cho tốt, mấy năm nữa Đại tể ta nhất định sẽ có thêm một nhân tài làm trụ cột nước nhà."

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, người này thiên tư thông minh, văn võ song toàn, từ trước đến giờ vốn luôn cậy tài khinh người, không đem người bình thường đặt vào trong mắt, nhưng lại hết lần này đến lần khác tán dương Kỳ Thanh Thái, khiến Thái phu nhân thêm có vài phần thụ sủng nhược kinh: "Đứa bé này còn nhỏ tuổi, làm sao có thể nhận nổi sự tán dương của Điện hạ?"

Thái phu nhân còn chưa nói xong, thanh âm của Kỳ Thanh Thái liền vang lên: "Điện hạ, ta nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách, lấy Điện hạ làm gương, vẫn có thể an bang, võ có thể định quốc, tốt bình sĩ*."

<<*Văn có thể trấn an lòng dân, võ có thể giữ nước, bình ổn binh sĩ>>

Kỳ Thanh Thái mặc dù đã cực lực áp chế, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa đều là kích động, ánh mắt nhìn Từ Lệnh Sâm sùng bái có thừa.

Trần Ung là võ tướng, nghe Kỳ Thanh Thái nói như vậy, cũng không khỏi khen ngợi một tiếng: "Không hổ là con trai của Kỳ Nghiêm, trên người chảy xuôi dòng máu của trẫm gia ta, nam tử đại trượng phu phải lập trí như vậy!"

"Nếu đệ thích đọc sách, chỗ của ta có mấy quyển không lưu hành bên ngoài nữa, trở về ta sẽ bảo người đưa tới cho đệ." Từ Lệnh Sâm xoa đầu Kỳ Thanh Thái, động tác vô cùng thân thiết gần gũi.

Trên mặt Kỳ Thanh Thái đều là vui vẻ hưởng thụ, giống như chú chó nhỏ được chủ nhân vuốt ve, chỉ kém là chưa có vẫy đuôi thôi.

Không ngờ đệ đệ ruột thịt của nàng lại bị Từ Lệnh Sâm mê hoặc, ở trước mặt nàng còn nghiêm mặt giả bộ đại nhân, thế nhưng lúc đối mặt với Từ Lệnh Sâm, ánh mắt liền phát sáng, hoàn toàn là bộ dáng thoải mái người cần người cứ lấy. Đây mà là Kỳ Thanh Thái vẫn coi nàng là trời sao?

Kỳ Thanh Y cảm thấy đệ đệ của mình cũng sắp bị Từ Lệnh Sâm đoạt mất rồi, quả thật là tức muốn chết.

Tên khốn này, giành hoa lan của nàng coi như xong, hôm nay đến đệ đệ của nàng cũng không tha.

Hắn tám phần là cố ý, nàng tuyệt không để cho hắn được như ý.

Đồ ma ma đi vào bẩm báo, nói thợ yến đã chuẩn bị xong, hỏi là muốn tổ chức tại phòng khách hay là ở bên cạnh vũ đài.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến mấy tiếng kêu hoảng sợ, Thái phu nhân đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra thì một vật nhỏ đầy lông lá đã đi vào, đằng sau còn có hai nha hoàn hết sức lo sợ đuổi theo: "Thái phu nhân, con khi này không biết là từ đâu tới, tội nô tỳ không ngăn được."

"Là ta mang tới, hù dọa các vị rồi."

Con khi nhỏ từ từ chạy đến bên cạnh Từ Lệnh Sâm, nó khoác một cái áo lưới may bằng tơ vàng có đính ngọc trai, áo cộc tay quần đỏ, trên đầu cài một cái trâm hoa màu hồng nhạt, chân không mang giày, ngoan ngoãn đứng ở bên chân Từ Lệnh Sâm, một tay bám lấy vạt áo của hắn, đôi mắt to ngập nước hết nhìn đông lại nhìn tây, vô cùng dễ thương.

Từ Lệnh Sâm một tay nắm thành quyền đặt bên môi khẽ ho một tiếng: "Nó rất ngoan, sẽ không tấn công người khác."

Thái phu nhân khoát tay với hai nha hoàn kia, ý bảo họ lui ra ngoài: "Người tới, mang ghế ngồi tới cho Minh Mị Huyện Chủ."

Sớm đã nghe nói Thế tử Ninh Vương có nuôi một vật sùng, không chỉ lấy tên người đặt cho nó, coi nó như nữ nhi trong nhà mà nuôi dưỡng, mà còn thỉnh cầu Hoàng thượng phong hào cho nó, bà vốn cho đó là truyện cười thiên hạ, không ngờ hôm nay lại đúng phải.

Nha hoàn mang một cái ghế nhỏ tới bên người Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm vỗ vỗ cái ghế, Từ Mị Mị liền ngoan ngoãn ngồi lên, bộ dạng thật giống như một cô nương e lệ.

Từ sau khi nó vào cửa, tầm mắt mọi người đều ở đây đều dừng trên người nó, Kỷ Thanh Thái tuổi còn nhỏ, chưa từng thấy qua vật nhỏ nào đáng yêu như vậy, rất muốn sờ sờ nó nhưng lại sợ lరు lại ấn tượng không tốt cho Từ Lệnh Sâm, nên không thể làm gì khác hơn là giương mắt nhìn.

Ngay cả Trần Bảo Linh vốn luôn nhìn chằm chằm Từ Lệnh Sâm cũng không ngoại lệ, thậm chí nàng ta còn kêu thành tiếng: "Sao nó có thể thông minh thế!"

Kỷ Thanh Y oán thầm, vật nhỏ này nào chỉ có thông minh, căn bản là không thể coi nó như một con khi bình thường được.

Từ Lệnh Sâm cong môi cười: "Mị Mị, chúc thọ Thái phu nhân."

Từ Mị Mị liền thành thật đứng lên, chấp tay hướng về phía Thái phu nhân thờ dài một hồi, bộ dáng thật ngây thơ ngốc nghếch.

Thái phu nhân đầu tiên là kinh ngạc tròn to hai mắt, sau đó mới nhớ tới con khi nhỏ này là Huyện Chủ nên vội nói: "Huyện chủ ngoan ngoãn lễ phép như vậy thật ngại chết lão thân rồi. Mau lấy trái cây cho Huyện Chủ ăn."

Hai mắt Kỷ Thanh Thái sáng lên, lập tức đem một ít quả khô trên bàn đưa cho Từ Mị Mị, muốn dụ dỗ nó đi đến bên cạnh mình, Từ Mị Mị vẫn là bị thức ăn dụ dỗ, đưa móng vuốt qua bắt lấy trái cây ở trong đĩa.

Kỷ Thanh Thái cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, liền học bộ dáng Từ Lệnh Sâm sờ đầu Từ Mị Mị.

Thái phu nhân ho khan một tiếng: "Thanh Thái, không được vô lễ với Huyện Chủ."

Thế tử Ninh Vương sờ dĩ muốn Hoàng Thượng phong con khi nhỏ này là Huyện chủ là vì có người chỉ xem nó như khi con mà không thờ tôn kính với nó.

"Không sao." Từ Lệnh Sâm nhẹ giọng nói: "Mấy đứa nhỏ cũng nên chơi cùng nhau."

Mấy đứa nhỏ chơi cùng nhau.

Thái phu nhân cùng Trần Ung, Trần Văn Việt đều khẽ giật nhẹ khóe miệng, những người khác thì lại say sưa nhìn xem Từ Mị Mị ăn cái gì.

Rèm cửa vừa động, Đỗ ma ma lớn tiếng nói: "Hầu Gia, Thái phu nhân, Nhị gia dẫn theo Thế tử điện hạ Chu Vương tới chúc thọ Thái phu nhân."

Trong lòng Kỷ Thanh Y vốn vừa bình lặng được một chút liền nổi lên song gió, Từ Lệnh Kiểm tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thế tử Chúc Thọ (Hạ)

Editor: Ki mi

Kỷ Thanh Y cũng không phải là không khẩn trương, sao Từ Lệnh Kiểm lại tới đây chứ? .

Đôi trước nàng gặp Từ Lệnh Kiểm, thế nhưng là ở hơn nửa năm sau mà khi đó Thái phu nhân bệnh nặng, Thanh Thái không có ai chăm sóc, Lê Nguyệt Trùng tiếp quản việc nhà, liền làm chủ đón nàng trở về chăm sóc Thanh Thái.

Đó cũng là lúc nàng nhìn thấy Từ Lệnh Kiểm.

Từ Lệnh Kiểm đối với nàng vừa thấy đã yêu, đứng tại chỗ ngây người, tay nắm lấy ống tay áo của nàng gọi: "Thanh Thanh". Nàng sợ hết hồn, liền nhanh chóng bỏ chạy, sau đó còn oán giận Trần Văn Cẩm dẫn theo nam nhân bên ngoài vào mà không thêm nói trước một tiếng.

Ngay lúc đó phản ứng của Trần Văn Cẩm có chút kỳ quái, không chỉ không tức giận, còn nói nàng được Thế tử Chu Vương coi trọng là may mắn của nàng, hại nàng tức giận đến muốn chết, một tay đẩy Trần Văn Cẩm ra ngoài cửa, hung hăng đóng cửa lại.

Trần Văn Cẩm lúc này mới ăn nói khép nép, nhỏ giọng chịu tội với nàng, sau đó còn ở trước mặt nàng luôn lời nói tốt cho Từ Lệnh Kiểm.

Lúc ấy nàng cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, hoàn toàn không biết Trần Văn Cẩm bụng dạ khó lường, càng sẽ không nghĩ tới Trần Văn Cẩm khi đó đã quyết định coi nàng như lễ vật mà dâng tặng.

Nhưng nàng làm sao mới tránh được đây?

Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Trần Văn Việt đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón Từ Lệnh Kiểm, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập chung ở ngoài cửa, bao gồm cả Từ Lệnh Sâm, chỉ có Thanh Thái vẫn ngồi trên đũa cùng Từ Mị Mị.

Ý nghĩ trong đầu Kỳ Thanh Y chợt lóe, đột nhiên nhìn về phía Từ Mị Mị ngoắc ngoắc tay, chờ đến lúc Từ Mị Mị nhìn về phía nàng, nàng liền đưa tay chỉ đóa hoa lụa cẩm trên đầu, khoe miệng nở nụ cười khích lệ nó lao tới.

Con người Từ Mị Mị sáng lên, không chút do dự liền nhảy xổ tới, nhào lên trên vai Kỳ Thanh Y, đôi móng vuốt đầy lông lá vồ về phía đóa hoa kia.

Kỳ Thanh Y hét lên một tiếng đầy kinh hãi, thời điểm mọi người chú ý tới, nàng đã té lăn trên mặt đất, Từ Mị Mị còn đang đứng trên ngực nàng, móng vuốt lác tới lác lui trên đầu nàng.

Từ Lệnh Sâm đứng phắt dậy, tức giận quát lớn: "Từ Mị Mị, lui ra!"

Mọi người nhìn thấy sắc mặt hắn tối sầm lại, trong đôi mắt chứa sự ảm đạm cùng lửa giận bắn về phía Từ Mị Mị.

Đừng nói là Từ Mị Mị, ngay cả Thái phu nhân cũng sợ hết hồn, không ngờ Thế tử nhà Ninh Vương tức giận lên lại dọa người như vậy.

Từ Mị Mị lập tức ngậm hoa lụa trở lại trên ghế nhỏ ngồi xuống, một chút cử động cũng không dám.

"Tỷ tỷ, tỷ bị sao vậy?" Thanh Thái vô cùng lo lắng, trong đôi mắt thật to cũng đã phủ một tầng sương mù.

Kỳ Thanh Y được Thái Tâm đỡ dậy, nửa cúi đầu nói: "Thanh Thái đừng lo lắng, tỷ không sao."

Thái phu nhân liền nói: "Thái Tâm mau đỡ tiểu thư nhà ngươi về nghỉ ngơi, nếu trên người có vết thương thì phải nhanh chóng đi mời đại phu đến."

Kỳ Thanh Y cũng cảm nhận được ánh mắt dõi theo của người nào đó, cho đến khi nàng bước chân ra khỏi cửa, ánh mắt này mới biến mất.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng tránh được một kiếp nạn, không cần phải gặp mặt Từ Lệnh Kiểm.

Chỉ tội Từ Mị Mị, nó thích nhất thức ăn ngon cùng châm hoa lụa xinh đẹp, lần này khiến nó gánh tội thay, chịu uất ức rồi.

Từ Lệnh Sâm coi nó như tâm can bảo bối, mặc dù sẽ không làm nó bị tổn thương, nhưng sợ rằng vẫn sẽ có sự trừng phạt nho nhỏ. Nàng vẫn nên xin lỗi nó thì hơn, về sau nếu có cơ hội sẽ bồi thường cho nó vậy.

Từ Mị Mị sợ sệt nhìn Từ Lệnh Sâm, nhưng Từ Lệnh Sâm lại không thêm nhìn nó, khiến cho nó càng trở nên đáng thương hơn.

Trần Bảo Linh nhìn thấy mà đau lòng, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt khiến cho người ta sợ hãi của Từ Lệnh Sâm, lời đến khoe miệng lại phải nuốt xuống. Trống ngực đập thình thịch, chỉ cảm thấy Từ Lệnh Sâm thật xa lạ, cùng với người trong trí nhớ của nàng trước kia thật khác nhau.

Trần Văn Cẩm cùng Từ Lệnh Kiểm đến, nhìn thấy Từ Lệnh Sâm, hai người bọn họ đều cảm thấy kinh hãi, liền liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Từ Lệnh Kiểm tiến lên, nụ cười sáng lạn, cất giọng thân thiết: "Không ngờ Sâm ca cũng tới, sớm biết đệ liền cùng huynh kết bạn đi cùng rồi."

"Cũng chỉ là ý định nhất thời thôi." Thái độ Từ Lệnh Sâm có chút kiên cố ngạo mạn.

Từ Lệnh Kiểm cũng không lấy làm khó xử, không chút để ý.

Ở bên này chúc thọ, thì ở bên kia vũ đài cũng đã chuẩn bị xong thọ yến, mọi người liền dời bước về phía vũ đài, vừa nghe ca hát, vừa dùng bữa.

Bầu không khí vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, Trần Văn Cẩm liền hỏi Thái phu nhân: "Tổ mẫu, sao lại không thấy Thanh Y đâu?"

Thái phu nhân khẽ cau mày, trong lòng Trần Văn Cẩm cũng giật thót, sẽ không gây ra rắc rối gì chứ.

"Là Mị Mị thất lễ, khiến Kỷ tiểu thư bị kinh sợ." Từ Lệnh Sâm lạnh nhạt nói: "Ta đã trừng phạt nó rồi."

Trần Văn Cẩm cuối cùng biết vì sao Thái phu nhân lại cau mày, Từ Lệnh Sâm vốn là người bao che khuyết điểm, không mờ bình thì ai biết trong bình có gì, khó trách hẳn lại không vui.

Nhưng vậy cũng không khỏi quá không cho người ta thể diện đi, mới vừa rồi còn nâng ly cạn chén, chớp mắt một cái liền thay đổi sắc mặt.

Trần Văn Cẩm lại tuyệt không cảm thấy khó chịu, trái lại hòa nhã nói: "Minh Mị Huyện Chủ vốn có tiếng là nhu thuận khéo léo, đến Hoàng thượng cùng nương nương cũng từng khen ngợi qua, sao hôm nay có thể vô cớ thất lễ được? Chỉ sợ rằng biểu muội nhà ta bướng bỉnh, lại chọc Minh Mị Huyện Chủ trước đây."

Từ Lệnh Sâm nghe thấy những lời này đột nhiên nở nụ cười.

Trần Văn Cẩm tự cho là mình nói đúng, nâng chén hướng về phía Từ Lệnh Sâm: "Biểu muội nhà ta vốn vô tâm vô tính, kính mong Điện Hạ đừng trách móc."

Từ Lệnh Sâm giờ ly rượu lên, uống cạn một hơi, coi như là nhận lễ bồi tội của Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tự cho mình là ngọc thụ lâm phong, không kiêu ngạo không tự ti, nhưng lại không ngờ tới chân mày Thái phu nhân càng thêm nhíu chặt. Ngày trước chỉ cảm thấy thứ tôn** hào hoa phong nhã, hôm nay không chỉ cảm thấy hẳn không có chút cốt khí nào, lại còn có chút tự cho mình là thông minh, vậy mà hoàn toàn không nhìn ra trong nụ cười của Thế tử Ninh vương còn có thêm vài phần trêu tức, thật giống như đang nhìn tôm tép nhai nhép.

** Thứ tôn: cháu trai thứ.

Sắc mặt Trần Ung thì lại càng lạnh hơn.

Khi Trần Văn Cẩm ý thức được bầu không khí có gì đó không đúng, bản thân có thể đã nói sai điều gì thì cũng đã quá muộn rồi.

Thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm vẫn không nói lời nào đột nhiên đứng dậy, ánh mắt hần mờ hồ, lưng la lưng lay có chút đứng không vững: "Thái phu nhân, Bình Dương hầu, Sâm ca, tửu lượng của ta thực sự không tốt, nếu còn tiếp tục uống nữa, chỉ sợ là bêu xấu rồi."

Trần Văn Cẩm vội vàng đỡ Từ Lệnh Kiểm đi về phía phòng khách nghỉ ngơi, chờ cho đến khi bước chân vào phòng khách Từ Lệnh Kiểm liền đẩy Trần Văn Cẩm ra, sắc mặt hần lạnh lùng, nào có nửa phần say rượu?

Trần Văn Cẩm biết hẳn đây là đang tức giận, liền tranh thủ thời gian giải thích: "Điện hạ, ta cũng không ngờ rằng biểu muội Thanh Y sẽ bị súc sinh kia làm cho bị thương."

"Ta là giận việc ngươi nói quá nhiều!"

"Điện hạ không phải là nghĩ cách châm ngòi ly gián Từ Lệnh Sâm cùng Thế tử Tàn vương Từ Lệnh Hạo để hai người họ tranh chấp hay sao? Chung quy lại chúng ta vẫn nên đặt quan hệ tốt với một bên, mới vừa rồi."

"Từ Lệnh Sâm là ai? Sao lại có thể bị đổi ba lời nói khích bác của ngươi mà bị chia rẽ được! Ngươi cho rằng tâm tư nhỏ mọn kia của ngươi, Từ Lệnh Sâm không nhìn ra được?" Ánh mắt của Từ Lệnh Kiểm sắc bén, sắc mặt đen lại: "Văn võ cả triều có ai lại không biết hẳn giống như một hạt Lưu ly xinh đẹp lại trơn bóng, không một ai có thể bắt được sai lầm của hắn. Chớ nói gì đến ta và ngươi, chính là Thế tử Tàn vương vừa thấy hắn, cũng phải nể ba phần, ngươi nghĩ gì mà lại ở trước mặt hắn khoa chân múa tay? Chẳng lẽ ngươi đã quên, tháng trước vừa mới xảy ra chuyện gì sao?"

Lúc này Từ Lệnh Kiểm cùng bộ dáng ngọc thụ lâm phong ở trước mặt người ngoài hoàn toàn khác nhau một trời một vực, khuôn mặt trở nên đầy tức giận.

Năm mới đi qua, trong triều vẫn luôn nghị luận chuyện lập Thái tử.

Một vài quan viên liền lao vào đầu quân cho Từ Lệnh Sâm nhằm lập công cùng lấy lòng, Từ Lệnh Sâm chỉ cười híp mắt đón nhận. Chân trước kêu người ta viết văn thư xin nương nhờ, chân sau liền đem văn thư tới trước mặt Hoàng đế. Mấy vị quan viên liền bị khiển trách, đáng hạ cấp thì liền hạ cấp, miễn được thì liền miễn, như vậy liền không có ai dám đầu quân cho Từ Lệnh Sâm nữa. Hoàng đế lại còn tán dương hắn, tâm tính thuần lương, là một vị thần tử, một vị Thế tử cũng là một vị quan mẫu mực.

Mới vừa rồi có một vị Ngự sử tố cáo Từ Lệnh Sâm đi lại trên đường dùng xe ngựa quá mức xa hoa, cùng với việc Thánh Thượng yêu cầu mọi người phải sống liêm khiết đều không phù hợp. Không ngờ Từ Lệnh Sâm liền cùng vị Ngự sử kia phân trần thanh minh, không chỉ nói xe ngựa của mình chẳng những không vượt quá quy chế, phù hợp với yêu cầu của triều đình, mà miệng còn không ngừng mắng to vị Ngự sử này mua danh chuộc tội, chỉ biết vu oan cho người khác, lại còn mặc cho vị huynh trưởng ở địa phương khác làm sang làm bầy.

Lại nói vị huynh trưởng kia, lên nha môn thì xiêm áo cũ nát, về đến nhà thì lại tó thành đàn, bày phòng tiểu thiếp, hơn nữa còn rất biết cách kiếm tiền. Mọi người nếu muốn đi kiện tụng, chỉ cần trước đó tặng lễ cho đám tiểu thiếp là được.

Kết quả là, Từ Lệnh Sâm cũng không có nói dối, vị Ngự sử kia liền hồ thẹn không thôi, vị trí Huyện lệnh của vị Huynh trưởng họ cũng bị bãi nhiệm, tịch thu gia sản.

Trải qua hai chuyện này, trong triều liền không có người nào dám tùy ý khiêu khích Từ Lệnh Sâm nữa. Đến nỗi Hoàng đế giao cho hắn xử lý những chuyện tồi tệ, hắn đều có thể làm một cách nhanh chóng lại còn tỏ ra thích thú, nhiều lần lấy được sự khích lệ của Hoàng đế bệ hạ.

Cả người Trần Văn Cẩm không khỏi đổ mồ hôi lạnh: "Điện hạ, không phải là ta đã rước lấy phiền phức cho ngài đấy chứ?"

Hắn sợ Từ Lệnh Sâm sẽ không buông tha cho hắn.

"Bây giờ mới biết sợ hãi, không phải vừa rồi còn rất thông dong đỉnh đạc sao?" Từ Lệnh Kiểm hừ lạnh một tiếng nói: "Yên tâm đi, bây giờ hắn còn đang bận xử lý chuyện binh lính, còn cùng Bình Dương hầu lui tới, nên hắn sẽ chưa làm gì ngươi đâu. Chỉ có điều, ngươi cũng nên thu bớt lại tâm tư của mình đi, bằng không, chỉ sợ chính ta cũng không gánh nổi cho ngươi đâu."

Trần Văn Cẩm biết mình đã tránh được một kiếp nạn, liền thở phào nhẹ nhõm.

Lần này hắn mạo hiểm đi một bước, ở Trần gia ẩn núp nhiều năm như vậy, vậy mà chỉ một lần sợ ý của ngày hôm nay thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn. Chuyện này coi như là một bài học, về sau sẽ không tái phạm khinh địch thêm nữa.

Bên kia, Từ Lệnh Sâm cũng rời khỏi chỗ ngồi, hắn lấy lý do để cho Từ Mị Mị đi nhận lỗi với Kỷ Thanh Y, liền mang theo Thanh Thái đi đến Xuân Hòa viện.

"Tỷ tỷ, tỷ có bị thương không, bị thương ở đâu?" Thanh Thái đi đứng bất tiện, một tay chống gậy, vừa thấy Kỷ Thanh Y liền nhào vào ngực nàng, gậy cũng vấp sang một bên.

"Tỷ không sao, đệ đừng lo lắng."

Kỷ Thanh Thái xác thực tỷ tỷ của mình không có chuyện gì, lúc này mới chớp mắt, thu lại nước mắt, hít hít cái mũi.

"Ngoan!" Trong Kỷ Thanh Y lòng vô cùng tự trách, bàn tay xoa xoa đầu hắn.

Từ Lệnh Sâm cũng hoàn toàn yên tâm, thả Từ Mị Mị ra để cho nó tiến lên bồi tội với Kỷ Thanh Y. Kỷ Thanh Y cũng sờ đầu Từ Mị Mị, Từ Mị Mị vẫn giống như ngày trước, ngoan ngoãn để mặc cho nàng sờ. Kỷ Thanh Thái cũng đưa tay ra sờ, thấy Từ Mị Mị không có chạy trốn, lúc này mới nhìn Kỷ Thanh Y nở nụ cười.

"Thanh Thái, Mị Mị đói bụng, đệ dẫn nó ra bên ngoài ăn điểm tâm đi." Từ Lệnh Sâm nói: "Cho nó ăn mấy lần, nó liền quen với đệ thôi."

Ánh mắt Kỷ Thanh Thái sáng lên, quả nhiên rất nghe lời mang theo Từ Mị Mị đi ra ngoài.

Thái Tâm vẫn đứng đấy không nhúc nhích, ánh mắt Từ Lệnh Sâm đảo qua, dọa nàng bị sợ đến hai chân nhũn ra, nhưng vẫn cố đứng vững.

Kỷ Thanh Y biết, nếu Từ Lệnh Sâm đã muốn cái gì, thì cho dù Thái Tâm có đứng ở đây cũng không làm được gì cả, vì thế nàng liền để cho Thái Tâm đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng liền trở nên an tĩnh, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Từ Lệnh Sâm đứng yên không lên tiếng, nhưng đôi mắt kia lại hóa thành bàn tay vô hình, mon trón mái tóc Kỷ Thanh Y, lưu luyến ở trên mặt nàng rất lâu, cuối cùng dừng lại ở vết tím bầm trên cằm nàng: "Đây là có chuyện gì? Sao lại bị thương nặng như vậy?"

Giọng nói hắn hết sức dịu dàng, mang theo vài phần đau lòng đến chính hắn cũng không nhận ra được.

Kỷ Thanh Y cảm thấy được một cỗ cảm giác tê dại từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến cho nàng suýt nữa đứng không vững.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Xử Trí

Hơi thở của Kỷ Thanh Y không khỏi hơi chậm lại.

Nàng đây là mắc bệnh gì vậy? Thế nào mà vừa thấy Từ Lệnh Sâm, toàn thân nàng đều thấy không thích hợp.

Lần trước gặp mặt còn không quá rõ ràng, nhưng lúc này đây cũng không khỏi quá rõ rồi đi.

Trong đầu nàng rối bời, trong lúc nhất thời liền nghĩ không ra manh mối gì.

"Không cần thận bị đụng, nhìn có chút dọa người, thật ra thì cũng không đau." Nàng hít sâu một hơi, để cho bản thân hết sức tỉnh táo lại: "Minh Mị huyện chủ hoạt bát đáng yêu muốn cùng ta chơi đùa, là ta nhất gan bị giật mình, Điện hạ không nên trách nó."

"Ừ, ta mặc dù thích nó, lại lo lắng cho nàng hơn, thật may là nàng không có việc gì, bằng không ta nhất định phải phạt nó thật nặng mới được." Từ Lệnh Sâm ngừng một chút nói: "Nàng tốt nhất phải biết tự chăm sóc mình, nếu có bất trắc gì, chính nàng không quan tâm, nhưng người quan tâm nàng lại thấy khó chịu."

Ngụ ý trong lời nói của hắn, Kỳ Thanh Y lại chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu, nàng nhấn mắt nói: "Đa tạ điện hạ dạy bảo, cung tiễn Điện hạ."

Thật là người không có lương tâm

Từ Lệnh Sâm giận đến xoay người rời đi, đi tới cửa thấy Kỳ Thanh Thái cùng Từ Mị Mị đang chơi đùa, không khỏi liền bật cười.

Nàng mới mười bốn, vẫn là đứa trẻ, hẳn hơn nàng năm tuổi, vốn nên nhường nàng. Trước kia chuyện có lớn hẳn cũng không tức giận, thế nào vừa gặp phải nàng trong đầu liền mờ mịt đây.

Từ Lệnh Sâm kiêu ngạo, nhưng kia là đối với người ngoài, ở trước mặt nàng, một chút kiêu ngạo cũng không có.

Cho dù như thế, hắn nhìn thấy trong mắt Kỳ Thanh Y lóe lên tia kinh ngạc thì trong lòng vẫn có chút buồn phiền.

Người nào động trước tâm người đó liền thua, hẳn nhất định là bại dưới tay của nàng, nhất định khiến cho nàng chê cười.

Niềm kiêu ngạo của hắn đã sớm một đi không trở lại, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, lúc hắn chạy đuổi theo nàng, khi hắn bò lên đầu tường nháy mắt làm mặt quỷ chỉ để chọc cho nàng cười.

Hắn từ trong ngực móc ra một cái túi tiền nho nhỏ, đưa cho Kỳ Thanh Y.

Chớ nói Kỳ Thanh Y không phải mười bốn tuổi thật, cứ coi như nàng không có sống lại nàng cũng biết nhận lấy vật này có ý nghĩ như thế nào.

Nàng lập tức cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, nhìn chăm chăm Từ Lệnh Sâm hồi lâu, nghẹn ra một câu: "Ngài. Ngài đây là có ý gì?"

Từ Lệnh Sâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, lời nói cũng không lưu loát, biết nàng đây là tức giận, chỉ sợ nàng giận đến ngắt đi, liền vội nhỏ giọng nói: "Không phải là ta lấy, mà là Từ Mị Mị thích màu sắc rực rỡ, lần trước sau khi ta về nhà, mới phát hiện ra nó lấy trăm hoa của nàng. Hôm nay nó nhào tới nàng cũng không phải là muốn thương tổn nàng, mà là yêu thích cái hoa lụa trên đầu nàng."

"Nàng đừng tức giận, dẫu sao không tốt là lỗi của phụ thân, là ta không nuôi dạy nó cho thật tốt." Từ Lệnh Sâm giống như là đang dỗ đứa nhỏ: "Nàng mở ra nhìn một chút, có phải là đồ gì đó của nàng hay không?"

Mặt của Kỳ Thanh Y lại càng đỏ hơn, nàng cho là hắn muốn. Thì ra là nàng nghĩ nhiều rồi.

Nàng mở túi tiền ra, thấy bên trong là một chuỗi trăm hoa, một đóa hoa lụa, còn có một túi giấy gói kẹo nho nhỏ, cái túi được bọc kín, chỉ lộ ra một đoạn que ngắn.

Trong lòng nàng nghi ngờ, liền xé giấy bọc này ra, thì thấy là một đồ chơi có hình dáng tiểu cô nương được làm bằng đường, nàng hoàn toàn ngây dại.

Đồ chơi được làm bằng đường tạo hình tiểu cô nương mặt mày cong cong, rõ ràng là hình dáng của nàng, chỉ là có chút hơi tan, có lẽ là do hắn đặt ở trong ngực quá lâu.

Trong lòng nàng bỗng cảm thấy vừa chua xót lại có chút ngọt chút chất, các loại tư vị đan xem lẫn nhau, không hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Nàng thực sự rất thích đồ chơi làm bằng đường.

Nhưng cũng không phải là thích ăn, chỉ là ngày trước lúc bị nhốt ở trong biệt viện, mỗi lần Từ Lệnh Sâm đến thăm nàng, cũng sẽ mang theo những đồ chơi mới lạ đến cho nàng, nói cho nàng biết thế giới ở bên ngoài. Dần dà, nàng liền đặc biệt chờ mong hắn đến.

Có lúc, thậm chí nàng nghĩ, nếu như Từ Lệnh Sâm không ra chiến trường, nếu như hắn không trúng tên độc mà chết, lúc nàng bị Từ Lệnh Kiểm cùng Trần Văn Cẩm bắt nạt, hẳn có thể đưa tay ra cứu nàng không.

Hắn nhất định sẽ.

Cho dù hắn có che dấu thân phận thật trước mặt nàng, cho dù hắn chỉ coi nàng như công cụ giết thời gian lúc nhàm chán, với tính tình của hắn, hẳn nhất

định sẽ không để mặc cho người khác bắt nạt nàng.

Nhưng trên đời này vốn không có nếu như, hắn đã chết sau khi đại thắng trên chiến trường, đã chết trước khi được phong làm thái tử.

Có lẽ, nàng nên nghĩ cách để cảnh báo cho hắn trước, để cho hắn không cần giống như đời trước rất nhanh liền ngã xuống.

Từ Lệnh Sâm lại giống như đang hiển vật quý, cười nói: "Ta ở trên đường, trong lúc vô tình nhìn thấy, thấy đồ chơi làm bằng đường này có mấy phần giống với nàng, nghĩ tới nàng nhất định sẽ thích nên đã mua cho nàng."

Tên lùong gat! Lại lừa nàng!

Rõ ràng là hắn cố ý miêu tả diện mạo của nàng cho người bán đồ chơi làm bằng đường, người ta mới có thể nặn ra được.

Đời trước hắn cứ như thế trêu chọc nàng, nàng mới có thể từng bước từng bước đắm chìm, cho nên lúc biết được hắn lừa nàng, nàng mới có thể tức giận như vậy.

Nước mắt của nàng rất nhanh liền rơi xuống, vội vàng xoay người đi, không muốn để ý tới hắn.

Nhìn bóng lưng của nàng, Từ Lệnh Sâm cũng không nghĩ ra cách nào khác.

Kiếp trước, tiểu nha đầu rất thích đồ chơi làm bằng đường, hắn thích nhất bộ dáng của nàng lúc nhận được đồ chơi làm bằng đường kia, ánh mắt lấp lánh giống như những vì sao trên trời, khiến cho trái tim hắn tan chảy.

Có lẽ, là xấu hổ thôi.

Từ Lệnh Sâm càng nghĩ càng thấy đúng như vậy, chuyến này đi hắn đã đạt được mục đích, trong lòng cảm thấy mỹ mãn liền rời đi.

Tiến bước Từ Lệnh Sâm cùng Từ Lệnh Kiểm, Thái phu nhân trở về An Vinh viện, hỏi Đỗ ma ma.

"Đã hỏi rõ rồi, là đại tiểu thư trong phòng Hạ Hà muốn khoe khoang liền lấy ngọc ra cho Hi Thước xem, không ngờ lúc đại tiểu thư trở lại, phát hiện ra ngọc đã không còn. Hạ Hà bị dọa sợ, liền nhanh chóng đi cho người đi truyền tin, Hi Thước vốn định mang về, lại sợ bị đại tiểu thư trách tội, nên liền nghĩ ra kế độc ác giả họa cho biểu tiểu thư."

"Ừ." Thái phu nhân gật đầu một cái: "Nói như vậy, Hạ Hà này cũng không thể giữ lại, hôm nay có thể cầm ngọc mang ra ngoài, ngày mai cũng có thể cầm đồ gì đó bên người tiểu thư mang ra ngoài."

"Vâng" Đỗ ma ma nói: "Đã xử lý qua, Hi Thước là mua được từ bên ngoài nên cũng bán rồi, Hạ Hà là người ở trong nhà, đánh cho một trận xong đã trả lại cho cha mẹ nàng."

"Từ trước đến giờ người làm việc vẫn luôn ổn thỏa." Thái phu nhân lại hỏi: "Chuyện của Tổ Tâm đã hỏi rõ?"

Đỗ ma ma biết, so với các vị tiểu thư, Thái phu nhân càng quan tâm hai vị gia trong nhà hơn, bà nói chuyện so với vừa rồi cũng cẩn thận rất nhiều: "Tổ Tâm không phải vu cáo, Trương mục đích thực là dùng hàng giả, cắt xén tiền tiêu hàng tháng của biểu tiểu thư."

Sắc mặt Thái phu nhân thâm trầm như nước: "Vậy giữa Nhị gia cùng Tổ Tâm rốt cuộc có cái gì hay không?"

Đỗ ma ma nuốt nước miếng một cái mới nói: "Tổ Tâm đã không còn tâm thân xử nữ, túi tiền Nhị gia mang bên hông, bên ngoài thêu trúc xanh, bên trong là uyên ương nghịch nước, xác thực là Tổ Tâm thêu. Mà ở trong phòng Tổ Tâm nô tỳ cũng tìm được vài món đồ quý, đối chiếu với sổ sách ở trong nhà kho, đúng là đồ trong phòng Nhị gia."

"Có lẽ Nhị gia chỉ là nhất thời mê muội thôi, dù sao Tổ Tâm này làm một tiểu thiếp đáng đáp xác thực cũng không tệ."

Bà chỉ nói đầu, cũng không nói kết quả.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Một đứa nha hoàn thì đáng cái gì, nếu hắn muốn thì quang minh chính đại lấy đi, ta có bắt bẻ hắn sao? Ta là giận hắn không hiểu quy củ, làm việc không ngay thẳng, nhưng chàm nha hoàn bên người biểu muội, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, thể diện của phủ Bình Dương Hầu chúng ta có còn không? Ngày trước nhìn thấy cách làm người của hắn cũng được, còn là người hầu đọc bên cạnh thế tử Chu Vương, bây giờ xem ra, hắn cùng với mẫu thân của hắn giống nhau, quả thật là không có đầu óc!"

Lời này nói rất nặng, Đỗ ma ma cũng không dám nói tiếp.

"Trương mục làm nô bộc đã nhiều đời, phạm phải sai lầm cũng không lớn, đánh một trận rồi đưa đến thôn trang làm kẻ khuôn vác đi. Tổ Tâm thì trực tiếp đánh chết!" Thái phu nhân gảy nẩy hạt Phật châu trong tay, chậm rãi nói: "Bảo mọi việc với Hầu gia đi."

Chuyện trong nhà, Thái phu nhân đã xử lý tốt, còn chuyện gia môn, từ trước đến nay bà rất ít khi nhúng tay vào.

Đây cũng là quy củ trong nhà.

Trần Văn Cẩm còn không biết sự việc đã bại lộ, tiễn Từ Lệnh Kiểm về phủ Chu Vương, gần tới hán mới về đến viện của mình.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy đại ca Trần Văn Việt tay cầm một cây gậy làm bằng hợp kim, đứng ở trong sân chờ hán.

Bước chân hán hơi dừng lại, nâng lên khuôn mặt tươi cười, đi nhanh đến: "Đại ca, huynh đến lúc nào thế sao không vào trong nhà ngồi?"

Vừa mới dứt lời, Trần Văn Việt liền quát cây gậy về phía trước, sau đó cũng nghiêng người tiến lên công kích Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tiếp được gậy này, theo bản năng liền cản xuống, không vui nói: "Đại ca, huynh đây là đang làm cái gì?"

"Đệ làm ra chuyện sai lầm, ta đây thân là đại ca, hôm nay sẽ thay phụ thân giáo huấn đệ."

Trần Văn Việt mặt mày sa sầm lại, giọng nói lạnh lùng, trong lúc nói chuyện tay cũng không dừng, chỉ trong giây lát đã xuất ra vài chiêu.

Trần Văn Cẩm ăn phải chưởng bị đau liền phẫn nộ nói: "Đệ đã làm sai điều gì? Cũng chỉ là nói thêm vài lời trước mặt Thế tử Ninh Vương mà thôi, đệ còn không phải là sợ phủ Bình Dương Hầu bị Thế tử Ninh Vương trách tội sao!"

Mặc dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng Trần Văn Việt vẫn rất yêu thương Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh, đối với bọn họ đều không có một chút tâm tư của người ngoài. Mặt ngoài Trần Văn Cẩm đối với vị đại ca này cũng không phải kính nể cùng lệ thuộc, nhưng những lúc mà hai huynh đệ đối chọi gay gắt với nhau như hôm nay cũng không nhiều.

"Xem ra đệ còn không biết mình sai ở chỗ nào!" Sắc mặt Trần Văn Việt càng lạnh hơn, trầm giọng nói: "Trong nhà nhiều nha hoàn như vậy, đệ lại cố tình đi quyến rũ nha hoàn bên cạnh biểu muội Thanh Y, phụ thân từ nhỏ đã dạy chúng ta làm người phải luôn bộc trực thẳng thắn, còn mồi tiên sinh về dạy Quân Tử Chi Đạo cho đệ, nhưng thật không ngờ đệ lại làm ra chuyện như thế. Hôm nay ta phải thay phụ thân giáo huấn đệ mới được."

Coi như có bất mãn đối với người đệ đệ này thì hán vẫn quang minh lỗi lạc như trước, không chỉ có không có cảm binh khí, mà còn chấp một tay sau lưng, chỉ dùng một tay để công kích hán.

Trần Văn Cẩm biết chuyện này không thể nói được, lại nhìn thấy Trần Văn Việt khinh thường mình, liền nắm chặt lấy cây gậy, đẩy mắt thoáng qua một tia sáng lạnh.

Binh thường mặc dù mặt ngoài hán vẫn kính nể với đại ca có thêm, nhưng giờ phút này lại không nhịn được mà để lộ ra cảm xúc chân thật nhất trong lòng mình.

"Đại ca, đã vậy thì ta không khách khí nữa."

Trần Văn Cẩm gầm lên một tiếng, gậy cây gậy trong tay lên, hướng về phía Trần Văn Việt đánh xuống. Bước chân Trần Văn Việt linh động tránh né, nhẹ nhàng nghiêng người, thoát khỏi cây gậy, thoáng cái đã tiến tới trước mặt Trần Văn Cẩm, một tay đặt lên vai Trần Văn Cẩm dùng sức một cái, đồng thời chân cũng hướng về phía bấp chân Trần Văn Cẩm đá một cái.

Trần Văn Cẩm sụp người xuống, một chân quỳ trên mặt đất.

Trong lòng hán sinh ra phẫn hận, nhưng vẫn ném cây gậy ra xa, không đợi Trần Văn Việt mở miệng, trên mặt đã xuất hiện vẻ hối lỗi: "Đại ca, đệ sai rồi."

Tựa như khi còn bé mỗi lần làm sai.

Trần Văn Việt lạnh lùng nói: "Phụ thân chỉ có hai nhi tử, huynh đệ hai người chúng ta đáng ra càng không thể thua kém bất kỳ ai khác. Lúc ta còn nhỏ không có mẫu thân, là cô nuôi ta lớn khôn, Thanh Y cùng Thanh Thái trong mắt ta cũng giống đệ cùng Bảo Linh. Nếu đã có ta ở đây, ta tuyệt đối không cho phép ai bắt nạt muội ấy."

"Đại ca. . . ." Trần Văn Cẩm càng thêm hồ thẹn nói: "Đệ sao có thể bắt nạt Thanh Y chứ, đệ cùng muội ấy giống như thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, đồ muội ấy vui vẻ còn không kịp nữa là, nhưng muội ấy vẫn luôn đối xử với đệ rất lạnh nhạt. Đệ cũng chỉ nhất thờ hồ đồ mới thế."

Trần Văn Việt thở dài một cái, đưa tay ra kéo Trần Văn Cẩm lên, ý vị sâu xa nói: "Nếu như đệ thật sự thích biểu muội Thanh Y thì hãy thẳng thắn nói với tổ mẫu, nếu tổ mẫu đồng ý, biểu muội Thanh Y cũng nguyện ý, phụ thân cùng ta đương nhiên sẽ không ngăn cản. Thủ đoạn hèn hạ xấu xa như vậy không được dùng lại một lần nữa."

"Dạ, đại ca, đệ nhớ rồi."

Trần Văn Việt lại nói: "Lần này đại ca thay đệ nhận tội với phụ thân, nếu có lần sau nữa, đừng nói là phụ thân, ngay cả chính ta cũng không dễ dàng tha thứ cho đệ." Nói xong câu cuối cùng, giọng nói cũng mang theo mấy phần sắc bén.

Trần Văn Cẩm lạnh cả tim, nhưng nhiều hơn vẫn là oán độc. Chờ Trần Văn Việt đi rồi, hán đứng ở trong sân cười lạnh, Nê Bò Tát sang sông, tự thân còn khó bảo toàn, lại còn nghĩ đến việc uy hiếp hán. Chờ hán đoạt được quyền, nắm trọn cả phủ Bình Dương Hầu trong tay, để xem lúc đó còn ai có thể cản hán!

Ngày hôm sau, người của phủ Ninh Vương đến, nói là theo ý của Thế tử tặng Thanh Thái vài quyển sách, còn nói là Minh Mị huyện chủ không hiểu chuyện, hù dọa Kỳ biểu tiểu thư, nên tặng nàng hai gốc nhân sâm, hai hộp băng phiến, coi như là quà tạ tội cho Kỳ tiểu thư.

Trần Bảo Linh cho là Từ Lệnh Sâm tự mình đến đây nên rất hào hứng chạy đến viện Thái phu nhân, thế nhưng người tới lại chỉ là một ma ma, trên mặt liền không giấu nổi thất vọng. sau khi biết Từ Lệnh Sâm còn tặng cho Kỷ Thanh Y cái gì đó, trong lòng lại càng thêm chua chát, chỉ hận lúc ấy người bị Từ Mị Mị đụng ngã không phải là mình.

Tiền mama phủ Ninh Vương về, Thái phu nhân liền giống như tùy ý hỏi Kỷ Thanh Y: "Cháu thấy Thế tử Ninh Vương thế nào?"

Trong lòng Kỷ Thanh Y thoáng có chút chững lại, biết Thái phu nhân là sợ nàng bị Từ Lệnh Sâm làm cho lóa mắt, sinh ra tâm tư không nên có.

Nàng bình thản nói: "Ngoại tổ mẫu, Thế tử Ninh Vương là rồng trong biển người, là hậu duệ quý tộc Thiên hoàng, là mỹ nam tử người người đều thích, mà cháu cũng hiểu được đạo lý không dám treo cao. Chớ nói đến việc ngài ấy không để ý đến cháu, chính là ngài ấy có coi trọng cháu, cũng tuyệt đối không có khả năng lấy cháu làm chính phi. Mà cháu thì tuyệt đối không muốn làm thiếp của người khác, lại càng không muốn đưa nhò mình sinh ra phải gọi người khác là nương."

Đôi trước nàng đã nhận được bài học đắt giá, nàng tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

"Cháu mới mười bốn, bây giờ nói chuyện hôn sự còn hơi sớm. Cháu đã đồng ý sẽ chăm sóc cho Thanh Thái thật tốt, một ngày đôi chân của Thanh Thái chưa được chữa khỏi, thì cháu sẽ không lấy chồng."

Thái phu nhân chăm chú nhìn vào đôi mắt của nàng, thấy tâm ý của nàng tuyệt đối không phải là giả vờ, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm: "Cháu hiểu chuyện như thế, ta nhất định sẽ tìm cho cháu một mối hôn sự tốt, không nói đến giàu có nhưng ít nhất cũng sẽ xứng đôi với cháu. Thanh Thái là ngoại tôn của ta, ta lại càng không bạc đãi nó."

Kỷ Thanh Y muốn nghe nhất chính là câu này, chỉ cần Thái phu nhân nguyện ý che chở, cuộc sống của tỷ muội bọn họ ở Hầu gia cũng sẽ khá hơn trước. Mặc dù cây to này không lâu sau cũng sẽ ngã xuống, nhưng trước đó nàng cũng sẽ cố gắng tìm được cách thoát khỏi Hầu phủ.

Kỷ Thanh Y để nhân sâm lại cho Thái phu nhân, còn mình chỉ mang theo hai hộp băng phiến trở về viện của mình.

Lúc mở hai hộp băng phiến ra nàng liền giật mình, nhanh chóng đập hộp lại, kiểm soát sai Thái Tâm đi chỗ khác, lúc này mới cẩn thận mở chiếc hộp thượng phẩm kia ra.

Một hộp là băng phiến, hộp còn lại đầy ắp những món đồ chơi bằng đường. Trong hộp còn viết một hàng chữ nhỏ: Nếu như nàng thích, ta ngày ngày đưa tới cho nàng được không?

Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt mình như phát sốt, người này thật xem nàng như cái gì thế, chả nhẽ nàng trong lòng hẳn chính là một kẻ tham ăn như vậy sao? Chẳng lẽ hẳn cho rằng chỉ bằng hộp đồ chơi nho nhỏ làm bằng đường này là có thể khiến nàng động lòng sao??

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cẩm Hoa

Đào mất lại qua mấy ngày, Kỷ Thanh Y đi thỉnh an Thái phu nhân.

Thái phu nhân thấy nàng cùng Thái Tâm mỗi người ôm một chậu hoa lan, liền hỏi: "Đây là hoa lan cháu trồng?"

Hoa lan cùng các loại hoa khác không giống nhau, không có thời điểm nở hoa, không gọi là hoa lan, chỉ có thể gọi là phong lan. Có vài loại phong lan cho đến lúc khô héo cũng không nở được lấy một nụ hoa, chỉ có thể mang phận làm cỏ. Những loại phong lan sau khi nở hoa mới được gọi là hoa lan, mỗi loại lan cũng phải căn cứ vào hình dáng đoá hoa để quyết định chủng loại.

Lúc đầu Thái phu nhân cũng chỉ nghĩ là Kỷ Thanh Y mang về mấy bôn hoa dại, thật không ngờ nó lại có thể nở ra hoa.

"Vâng" Kỷ Thanh Y mỉm cười gật đầu: "Vốn là định lấy nó làm thọ lễ cho ngoại tổ mẫu, ai ngờ trái chờ phải chờ cũng không thấy nó nở, sáng sớm hôm nay cháu xem thì nó đã nở hoa. Hiện tại đưa cho ngoại tổ mẫu, hi vọng lão nhân gia người khỏe mạnh trường thọ, trẻ mãi không già."

Thái phu nhân là người yêu hoa nên thấy rất vui vẻ, sai nha hoàn đặt một cái bàn trong phòng, sau đó đặt hoa lan lên trên, lại để Đỗ mama đi lấy kính lão, lúc này mới chăm chú quan sát chậu hoa.

Hai gốc hoa lan thanh nhã điểm tĩnh, hương hoa lan tỏa, chỉ cần nhìn cũng đã khiến cho con người ta thoải mái rồi.

Thái phu nhân không khỏi "Ồ" lên một tiếng: "Cư nhiên là Hán Cung Thu Nguyệt cùng Phi Thiên Tiên Từ*."

** Đây là tên hai loại hoa lan, Ki mi cũng không biết@@

Đây là hai loại lan nổi tiếng trong các loại hoa lan, đừng nói là đặt ở trong nhà, ngay cả mang đi tặng người ta cũng vô cùng hạnh diện.

Thái phu nhân càng thêm cao hứng: "Đem hai bồn hoa này đặt vào trong phòng của ta, chờ đến mùa thu, ta sẽ tự mình chia gốc, sang năm chúng ta sẽ có thêm nhiều hoa lan để ngắm."

Kỷ Thanh Y thấy Thái phu nhân vui vẻ thì tảng đá trong lòng cũng buông xuống, tự mình đỡ Thái phu nhân trở lại phòng trong, sau đó nhu thuận khéo léo nói: "Ngoại tổ mẫu, cháu muốn đi theo Cố nương tử tiếp tục học cắm hoa, người có thể giúp cháu nói tốt vài câu trước mặt Cố nương tử được không?"

Trên dưới Đại Tề ai ai cũng đều yêu hoa, cứ ba năm một lần cả nước lại tung bừng tham gia hội cắm hoa.

Nam nhân thì thông qua con đường làm quan để thay đổi xuất thân, còn nữ nhân thì thông qua tài nghệ cắm hoa để thay đổi vận mệnh. Những thiếu nữ có tài cắm hoa xuất sắc sẽ được người ta theo đuổi, ở trong nhà cũng không cần xem thái độ của bề trên, việc hôn sự của bản thân thì có quyền được lên tiếng, thậm chí có thể tiến vào Tư Uyển phủ Nội Vụ làm nữ quan. Từ đó về sau có thể làm chủ được vận mệnh của bản thân mình.

Dựa theo kiếp trước, tương lai chỉ trong một năm, phủ Bình Dương Hầu sẽ xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất, Bình Dương hầu bị bỏ tù, Thái phu nhân bệnh nặng liệt giường, Trần Văn Việt chết trận trên sa trường, phủ Bình Dương Hầu cuối cùng rơi vào trong tay Trần Văn Cẩm.

Trước đó, nàng nhất định phải thạo được một nghề mới có thể có tiền có nhà rời khỏi Trần gia. Mà cắm hoa là con đường duy nhất nàng nhất định phải đi.

"Nếu cháu muốn tiếp tục học cắm hoa, đây đương nhiên là chuyện tốt, ta sẽ nói một tiếng với Cố nương tử." Thái phu nhân nói: "Nhưng chỉ có ta ra mặt thì không được, cháu cũng phải tự mình cố gắng thuyết phục Cố nương tử nhận cháu. Ta nhớ không nhầm thì Cố nương tử cũng rất thích lan, sao cháu không tặng cho bà ấy một chậu?"

"Dạ, đa tạ ngoại tổ mẫu đã chỉ bảo, cháu sẽ mang đi."

Kỷ Thanh Y cảm thấy chủ ý này cũng rất được, trở về nàng sẽ mang một chậu lan đã nở hoa đưa cho Cố nương tử.

Cố nương tử nhìn thấy hoa lan đương nhiên rất vui vẻ, cả đời nàng đều tiếp xúc với hoa cỏ, liếc mắt liến nhìn ra đây là một loại lan rất nổi tiếng—Ngọc Hồ Diệp.

"Đây là ai mang tới? Một gốc lan đẹp như thế này sao có thể dùng cái chậu thô như thế được, thật là phí của trời." Cố nương tử dùng tay khẽ vuốt cánh hoa kia, hương thơm dịu nhẹ của hoa lan như có như không lượn lờ quanh quẩn trước mũi bà.

"Là biểu tiểu thư." Nha hoàn hầu hạ Cố nương tử trả lời.

Cố nương tử sững sờ: "Biểu tiểu thư? Biểu tiểu thư nào?"

"Chính là Kỷ biểu tiểu thư khuê danh gọi là Thanh Y." Nha hoàn bị bà hỏi bỗng cảm thấy bất ngờ, trên dưới Trần gia không phải chỉ có một vị biểu tiểu thư sao?

Không đúng, ngày trước khi Kỷ biểu tiểu thư chưa tới, mọi người chỉ gọi mỗi Trùng cô nương là biểu tiểu thư, sau Thái phu nhân lại sợ hai vị biểu tiểu thư gọi sẽ lẫn lộn, nên bảo mọi người đổi cách gọi, một người gọi là Trùng cô nương, một người gọi là biểu tiểu thư.

Cố nương tử nhướng cao mày: "Người không có nhìn lầm chứ, là Kỷ biểu tiểu thư mà không phải là Trùng cô nương sao?"

Đây chính là một loại lan rất nổi tiếng, nếu mua ở bên ngoài giá cả vô cùng đắt đỏ. Còn nếu là tự mình nuôi thì vô cùng hao tâm tốn sức. Kỷ Thanh Y làm sao có thể trồng được một gốc lan tốt như thế này.

"Không nhìn lầm, là Kỷ biểu tiểu thư tự mình đưa tới, nô tỳ còn mời nàng ấy vào trong nhà ngồi, nói người rất nhanh sẽ đến. Nàng ấy nói còn có việc, tặng hoa xong liền rời đi." Nha hoàn cười nói: "Kỷ biểu tiểu thư biết ngài thích hoa lan nên đã cố ý tặng cho ngài, thật là một người có lòng."

"Ta hỏi người một câu, sao người lại nói nhiều thế." Sắc mặt Cố nương tử lập tức chìm xuống.

Nàng tổng cộng dạy ba học trò, thích nhất chính là Lê Nguyệt Trùng. Đứa nhỏ này không chỉ có phần khéo léo cùng thiên phú trong việc cắm hoa, mà còn hết sức chịu khó, mặc kệ bà có sắp xếp cho Lê Nguyệt Trùng nhiều giờ học hơn nữa, nàng ấy vẫn luôn hoàn thành mọi việc.

Học trò vừa nghe lời lại thông minh như thế, có tiên sinh (thầy dạy học) nào lại không thích?

Về phần hai người Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y, một là cây kim, một là cái râu, ở trước mặt bà liền giống như hai con gà trội lúc nào cũng đấu đá nhau, căn bản là không đặt tiên sinh như bà vào trong mắt.

Thu năm vừa rồi, chiếc bình sứ thanh hoa của bà bị đánh vỡ, sau nhiều lần tra xét, hiềm nghi cuối cùng rơi vào trên người Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y. Hai người còn đùn đẩy cho nhau, lăng mạ chửi rủa nhau, Kỷ Thanh Y còn bị nghi ngờ là đẩy Trần Bảo Linh vào trong hồ, làm hại Trần Bảo Linh mất đi nửa cái mạng.

Sau Kỷ Thanh Y bị đưa đi, Trần Bảo Linh cũng biết nghe lời cố gắng hơn, trong lớp cũng không quấy rối, điều này làm cho bà càng thêm khẳng định

bình hoa là do Kỷ Thanh Y làm vỡ. Hai người còn dám làm thì nàng ta còn cái gì không dám làm?

Người như vậy tặng hoa cho bà sẽ làm bản thanh danh của bà.

"Mang hoa này đi." Cổ nương tử ghét bỏ nói.

Cổ nương tử bình thường rất dễ nói chuyện, đột nhiên lại sa sầm mặt mày khiến nha hoàn bị dọa không nhẹ: "Nương tử, mang đi đâu ạ?"

"Nơi nào cũng có thể, chỉ cần là nơi ta không nhìn thấy là được."

Buổi chiều, Thái phu nhân mời Cổ nương tử qua, cô ý hỏi thăm ý tứ của bà nói muốn để Kỷ Thanh Y tiếp tục theo học.

Sắc mặt Cổ nương tử thật không được tốt cho lắm, trong lòng càng thêm cười lạnh.

Vô sự mà ân cần, không phải gian trá cũng là trộm cắp.

Bà cũng biết Kỷ biểu tiểu thư không yên lòng, nàng ta muốn quay trở về học, chẳng lẽ lại không thể tự mình ra mặt mà còn phải mời Thái phu nhân tới áp chế mình, rõ ràng không có đặt tiên sinh như bà vào trong mắt.

Cổ nương tử bà còn muốn lưu truyền danh tiếng cho đời sau, nếu dạy ra đệ tử như vậy, đi ra ngoài chẳng phải là sẽ làm cho bà mất mặt sao? Bà tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Hầu Gia bỏ ra nhiều tiền mời ta tới phủ, dạy các tiểu thư tài cầm hoa là trách nhiệm của ta, ta không nên từ chối, nặng bên này nhẹ bên kia." Cổ nương tử không che giấu chán ghét của mình đối với Kỷ Thanh Y: "Chỉ là kỷ biểu tiểu thư luôn ở trong lớp học làm loạn, có nàng ta ở đây, đại tiểu thư chỉ lo cãi nhau với nàng ta, thật sự là không có cách nào có thể tập chung học cầm hoa được."

Vai vế Cổ nương tử cũng giống như bậc cha chú trong nhà, tính tình thần thần cương trực, không chịu vì miếng cơm mà khom lưng cúi người. Bình Dương hầu Trần Ung chính là coi trọng cái cốt khí trong con người bà nên mới cố gắng mời bà về phủ dạy học.

Thái phu nhân không dám làm mất mặt mũi Bình Dương hầu, cho nên mới nể bà.

"Thì ra là Cổ nương tử lo lắng điều này, vậy bây giờ người có thể yên tâm được rồi." Về mặt Thái phu nhân hết sức ôn hoà nói: "Ngày trước hai nha đầu này ở cùng một chỗ, không hiểu chuyện, tự nhiên sẽ có cãi vã tranh chấp với nhau. Tách ra mấy tháng mới hiểu được kẻ ra đối phương cũng là người tốt, Kỷ Thanh Y vừa trở về, Bảo Linh cùng với nàng liền bắt tay giảng hòa, nói cười riu rít. Trẻ nhỏ mà cũng cần phải trưởng thành, chúng ta làm trưởng bối, cũng nên cho bọn chúng ít cơ hội."

Cổ nương tử đương nhiên là không hài lòng, nhưng Thái phu nhân cũng đã nói đến nước này rồi, bà biết nếu mình còn cự tuyệt nữa thì có vẻ không tốt cho lắm.

Nhưng nếu để cho bà cứ như vậy mà thu nhận con sâu làm rầu nồi canh Kỷ Thanh Y này thì bà rất không cam lòng.

Bà ngừng một chút mới nói: "Tài nghệ cầm hoa của Kỷ biểu tiểu thư cũng... không được tốt lắm, hơn nữa lại mất đi nửa năm học nghệ, không chắc có thể theo kịp hay không."

Trên mặt Thái phu nhân liền có chút nặng nề, Cổ nương tử nói đúng lắm, học viện nữ tử Phương Hoa cứ 10 năm lại chiêu sinh một lần, nếu bởi vì Kỷ Thanh Y mà làm trễ nải việc nhập học của Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng thì thật là mất nhiều hơn được.

Cổ nương tử thấy Thái phu nhân dao động, liền cười nói: "Ta ngược lại có một chủ ý, không bằng trước cứ để cho Kỷ biểu tiểu thư cùng hai vị tiểu thư trong phủ tranh tài, cho dù tài nghệ của Kỷ biểu tiểu thư không thể thắng, nhưng chỉ cần không kém quá nhiều thì vẫn có thể tiếp tục cùng hai vị tiểu thư học tập. Nếu là chênh lệch quá lớn vậy thì phải khiến Kỷ biểu tiểu thư lui lại một năm, chờ cho năm nay hai vị tiểu thư thi vào học viện Phương Hoa xong, ta sẽ tự mình giảng bài cho Kỷ biểu tiểu thư."

Nói thì nói thế nhưng chủ ý trong lòng đã định, chờ đến tháng 10 Lê Nguyệt Trùng cùng Trần Bảo Linh nhập học, bà sẽ lập tức rời đi. Tóm lại, tuyệt không thể cho hạng người như Kỷ Thanh Y làm bản thanh danh của bà được.

Thái phu nhân cảm thấy cũng được, liền đem lời này nói lại cho ba vị tiểu thư, bảo các nàng hai ngày này đều không cần tới đây thỉnh an, lấy "Xuân" làm chủ đề, cắm một bình hoa, hai ngày sau đưa đến An Vinh viện, đích thân do Thái phu nhân cùng Cổ nương tử đánh giá chấm điểm.

Lê Nguyệt Trùng nghe được tin này xong liền cung kính tiễn Đỗ ma ma, xoay người lại liền nở nụ cười.

Cổ nương tử không thích Kỷ Thanh Y, rõ ràng là không muốn dạy cho Kỷ Thanh Y, cho nên tìm cơ hội này tới chặn miệng Thái phu nhân.

Trong ba người các nàng kỹ thuật cầm hoa của nàng đương nhiên là tốt nhất, mà Kỷ Thanh Y căn bản chỉ là hiểu được một chút da lông. Mấy tháng này nàng đã tiến bộ rất nhiều, mà Kỷ Thanh Y một chút cũng không học, tình huống kéo dài như thế, Kỷ Thanh Y nhất định sẽ bại trận thê thảm.

Ngày trước Kỷ Thanh Y cái gì cũng không hiểu, tuy dễ dàng đùa bốn nàng ta nhưng không hề có cảm giác thành tựu. Hôm nay bọn họ đã trở mặt, lần này, nàng nhất định phải hung hăng giẫm Kỷ Thanh Y ở dưới chân, nàng không thể chờ đợi được mà muốn nhìn cảnh Kỷ Thanh Y không cam lòng nhưng vẫn phải cúi đầu nhận thua, nhất định sẽ rất là đặc sắc.

Lê Nguyệt Trùng hẹn Trần Bảo Linh đi nhà kính chọn hoa, Lê Nguyệt Trùng chọn mười mấy loại, Trần Bảo Linh bị nàng ta giật dây cũng chọn hơn 20 mấy loại.

Thành phẩm làm ra có thể chỉ cần mấy loại hoa, nhưng chọn nhiều mới có thể phối hợp tạo ra được nhiều thành phẩm tốt, đạo lý này hai người đương nhiên đều biết.

Lê Nguyệt Trùng nhìn trong phòng hoa không còn dư lại mấy loại, trong lòng thấy vô cùng hài lòng.

Nàng gọi Trần Bảo Linh tới mục đích cũng chính là vì muốn cho Kỳ Thanh Y không có hoa để dùng.

Hai người vừa nói vừa cười ra khỏi nhà kính trồng hoa, ở cửa ngõ ba chia tay, Lê Nguyệt Trùng cười nói: "Bảo Linh, tỷ choáng đầu rồi sao, ngay cả đường về cũng đi nhầm."

"Ta sao có thể không biết đường về, ta đây là đi tới Xuân Hòa Viện, mang hoa đã chọn được phân cho Thanh Y một nửa." Trần Bảo Linh nói: "Chẳng lẽ muội không thấy mỗi loại hoa ta đều chọn hai phần sao?"

Nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Nụ cười trên môi Lê Nguyệt Trùng lập tức cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thi Đấu

Editor: Ki mi

Kiếp trước Kỳ Thanh Y bị Từ Lệnh Kiểm giam cầm ở trong viện, không được ra cửa, trò duy nhất có thể tiêu khiển chính là trồng các loại hoa cỏ, xem cắm hoa, .

Nàng cảm thấy kỹ thuật của mình không phải rất tốt, nếu so tài với Lê Nguyệt Trùng thì khả năng thắng không lớn, nhưng nếu như cố gắng vẫn có thể đánh ngang tay với Trần Bảo Linh.

Nàng cũng không cần thắng, chỉ cần có thể hòa một ván với Trần Bảo Linh, tiếp tục đi theo Cổ nương tử học cắm hoa, như thế nàng đã rất vui rồi.

Đây là lần đầu tiên cắm hoa sau khi nàng sống lại, chuyện liên quan đến tương lai của nàng, đương nhiên nàng rất coi trọng.

Thái Tâm cũng không tích cực cho lắm, sáng sớm liền chuẩn bị một cái bàn, dọn dụng cụ lên bàn, tưới hoa xong liền chờ Kỳ Thanh Y bắt tay vào làm.

Nhưng Kỳ Thanh Y cũng không vội bắt đầu ngay, nàng chỉ cúi đầu suy tư hoặc nhìn ra nơi xa ngẩn người.

Bộ dáng này của nàng khiến Thái Tâm sốt ruột đến quay mòng mòng.

Trong ấn tượng của nàng, tiểu thư nhà mình chắc chắn sẽ không thể cắm hoa, ngày trước đi học cũng không bao giờ nghiêm túc lắng nghe, nếu lần này thất bại, chẳng phải sẽ khiến Thái phu nhân thất vọng sao.

Nháy mắt, thời gian một ngày đã trôi qua, Thái Tâm nhìn trên bàn vẫn trống không, dao dùng để cắt hoa vẫn không nhúc nhích.

Nàng muốn thúc giục Kỳ Thanh Y nhanh lên một chút nhưng lại không dám cắt ngang mạch suy nghĩ của tiểu thư, đợi đến trưa ngày hôm sau, cuối cùng thì Kỳ Thanh Y cũng bắt tay vào làm.

Trước tiên nàng vào trong phòng bếp nhỏ chọn lựa một hồi, cuối cùng lại chọn ra một chiếc bình nhỏ, đường kính không rộng hơn chiếc bát để ăn cháo hàng ngày làm bình cắm hoa.

Thái Tâm thấy thế trong lòng liền lo lắng không thôi: "Tiểu thư, đại tiểu thư cắm hoa đều dùng lọ hoa màu hồng phấn, bình hoa màu xanh cỏ, dầu gì cũng là bình gốm mới tinh, tiểu thư, cái bình này rất bình thường, vừa cũ lại vừa xấu, cho dù người ta nhìn thấy cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn nó, hay là chúng ta đổi bình khác đi."

Kỳ Thanh Y liền cười, nói: "Muội cảm thấy nó bình thường là được rồi, cái ta muốn chính là hiệu quả này."

Nàng từ từ chọn một nhánh hoa son tra trong đám hoa đỏ tươi, dùng dao nhanh chóng cắt cành chính lá, tia bớt những nhánh hoa dư thừa, chỉ để lại một đóa hoa son tra mới nở hơn phân nửa, để dành ra một nhánh hoa, sau đó cắm vào bình. Cắm vào bình rồi nàng lại dùng dao cắt nhánh hoa để cố định.

Cành hoa thứ hai nàng chọn là một nhánh hoa đào rất dài, từ đầu tới cuối không có lấy một đóa hoa, trên cành hoa(bề ngang) chỉ nhìn bằng chiếc đĩa có đến hai mươi nụ hoa, những nụ hoa lớn nhỏ không giống nhau nằm rải rác trên cành hoa trong thật đáng yêu.

Nàng dùng dao xén hoa cắt bớt đi những nụ hoa dư thừa, cắt cành chính hoa cho đến khi phù hợp với chiều dài của bình hoa, sau đó cắm vào bên cạnh nhánh hoa son tra.

Cả quá trình không tốn thời gian bằng một bữa cơm, Thái Tâm xem mà ca than không thôi: "Tiểu thư, từ khi nào mà người lại quen thuộc cắm hoa như vậy, bình hoa này trông thật thích mắt. Lần thi đấu này, người nhất định giành chiến thắng."

Kỷ Thanh Y cũng không tin: "Muội còn chưa nhìn thấy tác phẩm của người khác, làm sao lại dám chắc chắn?"

"Trước kia nô tỳ có xem qua đại tiểu thư cùng Trừng cô nương cắm hoa, trông ra cũng không có đẹp mắt bằng bình hoa này của người." Thái Tâm chắc chắn nói: "Tóm lại vẫn là bình hoa của tiểu thư đẹp nhất."

"Được rồi, hi vọng có thể mượn lời chúc của muội, hôm nay ta có thể ra trận đại thắng, có thể thuận lợi theo Cổ nương tử học cắm hoa."

Theo ước định trước đó, Kỷ Thanh Y dùng cái khăn cẩn thận che lại tác phẩm của mình, giao cho Đỗ ma ma.

Dùng qua cơm tối, Kỷ Thanh Y, Lê Nguyệt Trừng, Trần Bảo Linh đều đến phòng khách chờ Thái phu nhân cùng Cổ nương tử.

Đỗ ma ma lấy cái khăn che ra, bày tác phẩm của ba người xếp thành một hàng trên bàn giữa phòng khách.

Một giỏ hoa, một bình hoa thường và một bình hoa sứ.

Nhất thời Trần Bảo Linh liền có chút choáng váng.

Ban đầu nàng cảm thấy giỏ hoa của mình làm cũng khá tốt, nhưng đến khi đặt chung với hai tác phẩm còn lại liền kém hơn rất nhiều.

Mặc dù nàng không biết hai bình hoa dư lại này cái nào là của Kỷ Thanh Y, cái nào là của Lê Nguyệt Trừng, nhưng nàng cũng hiểu được giỏ hoa của mình tuyệt đối sẽ thấp điểm hơn.

Không bằng Lê Nguyệt Trừng nàng cũng chấp nhận, nhưng ngay cả Kỷ Thanh Y mà cũng không bằng thì thật là tức chết người ta.

Không đúng, ngày trước Kỷ Thanh Y không học cắm hoa, lại bỏ qua bao nhiêu bài giảng, nàng ta làm sao có thể làm ra tác phẩm tốt như vậy? Nhất định là nàng ta sợ Cổ nương tử không thu nhận, cho nên cầu xin Lê Nguyệt Trừng giúp một tay.

Tại sao có thể thấp hèn như thế chứ? Một cho nàng còn sợ Kỷ Thanh Y không đủ hoa để dùng, cố ý đưa cho nàng một phần. Thật đúng là làm nàng thất vọng.

Trần Bảo Linh tức giận tròn mắt nhìn Kỷ Thanh Y một cái.

Theo quy định, bọn họ bây giờ còn chưa thể nói chuyện với nhau.

Kỷ Thanh Y cũng ở đây âm thầm quan sát, trừ bình hoa son tra của nàng, còn có một bình hoa mai và một giỏ Mẫu Đơn.

Chính bản thân nàng cũng cảm thấy, nàng cắm hoa lấy son tra làm chủ đạo vẫn tốt hơn hai tác phẩm còn lại. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng nàng, Cổ nương tử có thích hay không, nàng không dám khẳng định.

Dù sao việc thưởng thức cắm hoa cũng liên quan rất lớn tới sự yêu thích của người chấm.

Thái phu nhân cùng Cổ nương tử cùng nhau tới, vừa thấy trên bàn bày ra ba tác phẩm, Thái phu nhân liền cười.

Chủ đề của bà là "xuân", chỉ cần không lạc đề, cho dù tác phẩm có kém một chút, cũng không cần lo lắng. Bây giờ nhìn thấy ba tác phẩm đều đúng chủ đề so với tường tượng của bà còn tốt hơn.

Lão nhân gia bà đây yên tâm rồi, nhưng tâm tình của Cổ nương tử lại rất phức tạp.

Nàng đi vào nhìn thấy đầu tiên là bình hoa son tra đỏ au kia, vô cùng đẹp mắt. Đối với đồ đệ yêu quý Lê Nguyệt Trừng làm ra tác phẩm như vậy khiến bà rất vui.

Bình hoa mai này chắc hẳn là tác phẩm của Trần Bảo Linh rồi, coi như cũng biết tròn méo, tiến bộ hơn trước nhiều rồi.

Kém nhất chính là cái giỏ hoa kia, không phải quá lịch sự tao nhã, nhưng lại nói rõ chủ đề nhất. Bà không ngờ, Kỷ Thanh Y lại may mắn như vậy, vượt xa tường tượng của bà. Nói như vậy thì con sâu làm rầu nồi canh Kỷ Thanh Y này, bà không muốn nhận cũng phải nhận.

Thái phu nhân làm bộ như không thấy sắc mặt của Cố nương tử, cười híp mắt nói: "Cố nương tử, ba tác phẩm này bà vẫn nên chấm điểm đi thôi."

Cố nương tử đầu tiên là phê bình giỏ hoa trước.

Chính giữa giỏ hoa đặt một đóa hoa mẫu đơn cực lớn, phối hợp với bích đào (một loại hoa đào, cánh hoa dày màu trắng hoặc hồng phấn) bên cạnh, hồng hạnh, liên kiều, hải đường, tạo ra một cảnh xuân trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp rạng rỡ.

"Cả giỏ hoa này dùng quá nhiều hoa, không đủ lịch sự tào nhã." Giọng nói Cố nương tử cứng nhắc, lời ít mà ý nhiều nói: "Nhưng chủ đề rõ ràng, chủ thứ cũng rạch ròi khiến cho người ta vừa nhìn liền biết là cảnh xuân phơi phới. Phù hợp yêu cầu, nhưng chỉ có thể ở mức trung bình."

Như vậy Kỷ Thanh Y coi như qua cửa.

Thái phu nhân đối với Kỷ Thanh Y cười gật đầu, hoàn toàn không thấy sắc mặt căng thẳng của Trần Bảo Linh đứng bên cạnh.

"Bình hoa mai này so với giỏ hoa vừa rồi thì tào nhã hơn nhiều."

Theo lời Cố nương tử nói, tầm mắt của mọi người liền rơi vào bình hoa mai bên cạnh. Đặc biệt là Lê Nguyệt Trùng, trong lòng nàng ta vô cùng đắc ý vì bình hoa này là tác phẩm của nàng ta.

Bình gốm màu xám tro, hết sức mộc mạc giản dị, hai cành hoa mai màu hồng nhạt từ miệng bình vươn ra ra hai hướng trái phải, phần đuôi cuối hợp lại với nhau, hỗ trợ tôn nhau, khá đẹp. Cành mai ở giữa miệng bình được quấn lấy bởi hai bông hoa đỗ quỳen tươi tắn đang nở lộ.

"Hoa mai sơ gầy trâm tỉnh, hoa đỗ quỳen màu sắc tươi mới, một nóng một lạnh một động một tĩnh phối hợp rất tốt, hoa mai không cùng trăm hoa tranh xuân, nhưng lại không sợ lạnh, không cúi đầu trước thiên hạ."

Cố nương tử đảo mắt nhìn ba vị tiểu thư, ân cần dạy bảo: "Phải nhớ kỹ: xuân còn, cỏ cùng (hoa) mai nở trước, trắng tròn, không viện tuyết chưa tan."

Ba vị tiểu thư gật đầu đồng ý.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lê Nguyệt Trùng bất giác liền nắm thành quyền, lại bại bởi Trần Bảo Linh, nàng ta rất không cam lòng.

Cuối cùng, chỉ còn lại bình hoa sơn tra kia thôi.

Bình sứ màu xám tro mộc mạc hơi cũ, bên trong là một đóa sơn tra nở hơn phân nửa, một cành đào tươi non sắp lại, trên cành hoa là năm sáu nụ hoa mới nhú, nằm giữa những chiếc lá non xanh mơn mẫm trông thật đáng yêu.

Hoa hồng cũng chỉ mới nở một nửa, lá hơi ngả vàng nhạt, từ giữa nhánh hoa là những trời non mới nhú, khiến cho người ta nhìn một cái liền biết là xuân về, vạn vật như sống lại.

Cố nương tử rất hài lòng, bắt tri bất giác giọng nói liền ôn hòa hơn rất nhiều: "Không chọn hoa nở rộ, mà chọn hoa mới nở hơn phân nửa, bên cạnh là những nụ hoa e ấp, cũng không kết hợp với những loại hoa khác, làm cho người ta có một loại cảm giác như xuân chỉ dừng lại tại đây, ý tưởng cùng suy nghĩ thật khéo."

"Người nhìn thấy sẽ không nhìn được mà thâm nghĩ, đợi đến lúc hoa nở đầy cành, khắp đất trời sẽ tràn ngập hương thơm hoa cỏ..."

Cố nương tử nói một câu, nụ cười trên mặt Kỷ Thanh Y liền sâu thêm một phần. Thái tâm đứng ở sau lưng Kỷ Thanh Y càng thêm tự hào nắm chặt vai nàng. Chủ tớ hai người, đều thấy được hy vọng trước mắt.

Đây là tác phẩm do học trò bà yêu thương nhất làm ra, hơn nữa bà cũng rất thích bình hoa này cho nên không ngớt lời ca ngợi.

"Bình hoa đơn giản mộc mạc, không có giọng khách lần át giọng chủ< ý chỉ bình hoa không quá sắc sảo làm mờ đi vẻ đẹp của hoa>, làm cho người ta xem nhẹ sự tồn tại của nó, cũng không quá đổi lu mờ để màu sắc điểm lệ đỏ tươi của đóa hoa kia che khuất. Cả tác phẩm đơn giản lại mới mẻ, lời ít ý nhiều, làm cho người ta không thể nào tưởng tượng hết được, ý tưởng cùng hình thức đều là thượng đẳng."

Nói xong, trên mặt Cố nương tử còn mang theo mấy phần ý cười: "Trùng cô nương, con đến nói cho mọi người biết ý tưởng lúc con thiết kế bình hoa này đi."

Bà chắc chắn tác phẩm tốt nhất này là do đồ đệ yêu quý nhất của bà làm ra.

Lê Nguyệt Trùng sững sờ xiết chặt cái khăn trong tay đứng dậy.

Cố nương tử khích lệ lại mong đợi nhìn nàng ta.

Sắc mặt Lê Nguyệt Trùng cứng nhắc nhìn Cố nương tử: "Tiên sinh."

"Cố nương tử, người nghĩ sai rồi!" Thái Tâm đứng ở sau lưng Kỷ Thanh Y, lập tức tiết lộ chân tướng: "Bình hoa sơn tra này là do tiểu thư nhà nô tỳ làm, không phải là tác phẩm của Trùng cô nương."

Giọng nàng mạch lạc, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng, mỗi người ở đây đều nghe rõ.

Trong nháy mắt tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Kỷ Thanh Y, người kinh ngạc cũng có, người không tin cũng có, Trần Bảo Linh quay đầu nhìn Kỷ Thanh Y, hung hăng lờn nàng một cái.

Cổ nương tử càng thêm sững sờ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đợi đến lúc phản ứng kịp, bà không nhịn được mà thốt lên một câu "Điều này làm sao có thể?" Sau đó tay nâng bình sứ lên, từ dưới bình sứ rút ra một tờ giấy, bên trên giấy viết rõ ba chữ Kỷ Thanh Y, lúc này bà mới hiểu vừa nãy bản thân không hề nghe nhầm.

Nhưng vì sao! Kỷ Thanh Y làm sao có thể tạo lên một tác phẩm tuyệt vời như vậy, bà tuyệt đối không tin.

Nhất định là ăn gian.

Nàng ta lại dám ăn gian!

Người như nàng ta có gì mà không dám!

Cổ nương tử cười lạnh mấy tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y: "Biểu tiểu thư, mời nói một chút, người làm sao nghĩ ra ý tưởng cắm bình hoa này?"

Ánh mắt Cổ nương tử sắc lẹm như dao, không hề ôn hòa tán dương như vừa rồi, vui sướng trong lòng Kỷ Thanh Y lập tức biến mất.

Nàng biết, Cổ nương tử căn bản không tin đây là tác phẩm của nàng.

Cổ nương tử có tin hay không, đó là chuyện của Cổ nương tử, nàng chỉ cần làm tốt việc mình phải làm là được.

"Nghĩ tới thì làm luôn thôi, trong lúc bắt chợt ý tưởng lóe lên trong đầu, không có tại sao lại như vậy." Kỷ Thanh Y không nhanh không chậm nói: "Ngoại tổ mẫu cho đề là xuân, ta nghĩ xuân mang đến chính là những đóa hoa nở rộ, cành lá đâm chồi nảy lộc."

Cổ nương tử hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường: "Thì ra là như vậy."

Nói cũng giống như chưa nói vậy.

"Chính là như thế." Kỷ Thanh Y nửa cúi đầu, cung kính hỏi: "Vậy ta đã thông qua bài kiểm tra rồi chứ? Ngày mai có thể tiếp tục theo người học cắm hoa?"

"Không được!" Cổ nương tử cự tuyệt.

Kỷ Thanh Y bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cổ nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nói Láo

Editor: Ki Mi

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu quá đột ngột, ánh mắt chính trực giống như có thể đâm vào lòng người.

Cổ nương tử lại càng thêm bất mãn với nàng.

Bà biết Kỷ Thanh Y giả vờ cung kính, bà cũng biết nàng là loại người đề đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Cổ nương tử lạnh nhạt nói: "Ngày mai ta muốn đi chợ hoa chọn một ít hoa cho nên không thể dạy các vị tiểu thư, từ giờ Kỷ biểu tiểu thư có thể quay lại lớp học."

Nói xong, bà xoay người rời đi.

"Tiên sinh." Kỷ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói: "Ta cắm hoa dựa vào linh cảm, ý tưởng của ta dựa vào một câu thơ của Đỗ Phủ, (ý là: cành lá đua nhau đâm chồi nảy lộc) Hoa cỏ thì nhau khoe sắc, tiên sinh có hài lòng với câu trả lời của ta không?"

Cổ nương tử cứng người, không thêm đề ý cứ thế đi ra ngoài.

Ánh mắt Thái phu nhân phức tạp nhìn Kỳ Thanh Y, hồi lâu mới nói: "Mặc dù đã qua bài kiểm tra, nhưng Cố nương tử là người cao ngạo tự đắc, ghét nhất là bị người lừa gạt, về sau lên lớp, nhất định phải khiêm tốn, chớ có chọc giận bà ấy."

"Thái phu nhân, đây thật sự là do tiểu thư nhà nô tỳ làm." Thái Tâm vội vàng giải thích thay Kỳ Thanh Y.

"Tốt lắm, ta biết rồi." Thái phu nhân không cho là đúng khoát khoát tay, vịn Đổ ma ma rời đi.

Lúc Trần Bảo Linh đi qua Kỳ Thanh Y cũng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc nàng.

Nàng(Trần Bảo Linh) cảm thấy tại sao Kỳ Thanh Y có thể như vậy ngu ngốc thế, cho dù muốn ăn gian cũng không nên trắng trợn vậy chứ. Chẳng lẽ mình đối với nàng không đủ tốt? Tại sao nàng ta nhờ Nguyệt Trùng giúp đỡ mà không nhờ mình? Thật là uổng phí tâm tư nàng mấy ngày nay vẫn đối tốt với nàng ta.

Trái lại Lê Nguyệt Trùng lại đứng lại, cười nói: "Ta không thắng mà thắng, ngươi không thua mà lại thua. Kỳ Thanh Y, ngươi muốn thắng ta, kiếp sau đi."

Thái Tâm tròn mắt nhìn Lê Nguyệt Trùng: "Vô si!"

Lê Nguyệt Trùng không hề tức giận, nở nụ cười rời đi. Cố nương tử trước khi đi còn ra hiệu có lời muốn nói với nàng ta, nàng ta phải đi qua đó thôi.

"Tiểu thư, họ thật quá mức, hoa này là người tự mình cắm, ngay cả Thái phu nhân cũng không tin." Ánh mắt Thái Tâm đỏ lên: "Tại sao có thể bát nạt người khác như vậy!"

"Không sao." Kỳ Thanh Y vỗ bả vai của nàng, nhẹ giọng an ủi: "Họ cũng không phải là cố ý vu oan cho ta, đây đều là hiểu lầm. Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người, sau này họ sẽ tự biết đã trách nhầm ta."

Nàng càng không thêm để ý, Thái Tâm lại càng cảm thấy uất ức, thậm chí không nhịn được mà khóc lên.

Kỳ Thanh Y nói hết lời mới đỡ được nàng.

Mục tiêu cuối cùng của nàng là tiếp tục theo Cố nương tử học cắm hoa, đợi đến tháng mười năm nay tham gia cuộc thi vào học viện nữ sinh Phương Hoa, trở thành một thành viên trong đó, đợi nàng tìm được một chỗ đứng vững chắc trong Phương Hoa, cũng chính là lúc nàng rời khỏi phủ Bình Dương Hầu.

Có thể đạt mục tiêu là được, những thứ khác cũng không cần quá để ý. Về phần Thái phu nhân bên kia càng không phải lo lắng, chờ nàng vào học viện, làm mấy tác phẩm xuất sắc nổi danh bên ngoài, Thái phu nhân sẽ tự hiểu.

Còn câu nói vừa rồi của Lê Nguyệt Trùng quả thực là một sai lầm, kiếp trước nàng thua trong tay Lê Nguyệt Trùng, đời này nàng tuyệt đối sẽ không thua cuộc.

.

"Con thật hồ đồ!"

Trong giọng nói Cố nương tử khó có thể che giấu nỗi thất vọng: "Con cũng thật mềm lòng, đối xử tốt với người khác là một ưu điểm của con. Nhưng con cũng phải biết ranh giới cuối cùng khi giúp đỡ người khác, cho dù có muốn giúp cũng phải xem đối phương là ai! Kỳ biểu tiểu thư không đáng để con giúp đỡ. Nếu nàng ta có thể hiểu chuyện bằng một nửa con thì ta cũng sẽ không cự tuyệt nàng ta."

"Nàng ta cho dù có nâng lên cũng không nổi, là gỗ mục không thể đeo, cho nên ta mới không quan tâm. Con giúp nàng ta coi như là dung túng cho tính tình không tốt của nàng ta, nàng ta sẽ không thể biết khuyết điểm của mình ở đâu, làm sai chuyện sẽ không nhận được hình phạt thích đáng, vĩnh viễn cũng sẽ không trưởng thành nổi. Chẳng lẽ con có thể đi theo sau nàng ta cả đời, lúc nào cũng theo nàng ta dọn dẹp cục diện rối rắm sao? Nguyệt Trùng con khiến ta quá thất vọng!"

Nửa câu sau, Cố nương tử không hề gọi Trùng cô nương mà gọi thẳng nhũ danh của nàng ta.

"Sur phụ." Lê Nguyệt Trùng cúi đầu, giọng nói đầy áy náy: "Thật ra thì Thanh Y cũng không phải xấu, tính tình muội ấy chỉ là quá dễ xúc động. Con biết giúp muội ấy không nguyên tắc là không tốt cho muội ấy, nhưng muội ấy cầu xin con, con thật sự không đành lòng cự tuyệt. Dù sao. Dù sao muội ấy cũng giống con, đều mang phận ăn nhờ ở đậu. "

Cố nương tử thấy nàng ta như thế, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều: "Cùng là ăn nhờ ở đậu, cùng theo ta học cắm hoa, ta sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia? Còn không phải là bởi vì con khéo léo hiểu chuyện, mà nàng ta lại kích động tùy hứng. Ta cũng không phải kẻ không hiểu đạo lý, con giúp nàng ta, ta sao có thể ngăn cản, ta là giận con đem những cái tốt nhất cho nàng ta."

"Con nói muốn giúp nàng ta, sao lại không suy nghĩ một chút, đây là cơ hội đặc biệt ta cố ý giúp con thể hiện trước mặt Thái phu nhân. Chẳng lẽ con không biết là nên đưa hoa mai cho nàng ta giữ lại hoa sơn tra cho mình?"

Lê Nguyệt Trùng nhỏ giọng lắp bắp nói: "Muội ấy nói thích hoa sơn tra hơn, con liền tặng cho muội ấy, lúc ấy con cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Nếu con biết nỗi khổ tâm của sur phụ, nói gì cũng sẽ không nhường hoa sơn tra lại cho muội ấy."

"Con đây!" Cổ nương tử bực tức nói: "Con chính là quá tốt bụng cho nên mới bị Kỳ Thanh Y bắt nạt. Con là tỷ muội tốt với nàng ta, nàng ta lại lấy con làm đá kê chân."

Người như vậy chính là tùy hứng, phẩm hạnh bại hoại, bụng dạ khó lường.

Đáng hận là nàng ta có Thái phu nhân làm chỗ dựa, bà không thể không nhận cái tai họa ngầm này làm đồ đệ, thanh danh một đời của bà, chỉ sợ sẽ mất ở trong tay nàng ta.

Lê Nguyệt Trừng vừa ngượng ngùng vừa lúng túng: "Sư phụ, con biết sai rồi. Về sau con sẽ không hồ đồ như thế nữa, người phạt con đi, đừng vì con mà tức giận hại thân thể."

Lê Nguyệt Trừng nói thế khiến Cổ nương tử mềm lòng, căn bản bà cũng không có ý định trách phạt nàng, dạy dỗ nàng cũng hoàn toàn là vì yêu thương nàng, sao có thể lỡ phạt nàng ta đây.

"Nếu con thực sự muốn ta không tức giận thì về sau đừng làm như thế nữa." Cổ nương tử nói: "Đi một ngày đàng, học một sàng khôn, lần này ta không tức giận, con không cần quá buồn. Mau trở về đi, sớm mai qua theo ta đi chợ hoa, ta dạy con cách chọn hoa."

"Dạ, cảm ơn sư phụ dạy bảo."

Lê Nguyệt Trừng nhẹ bước rời khỏi phòng của Cổ nương tử, thấy trong góc viện để một chậu phong lan, liền hỏi nha hoàn bên người Cổ nương tử: "Chậu lan này sao lại để đây?"

Nha hoàn cười khỏ, nói: "Là biểu tiêu thư đưa tới, nương tử không thích, nô tỳ lại không biết để đâu. Trực tiếp ném ra ngoài bị người ta thấy được cũng không tiện."

Lê Nguyệt Trừng nhìn chằm chằm chậu lan một hồi nói: "Chậu hoa xinh đẹp như thế mất thật đáng tiếc, sao người không để vào phòng mình, dù sao sư phụ cũng không cần."

Ánh mắt nha hoàn sáng lên: "Nô tỳ còn đang lo không có cách nào, Trừng cô nương coi như giúp nô tỳ một chuyện lớn rồi."

"Đây nào có coi là chuyện gì lớn." Lê Nguyệt Trừng cười đến hòa ái: "Ta thật không dám nhận."

Trên đường trở về, Lê Nguyệt Trừng đi rất chậm.

Mặc dù hôm nay nàng toàn thắng Kỳ Thanh Y, người khác có thể không hiểu, nhưng nàng lại rất rõ ràng, Kỳ Thanh Y cầm bình sơn tra kia thật sự rất cao tay.

Mặc kệ Kỳ Thanh Y là do đánh bại đánh hạ mà làm được hay là có cao nhân chi điểm cũng tốt, tóm lại chuyện này vẫn khiến nàng ta thấy nguy hiểm.

Kỳ Thanh Y đã không còn là Kỳ Thanh Y trước kia, tính tình thay đổi rất nhiều, làm sao có thể biết được nàng ta đến lớp có học thêm được cái gì hay không?

Nàng tuyệt không cho phép tồn tại một cái uy hiếp lớn bên cạnh mình.

Ánh mắt nàng ta dần trở nên độc ác, nếu Kỳ Thanh Y dựa vào mấy bồn hoa lan này mà có thể trở mình, vậy thì nàng cũng sẽ dùng hoa lan để khiến cho nàng ta trở lại như trước kia, để cho nàng ta phải đến biệt viện, vĩnh viễn không thể trở về.

Trở lại trong viện, Lê Nguyệt Trừng nhanh chóng viết một phong thư, nói với Họa Mi: "Đem lá thư này cho Phúc Quý ở cổng trong, để cho hắn đưa thư cho ca ca ta. Người đưa thư xong lập tức trở lại không cần chờ hồi âm."

Ngày hôm sau, khi trời trong treo nắng ráo, Kỳ Thanh Y ước thời gian, trước khi Kỳ Thanh Thái kết thúc bài giảng liền đến ngoại viện.

Tiên sinh đang giảng《Luận Ngữ》cho Kỳ Thanh Thái, đang nói đến "Quân tử trở thành người tốt, không thành người xấu. Tiểu nhân ngược lại." Kỳ Thanh Thái ngồi đó lặp lại những lời tiên sinh vừa nói. Tiên sinh rất hài lòng, cười gật đầu: "Ngày mai nghỉ cuối tuần, viết một trang chữ, hôm sau ta muốn kiểm tra."

"Tạ ơn tiên sinh hôm nay đã giảng giải." Kỳ Thanh Thái đi đứng bất tiện, trả lời câu hỏi có thể ngồi, nhưng kết thúc bài học thì không dám ngồi, hắn chống gậy đứng lên: "Tiên sinh về ạ."

Tiên sinh đi tới cửa gật đầu với Kỳ Thanh Y một cái, rồi rời đi.

Kỳ Thanh Y nhìn có chút hâm mộ, tiên sinh đối xử rất hòa nhã, rất tốt với Thanh Thái. Ít nhất là tốt hơn so với Cổ nương tử đối xử với mình. Điều này cũng là do Thanh Thái khiến người ta yêu thích.

Nàng cười đi vào, cao giọng gọi Thanh Thái.

Thanh Thái mừng rỡ quay đầu lại: "Tỷ tỷ, chúng ta đi chơi thả diều sao?"

Đây là lời hứa mấy ngày trước Kỳ Thanh Y đã đồng ý với hân, hân vẫn nhớ đấy.

"Ừ!" Kỳ Thanh Y sờ sờ đầu hân.

Thanh Thái cười đến thấy răng không thấy mắt: "Vậy thì tốt quá, cuối cùng cũng có thể đi thả điều rồi."

Bởi vì đi đứng bất tiện, người khác cảm thấy thấy là chuyện bình thường, nhưng Thanh Thái lại khác. Kỳ Thanh Y cảm thấy đau lòng, ý niệm muốn chữa khỏi chân cho hân lại càng thêm kiên định.

Nàng thay hân sắp xếp sách vở trên bàn, sau đó sai người đỡ hân lên kiệu đi đến sau vườn hoa.

Kỳ Thanh Y cùng Thái Tâm chặt vật cả ngày, cuối cùng thì điều cũng có thể bay lên.

Thanh Thái ngẩng cao đầu, hai mắt to cũng sắp híp thành một đường.

Kỳ Thanh Y đưa điều cho hân thả, dạy cho hân biết làm sao để điều bay cao hơn.

Thái Tâm đột nhiên nói: "Tiểu thư, người xem, người chạy tới kia có phải là Lư Ly tỷ tỷ không?"

Kỳ Thanh Y quay đầu lại thấy quả nhiên là Lư Ly, nàng để Thái Tâm coi Thanh Thái, tự mình chạy qua nghênh đón.

Lư Ly là đại nha hoàn trong sân Thái phu nhân, bình thường sẽ không chạy ngược chạy xuôi, có thể khiến cho nàng ấy chạy lại đây tất phải có chuyện lớn.

Quả nhiên, sắc mặt Lư Ly căng thẳng, âm thanh cứng nhắc nói: "Biểu tiểu thư, Cố nương tử nói sẽ không dạy người học cắm hoa. Bà ấy nói rất nhiều lời với Thái phu nhân, Thái phu nhân rất không vui, sai nô tỳ qua mời người sang nói chuyện."

Lư Ly nghĩ tới vẻ giận dữ của Thái phu nhân, trong lòng vẫn còn sợ hãi, Thái phu nhân đã rất lâu không có tức giận như vậy.

Kỳ Thanh Y nghe xong không nói gì chỉ mỉm cười.

Không ngờ nàng mất nhiều công sức thế nhưng mọi chuyện vẫn không có chuyển biến gì.

"Được, cảm ơn Lư Ly tỷ tỷ báo cho ta biết."

Kỳ Thanh Y bình tĩnh cũng giúp Lư Ly tỉnh táo hơn, nàng im lặng đi theo sau lưng Kỳ Thanh Y, hai người cùng nhau tới An Vinh viện.

Trần Bảo Linh đứng ở cửa, nháy mắt với Kỳ Thanh Y: "Này này, Kỳ Thanh Y, người lại gây họa gì thế? Tổ mẫu rất tức giận đến mức không cho người khác đi vào."

Trong lòng Kỳ Thanh Y vốn đã phiền, thấy bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn của nàng ấy lại càng thêm phiền, lập tức nổi đóa: "Không liên quan tới người, sang một bên chơi đi."

"Hừ! Không nói ta cũng biết, người đắc tội với Cố nương tử, bà ấy có chết cũng không muốn người quay về lớn học." Trần Bảo Linh bĩu môi, không cam lòng vạch trần: "Nếu như người xin ta cắm hoa giùm, Cố nương tử sẽ không hoài nghi, đến lúc đó người vừa có thể tiến vào lớn học, lại không đắc tội với Cố nương tử không phải tốt sao? Nhưng người cố tình đi nhờ Nguyệt Trùng, uống công ta đối tốt với người như vậy! Người lại lòng lang dạ sói, đáng đời Cố nương tử không thích người, ta cũng không thích người."

Trần Bảo Linh khẽ nhếch cằm, giận dữ như đứa trẻ.

Kỳ Thanh Y cảm thấy đáng về này của nàng ấy, giống y đúc Thanh Thái khi còn bé, so với Lê Nguyệt Trùng thì Trần bảo Linh chính là thiên sứ rồi.

Nàng đột nhiên vươn tay ra vuốt tóc Trần Bảo Linh: "Tỷ thật không thích ta? Nhưng ta rất thích tỷ nha, cũng rất muốn chơi với tỷ, tỷ nhất định phải thích ta, nếu không ta sẽ rất đau lòng."

Trần Bảo Linh Nhất đẩy đẩy bàn tay của nàng ra, đỏ mặt trừng mắt chỉ vào Kỳ Thanh Y: "Người Người Người sờ rối tóc của ta rồi!"

Kỳ Thanh Y khẽ mỉm cười, sai bước tiến vào phòng khách của Thái phu nhân.

Coi như không thể cùng Cố nương tử học cắm hoa, nhưng ít nhất nàng cũng thêm được một người bạn, cảm giác này cũng không tồi.

< Từ đây hai tỷ thành bạn thân nên mình đối xử hơ nhé! >

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hãm Hại

Vừa bước vào cửa, Kỳ Thanh Y đã cảm thấy bầu không khí vô cùng ngột ngạt, Thái phu nhân ngồi ngay ngắn tại chủ vị, Cố Nương tử ngồi ở vị trí khách quý, Lê Nguyệt Trùng ngồi dưới Thái phu nhân.

Trên bàn trong phòng khách có để bốn chậu lan, do chính tay nàng nuôi trồng.

Trong nháy mắt lúc nàng bước vào, ba người cùng lúc ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng kèm theo ý tứ đánh giá kỹ càng.

Theo bản năng Kỳ Thanh Y cảm thấy không thoải mái, đây là muốn gì? Tam đường hội thẩm sao? Đặc biệt có cả Lê Nguyệt Trùng ở đây, chuyện này có quan hệ gì với nàng ta?

Mặt Thái phu nhân trầm như nước, giọng nói lạnh như đá: “Ngươi đã biết lỗi chưa?”

Biết lỗi? Nàng đã làm sai chuyện gì?

“Ngoại tổ mẫu, ngày hôm qua thật sự chính tay con tự cắm hoa.” Sống lưng Kỳ Thanh Y thẳng tắp, cũng không sợ bất kì ai: “Con có thể làm lại một lần nữa hoặc là người ra đề một lần nữa, cho người đi theo con, xem kết quả là con tự làm hay không.”

“Chuyện này và chuyện hôm qua không liên quan đến nhau.” Thái phu nhân chỉ vào mấy chậu hoa lan nói: “Rốt cuộc hoa này từ đâu mà ngươi có, ngươi còn không mau khai thật ra?”

Kỳ Thanh Y nghe vậy sững sờ, không chút do dự nói: “Là con đào lên từ sơn cốc phía sau biệt viện ạ.”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói vang dội của nha hoàn: “Thưa Thái phu nhân, thế tử đến.”

Thái phu nhân hỏi Đỗ ma ma: “Ngươi đi hỏi thế tử đến có chuyện gì?”

Đỗ ma ma nhận lệnh ra ngoài, chốc lát đã trở về: “Thế tử nói biểu tiểu thư còn nhỏ, nếu có thật sự làm sai chuyện gì, mong người nể mặt cô thái thái không so đo với nàng.”

Thái phu nhân kiêng kị nhất là không phân biệt trong ngoài, nghe vậy cũng thấy không vui: “Ngươi đi nói cho thế tử biết, đây là chuyện trong nhà, không có liên quan gì đến hắn, hắn không nên nhúng tay vào.”

Đỗ ma ma rời đi.

Thái phu nhân lại nghĩ đến trường tôn trước giờ luôn hiểu chuyện, vậy mà lại cầu tình vì Kỳ Thanh Y, lúc nói chuyện với Kỳ Thanh Y lại thêm mấy phần không vui: “Ta hỏi ngươi một lần nữa, rốt cuộc ngươi từ đâu mà có được mấy chậu hoa lan này? Là người khác đưa cho ngươi, hay là ngươi nhặt được ở chỗ nào? Chỉ cần ngươi nói thật, ta sẽ không trách ngươi.”

Kỳ Thanh Y lắc đầu, giọng nói so với lúc nãy càng kiên định hơn, vang dội hơn: “Ngoại tổ mẫu, hoa lan này là do tự tay cháu đào được trong núi rồi tự mình nuôi dưỡng.”

“Kỷ biểu tiểu thư, người đào tổng cộng năm bồn phong lan, trừ một bồn bị Ninh Vương thế tử cầm đi, còn dư lại bốn bồn, tất cả đều nở hoa, tất cả còn lại đều là Xuân Lan nổi tiếng.”

Cố nương tử lạnh lùng liếc Kỳ Thanh Y một cái rồi nhanh chóng dời tầm mắt, giống như nhìn lâu sẽ làm bẩn mắt bà ta.

“Đừng nói là ngươi, ngay cả người cao tay trong nghề cựa hoa nở cũng không có tỉ lệ chính xác cao như vậy. Nếu người như ngươi cũng có thể đào hoa lan trong sơn cốc ra, vậy những cửa hàng bán hoa kia đều sắp chết đói hết rồi.”

Thời điểm hoa lan chưa nở, chính là một cây cỏ. Có rất nhiều chậu lan vĩnh viễn không nở hoa, cũng có nhiều chậu lan nở ra trở nên nổi tiếng.

Cho nên mới sinh ra nghề kinh doanh cựa hoa.

Cái gọi là cựa hoa chính là có những người nhất định tiêu tiền mua những chậu hoa phong lan không có sức hút, nếu như hoa lan nở ra, là danh phẩm, vậy thì có thể tăng giá trị, bán ra giá cao, kiếm được một số tiền lớn.

Nếu như hoa lan vĩnh viễn không nở hoa, vậy sẽ phải bồi thường tiền.

Nói trắng ra, đạo lí cũng giống như đánh bạc.

Cố nương tử rõ ràng không tin lời nói của Kỳ Thanh Y.

Giọng nói bà ta tràn đầy giễu cợt khiến Kỷ Thanh Y không nhịn được mà cười lạnh: “Cố nương tử, ý bà là sao? Có lời gì muốn nói bà không thể nói rõ ràng hơn được sao?”

Cố nương tử không ngờ nàng lại đột nhiên phản bác, trong lòng càng thêm xác định Kỷ Thanh Y đang chột dạ.

Bà ta hừ lạnh khinh thường: “Căn bản hoa lan này không phải do nguoi trồng, mà là do nguoi trộm.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy đột nhiên biến sắc, giọng nàng nâng cao: “Cố nương tử, bà không thích ta, không muốn thu ta làm đồ đệ thì cứ nói thẳng. Đầu tiên là hôm trước, bà ra đề làm khó ta, sau đó hôm nay lại không có căn cứ vu oan cho ta, đến cuối cùng là bà có ý gì?”

Nàng cũng vô cùng tức giận, không ngờ Cố nương tử lại là người không thể nói lý, lúc trước chần vãn nàng gian lận thi cử, bây giờ lại vu oan nàng trộm hoa.

Nàng biết Cố nương tử nhìn nàng không vừa mắt, thật không ngờ Cố nương tử lại nghĩ nàng xấu xa tệ hại đến không chịu nổi như thế. Coi như bà không thích nàng cũng không thể suy đoán vô căn cứ như thế, đây là khinh người quá đáng.

Cố nương tử quang minh chính đại nghiêm nghị nói: “Ta từ thuở nhỏ đã kế thừa lời dạy bảo, đọc thuộc thi thư, làm người trong sạch, xử sự công bằng, mặc dù không dám nói mình là nữ trung quân tử cao thượng bao nhiêu, nhưng chuyện gây khó khăn hay vu oan giá họa cho người khác ta cũng khinh thường làm.”

“Cũng bởi bà không tin tưởng ta có khả năng phân biệt hoa lan, cho nên nói những chậu hoa lan này là do ta trộm, như thế không phải là vu oan hay sao?” Kỷ Thanh Y ngay cả một chút tôn trọng với bà ta cũng không còn, giọng nói cũng không khiêm nhường như vừa nãy: “Cố nương tử, bà là người thanh liêm, gia đạo sa sút, không giàu có lắm, đây là điều mọi người đều biết, ta cũng không thể coi đó là nguyên do để hoài nghi ngọc bội bà đang đeo trên người là đồ ăn cắp được đúng không?”

“Nguoi thật vô lễ!” Cố nương tử giận tím mặt.

Bà đã sớm đoán được Kỷ Thanh Y có thể như vậy, làm sai cũng không biết đường hỏi cái, còn vô lễ như vậy, chống đối sư phụ. Thật đúng là giang sơn dễ đổi, bần nhão vĩnh viễn cũng chỉ là bần nhão*.

< *Câu này tương tự câu tục ngữ “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.>

“Thanh Y, làm sao muội có thể nói chuyện với sư phụ như vậy? Còn không mau nhận sai với sư phụ.” Lê Nguyệt Trừng đứng lên, dịu dàng khuyên nhủ: “Cô tổ mẫu và sư phụ đều không phải hà khắc với muội, chỉ cần muội thừa nhận sai lầm, hối cải làm người, đảm bảo về sau không cầm đồ của người khác, tỷ tin tưởng mọi người sẽ tha thứ cho muội.”

“Tỷ đừng nói nữa.” Kỷ Thanh Y không khách khí ngắt lời nàng ta: “Vốn dĩ ta không cầm đồ của người khác. Không có ai bị mất đồ, không có chứng cứ, cũng chỉ bởi vì Cố nương tử không tin tưởng khả năng phân biệt hoa lan của ta, lại đặt điều nói xấu ta trộm cắp, ta không phục.”

“Ngoại tổ mẫu, thật sự con không ăn trộm, xin người hãy tin tưởng con.”

Lúc này Thái phu nhân cũng đã bình tĩnh lại, bà biết Cố nương tử có thành kiến với Kỷ Thanh Y, vốn dĩ bà hiểu rõ Cố nương tử, bà cảm thấy bà ta cũng sẽ không làm chuyện vu khống hãm hại như vậy.

Nhưng Kỷ Thanh Y không sợ hãi lúc nào, vẻ mặt thản nhiên, cũng không giống như giả vờ.

Thái phu nhân cân nhắc một lúc rồi nói: “Cố nương tử, nguoi thấy sao?”

Cố nương tử cảm thấy khó tin và thất vọng, bà không ngờ trong lúc mấu chốt này, Thái phu nhân vẫn tin tưởng Kỷ Thanh Y.

“Thái phu nhân, nếu ta dám đến trước mặt người nói chuyện này thì nhất định là có chứng cứ.” Cố nương tử nói: “Người mất đồ đang chờ ở cửa số hai, làm phiền Đồ ma ma kêu một tiểu nha hoàn đi gọi người tới.”

.....

Sự tình phải nói đến buổi sáng ngày hôm nay, Lê Nguyệt Trừng và Cố nương tử đến cửa hàng hoa để mua hoa.

Cố nương tử làm việc kỹ lưỡng, kỹ năng chọn hoa cũng rất tốt, bà ta đến cửa hàng hoa vừa chọn hoa vừa chỉ dạy Lê Nguyệt Trừng.

“A.” Đột nhiên Lê Nguyệt Trừng hỏi ông chủ cửa hàng hoa: “Sao hôm nay hoa lan lại ít đi vậy, có ai nhanh chân đến mua trước rồi sao?”

“Nếu thật là có người mua cũng tốt.” Mặt mày lão bán chủ cửa hàng hoa ủ ê, nói: “Là bị người khác trộm mất. Tháng trước là đại thọ của nhạc phụ, ta đưa nương tử về nhà mẹ đẻ, hôm đó trở về, ta phát hiện mất năm bồn hoa lan. Bốn bồn Xuân Lan, một bồn Kiến Lan, tất cả đều là danh phẩm. Ta bỏ ra giá cao mới mua được phân gốc của nhà người ta, chăm sóc thật lâu, mất thấy thời gian hoa nở không còn xa, có thể bán giá cao, lại bị người ta trộm mất. Haiz, năm nay đúng là năm hạn bất lợi mà!”

“Coi như là phá tài tiêu tai đi, thật may cũng chỉ mất năm bồn hoa lan, những thứ hoa khác không bị mất.” Lê Nguyệt Trừng vừa nói lại đột nhiên ngừng lại: “Là bốn bồn Xuân Lan và một chậu Kiến Lan sao?”

Ông chủ nói: “Đúng vậy. Tổng cộng có năm chậu, không chỉ có Hán Cung Thu Nguyệt, Phi Thiên Tiên Tử còn có Ngọc Hồ Điệp, tất cả là đều là tâm huyết của ta!”

Ánh mắt Lê Nguyệt Trùng đảo qua, sắc mặt càng thêm khó coi.

Cổ nương tử đang muốn hỏi Lê Nguyệt Trùng có phải khó chịu ở đâu không, đột nhiên phát hiện chậu hoa mà Kì Thanh Y đưa cho mình chính là Ngọc Hồ Điệp, trong lòng chợt hồi hộp.

Bà ta không nói gì, chỉ đảo mắt nhìn một vòng xung quanh căn phòng, thấy chậu hoa trong phòng đều là chậu đất thô nhất... Cùng một kiểu với chậu hoa Ngọc Hồ Điệp mà Kì Thanh Y đưa tới, trong lòng chợt hiểu rõ.

Cầm hoa ra khỏi cửa hàng, Cổ nương tử liền nghiêm nghị hỏi Lê Nguyệt Trùng: “Nguyệt Trùng, có phải con biết người trộm hoa là ai không?”

Lê Nguyệt Trùng dường như cũng thấp thỏm, lo lắng: “Sư phụ, một tháng trước lúc Thanh Y vừa trở lại từ biệt viện, mang theo vừa đúng năm chậu hoa lan. Nàng tặng hai chậu cho cô tớ mẩu đúng là Hán Cung Thu Nguyệt và Phi Thiên tiên tử...”

Đột nhiên Lê Nguyệt Trùng vội vàng nói: “Con tin tưởng chuyện này chỉ là trùng hợp. Sư phụ, mặc dù Thanh Y bướng bỉnh nhưng tuyệt đối không phải là kẻ trộm.”

Khóe miệng Cổ nương tử mấp máy: “Nhưng nàng ta còn đưa cho ta một chậu Ngọc Hồ Điệp.”

Lê Nguyệt Trùng vô cùng kinh ngạc, không dám tin nói: “Sư phụ, chắc người nghĩ sai rồi, Thanh Y, muội ấy không phải là người như thế đâu.”

Cổ nương tử tức giận nói: “Nếu như con còn coi ta là sư phụ, thì không cần nói đỡ cho nàng ta. Nếu nàng ta không phải là đồ đệ của ta thì thôi, đã là đệ tử của ta rồi, ta tuyệt đối không thờ ơ được.”

Lê Nguyệt Trùng giật mình: “Sư phụ, người định đi về bẩm báo lại cho Thái phu nhân sao? Vậy thanh danh của Thanh Y thì sẽ ra sao? Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, sau này làm sao Thanh Y có thể làm người?”

“Nếu nàng ta có tự trọng, quan tâm đến thanh danh của mình, nhất định sẽ không làm ra chuyện bại hoại đạo đức thế này.” Cổ nương tử cả giận nói: “Người như thế, nhất định phải cho nàng ta một bài học, nếu không sau này có cái gì mà nàng ta không dám làm nữa.”

Ý Cổ nương tử đã quyết, liền nói với ông chủ: “Ngươi theo ta đến phủ Bình Dương Hầu, người mất hoa bị tổn thất, ta thay ngươi tìm về.”

Buổi tối hôm trước, ông chủ đã được ca ca của Lê Nguyệt Trùng là Lê Nguyệt Vinh dặn dò, đương nhiên liền tặc đồng ý.

Lúc này khi ông chủ đi đến, Kì Thanh Y chợt nhíu mày.

Nàng không nghĩ đến lại thật sự có người bị mất của, cũng không nghĩ đến người mất của lại là ông chủ của cửa hàng hoa chuyên cung cấp hoa cho phủ Bình Dương Hầu.

Chuyện làm nàng ngạc nhiên hơn vẫn còn ở phía sau, ông chủ không chỉ nói đúng số lượng chậu hoa nàng có, thậm chí cả loại hoa cũng nói rõ ràng.

Nếu không phải nàng biết rõ chân tướng, nàng khẳng định cũng hoài nghi chính mình là kẻ trộm.

Tại sao lại như vậy?

Cổ nương tử trời sinh tính tình cao ngạo, cũng sẽ không vì mấy bông hoa mà nghi ngờ mình, cũng sẽ không chủ động bày bày vu khống hãm hại người khác.

Không đúng, ngay từ đầu nàng đã sai lầm rồi.

Đây không phải là do Cổ nương tử không ưa nàng nên bắn tên không đích* mà là có người đào hố, trăm phương nghìn kế đối phó với nàng.

<* Bắn tên không đích: lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế.>

Trừ Lê Nguyệt Trùng sẽ không còn ai khác, chỉ có nàng ta mới có thể tâm tâm niệm niệm muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Lê Nguyệt Trùng.

Trong mắt Lê Nguyệt Trùng là sự hả hê không hề che giấu, rốt cuộc người cũng hiểu rõ, không tính quá ngu nhưng tiếc là đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Trong Sạch

Cổ nương tử nhìn Thái phu nhân nói: "Không phải ta cố ý vu oan hãm hại Kỷ biểu tiểu thư mà là sự tình thật sự quá khéo, Kỷ biểu tiểu thư lại không thể nói ra lai lịch của mấy bồn hoa kia, thật khiến người ta không thể không nghi ngờ."

Trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo, giọng nói có chút khàn: "Ông xác định ông bị mất 5 bồn hoa này?"

Ông chủ cửa hàng hoa không chút do dự, nói: "Vâng, không nhiều không ít, vừa đúng 5 bồn."

Nàng mang trở về 5 bồn phong lan, Tô Tâm cùng Trương mục đều bị phái ra ngoài, biết nàng lấy phong lan chỉ có Thái Tâm, nhưng Thái Tâm là nha hoàn bên người nàng, Thái Tâm nói, Thái phu nhân nhất định không tin.

Có thể làm chứng cho nàng, chỉ có một người, đó chính là Cẩm y vệ Trần phủ Triệu Phủ.

Nhưng chuyện này đó Triệu Phủ đã dặn dò qua, không cho phép nhắc tới với người ngoài, nói cách khác, 5 bồn hoa lan này, không phải nàng trộm, cũng thành nàng trộm rồi.

Kỷ Thanh Y đột nhiên cảm thấy mất mát cùng mơ hồ chưa từng thấy, nàng trùng sinh, làm nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn không thể thay đổi kết cục sao? Vậy ông trời để nàng trùng sinh làm gì, là muốn để nàng nếm trải cảm giác bắt công tui nhục một lần nữa sao?

Thanh âm Cổ nương tử có chút không tốt vang lên: "Hiện tại đã hối hận, sớm biết có ngày hôm nay hà tất lúc trước còn làm. Nếu ngươi sớm nhận lỗi, ta cũng sẽ không làm khó ngươi như vậy."

Thái phu nhân cũng cực kỳ tức giận: "Thanh Y, lúc trước ngươi không hiểu chuyện, ta đều tha thứ cho ngươi, không nghĩ tới ngươi vẫn hồ đồ như vậy. Ngươi có biết không, nếu việc này mà truyền ra ngoài, ngay cả phủ Bình Dương Hầu chúng ta cũng mất sạch mặt mũi."

"Thái phu nhân." Mành cửa được vén lên, Lư Ly xông vào: "Thế tử cho người tới chuyển lời."

"Để cho hắn chờ." Thái phu nhân tức giận nói: "Có chuyện gì muốn nói cũng phải chờ ta xử lý xong mọi chuyện rồi hãy nói."

Giọng nói Lư Ly so với vừa rồi gấp hơn mấy phần: "Thái phu nhân, không đợi được, thế tử nói Cẩm y vệ Trần phủ Triệu đại nhân phái người đến nói có việc cầu kiến Thái phu nhân, lập tức sẽ đến An Vinh viện rồi."

Thái phu nhân chấn động, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên: "Ngươi không nghe nhầm chứ? Thật sự là Cẩm y vệ đến đây sao?"

Bà xanh cả mặt, giọng nói cao hơn mấy phần, mắt không chớp nhìn Lư Ly.

Cẩm y vệ nghe lệnh Hoàng đế có thể bắt bất cứ kẻ nào. Mười mấy năm trước, chính là Cẩm y vệ xông vào phủ Bình Dương Hầu, niêm phong Trần gia, bắt Bình Dương Hầu Trần Ung vào ngục.

Thái phu nhân dùng hết trăm phương nghìn kế, phải dùng tính mạng con dâu Lâm thị mới có thể xoay chuyển càn khôn kéo được một mạng về. Sau đó, phủ Bình Dương Hầu lại phải trải qua mười mấy năm mới có được như ngày hôm nay.

Chuyện cũ rành rành trước mắt, Thái phu nhân mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy trong lòng run sợ không thôi.

Sắc mặt Lư Ly dò bưng, thần sắc kích động: "Thái phu nhân, thế tử chỉ nói là Triệu đại nhân phái người tới, cái khác nô tỳ cũng không rõ lắm."

Không nghĩ tới đã nhiều năm trôi qua, Cẩm y vệ lại tới lần nữa, bây giờ, phủ Bình Dương Hầu còn có thể vượt qua khó khăn này lần nữa sao? Hầu gia thì sao? Có phải đã gặp chuyện gì bất trắc rồi không?

Trong lòng Thái phu nhân hốt hoảng, thân thể không thể khống chế được mà lung lay vài lần.

Sắc mặt Đỏ ma mà trắng bệch, nhất thời không có chú ý đến bà, Kỷ Thanh Y khấn trương tiến lên đỡ lấy một tay Thái phu nhân.

"Ngoại tổ mẫu, người trước đừng có gấp, dù có chuyện gì cũng phải chờ tới khi nhìn thấy Việt biểu ca cùng người tới rồi hãy nói." Kỷ Thanh Y chống đỡ cánh tay Thái phu nhân, trầm giọng nói: "Người cũng đã tới, chúng ta không thể tự loạn đầu trận được."

Giọng nói trầm ổn của Kỷ Thanh Y đã trấn an lòng Thái phu nhân, bà liếc mắt nhìn Kỷ Thanh Y một cái, hít sâu một hơi, sau đó nói: "Ngươi nói rất đúng, ta nhất định phải chống đỡ."

"Đỏ ma mà, dẫn ông ta ra ngoài, trước an bài chỗ ở hạ nhân. Ngươi đi nói cho quân sự mỗi viện, không được phép, cấm xuất môn, im lặng ở nguyên trong viện của mình."

Sau khi dặn dò xong, lúc này bà mới nói với Lê Nguyệt Trừng cùng Cổ nương tử: "Các ngươi cùng Thanh Y tránh vào sau bình phong một chút."

Lê Nguyệt Trừng đã sớm hoảng sợ muốn chết, run rẩy không ngừng. Cổ nương tử tuy kiên cường chống đỡ nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, hai chân như nhũn ra.

So với bọn họ, Kỳ Thanh Y lại càng trở nên bình tĩnh.

Kỳ Thanh Y cũng không phải không sợ hãi, nàng chỉ là cảm thấy Cẩm y vệ nếu muốn xét nhà thì đã như lang như hổ xông tới, tuyệt sẽ không giống như khách tới nhà còn thông báo cho chủ nhân một tiếng. Hơn nữa vừa rồi Lưu Ly cũng nói, người ta tới cửa bái kiến Thái phu nhân, càng không có nói là tới để khám nhà.

Trần Văn Việt cùng một phụ nhân hơn 40 tuổi bước vào.

Thái phu nhân không khỏi ngạc nhiên, không phải Cẩm y vệ sao? Như thế nào lại là một phụ nhân?

Phụ nhân kia quỳ gối hành lễ: "Kim thị bái kiến Thái phu nhân."

Trần Văn Việt mở miệng nói: "Tổ mẫu, đây là Kim ma ma nhà Triệu đại nhân, phụng mệnh Triệu đại nhân, đặc biệt tới bái kiến tổ mẫu."

Sắc mặt Trần Văn Việt bình tĩnh, giọng điệu ôn hòa, thái độ ung dung, không chút e ngại khấn trương, Thái phu nhân thấy vậy trong lòng cũng từ từ buông lỏng một chút

"Kim ma ma mời ngồi." Thái phu nhân vẫn không dám quá thả lỏng, mở miệng hỏi: "Không biết Kim ma ma hôm nay tới đây là có chuyện gì?"

Kim ma ma khiêm tốn, khéo nói: "Nô tỳ phụng mệnh đại nhân nhà ta đưa ngân lượng còn thiếu đến đồng thời muốn mời biểu tiểu thư quý phủ qua phủ, chỉ điểm một chút cho hạ nhân nhà chúng ta xem phải chăm đường hai bồn hoa kia thế nào mới tốt."

Kỳ Thanh Y chính lúc đang nhìn ra ngoài, bàn tay đặt trên bình phong nắm chặt.

Hai bồn hoa kia của nàng rốt cục cũng không tặng không, oan ức của nàng có thể được rửa sạch rồi.

Thái phu nhân kinh ngạc, nói: "Kim ma ma, nhà chúng ta cũng không cho bên đại nhân mượn bạc, chuyện có phải có chút nhầm lẫn không?"

Kim ma ma vốn là sùng sốt, tiếp theo liền hé miệng cười nói: "Là nô tỳ đường đột tới nên đã không nói rõ với Thái phu nhân. Hơn một tháng trước, Thái phu nhân nhà chúng ta mừng thọ, đại nhân nhà chúng ta mua hai bồn hoa phong lan trong tay Kỳ biểu tiểu thư để làm thọ lễ..."

Thanh âm Kim ma ma không lớn không nhỏ, mấy người đứng sau bình phong vừa lúc nghe không sót một chữ nào.

Cổ nương tử liền ngăn cả người, hỏi lâu đều chưa lấy lại tinh thần.

Kỳ Thanh Y nuôi hoa lan bán cho Cẩm y vệ Trần phủ Triệu Phủ!

Này... Điều này sao có thể?

Nhưng Triệu Phủ là ai, đường đường là Cẩm y vệ làm sao có thể nhầm lẫn?

Nếu không không nhầm lẫn, vậy số lượng bồn hoa lan Kỳ Thanh Y nuôi không trùng với số bồn bị mất của ông chủ tiệm hoa, nói cách khác, Kỳ Thanh Y căn bản không có trộm hoa.

Là bà ta oan uổng Kỳ Thanh Y!

Vừa rồi bà ta luôn mồm chỉ trích Kỳ Thanh Y, còn nói năng hung hãn đầy lý lẽ, thật đúng là cố tình gây sự, vô cùng muối mặt.

Cổ nương tử cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Từ sau khi thành danh, bà ta vẫn luôn làm gương sáng cho người khác, sao lại có thể làm ra loại chuyện mất mặt như thế.

Tại sao có thể như vậy? Một thay bà vẫn nói chính mình công chính liêm minh, không oan uổng cho bất cứ kẻ nào, nhưng sự thực lại chứng minh bà ta đã sai rồi, chính bà lại đổ oan cho người tốt, sau này bà còn mặt mũi nào mà gặp người ta nữa?

Kỳ Thanh Y sẽ nghĩ như thế nào? Nàng tất nhiên sẽ hận bà đến chết.

Thần sắc Cổ nương tử phức tạp nhìn Kỳ Thanh Y, chỉ thấy nàng kẻ sát bình phong, theo khe hở nhìn ra ngoài, từ đầu tới cuối liên không chú ý tới sự tồn tại của bà ta.

Bà ta ngơ ngác ngồi lại trên ghế, rất lâu sau cũng không nói gì.

Bên ngoài, Kim ma ma vẫn không hề nhắc đến chuyện Triệu Phủ đến biệt viện để bắt người, giọng nói nhẹ nhàng chỉ kể lại chuyện Triệu Phủ mua lại 2 bồn phong lan chỗ biểu tiểu thư: "Lúc ấy đại nhân nhà ta không mang nhiều bạc bên người nên đã nói với biểu tiểu thư quý phủ cách ngày sẽ mang bạc qua, về sau lại vì có việc nên mới phải kéo dài đến tận hôm nay. Hôm nay nhờ có Thái phu nhân nhà chúng ta nhắc đến, đại nhân mới đột nhiên nhớ tới

việc này, ngài ấy còn nói mình đã không giữ lời, chỉ sợ đã bị tiểu cô nương chê cười, hiện giờ xem ra, biểu tiểu thư căn bản không để việc này trong lòng, thật là đại nhân nhà chúng ta đã suy nghĩ nhiều rồi."

"Thì ra là như vậy." Thái phu nhân nghe xong, bỗng có cảm giác nở mày nở mặt, cười nói: "Cháu gái ngoại này nhà ta bình thường thích lấy đường hoa trồng cỏ làm thú vui, cũng thích học người xưa tặng hoa cho người yêu hoa. Hầu phủ chúng ta cũng chưa nhắc qua, ngày đó Thế tử Ninh vương lấy từ chỗ nàng một chậu lan sau đó mang quà đến coi như đền đáp công ơn nàng chăm sóc. Nhưng đồ người ta đã yêu thích nàng không hề lấy một phân tiền nào cả. Hoa lan của nàng được Triệu đại nhân yêu thích chính là chuyện nàng vô cùng cao hứng, tiền này chúng ta sẽ không nhận, nàng cũng sẽ không thu."

Kim ma ma nghe xong, không khỏi hé miệng nở nụ cười: "Khó trách Thái phu nhân nhà chúng ta lại nói Triệu đại nhân lấy tiền đi mua hoa lan thật quá thô tục, lão nhân gia người nói: người có thể đường ra một chậu hoa lan xuất sắc như vậy, tâm tư nhất định rất tinh tế, lịch sự tao nhã, mang tiền đi mua quả thực là mạo phạm tới nàng."

Mẫu thân Triệu Phủ cũng không phải là người ngoài, bà là nữ mẫu của Hoàng đế, được phong làm "Phụng Thượng* phu nhân", là một trong những nữ nhân tôn quý nhất Đại Tề. Bà là người lập ra Học viện nữ tử Phương Hoa, Hoàng đế khen bà tài đức vẹn toàn, là nữ tử thiên hạ, là tấm gương cho các phu nhân.

<*Phụng Thượng: phụng dưỡng Hoàng thượng>

Kỷ Thanh Y có thể nhận được một câu khen ngợi của bà, về sau ra ngoài người ta đều phải dùng ánh mắt tôn kính ngược nhìn nàng.

Thái phu nhân càng cao hứng, khiêm tốn nói: "Phụng Thượng phu nhân quá cất nhắc nàng rồi, tính tình tiểu hài tử đều dễ thay đổi, tất nhiên sẽ rất kiêu ngạo."

"Thái phu nhân, nô tỳ hôm nay thứ nhất là đưa bạc tới, thứ hai vẫn còn một chuyện quan trọng cần bẩm báo." Kim ma ma nghiêm mặt nói: "Biểu tiểu thư tặng bồn hoa lan kia đã nhiều ngày qua không biết tại sao lại đột nhiên héo rũ, ta phụng mệnh Thái phu nhân muốn mời biểu tiểu thư đến trong phủ chúng ta chỉ điểm một chút, không biết có thể hay không?"

Phủ Bình Dương Hầu hiển quý, Trần Ung quyền cao chức trọng, nhưng ai có thể bảo đảm Hoàng đế không còn nhớ tới sự việc mười mấy năm trước chứ, bà đã phải hao sức chín trâu hai hổ mới cứu được Trần Ung từ trong ngục ra, nếu Hoàng đế lại nhắc tới chuyện xưa, Trần gia chỉ sợ sẽ không được yên như vậy.

Hoàng đế từ nhỏ để tang mẹ, cho nên coi Phụng Thượng phu nhân như thân mẫu. Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết phải làm thân với Phụng Thượng phu nhân.

Thái phu nhân quyết định thật nhanh nói: "Cháu gái ngoại này nhà yêu yêu nhất là hoa lan, để cho nàng đi chăm sóc hoa lan, nàng nhất định một nghìn một vạn lần nguyện ý. Ta để nàng cùng ma ma đi một chuyến, nàng sẽ toàn lực trợ giúp, hi vọng là không quá muộn."

"Đa tạ Thái phu nhân."

Kỷ Thanh Y đi ra từ sau bình phong, sau khi gặp Kim ma ma, liền đi Triệu phủ.

Trần Văn Việt tiễn các nàng ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, tầm mắt Lê Nguyệt Trừng cũng chưa từng rời khỏi Kỷ Thanh Y. Mặt nàng ta xanh mét, hai mắt ác độc, mãi đến khi Kỷ Thanh Y đi rồi, nàng ta mới rũ mắt xuống, không ngừng cười lạnh.

Bây giờ vận khí Kỷ Thanh Y quá tốt, tốt đến mức khiến người ta không thể tin được, tốt đến mức khiến nàng ta phải ghen tị.

Tiếp đó nàng ta sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của Trần Văn Việt: "Tổ mẫu, lúc Thanh Y lên xe ngựa có nói, thỉnh người điều tra ông chủ tiệm hoa kia thật tốt, trả lại sự trong sạch cho muội ấy."

Hai chân Lê Nguyệt Trừng mềm nhũn, quỳ ngồi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Công Bằng

Kỷ Thanh Y hai tay không đi đến Triệu Phủ, lúc về hai tay đều mang theo quà tặng và hai chậu sơn trà, nàng cũng không có giấu riêng mà giao tất cả cho Thái phu nhân.

Phụng Thượng phu nhân rất yêu hoa, nếu có thể tặng hoa son trà cho Kỳ Thanh Y chứng tỏ Kỳ Thanh Y đã lọt vào mắt xanh của bà.

Thái phu nhân rất vui mừng, cũng không cần quà tặng và hoa son trà: “Nếu Phụng Thượng phu nhân đã đưa cho con, tốt nhất con cứ giữ lại.”

Lúc hai người đang nói chuyện, Trần Văn Việt vừa trở lại từ phủ Thuận Thiên.

Bởi vì lão bản tiệm hoa là lương dân, không phải là nô bộc của Hầu phủ, Bình Dương Hầu phủ cũng không có quyền tra hỏi xử lý, Trần Văn Việt liền đưa người đến phủ Thuận Thiên.

Nghĩ đến chuyện vừa nhìn thấy tại phủ Thuận Thiên, trong lòng Trần Văn Việt cố nén tức giận: “Tổ mẫu, đã tra hỏi rõ, chỉ điểm chuyện này cho lão bản đó không ai khác chính là Lê Nguyệt Vinh.”

Ba chữ Lê Nguyệt Vinh, dường như là hấn cần rằng nghiêng lợi mà nói. Lê Nguyệt Vinh là người hầu của hấn, lại làm chuyện như vậy sau lưng hấn, làm sao mà hấn không tức giận được cơ chứ.

Căn bản hấn không dám ngẩng đầu nhìn Kỳ Thanh Y.

“Nguyệt Vinh?” Thái phu nhân nhú chân mày, hiển nhiên có chút giật mình.

Năm đó, bà không đành lòng nhìn huynh muội Lê thị chịu cảnh mẹ kế ức hiếp, mà bên cạnh Trần Văn Việt lại cần một người hầu cùng tuổi, cháu gái Trần Bảo Linh cũng thiếu một tiểu tỷ muội nên đã dẫn theo huynh muội bọn họ đến kinh thành.

Những năm gần đây, Bình Dương Hầu phủ đối đãi với huynh muội bọn họ không tệ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của bà liền trầm xuống: “Đồ ma ma, đi gọi hai huynh muội Lê Nguyệt Vinh và Lê Nguyệt Trùng đến đây.”

Bà quay lại nhìn Kỳ Thanh Y, giọng nói thỏ thẻ lại có mấy phần áy náy nói: “Con là đứa bé ngoan, hôm nay con sẽ không bị uất ức vô ích, ta nhất định trả lại công bằng cho con.”

Trần Văn Việt cũng tự trách nói: “Thanh Y, chuyện này là do huynh không quản lý tốt người bên cạnh, muội yên tâm, một lần giáo huấn như vậy là đủ, sẽ không bao giờ có lần sau nữa.”

Lúc xảy ra chuyện, Kỳ Thanh Y cũng không cảm thấy tủi thân, chỉ thầm nghĩ mình không giỏi bằng người nên bị người tính kế mà thôi.

Nhưng giờ phút này nghe những lời của Thái phu nhân và Trần Văn Việt nói, đột nhiên nàng cảm thấy hốc mắt ẽ ẩm

Thì ra không phải nàng không cảm thấy tủi thân mà là trong tiềm thức của nàng, tất cả mọi người đều không thích nàng nên sẽ không có ai quan tâm nàng cho nên nàng không có tư cách tủi thân.

Trần Văn Việt thấy đôi mắt muội muội đỏ hoe nhưng lại không nói lời nào, nhớ đến bộ dáng không coi ai ra gì của muội muội lúc trước, biết là muội muội vô cùng tủi thân, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong lòng hạ quyết tâm.

Không lâu sau, Lê Nguyệt Vinh và Lê Nguyệt Trùng đã đến.

“Cô tổ mẫu, Việt biểu ca.” Lê Nguyệt Vinh xấu hổ: “Ta là bị ma ám quỷ nhập, làm chuyện sai lầm, người nào làm người đó nhận, xin cô tổ mẫu trách phạt.”

“Ngươi đáng bị phạt.”

Sắc mặt Thái phu nhân nghiêm nghị, giọng nói lạnh tan giống như hàn băng trên trời: “Trần gia ta nuôi ngươi ăn uống thật tốt, không ngờ lại nuôi thành một con bạch nhãn lang, ngươi nói đi, rốt cuộc Trần gia có lỗi với ngươi chỗ nào, ngươi lại ác tâm phá hư thanh danh nữ hài của Trần gia ta?”

Thái phu nhân vừa nói lời này xong, Lê Nguyệt Vinh liền biến sắc.

Huynh muội bọn họ là người nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân, là Thái phu nhân nhận bọn họ đến Bình Dương Hầu phủ, những năm nay, bà luôn đối xử rất tốt với bọn họ.

Tốt đến nỗi làm cho hấn quên rằng bọn họ cũng chỉ là họ hàng xa của Thái phu nhân, tốt đến nỗi làm hấn quên rằng mình không phải là một thiếu gia đích thực, quên rằng huynh muội bọn họ cũng chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu.

“Thái phu nhân...” Hấn cũng không dám gọi cô tổ mẫu nữa, giọng nói bi thương hỏi hận: “Là ta phụ sự thương yêu của người, làm ra chuyện mất trí như vậy, thật phụ công bồi dưỡng của người, cũng thật xin lỗi Thanh Y biểu muội.”

Đột nhiên Lê Nguyệt Vinh vén áo, quỳ xuống, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Có lỗi thì nên bị phạt, Thanh Vinh không còn gì để nói.”

“Không đúng, cô tổ mẫu...” Lê Nguyệt Trùng đã quỳ gối bên chân Thái phu nhân, áy náy nức nở nói: “Là lỗi của con, bởi vì Thanh Y đã đoạt đi bình hoa son trà con cấm, sự phụ trách phạt con... Trong lòng con cảm thấy uất ức cho nên kể khổ, oán trách với đại ca. Đại ca yêu thương con, nhất thời

xúc động nên làm ra chuyện sai lầm thế này”

“Thanh Y muội muội.” Đột nhiên Lê Nguyệt Trùng ngẩng đầu, khóc lóc cầu xin Kỳ Thanh Y: “Muội tha thứ cho đại ca của tỷ được không? Huynh ấy thật sự không cố ý...”

Kỳ Thanh Y nghe nàng ta nói như vậy, thầm cười lạnh. Nếu là nàng trước đây, nhất định sẽ nhào tới xé miệng Lê Nguyệt Trùng, nhưng lúc này nàng nhìn bộ dạng thương xót của Lê Nguyệt Trùng, lời nói đến miệng lại nuốt xuống. Lúc này người nào gây sự sẽ không có phong độ, người biết giả bộ, bộ ta không biết sao?

Đột nhiên nàng đưa khăn che kín khuôn mặt, đôi vai run run cũng không nói thêm gì nữa.

Lê Nguyệt Trùng có vẻ gấp gáp: “Thanh Y muội muội, nếu không phải là muội đoạt lấy bình hoa sơn trà của tỷ...”

“Nguyệt Trùng, cầm miệng.” Đột nhiên Lê Nguyệt Vinh quát lớn: “Sai lầm chính là sai lầm, nên gánh chịu hậu quả, muội không được kiếm cớ vì sai lầm của chính mình.”

Lê Nguyệt Trùng nghẹn ngào lắc đầu, mặc cho nước mắt chảy đầy mặt: “Là muội không đúng, không nên nói lung tung trước mặt đại ca. Đại ca cũng là bất bình thay muội, mới có thể làm những chuyện như vậy. Cô tổ mẫu, người muốn trách phạt thì trách phạt con đi, không nên trách đại ca của con.”

Thái phu nhân nhìn hai huynh muội họ tình thâm nhưng vẫn giữ yên lặng.

Đôi mắt sắc bén của bà nhìn huynh muội Lê thị, một lát sau, quay đầu hỏi trưởng tôn Trần Văn Việt: “Nguyệt Vinh là người hầu của con, con xem nên xử trí thế nào?”

Ý tứ làm muốn giao chuyện này cho Trần Văn Việt rồi.

Trong lòng huynh muội Lê thị buồn lòng, rối rít nhìn về phía Trần Văn Việt.

Trần Văn Việt và Lê Nguyệt Vinh ăn chung ngủ chung, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình cảm so với huynh đệ ruột thịt cũng không kém là bao.

Năm ngoái Trần Văn Việt vào Kim Ngô Vệ, làm huân vệ ngự tiền tứ phẩm, vẫn luôn nhớ đến tiền đồ của Lê Nguyệt Vinh, đã hẹn hán mùa thu năm nay sẽ giúp hán một tay, để hán lấy được thành tích tốt. Nếu như không vào được Kim Ngô Vệ cũng có thể vào ngũ quân doanh hoặc ba ngàn doanh cũng vô cùng tốt.

Chuyện này cũng nhận được sự ngầm cho phép của Bình Dương Hầu Trần Ung.

Trần gia ít đàn ông, hán lại là cánh tay đắc lực của Trần Văn Việt, Lê Nguyệt Vinh cảm thấy tất nhiên Trần Văn Việt sẽ nâng lên cao rồi nhẹ nhàng buông xuống (nghĩa là xử lý nhẹ nhàng).

Sắc mặt Trần Văn Việt đóng băng nói: “Xét cho cùng chuyện này liên quan đến việc oán hận khi bình xét cấm hoa.”

Lê Nguyệt Trùng nghe vậy, trong lòng vui vẻ, quả nhiên là định đẩy chuyện này lên người Kỳ Thanh Y, sau đó nhẹ nhàng bỏ qua.

“Thanh Y, ta hỏi muội, muội có đoạt bình hoa của Nguyệt Trùng không?”

Kỳ Thanh Y khẽ lắc đầu: “Không có, Việt biểu ca, bình hoa sơn trà kia là do muội tự cầm.”

“Được.” Trần Văn Việt cười: “Chỉ cần muội không làm chuyện sai lầm, huynh nhất định không để muội chịu uất ức.”

“Nguyệt Trùng, tại sao muội lại vu oan cho Thanh Y?” Giọng nói Trần Văn Việt lạnh nhạt lại lộ ra mấy phần không thể nghi ngờ: “Mau nói xin lỗi với Thanh Y.”

Lê Nguyệt Trùng bị đánh trờ tay không kịp, khóe mắt rung rung nhìn Trần Văn Việt: “Việt biểu ca...”

Lê Nguyệt Vinh không ngờ Trần Văn Việt vậy mà lại nói như thế, lúc này phản bác lại: “Văn Việt, sao ngươi lại tin lời nói một phía của Thanh Y, như vậy thật thiên vị, không công bằng với Nguyệt Trùng!”

“Sao?” Đột nhiên Trần Văn Việt cười lớn: “Nguyệt Trùng trước mặt ngươi khóc lóc kể lể, ngươi không phân biệt trắng đen đã hãm hại Thanh Y, các người gọi chuyện này là huynh muội tình thâm. Ta nghe lời Thanh Y nói, cho nàng chỗ dựa, lại bị kêu là thiên vị. Nguyệt Vinh, ngươi bao che muội muội của ngươi, chẳng lẽ không cho ta che chở muội muội của mình?”

“Ta không có ý đó.” Lê Nguyệt Vinh khẽ mím môi: “Thanh Y cướp lọ hoa Nguyệt Trùng cầm là chuyện mọi người đều biết.”

“Người nào nhìn thấy? Có chứng cứ không? Ngươi nói mọi người là ai?” Đột nhiên Trần Văn Việt cao giọng, tức giận nói: “Muội muội của ta huệ chất lan tâm, vô cùng thông minh, có thể phân biệt lan nhận biết lan, có thể đào ra danh phẩm Xuân Lan từ trong sơn cốc, có thể được Phụng Thượng phu nhân tán thưởng, một chậu hoa nho nhỏ làm sao có thể làm khó nàng?”

“Cũng vì các ngươi không tận mắt nhìn thấy cho nên nghi ngờ nàng cướp hoa của Nguyệt Trùng, quả thật là tức cười!”

“Lúc đầu hai huynh muội các người liên hợp vu oan hãm hại nàng trộm hoa, hãm hại nàng thêm một tội danh nữa thì cũng đâu coi là gì?”

“Nếu không phải người Triệu gia tới, hôm nay Thanh Y sẽ phải chịu phạt, mang tội danh kẻ cắp suốt cuộc đời. Các người thật độc ác!”

Giọng nói Trần Văn Việt to rõ, Thái phu nhân nghe cũng âm thầm gật đầu.

Huynh muội Lê thị là người nhà mẹ đẻ của bà cũng tốt, nhưng bà xem trọng nhất chính là danh tiếng của Hầu phủ.

Trưởng tôn bảo vệ người trong nhà, không vì đối phương là người hầu của nó mà dây dưa dài dòng, điểm này rất đáng quý.

Lê Nguyệt Vinh cảm nhận được lửa giận của Trần Văn Việt, trong lòng lo sợ, giọng nói có chút chột dạ: “Văn Việt, ta sai rồi, ta cũng chỉ muốn dạy Thanh Y biểu muội một bài học mà thôi, những lời người nói sau đó, tuyệt đối là không có.”

“Muội muội của ta, cần người giáo huấn sao?” Trần Văn Việt cười lạnh: “Chúng ta là thân thích, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, người ở tạm nhà chúng ta cũng quá lâu rồi. Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, chúng ta cũng không dám làm trễ nải người nữa. Nguyệt Vinh, đây cũng là lúc người nên ra ngoài phấn đấu vì tiền đồ của mình rồi.”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Lê Nguyệt Vinh trắng bệch, Lê Nguyệt Trùng xụi lơ trên mặt đất.

Đây là có ý muốn đuổi huynh muội bọn họ đi rồi.

Vốn là mấy tháng nữa, Trần Văn Việt sẽ dẫn theo Lê Nguyệt Vinh tham gia cuộc thi sản bản của hoàng thất rồi tiến cử hần.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không còn nữa.

Xong rồi, xong rồi.

Trong đầu Lê Nguyệt Vinh chỉ còn một suy nghĩ duy nhất.

Cuộc sống cảm y ngọc thực không còn, tiền đồ như gấm cũng biến mất.

Lê Nguyệt Trùng đã khóc đến không thở nổi, chỉ ôm chân của Thái phu nhân khóc lóc cầu xin: “Cô tổ mẫu, con sai rồi, Nguyệt Trùng biết sai rồi, con thật không nên nói sự tình trong nhà cho đại ca biết, con cũng thật sự không có suy nghĩ muốn hại Thanh Y, con thật sự không có...”

Nàng không thể đi, nàng còn chưa gả cho Cẩm biểu ca, nàng không cam tâm, nàng tuyệt đối không cam tâm.

Nước mắt Kỳ Thanh Y cũng rơi đầy mặt, thì ra đây chính là cảm giác được mọi người thương yêu.

Trần Văn Việt sờ đầu của nàng, cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng: “Nha đầu ngọc, có huynh ở đây rồi, sau này bất cứ ai cũng không khi dễ muội được.”

Việt biểu ca không biết, đây chính là nước mắt vui mừng.

Đời trước, Lê Nguyệt Trùng có thể gây sóng gió trong Bình Dương Hầu phủ, một mặt ý vào sự thương yêu của Thái phu nhân, mặt khác ý vào việc nàng có một người ca ca tốt.

Đầu tiên dưới sự giúp đỡ của Bình Dương hầu phủ Lê Nguyệt Vinh vào ngũ quân doanh, sau lại ra chiến trường với Việt biểu ca, Việt biểu ca chết trận sa trường, Lê Nguyệt Vinh lại vinh quang trở về, tuổi còn trẻ đã là quan Đô Đốc tứ phẩm chỉ huy toàn bộ ngũ quân doanh, tiền đồ vô lượng.

Chuyện hôm nay, Lê Nguyệt Trùng bị xử trí thế nào không quan trọng, quan trọng là Lê Nguyệt Vinh.

Đánh rần đánh dập đầu, giống như đầu nàng chính là đệ đệ Thanh Thái, Lê Nguyệt Vinh chính là mệnh của Lê Nguyệt Trùng, tiền đồ của Lê Nguyệt Vinh bị phá hỏng, Lê Nguyệt Trùng cũng không có kết quả tốt.

Đối với Lê Nguyệt Trùng mà nói, bởi vì nàng ta hủy đi tiền đồ của ca ca, sự hối hận và áy náy sẽ làm nàng ta cả đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thổ Lộ Tình Cảm

Huynh muội Lê thị đầu chịu cứ như vậy rời khỏi Hầu phủ, đương nhiên sẽ tóm lấy cơ hội cuối cùng cầu xin Thái phu nhân..

Thái phu nhân lại chậm chạp không mở miệng, chính là đang âm thầm suy xét ở trong lòng.

Kỷ Thanh Y cũng được, Lê Nguyệt Trùng cũng được, bà giữ tại bên người, nói cho cùng vẫn là hy vọng các nàng về sau có tiền đồ, có thể mang đến điều có lợi cho phủ Bình Dương Hầu.

Bà nuông chiều các nàng, mời tiên sinh dạy các nàng nhận biết mặt chữ, cắm hoa, dạy lễ nghi, chỉ vì để các nàng có thể gả cho gia đình tốt, giữ cho phủ Bình Dương Hầu những mối thông gia tốt.

Nhưng Kỷ Thanh Y lại không giống Lê Nguyệt Trùng.

Kỷ Thanh Y là tỷ tỷ của Thanh Thái, mà Thanh Thái là huyết mạch duy nhất của tiểu nữ nhi Uyển Nương. Bà hi vọng Kỷ Thanh Y có thể gả cho nhà tốt, bảo vệ được Thanh Thái.

Cho nên, dù cho Kỷ Thanh Y có nhiều lần gây rắc rối, bà vẫn luôn bao dung tha thứ. Nhưng kỷ Thanh Y để cho bà quá thất vọng, bà cảm thấy Kỷ Thanh Y chỉ biết mang đến phiền toái cho Thanh Thái mà không có năng lực bảo vệ cho Thanh Thái.

Không nghĩ tới Kỷ Thanh Y từ biệt viện trở về lại tiến bộ không ít.

Vài lần giao tranh đã để cho bà thấy rõ, Kỷ Thanh Y không hề chỉ có một mặt kích động lỗ mãng mà Lê Nguyệt Trùng cũng không phải ngoan thuận dịu hiền như vậy.

Có thể thấy được mọi người đều từ trong nghịch cảnh lớn lên.

Huynh muội Lê thị vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, liên tiếp làm ra những chuyện gây tổn hại đến thanh danh của Trần gia, quả thực là có ý đồ xấu.

Lê Nguyệt Vinh thật sự không thể lưu lại, nhưng Lê Nguyệt Trùng vẫn có thể lưu lại làm đá mài dao, có nàng ở đây, Kỷ Thanh Y sẽ trưởng thành nhanh hơn.

Thái phu nhân quyết định chủ ý, liền nói: "Văn Việt, sự tình này là do Nguyệt Vinh tự biên tự diễn, Nguyệt Trùng kỳ thật không biết chuyện."

Bà vuốt ve mái tóc Nguyệt Trùng, thở dài một tiếng: "Nguyệt Vinh rời khỏi phủ Bình Dương Hầu, Nguyệt Trùng giam cầm một tháng."

Trần Văn Việt không có trả lời, mà hỏi Kỷ Thanh Y: "Muội cảm thấy được không?"

Kỷ Thanh Y hiểu, Lê Nguyệt Trùng là người Thái phu nhân tận mắt nhìn lớn lên, đừng nói là người, cho dù là con chó con mèo dưỡng mấy năm cũng phải có tình cảm.

Biết thời biết thế đuổi Lê Nguyệt Vinh, lưu lại Lê Nguyệt Trùng không chỉ đạt được mục đích của mình mà còn lưu lại cho Thái phu nhân một ấn tượng tốt, nàng có sao lại không làm?

Kỷ Thanh Y cung kính nói: "Muội nghe ngoại tổ mẫu."

Nếu huynh muội Lê thị thật sự thông minh, nên bỏ Lê Nguyệt Trùng, bảo vệ tiền đồ cho Lê Nguyệt Vinh. Chi tiếc, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Thái phu nhân liền cho Kỷ Thanh Y một ánh mắt tán thưởng.

Thái phu nhân đẩy Lê Nguyệt Trùng ra: "Đồ ma ma, đưa Trùng cô nương về viện giam lại."

Lê Nguyệt Vinh lại quý nói: "Tạ Thái phu nhân, Nguyệt Vinh dập đầu với ngài, lão nhân gia nhất định phải bảo trọng thân thể, Nguyệt Vinh phải đi rồi."

Lê Nguyệt Vinh đi rồi, Thái phu nhân trầm mặc ngồi một lúc, sau đó dùng giọng nói nhu hòa hơn rất nhiều nói với Kỷ Thanh Y: "Qua năm mới con lại cao hơn rất nhiều, xiêm y trên người cũng đã có chút chật. Ngày mai kêu thợ may vào phủ, làm cho con cùng Bảo Linh mấy bộ mới. Nha hoàn bên cạnh con cũng nên thêm một người, mấy ngày nữa liền kêu môi giới bán người vào phủ, tự con chọn lấy."

Kỷ Thanh Y biết, đây là bồi thưởng cho nàng.

Ngày hôm sau lúc thợ may vào phủ, Trần Bảo Linh nói: "Vận số của muội cũng thật tốt, nếu không phải người bên Triệu gia đúng lúc xuất hiện, muội khẳng định lại đã bị đưa đến biệt viện đi, lần này muội quá may mắn."

Vốn nàng tính toán cầu tình thay Kỷ Thanh Y, nếu cầu tình không được vừa có thể cùng Kỷ Thanh Y đi đến biệt viện chơi lại vừa có thể tránh Cố nương tử, quả thực nhất cử lưỡng tiện.

Không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, phá tan kế hoạch của nàng, thật đáng giận.

Nàng làm bộ tiếc hận sao kỳ Thanh Y không gặp xui xẻo, khiến Kỳ Thanh Y không khỏi trợn trừng mắt nhìn nàng: "Người chính nghĩa sẽ được giúp đỡ, kẻ thất đức sẽ bị trừng phạt, ta vốn trong sạch, tự nhiên sẽ có ông trời ủng hộ, cái này gọi là người tốt sẽ được cả đời bình an."

Trần Bảo Linh nghe xong, lại nghiêm túc suy nghĩ một hồi: "Không nghĩ tới muội còn biết nói ra những đạo lý thế đó, chuyện này cũng là ông trời giúp sức sao? Từ trước tới nay muội chỉ biết chanh chua chửi đồng, chống nạnh trợn trừng mắt mắng chửi người khác, mấy ngày nay thay đổi cũng thực lớn, vậy mà còn có thể xuất khẩu thành thơ đấy."

"Tới địa ngục đi!" Kỳ Thanh Y tức giận đẩy nàng một cái: "Tỷ mới là đồ chanh chua chửi đồng."

Trần Bảo Linh liền đuổi theo nàng đùa giỡn, hai tỷ muội náo loạn một hồi lâu, mới cười nằm trên giường Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y một đầu tóc đen mượt như thác nước trải xuống giường, khuôn mặt tuyết trắng, hàng mi cong dài, đôi mắt to gọn sóng nước, bởi vì cười nhiều mà có chút thờ ơ, khiến cho Trần Bảo Linh xem đến ngốc luôn.

"Đồ ngốc, tỷ nhìn cái gì?"

Kỳ Thanh Y lấy ngón tay tại lắc lắc trước mặt nàng.

Trần Bảo Linh mặt đỏ đến mang tai, lẩm bẩm nói: "Kỳ Thanh Y, ta nhớ rõ bộ dáng của muội rất đáng ghét, từ lúc nào mà muội lại trở nên đẹp như vậy? Bộ dáng vừa rồi của muội mà để nam tử nhìn thấy nhất định sẽ bị mê hoặc."

Nói gì vậy!

Kỳ Thanh Y nhớ tới chuyện lúc trước, thân thể bỗng cứng đờ, nàng đang định trả lời lại một cách mỉa mai, lại thấy Trần Bảo Linh đã xoay người xuống giường, cầm cái gương của nàng lắc không ngừng: "Làn da của muội trắng hơn ta, môi hồng hơn môi ta, ánh mắt muội cũng lấp lánh hơn ta. Rõ ràng muội nhỏ hơn ta mấy tháng, thế mà vừa rồi lúc đo chiều cao, muội lại còn cao hơn ta."

Nàng nổi giận vứt gương sang một bên, rầu rĩ không vui.

Thật trẻ con.

Kỳ Thanh Y nói: "Mắt tỷ lớn hơn mắt ta, mũi cao thẳng hơn mũi ta, đôi môi đẹp hơn môi ta, tính cách hoạt bát hơn ta, rõ ràng là một cô nương khiến người ta vô cùng yêu thích."

"Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?" Trần Bảo Linh mượn gương soi, dựa theo Kỳ Thanh Y nói, nghiêm túc chăm chỉ ngắm mình, càng xem càng vui vẻ: "Là thật, là thật, tuy ta không xinh bằng muội nhưng cũng không đến nỗi tồi."

Nàng đột nhiên đỏ mặt, kéo tay Kỳ Thanh Y hỏi: "Kỳ Thanh Y, muội nói, Sấm biểu ca vì sao lại không thích ta? Hắn sẽ thích nữ hài tử như thế nào?"

Trái tim Kỳ Thanh Y khẽ loạn nhịp, nhớ lại ánh mắt Từ Lệnh Sâm nhìn chính mình khi đó, nhớ lại món đồ chơi làm bằng đường kia, đột nhiên có phần không dám nhìn thẳng Trần Bảo Linh.

"Ta cũng không biết."

"Ta thật quá khờ rồ!" Trần Bảo Linh tự đập một cái vào trán mình, buồn bã nói: "Ta còn chưa thấy qua Diêu đại tiểu thư, muội làm sao có thể gặp qua? Số nàng ta đúng thật tốt, là thanh mai lớn lên bên cạnh Sấm biểu ca, trong mắt trong lòng Sấm biểu ca đều là nàng ta, người thì ở kinh thành nhưng lại luôn lo lắng cho Diêu đại tiểu thư, luôn phái người trở về núi Tây tạng dò cho Diêu đại tiểu thư, hai người ở hai nơi tương tư, Hồng Nhạn lui tới, thật làm cho người ta hâm mộ..."

Kỳ Thanh Y nghe thấy trong lòng liền nổi lên một cỗ chua xót.

Đời trước nàng vụng về không chịu nổi, vậy mà sẽ tin lời hắn nói, tin hắn là đệ tử quan gia bình thường, tin mỗi một câu hắn nói.

Hắn nói hắn mười ngày sau sẽ xuất chinh, có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, trước khi đi sẽ đến thăm nàng, hắn nói xuất chinh về sẽ đến phủ Bình Dương Hầu cầu hôn.

Nàng cực kỳ vui mừng, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng, sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hầu phủ phái người đón nàng trở lại kinh thành, nàng không chút do dự đồng ý, chỉ chờ hắn quay về tới cửa cầu hôn.

Ngày hôm sau, nàng theo Lê Nguyệt Trừng đi xem cắm hoa, nghe thấy mấy tiểu cô nương xung quanh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói Diêu đại tiểu thư thật tốt số, vậy mà được Thế tử Ninh vương ưu ái, che chở, trước khi xuất chinh còn không quên đến xem nàng ấy thi đấu.

Nàng theo ánh mắt mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy trên chủ tọa là một thiếu nữ xinh đẹp, đó chính là Diêu đại tiểu thư Diêu Tiên Huệ, bên cạnh nàng ấy là một nam tử ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, quần áo cẩm y, giống như hạc trong bầy gà, cười nói với Diêu Tiên Huệ, hai người nam thanh nữ tú ngồi với nhau càng thêm xuất chúng nổi bật...

Nàng không nhớ rõ chính mình trở lại Trần gia như thế nào, chỉ biết bản thân sau khi trở về liền bệnh một thời gian.

Hắn thích Điều đại tiểu thư, lại còn tới trêu chọc nàng, là vì nàng ngu xuẩn, nàng ngu dốt, nàng dễ bị bắt nạt sao?

Kiếp trước là như vậy, kiếp này lại như thế này, nàng rốt cuộc đắc tội với hắn ở đâu, sao hắn lại cứ muốn hành hạ nàng như thế?

Kỷ Thanh Y che lỗ tai, thanh âm có chút cao: "Đừng nói nữa, tỷ đừng nói nữa!"

Trần Bảo Linh ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc mặt Kỷ Thanh Y tái nhợt, khóe mắt rung rung.

Nàng kinh ngạc giống như gặp quỷ nhìn nàng: "Kỷ Thanh Y... Muội, muội sẽ không phải là..."

"Không có, không có." Kỷ Thanh Y đầu lắc như đã tãi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta không có yêu mến hắn, ta làm sao có thể thích tên hỗn đản đó!"

Trần Bảo Linh há miệng thở dốc, cuối cùng dừng sức ôm lấy nàng, nước nở nói: "Tên ngốc nhà muội, ta còn không nhìn ra sao? Sao muội còn hăm sâu vào thứ tình cảm này hơn ta thế!"

Tỷ muội hai người khóc ròng một hồi, mặt đều đã nhòe, Trần Bảo Linh đột nhiên nín khóc mỉm cười: "Muội thật ngốc, đừng vì người không liên quan mà khổ sở."

"Chẳng lẽ tỷ không ngốc?" Kỷ Thanh Y chán nản: "Rõ ràng là tỷ tự lấy gương soi trước sau đó ngồi tự trách bản thân mình."

"Được lắm!" Trần Bảo Linh tức giận đi cù Kỷ Thanh Y: "Ta có tâm an ủi muội, vậy mà muội lại trả đũa ta."

Hai người náo loạn một hồi, lại cùng nhau nằm song song trên giường, tâm tình hoàn toàn không giống với vừa rồi.

Trần Bảo Linh nói: "Kỷ thật thích một người cũng không có gì đáng ngại, kinh thành này người thích Từ Lệnh Sâm cũng không ít, thêm chúng ta vào cũng không nhiều hơn, ít đi chúng ta cũng không tính là thiếu."

Kỷ Thanh Y nghe vậy cũng không nói gì, nàng nhớ lại đời trước Trần Bảo Linh vì buồn bực mà chết, nhẹ giọng hỏi: "Bảo Linh, nếu... Ta nói nếu tỷ không thể gả cho Từ Lệnh Sâm, tỷ sẽ đau lòng khổ sở sao?"

Trần Bảo Linh trầm mặc một hồi mới nói: "Ta nghĩ hắn sẽ vậy đi, có điều ta đã hạ quyết tâm sẽ quên Sâm biểu ca, muội có dám đấu với ta không, xem ai sẽ quên hắn trước?"

"Này có cái gì mà không dám!" Kỷ Thanh Y lúc này trông vô cùng mạnh mẽ: "Dù sao ta cũng không thích hắn nhiều lắm."

"Người thua sẽ phải bụng trà rót nước cho người thắng, còn có đấm lưng nữa."

"Được." Kỷ Thanh Y nói: "Tay nghề của Trần đại tiểu thư chúng ta rất tuyệt nha."

"Kỷ đại tiểu thư không cần khách khí." Trần Bảo Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta khuyên muội vẫn nên chuẩn bị chịu thua đi."

Bên kia Từ Lệnh Sâm, Trịnh thị vệ cũng đặt một tờ giấy xuống trước mặt Từ Lệnh Sâm: "Thế tử, bên kia gọi thư tới."

Từ Lệnh Sâm nhận tờ giấy, nhanh chóng xem một lần, tỉ mỉ xem một lần từ đầu đến cuối sau đó nhíu mày: "Tin truyền đến không khỏi quá chậm, sự tình đều đã qua hai ngày mới có người truyền thư qua đây, hiện tại nàng tất nhiên đã phải chịu uất ức lớn rồi."

Trịnh thị vệ vàng giải thích: "Dù sao cũng không phải người hầu hạ bên cạnh Kỷ tiểu thư, Lần này Trần gia lại nhanh chóng che đậy mọi việc lại như thế."

"Vậy thì sắp xếp người ở bên cạnh nàng đi." Từ Lệnh Sâm nhíu mày nói: "Về sau ta muốn là người đầu tiên biết tin tức của nàng, hơn nữa, Cố nương tử này, nghĩ cách cho bà ta rời khỏi Trần gia đi."

Lời cuối cùng còn kèm theo vài phần tức giận.

Trịnh biết hắn đây là đang tức giận, liền chấp tay đồng ý: "Vâng, thuộc hạ sẽ sắp xếp chuyện này."

Ba ngày sau đó, môi giới bán người vào phủ Bình Dương Hầu.

Bên người Kỷ Thanh Y liền nhiều hơn một nha hoàn tên Tuệ Tâm, dung mạo nàng thường thường, khí lực lại rất lớn, có chút công phu quyền cước, Kỷ Thanh Y cảm thấy bên cạnh mình rất thiếu người như vậy.

Tuệ Tâm sau khi đến bên người Kỷ Thanh Y, mỗi ngày Từ Lệnh Sâm đều có thể nhận được tin tức về nàng.

Nhìn thư mỗi ngày truyền đến, hắn cảm giác kiên định hơn rất nhiều.

Ngày lại qua ngày đã hơn nửa tháng.

Buổi tối hôm nay, Từ Lệnh Sâm để cho Trịnh mài mực, tự tay hắn cầm một tờ giấy nhỏ cỡ bàn tay, tay cầm cây bút Lang Hào tinh tế, nghiêm túc viết viết gì đó.

Trên tờ giấy nho nhỏ, lưu loát viết mấy chục vấn đề, cái gì mà màu sắc quần áo mỗi ngày, gặp người nào, tâm tình như thế nào, ăn thứ gì, liệt kê từng cái một.

Viết xong liền đưa cho Trịnh, nói: "Truyền cho Tuệ Tâm, bảo nàng ta dựa theo những vấn đề này mỗi ngày viết lại cho ta."

Trịnh không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

"Như thế nào?" Long mầy Từ Lệnh Sâm nhúu lại: "Có chuyện cứ việc nói thẳng."

Trịnh liền nói: "Thế tử, nội dung này quá tường tận, Tuệ Tâm phải nhớ nhiều như vậy còn phải viết ra nữa, số lượng từ nhiều lắm. Mà cuộn giấy quá lớn, bỏ câu chỉ sợ chịu không nổi."

"Huynh nói không sai, là ta sơ sót." Từ Lệnh Sâm chống tay lên ghế, thật sự suy nghĩ một lát: "Nếu một con chim bồ câu không mang theo nổi, vậy thì chia làm hai cái, hai cái vẫn không nổi, liền chia làm ba cái."

Trịnh không khỏi giật giật khóe miệng.

Từ lúc thế tử nhà mình nhìn thấy Kỳ tiểu thư phủ Bình Dương Hầu liền như thay đổi thành một người khác.

Từ Lệnh Sâm nói tiếp: "Tiên Huệ mỗi lần viết thư tới, đều là một xấp giấy thật dày."

Cơ thể Trịnh thị vệ không khỏi cứng đờ: "Thế tử, ta không xứng với..."

Sắc mặt Từ Lệnh Sâm liền lạnh đi: "Vậy huynh tự mình nói với Tiên Huệ, hoặc tháng sau huynh cũng không cần trở về núi Tây nữa?"

"Thế tử." Trịnh càng cúi thấp đầu hơn: "Ta không thể mang lại hạnh phúc cho Tiên Huệ."

"Vậy hiện tại huynh có ý gì? Tháng nào cũng chạy tới thăm nàng nhưng lại không cho nàng một câu trả lời chắc chắn?"

Từ Lệnh Sâm nói: "Không cần tự coi nhẹ mình, chúng ta lớn lên cùng nhau, Tiên Huệ không hề để ý những thứ này, ta cũng sẽ không để huynh cả đời làm thị vệ. Về sau... Huynh theo ta ra chiến trường, trên người mang công trạng, còn sợ không xứng với muội ấy sao? Trừ khi huynh rất sợ chết, không dám ra trận giết địch."

Trịnh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Từ Lệnh Sâm: "Thế tử, tất cả ta đều nghe theo người."

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới hài lòng nở nụ cười.

Đời trước hắn muốn cưới Kỳ Thanh Y mà không thể, Tiên Huệ muốn gả cho Trịnh nhưng cũng không thể, hai người liền tính ra trận giết địch lập công rồi trở về trù tính.

Không nghĩ tới hắn chết, Trịnh cũng chết.

Đời này, hắn có một ước muốn là sẽ đền bù cho nàng, Trịnh cũng có thể cùng Tiên Huệ lưỡng tình tương duyệt như đôi chim liền cánh.

"Phạch phạch" một con bồ câu trắng đậu xuống bàn của Từ Lệnh Sâm, hắn gỡ tờ giấy xuống, trong chốc lát đôi mắt liền tỏa sáng: "Trịnh, chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đi chùa Đạm Chá dâng hương."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Miếu Tự

Phụ thân Cố Nương Tử bị té gãy chân, mặc dù không phải là vấn đề lớn nhưng cần nằm trên giường tĩnh dưỡng ba tháng, gia cảnh Cố Nương Tử bần hàn, không mời nổi người giúp việc, không thể không trở về phụng dưỡng.

Trước ngày đi, tất cả các phòng đều tới

Thái phu nhân tặng năm mươi lượng, Trần Bảo Linh tặng hai mươi lượng, trong tay Kỳ Thanh Y không có tiền cũng cố gắng tặng mười hai lượng. Mà Lê Nguyệt Trừng, người đệ tử mà bà thương yêu nhất đã không tự mình đến đưa tiễn thì thôi cũng không có một lời từ biệt.

Cố Nương Tử móc tìm móc phổi với Lê Nguyệt Trùng, kết quả Lê Nguyệt Trùng đưa bà lên họng sung. Nàng ta trên miệng cung kính gọi bà là sư phụ, không chừng trong lòng lại cười bà ngu xuẩn.

Cố Nương Tử chỉ hận mắt mình bị mù, đứng dậy đi đến viên của Kỳ Thanh Y.

Dọc hành lang có mấy chậu lan đang lúc nở rộ, khi đến gần thoang thoang mùi thơm dễ chịu.

Trong sân có bày một bàn dài, trên bàn để một bầu rượu sứ màu xám tro, trong bầu cắm một cành hạnh có hình chữ “A”, trên cành hạnh chỉ có rất nhiều nụ hoa, ở chỗ giao nhau nở ra một đóa hạnh màu hồng phấn.

Tác phẩm này có nét tương đồng với bình hoa sơn trà lúc trước, đều là đơn giản mà thoải mái, có thể thấy được hai bình hoa này do cùng một người cắm, có phong cách rất đặc biệt.

Cố Nương Tử không khỏi sửng sốt, Kỳ Thanh Y đều cắm hoa theo phong cách của chính mình, một ngày nào đó chắc chắn sẽ tự tạo thành một phái.

Những năm gần đây bà cắm hoa cũng đúc kết được không ít kinh nghiệm tâm đắc, đã biên soạn thành sách, vốn có ý định đưa cho Kỳ Thanh Y, bây giờ nghĩ lại cũng chỉ là uống công vô ích.

Ở phương diện cắm hoa, thành tựu của Kỳ Thanh Y so với bà còn cao hơn.

Cố Nương Tử không nói một câu xoay người rồi đi.

Kỳ Thanh Y đang luyện chữ trong nội thất, nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền hỏi Thái Tâm: “Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì.” Thái Tâm cười khoát tay: “Cố Nương Tử tới, đứng trước cửa một lúc liền rồi đi.”

Kỳ Thanh Y cười mắng: “Ngươi thật ranh mãnh, ngươi đặt bình hoa ở chỗ nổi bật như vậy, Cố Nương Tử nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ là ta cố ý.”

Thái Tâm rót cho nàng một ly trà: “Chính là cố ý đánh vào mặt bà ta, tưởng mình là sư phụ thì ngon rồi sao? Không phân biệt tốt xấu vu oan cho người khác, sư phụ như vậy chúng ta cũng không hiếm lạ.”

“Khuyên ngươi nên có lòng khoan dung một chút, dù sao bà cũng sắp rồi đi.” Kỳ Thanh Y buông lỏng cây bút trong tay nói: “Viết nhanh viết chậm cuối cùng cũng đã sao chép xong, ngày mai dâng lên Phật tổ, cầu mong Phật tổ phù hộ chúng ta sớm gặp được đại phu giỏi, chân Thanh Thái có thể nhanh chóng hồi phục.”

Sáng hôm sau mọi người tập họp ở cửa sau.

Lúc Kỳ Thanh Y và Thanh Thái đến đã thấy Trần Bảo Linh và Lê Nguyệt Trùng ở đó.

Một tháng không thấy, Lê Nguyệt Trùng gầy đi rất nhiều, mặt tái nhợt, vai gầy gò nhưng lại thêm mấy phần xinh đẹp động lòng người.

Thấy Kỳ Thanh Y tới, ánh mắt mang theo ý lạnh của nàng ta giao với ánh mắt lơ đãng của Kỳ Thanh Y, một chốc lại dò đi.

Đối với nhau là chán ghét, không cần phải nói.

Xe ngựa đi thẳng đến thác nước trước sơn môn, sư phụ đón khách tươi cười đứng chờ tại cửa.

Mọi người và Kỳ Thanh Y lục đục xuống xe, chột nghe sau lưng truyền đến âm thanh xe ngựa.

Mọi người quay đầu lại, ánh mắt Kỳ Thanh Y chột lóe.

Ngựa trắng thần tuấn, sườn xe bằng gỗ lim, cửa sổ bằng lưu ly, trang sức bằng trân châu, cả kinh thành dám rêu rao khắp nơi như vậy ngoại trừ Từ Lệnh Sâm sẽ không còn ai khác.

Quả nhiên, khi xe ngựa dừng lại, Từ Lệnh Sâm từ từ bước ra.

Hắn mặc áo dài màu xanh hoa văn ám trúc, giữa eo đeo một khối mỹ ngọc, tóc mai như đao, chân mày như vẽ, nổi bật dung mạo anh tuấn làm cảnh đẹp xung quanh cũng ảm đạm, mờ nhạt.

Thái phu nhân không ngờ lại gặp Từ Lệnh Sâm ở chỗ này, vội dẫn theo tiểu bối trong nhà đến hành lễ.

Từ Lệnh Sâm khẽ vuốt cằm: “Thái phu nhân cũng không cần phải đa lễ, nếu đã gặp nhau không bằng cùng vào đi.”

Mặc dù ánh mắt vẫn lạnh nhạt trước sau như một nhưng thái độ so với mấy lần gặp mặt trước ôn hòa hơn rất nhiều, Thái phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh làm Từ Lệnh Sâm bỏ xa một đoạn.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm liếc qua mọi người rồi dừng lại trên người Kỳ Thanh Y.

Tìm Kỳ Thanh Y chợt đập tình thích, trên mặt cũng cảm thấy thật nóng, trước mắt mọi người, không ngờ hẳn thật lớn mật!

Đột nhiên Trần Bảo Linh thúc cùi chò vào người Kỳ Thanh Y, hai tay che mặt, kích động nói: “Người mau nhìn kia, Sâm biểu ca đang nhìn ta.”

Từ Lệnh Sâm lại nói: “Đề Kỳ tiểu công tử đi với ta đi, Trịnh Tắc, người đi sắp xếp đổi hai vị ma ma này đi.”

Kỳ Thanh Thái đi đứng không tiện, đi gần thì chống gậy, ra cửa có ma ma chuyên trách khiêng kiệu.

Trần Bảo Linh khó nén thất vọng, nhìn Kỳ Thanh Y cười ngượng ngùng.

“Ai.” Trần Bảo Linh u oán thở dài: “Ta thật sự hâm mộ Thanh Thái.”

Bộ dáng của nàng như oán phụ làm buồn bực trong lòng Kỳ Thanh Y vui đi không ít, không khỏi bật cười.

Trần Bảo Linh bám mạnh nàng một: “Chẳng lẽ người không hâm mộ?”

Kỳ Thanh Y mỉm môi không nói gì.

Nàng không yêu thích, nàng chỉ hi vọng sau này có thể cách xa Từ Lệnh Sâm chỉ là không ngờ Thanh Thái thế mà lại thích Từ Lệnh Sâm.

Có thể ở cũng thân tượng hiển nhiên là Kỳ Thanh Thái rất vui mừng, gương mặt nhỏ bé đỏ bừng: “Điện hạ, sách lần trước người tặng ta đều đã xem, có nhiều chỗ hiểu, nhiều chỗ không hiểu, chỉ là ta sẽ chú tâm học tập với sư phụ.”

“Thật sao?” Giọng nói Từ Lệnh Sâm trầm thấp, tán thưởng Thanh Thái: “Ý chí không phụ thuộc vào tuổi tác, đề nghị như vậy rất tốt, lúc ta bằng tuổi đệ chưa chắc đã bằng đệ đâu.”

“Có thật không?” Kỳ Thanh Thái vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Ngài không lừa gạt đệ chứ?”

Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy sùng bái, Từ Lệnh Sâm nhìn thấy nhất thời quên nói chuyện.

Thật ra hai tỷ đệ họ cũng không giống hệt nhau, tuy nhiên đều có một đôi mắt hạnh dài to trong, đặc biệt là lúc này, lúc Kỳ Thanh Thái nói chuyện, đôi mắt lấp lánh như ánh sao làm lòng hẳn không tự chủ được mà mềm mại.

Từ Lệnh Sâm nhẹ giọng: “Dĩ nhiên là không gạt người, ta chưa bao giờ gạt người.”

Đôi mắt Kỳ Thanh Y cong lại thành một vầng trăng khuyết, cười đến mức chỉ thấy răng mà không thấy mắt.

Từ Lệnh Sâm nhìn không được sờ đầu hẳn: “Thiên tư của đệ rất cao nhưng không được kiêu ngạo, ráng theo sư phụ học tập thật tốt.”

“Điện hạ, đệ hiểu.” Trên gương mặt nhỏ nhỏ của Kỳ Thanh Y là sự nghiêm túc: “Giờ đệ đã hiểu lớn chưa hẳn đã tốt, người làm chuyện lớn dựa vào sự kiên trì từng ngày từng ngày một chữ không phải là khôn vặt nhất thời.”

Từ Lệnh Sâm thừa nhận mình cố ý tiếp cận hẳn là có nguyên nhân, nhưng giờ phút này lại này sinh yêu mến đối với tên tiểu tử này.

“Thật biết nghe lời, phụ thân người trên trời nếu biết được cũng sẽ cảm thấy vui mừng.”

Hai người đi phía trước, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, cho đến lúc phải tách ra, Kỳ Thanh Thái còn có chút lưu luyến không nỡ xa rời, ánh mắt hẳn lấp lánh nhìn phương hướng Từ Lệnh Sâm rời đi, hỏi Kỳ Thanh Y: “Tỷ tỷ, tỷ nói về sau đệ trưởng thành có thể hoàn mỹ giống như thế tử điện hạ được không?”

Kỳ Thanh Y không biết từ lúc nào mà Từ Lệnh Sâm được coi là người hoàn mỹ rồi nhưng nàng sẽ không phá hủy ước mơ của đệ đệ mình: “Dĩ nhiên, đệ có thể lợi hại hơn hẳn.”

“Thế tử điện hạ cũng nói vậy.” Bộ dạng Thanh Thái tự tin giống kiểu thế tử nói đệ có thể làm được nhất định là đệ có thể làm.

Trần Bảo Linh lại chen đến trước mặt Thanh Thái hỏi: “Thanh Thái, đệ với Sâm biểu ca nói gì với nhau?”

Kỳ Thanh Thái mỉm cười, nụ cười có phần giao hoạt và kiêu ngạo: “Đây là bí mật của đệ với thế tử điện hạ, không thể nói cho người khác biết.”

Hắn ra vẻ nhặt được bảo bối nhưng không dễ dàng chia sẻ cho người khác, làm Trần Bảo Linh vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Thật lâu sau nàng mới thở dài: “Lúc nào thì ta mới có thể có bí mật với Sâm biểu ca chứ?”

Lại bị tẩu hỏa nhập ma đến mức độ này, vậy mà còn nói muốn quên Từ Lệnh Sâm, làm Kỳ Thanh Y nhìn thấy cũng chỉ biết lắc đầu.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Thái phu nhân dẫn theo mọi người đến bảo điện Đại Hùng nghe trụ trì giảng kinh.

Buổi trưa ăn cơm chay ở Đạm Thác tự rồi đi tịnh xá của mình nghỉ ngơi.

Kỷ Thanh Y được phân cùng một tịnh xá với Thanh Thái, chia thành hai gian trong ngoài.

Mặc dù là tỷ đệ ruột nhưng nam nữ khác biệt, Kỷ Thanh Y và hai nha hoàn ở phòng trong, Thanh Thái và bốn ma ma ở phòng ngoài.

Cuối mùa xuân sau buổi trưa ánh nắng mặt trời vừa đủ, trong tịnh xá im lặng khác thường, mọi người đi xe ngựa mệt nhọc, rất nhanh tiến vào phòng đẹp.

Kỷ Thanh Thái vốn dĩ không đi bộ nên không cảm thấy mệt mỏi, trong lòng suy nghĩ đến những lời Từ Lệnh Sâm nói với mình, hung phấn không ngủ được.

Từ trước đến giờ hắn đều rất hiểu chuyện, thấy mọi người ngủ say, cũng không gây ra tiếng động gì chỉ lặng lẽ ngồi trên giường.

Đột nhiên cánh cửa tịnh xá lay động lộ ra một khe hở, một cánh tay lông lá thò vào.

Trong nháy mắt Kỷ Thanh Thái mở to mắt.

Cửa bị đẩy ra, không phát ra một tiếng động nào, một tiểu hầu tử màu vàng chậm chậm đi vào đứng ở cạnh cửa.

Nó mặc váy màu đỏ, trên đầu cài một chuỗi tram hoa màu đỏ sậm, không phải Từ Mị Mị thì là ai?

Kỷ Thanh Thái thấy nó, trong lòng vô cùng vui vẻ, vội rón rén xuống giường, cầm đậu phộng trên bàn đến trêu chọc nó.

Hiển nhiên Từ Mị Mị còn nhớ rõ Thanh Thái, chạy đến bên cạnh hắn, lấy đậu phộng trong tay hắn, cọt cọt vào chân hắn.

Kỷ Thanh Thái vô cùng vui mừng, sờ cái đầu lông lá của nó một lúc rồi lại sờ cái tai nhỏ tròn trịa của nó.

Hắn đang muốn ôm Từ Mị Mị vào ngực chơi đùa, không ngờ Từ Mị Mị giật mình chạy tới cửa.

Kỷ Thanh Thái không khỏi khản trương, hắn với Từ Mị Mị còn chưa chơi đủ đâu, nó lại đi thì sao?

Từ Mị Mị giống như có thể biết được suy nghĩ của hắn, dừng ở cửa, quay đầu vẫy tay với hắn muốn dẫn hắn ra ngoài chơi.

Kỷ Thanh Thái do dự một lúc.

Hắn mới chín tuổi, rốt cuộc vẫn còn là trẻ con, bên cạnh không có bạn bè cùng lứa tuổi, đi đến đâu cũng có ma ma đi cùng. Từ Mị Mị rủ hắn ra ngoài chơi, đối với hắn là sự mới lạ hấp dẫn.

Lúc đến đây hắn có nghe Thái phu nhân nói, hôm nay đàm thác tư tịnh, có lẽ rất an toàn.

Khả tỷ tỷ cũng nói, không thể không nói mà tùy tiện đi ra ngoài.

Hắn nghĩ đến đây liền lấy giấy bút trên bàn, lấy chặn giấy đè lại, sau đó cầm gậy, lặng lẽ ra cửa.

Trước giờ, Kỷ Thanh Y ngủ trưa rất ngắn, có ai chọc cái gì vào cửa sổ làm nàng tỉnh giấc, thấy Tuệ Tâm, Thái Tâm vẫn đang ngủ nên nàng đứng dậy ra xem Thanh Thái.

Cửa phòng ngoài khép hờ, bốn ma ma đang tựa vào ghế ngủ say.

Trên giường Thanh Thái trống không, không thấy bóng dáng đệ ấy đâu cả.

Da đầu Kỷ Thanh Y tê dại, mồ hôi lạnh chảy xuống, lập tức sợ hãi hô to: “Thanh Thái, Thanh Thái ở đâu?”

Bốn ma ma và Tuệ Tâm... Đều tỉnh dậy, sắc mặt mọi người cũng sợ hãi, trắng bệch, đặc biệt là bốn ma ma trên mặt không còn chút máu, gấp muốn khóc: “Biểu tiểu thư, lúc chúng ta đi ngủ, biểu thiếu gia vẫn nằm trên giường...”

“Đừng nói gì nữa... Trước mắt việc đi tìm người quan trọng hơn.” Kỷ Thanh Y nhìn xung quanh khắp phòng, thấy dưới ly trà có một tờ giấy, lúc đọc xong mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đệ ấy đi ra ngoài chơi, lại không nói là đi đâu.” Kỷ Thanh Y nói: “Chúng ta chia nhau ra tìm, tìm được thì đưa người về, cố gắng không được kinh động đến Thái phu nhân.”

Mọi người đáp rồi vội vàng ra cửa.

Tĩnh Thanh Y ra khỏi cửa tịnh xá, thấy có vỏ đậu phộng rơi rải rác dưới đất, nhìn kỹ thì thấy vỏ đậu phộng không phải là dùm tay bóc mà là cắn, lúc này nàng đã đoán được nơi Thanh Thái đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ở Chung

Kỷ Thanh Y không tốn chút sức nào đã hỏi thăm được viện Từ Lệnh Sâm đang ở.

Mặc dù nàng đoán được rất có khả năng Thanh Thái đến viện Từ Lệnh Sâm nhưng chưa nhìn thấy đệ ấy trong lòng nàng vẫn hoảng sợ.

Trên đường nàng đi vội vàng, lúc cách viện Từ Lệnh Sâm một đoạn, nàng nghe thấy một tiếng cười vang như tiếng chuông ngân kèm theo giọng nói vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ của Thanh Thái “Có thật không”, “Thật lợi hại”, “Tiếc quá, đệ không được tận mắt chứng kiến”.

Sau đó là giọng nói du dương vô cùng kiên nhẫn trả lời lại “Là thật”, “Ta chưa bao giờ lừa gạt ai”, “Sau này có cơ hội, ta sẽ dẫn đệ đi xem một chút”.

Hai người một hỏi một đáp, nói chuyện thật vui vẻ.

Kỷ Thanh Y không đành lòng quấy rầy, vội bước chậm lại.

Nàng đến cửa, nhìn thấy bên trong tiểu viện cây cối và hoa cỏ sum suê, bóng mát khắp nơi, Từ Lệnh Sâm và Kỷ Thanh Thái đang ngồi bên cạnh cây đại thụ, thân cây to lớn cả hai người ôm không hết.

Không biết Từ Lệnh Sâm nói gì, Kỷ Thanh Thái rất vui mừng, cười thấy răng không thấy mắt. Từ Mị Mị đứng trên đùi Từ Lệnh Sâm, chăm chú gặm son trà.

Sự lo lắng trong lòng nàng biến mất nhưng đột nhiên lại có một cảm giác năm tháng yên bình tốt đẹp.

Từ Mị Mị thấy nàng đầu tiên, từ trên đùi Từ Lệnh Sâm nhảy xuống, chạy đến bên cạnh nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi.” Thanh Thái lập tức đứng lên, chống gậy, có chút thấp thỏm nói: “Đệ không nên chạy lung tung.”

Kỷ Thanh Y nhìn vậy mà cảm thấy đau lòng.

Thanh Thái lúc này với tiếng cười vui vẻ ban nãy tạo thành sự khác biệt quá rõ ràng. Vì không muốn làm phiền người bên cạnh, Thanh Thái rất ít khi yêu cầu cái gì, dù muốn đi chơi cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Không có gì.” Nàng vội tiến lên phía trước dịu dàng nói: “Trong miếu cũng không có người ngoài hơn nữa không phải đệ đã để lại giấy nhắn cho tỷ rồi hay sao? Sau này nếu đệ muốn ra ngoài chơi chỉ cần nói với tỷ là được rồi.”

Ánh mắt Thanh Thái sáng lên lại tươi cười nói: “Lần này là đệ không đúng, lần sau nhất định đệ sẽ nói với tỷ.”

Kỷ Thanh Y sờ đầu đệ đệ, sau đó hành lễ với Từ Lệnh Sâm: “Thanh Thái không hiểu chuyện, quấy rầy điện hạ rồi.”

“Thanh Thái khéo léo hiểu chuyện, ta rất thích đệ ấy.” Từ Lệnh Sâm chậm rãi nói xong câu này liền quay sang nói với Thanh Thái: “Hình như Mị Mị muốn đi đại tiện, đệ có thể dẫn nó đi tịnh phòng (nhà xí) được không?”

“Được, tỷ tỷ ở chỗ này chờ đệ nha... Một lúc nữa đệ sẽ trở lại.” Thanh Thái vui vẻ đáp ứng, hoạt bát hơn gấp trăm lần, dáng vẻ hết sức vinh dự.

Kỷ Thanh Y nổi giận, đến lúc này mới được bao lâu chứ, vậy mà đệ ấy đối với Từ Lệnh Sâm đã nói gì nghe đấy.

Tức giận thì tức giận nhưng khi nàng nhìn thấy dáng vẻ Thanh Thái chống gậy, cật lực đi bộ lại có chút đau lòng, đang muốn đuổi theo, cánh tay lại có cảm giác bị nắm chặt.

Vừa quay đầu lại đã thấy Từ Lệnh Sâm nắm chặt tay nàng, đôi mắt như mặc ngọc đang nhìn nàng chăm chú: “Đừng đi.”

Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt nóng rực, theo bản năng muốn thoát khỏi tay hắn.

Bàn tay của nàng rất nhỏ, bàn tay của hắn to lớn lại có lực, sức mạnh chênh lệch quá lớn, Kỷ Thanh Y rút ra mấy lần, Từ Lệnh Sâm vẫn không nhúc nhích, nàng chỉ có thể dùng sức mạnh hơn.

Từ Lệnh Sâm không ngờ nàng phản ứng mạnh mẽ như thế, sợ làm nàng đau vội vàng buông tay.

Kỷ Thanh Y không ngờ hắn lại đột nhiên buông tay, thân hình chột lung lay, mắt thấy sắp ngã Từ Lệnh Sâm lại đưa tay vịn vai của nàng, giữ cho nàng đứng vững. Hắn ôm vai nàng, cánh tay cường tráng lại mạnh mẽ, khoắc lên tay nàng lại càng nóng bỏng làm cho nàng cảm thấy rất nóng, trái tim cũng hoảng sợ.

Tên khốn này!

Nàng cuống quýt đẩy tay hắn ra, trợn mắt nhìn hắn: “Ngài muốn làm gì?”

Mặt của nàng hơi hồng, hai hàng lông mày xinh đẹp vì tức giận mà nâng lên, đôi mắt to đen trắng rõ ràng bình thường giống như chuông đồng đang tròng lớn, đôi môi mím chặt, thờ hờn hờn như một con hổ nhỏ đang tức giận, trông thật linh động, đáng yêu.

Từ Lệnh sâm hơi sững người rồi chột cười.

Hắn nhớ tới cảnh bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

Đó là vào một buổi trưa cuối mùa xuân đầu mùa hạ, cũng là ở phía sau Đàm Thác Tự, hắn đuổi theo Từ Mị Mị đến phía sau Đàm Thác Tự bên cạnh dòng suối nhỏ.

Lúc đó nàng cỡi giày và vớ ở trong khe suối bắt cá, tiếng cười kia như chuông bạc, khuôn mặt như đóa hoa yêu kiều, xinh đẹp không giống ở trần gian mà giống như rơi vào thế giới tinh linh.

Hắn núp ở rừng cây phía sau, thế mà lại giống mao đầu tiểu tử* len lén nhìn trộm nàng lại quên mất mình mặc áo màu xanh nhạt, cây xanh vốn không giấu được. Khi bị nàng phát hiện chỉ đành ngượng ngừng bước ra ngoài.

*mao đầu tiểu tử: trẻ con còn để chôm, ý chỉ người lớn mà vẫn việc làm bông bột, trẻ con.

Nếu đã bị người ta bắt được cũng không cần che giấu nữa, hắn cười rồi bước lên phía trước hỏi tên của nàng.

Hiển nhiên là tiểu cô nương không hề nghĩ tới chuyện có người nhìn xem người khác, bị người ta bắt gặp hắn không chạy trốn ngược lại lại còn thoải mái đi ra ngoài. Mắt nàng trợn tròn, máng lớn một tiếng “Tên háo sắc”, còn hắt nước làm hắn bị ướt hết người.

Hắn lớn như vậy, chưa bao giờ bị người đối xử như thế trong lòng nhất thời tức giận.

Mặc dù chỉ là nhớ lại nhưng Từ Lệnh Sâm lại cảm thấy hình ảnh kia đang hiện ra trước mắt mình, mỗi một chuyện hắn đều nhớ rõ ràng.

Hắn nhớ lúc đó mình rất tức giận tuy nhiên vẫn không quên giữ phong độ.

Hắn vừa vuốt nước trên mặt, vừa nghiêm mặt, lạnh lùng quát lớn: “Người từ đâu tới, là tiểu cô nương nhà ai, sao lại vô lễ như thế?”

Địa vị của hắn vốn cao, lúc nghiêm mặt thực sự có chút đáng sợ, tiểu cô nương không ngờ hắn lại đột nhiên nổi cáu nên giật mình, trong lúc nhất thời quên mất nên nói thế nào chỉ ngơ ngác, kinh ngạc nhìn hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng, đôi mắt to ngập nước có phần mờ mịt giống như một con mèo Ba Tư bị kinh sợ làm tim hắn lập tức bị tan chảy.

Hắn quên mất mình vẫn đang đi giày, quên mất nàng đang ở dưới nước, cứ như vậy liều mạng đi đến bên cạnh nàng, dịu dàng hỏi: “Nàng tên là gì? Tại sao lại ở đây một mình? Người lớn trong nhà nàng đâu?”

Nàng mở to mắt không nói lời nào, vào một ngày xuân như vậy trông thật ngốc lại vô cùng đáng yêu.

Tại sao lại có một tiểu cô nương vừa xinh đẹp lại có ý tứ như vậy?

Hắn nhìn không được đưa tay sờ đầu nàng, ngất lổ tai nhỏ xinh của nàng.

Đột nhiên tiểu cô nương ngồi xổm xuống, hắn nghĩ là nàng không đứng vững nên ngã xuống, vội vàng đưa tay muốn đỡ nàng nhưng không ngờ nàng đột nhiên vươn tay, đẩy hắn ngã vào trong nước, hắn chưa kịp phản ứng đã thấy trên mặt lạnh lẽo, trước mắt bỗng tối sầm, mặt dính đầy bùn.

“Phi, tên háo sắc tang tận lương tâm, dám đùa giỡn bản tiểu thư, ta để người ăn bùn.”

Cô nương xinh đẹp thờ phi phò, giọng nói càng ngày càng xa, hắn là người tập võ tất nhiên biết nàng đã rời đi, lúc này mới sửa sạch bùn, tức giận muốn đuổi theo.

Lúc này cũng không cần biết phong độ cái khi gió gì nữa, trước tiên phải đuổi kịp người rồi mới nói.

Nhưng không ngờ một tiếng “vút”, từ trên bờ một tảng đá to bằng đầu người bị ném xuống, nước bắn khắp người. Vì né tránh tảng đá, dưới chân lại trơn trượt nên hắn ngã ngồi trong nước.

Lần nữa ngẩng đầu lên thì trên bờ nào còn thấy bóng người nữa?

Trong lòng hắn ghen một bụng hỏa, hung hăng đập vào mặt nước liền nhìn thấy bóng người trong nước, gương mặt toàn bùn đen, toàn thân ướt đẫm, trên tóc nước vẫn nhỏ giọt, cắn răng nghiêng lợi, cắn hận không thôi.

Lúc này, ở đây làm gì còn ai là Từ Lệnh Sâm, thế tử Ninh Vương, được người người khen ngợi, rõ ràng là một người ướt như chuột lột.

Nhìn thẳng vào mắt người trong nước, đột nhiên hắn cười lớn.

Không biết tiểu cô nương từ đâu tới, thật là tai tinh trong đời hắn.

Từ Lệnh Sâm nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau, không tự chủ được nở nụ cười.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy lại nghĩ là Từ Lệnh Sâm đang cười nàng ngu ngốc nên thẹn quá hóa giận, xoay người muốn đi.

Từ Lệnh Sâm lại đưa tay giữ nàng lại nhưng lần này cầm cổ tay cầu nàng, trước khi nàng tức giận thì buông ra: “Nàng trước đừng đi, ta có lời muốn nói với nàng.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y cố nén bức tức, muốn phẩy tay áo bỏ đi, nhưng thấy bộ mặt nghiêm trang của hắn lại sợ hắn thật sự có chuyện gì quan trọng muốn nói. Quan trọng nhất là nếu hắn không muốn cho nàng đi tất nhiên có cách ngăn cản nàng.

Nàng tức giận nói: “Điện hạ có gì phân phó.”

Từ Lệnh Sâm thấy mặt nàng đỏ bừng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi nên nói: “Chúng ta đến dưới gốc cây nói chuyện đi.”

Thì ra không biết mặt trời đã chiếu chếch qua, hai người bọn họ đã đứng dưới ánh mặt trời, nhờ hắn nhắc nhở Kỷ Thanh Y cũng cảm thấy hơi nóng lại khát nước.

Kỷ Thanh Y im lặng đi theo sau lưng Từ Lệnh Sâm, đứng dưới gốc cây.

“Ta hiểu nàng lo lắng cho Thanh Thái, sợ đệ ấy đi đứng bất tiện cho nên muốn che chở cho đệ ấy.” Giọng nói của Từ Lệnh Sâm không nhanh không chậm, ánh mắt không chớp nhìn thẳng vào mặt nàng: “Nhưng nàng không thể canh chừng đệ ấy cả đời.”

“Ta không hiểu ý của điện hạ.” Kỷ Thanh Y nhìn hắn: “Đệ ấy là đệ đệ ruột của ta, tại sao ta không thể bảo vệ đệ ấy cả đời?”

Vừa rồi làm ầm ĩ như vậy, bây giờ lại giả bộ dịu dàng cũng không kịp nữa, Kỷ Thanh Y đành lộ bộ mặt thật trước mặt hắn, đôi mắt lấp lánh nhìn hắn.

Từ Lệnh Sâm nhìn thấy không kim được vui mừng toát ra từ trong đáy lòng.

Rốt cuộc nàng không đeo mặt nạ để ứng phó trước mặt hắn nữa, cái này có phải cũng là một loại tiến bộ không?

Hắn nghĩ vậy nên giọng nói so với vừa rồi còn dịu dàng hơn rất nhiều: “Ta không nghĩ ngờ khả năng của nàng, chẳng qua ta cảm thấy cách làm của nàng không tốt. Nàng cần thận che chở cho đệ ấy, hận không thể từng giây từng phút ở bên cạnh đệ ấy, muốn thay đệ ấy làm mọi chuyện, nhưng nàng có từng nghĩ làm như vậy sẽ tạo áp lực rất lớn cho đệ ấy hay không?”

Kỷ Thanh Y không khỏi sùng sột.

Từ Lệnh Sâm lại nói: “Không bằng nàng thử buông tay, không cần phải khấn trương như vậy, mà hãy xem đệ ấy như một đứa trẻ bình thường, thử để đệ ấy làm những việc đệ ấy muốn. Điều ta nói cũng không nhất định là đúng nhưng nàng có thể thử một lần.”

Trên mặt Kỷ Thanh Y rất nặng nề.

Mới vừa rồi Từ Lệnh Sâm nhờ Thanh Thái chăm sóc Từ Mị Mị, đệ ấy không chút do dự đồng ý ngay. Đệ ấy rất tích cực lại vui mừng, tất nhiên một phần do sự sùng bái với Từ Lệnh Sâm nên hắn nói gì nghe đó nhưng nguyên nhân lớn hơn lại xuất phát từ nội tâm, đệ ấy cảm thấy mình cũng có thể chăm sóc nó như người bình thường thôi.

Không trách được mới gặp hai lần mà Thanh Thái đã thích Từ Lệnh Sâm như vậy rồi, đoán chừng nguyên nhân chính là so Từ Lệnh Sâm không coi đệ ấy khác mọi người, luôn cẩn thận từng li từng tí với những việc liên quan đến đệ ấy.

Suy nghĩ vừa thoáng qua, Kỷ Thanh Y chợt cười khổ, nàng giống như gà mẹ luôn bảo hộ Thanh Thái phía sau lưng, có lẽ thật sự làm sai rồi.

Rốt cuộc kiến thức của nàng có hạn, mặc dù có tâm nhưng những thứ có thể cho Thanh Thái thật sự quá ít.

Giọng nói của nàng có phần khổ sở: “Ta sẽ nhớ kỹ đề nghị của điện hạ, cảm ơn ngài hôm nay đã chỉ điểm. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta muốn đưa Thanh Thái về.”

“Nàng khoan đi đã, ta còn chuyện muốn nói với nàng.” Từ Lệnh Sâm chỉ bằng ghé nói: “Ngồi đi.”

Đây là có ý muốn nói chuyện lâu rồi.

Kỷ Thanh Y ngồi xuống, nhìn Từ Lệnh Sâm, đợi hắn nói chuyện.

Từ Lệnh Sâm rót một ly trà, đẩy tới trước mặt nàng: “Nói chuyện lâu như vậy, uống chút nước nhuận giọng.”

Quả thật là Kỳ Thanh Y cảm thấy rất khát nước, cũng không khách khí, bưng trà lên uống... Uống vào phát hiện nước trà rất ngọt, chắc chắn có thêm mật ong.

Không ngờ Từ Lệnh Sâm cũng có khẩu vị giống nàng, thích uống mật ong.

Chỉ là tại sao hắn lại không uống, chỉ cầm ly trà trong tay ngắm nghía? Chắc là vừa nãy đã uống rồi nên bây giờ không khát.

Kỳ Thanh Y cũng không uống, để ly trà xuống, nghiêm túc hỏi hắn: “Không biết điện hạ còn chuyện gì muốn dặn dò?”

Từ Lệnh Sâm tươi cười nói: “Lần trước ta đưa cho nàng đồ chơi bằng kẹo đường, nàng đã ăn chưa? Hôm nay ta mang theo rất nhiều đến đây, lát nữa nàng đều mang đi nha.”

Trong bụng Kỳ Thanh Y chứa đóm lửa, đứng dậy bước đi.

Nàng cho rằng hắn có việc khẩn cấp gì, không ngờ hắn chỉ muốn hỏi nàng có muốn ăn kẹo đường hay không, làm nàng có cảm giác tức giận vì bị người khác trêu chọc.

Nàng cũng biết Từ Lệnh Sâm cũng không phải là người tốt gì.

Lần này Từ Lệnh Sâm cũng không cản nàng, chỉ không nhanh không chậm nói: “Lúc nàng tới bị cái vị Lê tiểu thư gì đó theo dõi, nếu như mà ta đoán không lầm, nàng ta đang dẫn Bình Dương hầu Thái phu nhân đến đây bắt gian. Bây giờ nàng đi, nếu đụng nàng ta, đợi lát nữa nói cả ngày cũng không giải thích được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hậu Chiêu

“Cái gì mà bất kê thông dâm, ngài nói xằng nói bậy cái gì vậy?” Kỳ Thanh Y giống như mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Từ Lệnh Sâm: “Ngài biết rõ ràng chúng ta không có... Không có làm như vậy.”

“Đương nhiên ta biết chúng ta không có làm như vậy nhưng Thái phu nhân Bình Dương Hầu sẽ tin sao? Ta là thê tử Ninh Vương, nàng là một cô nhi, nàng không mang theo nha hoàn, một thân một mình ở trong viện của ta lâu như vậy là có mục đích gì đây?”

Từ Lệnh Sâm thấy nàng mở to hai mắt nhìn mình, kiên trì nói tiếp: “Nàng là trắng sáng trên cao (ý nói Thanh Y trong sạch, thanh khiết) nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ như vậy.”

Mặt Kỳ Thanh Y đỏ bừng, nhìn hắn chằm chằm, tố cáo: “Ngài biết rõ mà lại không nhắc nhở ta, ngài cố ý làm vậy!”

Từ Lệnh Sâm biết mình rất hèn hạ, cũng đoán được nàng sẽ tức giận, nhưng đoán là một chuyện, giờ phút này thấy nàng tức giận, mặt hạnh tròn tròn, ngực khê phập phồng lại, lại là một chuyện khác.

“Nàng đừng tức giận.” Hắn hạ giọng, dịu dàng dụ dỗ nàng: “Không phải vì ta muốn gặp mặt nàng hay sao?”

Cũng không đợi Kỳ Thanh Y nói chuyện, hắn liền bước lên một bước, đứng trước mặt nàng, nói: “Nàng yên tâm, ta đã sớm có cách xử lý việc này. Tất nhiên sẽ không để nàng mơ hồ, không hiểu gì mà bị hãm oan. Viện này có một cửa hông, chúng ta đi ra ngoài bằng cửa hông, bọn họ có tới bắt quá cũng chỉ bắt được không khí mà thôi. Hơn nữa, ta còn có lời muốn nói với nàng, nàng phải tin tưởng ta.”

Chuyện đến nước này, tức giận cũng không giải quyết được gì, Kỳ Thanh Y không phải là người có tâm địa sắt đá, nghe hắn nói vậy đã dao động.

Nàng cũng không lo lắng cho Thanh Thái, nếu Từ Lệnh Sâm trăm phương ngàn kế muốn gặp mặt nàng, tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng cho đệ ấy.

Hai người ra ngoài từ cửa hông, Từ Lệnh Sâm cố ý đi thật chậm nhưng Kỳ Thanh Y luôn đi sau hắn hai bước chân. Biết được đây là nàng không muốn song vai đi cùng hắn, chân mày hắn cau lại.

“Ta có quen biết một người thợ giỏi, nghe nói tổ tiên có theo Lỗ Ban học nghệ. Hắn có thể chế tạo một loại ghế dựa có thể di chuyển, gọi là xe lăn. Không giống kiểu phải có người khiêng, chỉ cần một người ở phía sau đẩy nhẹ, xe lăn sẽ di chuyển, chỉ cần mặt đường bằng phẳng, có thể đi bất cứ chỗ nào mình muốn.”

“Có thật không?” Kỳ Thanh Y không nhịn được bước nhanh hơn, ba chân bốn cẳng đi đến trước mặt Từ Lệnh Sâm: “Người đó ở đâu? Ngài có thể giới thiệu giúp ta không?”

Nếu như có cái ghế như vậy, mọi việc đối với Thanh Thái sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Từ Lệnh Sâm nhìn thấy nàng đi đến bên cạnh mình, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, trong lòng thấy vui mừng nhưng trên mặt lại bất động: “Dĩ nhiên là có thể, chỉ là người nọ cũng không phải là gia nô của ta, tính tình lại vênh váo tự đắc, cho nên ta phải hỏi hắn trước. Nếu có tin tức ta sẽ thông báo cho nàng.”

“Ta hiểu, người càng giỏi tính khí càng lớn.” Kỳ Thanh Y gật đầu liên tục, trên mặt tràn đầy khát khao và chờ mong: “Chuyện này kính nhờ điện hạ giúp đỡ.”

Dung mạo của nàng rất đẹp, xinh đẹp lại quyến rũ, hai mắt to tròn trong trẻo, giọng nói con gái phương nam nhẹ nhàng, mềm mại, nghe vào tai làm hắn cảm thấy hơi ngứa lại chọc ghẹo từng con sóng trong lòng hắn.

Đặc biệt là lúc này, nàng lại biểu lộ vẻ mặt như thế làm cho người khác không đành lòng phụ tâm ý của nàng.

Thật ra hắn vốn tính nâng lòng ham muốn của nàng lên sau đó viện cớ hẹn gặp mặt nàng.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng ma xui quỷ khiến làm hắn đảm bảo với nàng: “Nàng hãy yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này.”

Kỳ Thanh Y “ừ” một tiếng, gật đầu đồng ý, thấy hòa thượng đi ngang qua càng ngày càng ít, chung quanh càng ngày càng yên tĩnh, không thể không hỏi: “Điện hạ, ngài dẫn ta đi đâu vậy?”

Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười, trong đôi mắt luôn trong trẻo lạnh lùng phát ra ánh sáng dịu dàng, cả người giống như châu ngọc được ánh trăng chiếu sáng.

“Nàng đi rồi sẽ biết, Thanh Thái đang ở đó chờ chúng ra.”

Kỳ Thanh Y nhìn hắn, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, mặt cũng nóng bừng, nàng cảm thấy loại cảm giác tay yếu chân run lại tới nữa, vội cuống quýt nhìn sang chỗ khác không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Từ Lệnh Sâm.

Kỳ Thanh Y đi sau lưng từ Lệnh Sâm, tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua viện dành cho các tăng nhân, lại đi thêm thời gian uống một chung trà nữa, cảnh vật trước mắt trở nên quen thuộc, đây không phải là một phía khác của viện Từ Lệnh Sâm ở sao?

Từ Lệnh Sâm đưa Kỳ Thanh Y vào một căn phòng bên cạnh đó, Thanh Thái đã ở đó rồi, trong phòng có hai lão tăng mặt mũi hiền lành, lông mày trắng như tuyết, thon dài phủ hai bên má, đang bắt mạch cho Thanh Thái.

Thanh Thái thấy Kỳ Thanh Y đi tới, nháy mắt mấy cái với nàng.

Từ Lệnh Sâm chỉ một ghế bên cạnh, ý bảo Kỳ Thanh Y ngồi xuống.

Còn hắn tự ngồi ở ghế đối diện.

Không bao lâu, hòa thượng kia đã bắt mạch xong cho Thanh Thái, để cho đệ ấy nằm trên giường nhìn cái chân bị tật của mình.

Đang nhìn thì bên ngoài vang lên tiếng đing đang của ngọc bội.

Một tiểu tăng dẫn mấy người Thái phu nhân, Lê Nguyệt Trừng, Trần Bảo Linh đi vào.

Nhìn thấy cảnh này, hiển nhiên tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đặc biệt là Thái phu nhân, trên mặt hiện rõ mười hai vạn phần nghiêm trọng.

Kỳ Thanh Y đứng lên muốn nói, Thái phu nhân lại lắc đầu ý bảo nàng không nên mở miệng.

Lê Nguyệt Trừng và Trần Bảo Linh đứng sau lưng Thái phu nhân, một đôi mắt lộ ra hung quang, thàm hận không dứt, một đôi mắt căm giận bất bình, thoáng liếc qua Từ Lệnh Sâm, trừng mắt nhìn Kỳ Thanh Y, sau đó xoay người ra cửa.

Kỳ Thanh Y vội vàng đuổi theo, mới vừa ra đến cửa đã thấy Trần Bảo Linh sắc mặt âm trầm, tức giận liếc nàng bằng nửa con mắt: “Ngươi còn biết ra ngoài, ta cho rằng ngươi đã quên mất ta từ sớm rồi.”

“Bảo Linh.” Kỳ Thanh Y kéo tay của nàng ấy, cười lấy lòng: “Muội quên ai cũng không quên tỷ nha. Tỷ cũng thấy rồi đó, tự hòa thượng kia muốn chữa trị chân chó Thanh Thái đó.”

Trần Bảo Linh hừ một tiếng: “Ngươi không biết vừa này ta lo lắng cho ngươi bao nhiêu, mặc dù Nguyệt Trừng không nói rõ nhưng nói gần nói xa ám chỉ ngươi đi tìm Sâm biểu ca. Tổ mẫu giận không nói được gì, mặt lạnh băng có thể cạo xuống một tầng băng. Thật may là ngươi không có chuyện gì, bằng không lúc ngươi trở về chắc chắn bị phạt nặng.”

Kỳ Thanh Y cười hi hi: “Muội biết rõ Bảo Linh tỷ đối xử với muội tốt nhất.”

Trần Bảo Linh liếc nàng một: “Gặp mặt Sâm biểu ca, chuyện tốt như vậy mà ngươi lại không dẫn ta theo, thật không có nghĩa khí.”

Nói xong Trần Bảo Linh kinh ngạc hỏi: “Ngươi với Sâm biểu ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có, không có.” Ký Thanh Y sợ hết hồn, khoát tay lia lịa: “Tỷ nghĩ đi đâu vậy, thế tử Ninh Vương làm sao lại xảy ra chuyện gì với muội chứ.”

“Thật sự không có sao?” Trần Bảo Linh tiếc nuối nói: “Người cũng quá ngây thơ, cơ hội tốt như vậy mà cũng không biết nắm chặt. Nếu là ta, nhất định sẽ nắm chắc cơ hội nói với huynh ấy mấy câu, như vậy dù sau này ta gả cho người, huynh ấy thú thê, cũng sẽ không tiếc nuối.”

Đột nhiên Ký Thanh Y có chút mất mát: “Tỷ biết đấy, ngài ấy và Điều đại tiểu thư là thanh mai trúc mã, tình cảm rất thân thiết.”

“Vậy thì sao?” Trần Bảo Linh tròn to hai mắt nói: “Huynh ấy thích người nào, muốn cưới người nào, đó là chuyện của huynh ấy. Ta thích huynh ấy cũng là chuyện của ta. Ta nói chuyện với huynh ấy cũng không phải để huynh ấy thích ta, để sau này huynh ấy thú ta, chỉ là nghĩ không phụ chuyện ta thâm mến huynh ấy. Dù ta có gả cho người khác, cùng người khác sinh con dưỡng cái, khi ta nhớ đến đoạn chuyện cũ này, trong lòng sẽ vui mừng chứ không phải là tiếc nuối, thế là đủ rồi.”

Ký Thanh Y nghe vậy liền ngây dại, đến tận bây giờ nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến trên đời này còn có cách yêu người khác như vậy. Bất chấp hậu quả, mặc kệ tương lai, không liên quan đến tình cảm nam nữ, muốn đến gần vì không muốn phụ tấm lòng của chính mình.

“Vậy mà tỷ nói tỷ phải quên huynh ấy?”

“Thì bây giờ ta vẫn chưa quên được chứ sao.” Trần Bảo Linh đứng tình hợp lý nói: “Nếu chưa quên tất nhiên là muốn nắm chắc cơ hội không để mình tiếc nuối rồi.”

Nếu là lúc trước chắc chắn Ký Thanh Y sẽ cười nàng ấy hoang đường nhưng lúc này nàng lại không nói thêm điều gì, trên mặt chỉ còn lại sự ưu tư.

Hai người nắm tay trở về phòng, lão tăng kia đã kiểm tra kỹ cho Thanh Thái, tất cả mọi người đều chờ mong nhìn lão hòa thượng kia.

Giọng nói Thái phu nhân vội vàng như không mất đi sự cung kính: “Hoàng Nhẫn đại sư, chân của đứa nhỏ này như thế nào?”

Hình như Ký Thanh Y nhìn lão tăng kia với ánh mắt kỳ lạ, một tay bịt miệng mình, nàng không nghĩ đến người này lại là Hoàng Nhẫn đại sư, người có danh xưng “Cứu sống người chết, làm thân thể mọc lại”.

Vậy chân của Thanh Thái chẳng phải là có hy vọng chữa khỏi sao?

“A đi đà phật.” Lão tăng chậm rãi lắc đầu: “Lão nạp không đủ khả năng, lực bất tòng tâm.”

Giọng nói của ông thê lương mà từ bi, Ký Thanh Y nghe thấy cảm giác giống như đang ở trên trời bị hắt một chậu nước lạnh, tim lạnh đến phát run. Đây chính là Hoàng Nhẫn đại sư tiếng tăm lừng lẫy, ông nói không được thì còn ai có thể chữa trị.

Không thể từ bỏ như vậy được, nàng không cam lòng, chịu đau hỏi: “Đại sư, thật sự không thể chữa sao?”

Hoàng Nhẫn đại sư lại lắc đầu: “Lão nạp không thể chữa được, có thể Thanh Long đạo trưởng có biện pháp.”

Thanh Long đạo trưởng vân du thiên hạ, mọi người đều biết ông ấy y thuật cao siêu nhưng biết đi đâu tìm ông ấy đây.

Trong đôi mắt sáng ngời của Thanh Thái thoáng nét cô đơn, nhưng chốc lát đề ấy đã ngẩng đầu lên, an ủi mọi người: “Ngoại tổ mẫu, tỷ tỷ, mọi người đừng khổ sở, chúng ta có thể tìm đại phu khác, có thể tìm Thanh Long đạo trưởng.”

Muốn tìm Thanh Long đạo trưởng, dễ vậy sao? Coi như có tìm được, ai có thể đảm bảo ông ấy nhất định tự nguyện ra tay giúp đỡ đây?

Thái phu nhân thở dài thật sâu.

Ký Thanh Y lại không chịu từ bỏ, cầm tay Thanh Thái nói: “Nhất định chúng ta có thể tìm được Thanh Long đạo trưởng, nhất định sẽ có thể tốt hơn.”

Trời trong mây trắng rất thích hợp để đi đạo. Nếu đã gặp mặt, Thái phu nhân hỏi xem Từ Lệnh Sâm có muốn cùng đi hay không, tất nhiên Từ Lệnh Sâm đồng ý.

Thái phu nhân nói rất nhiều lời cảm ơn với Từ Lệnh Sâm.

Hoàng Nhẫn đại sư đã đóng cửa, từ chối tiếp khách từ lâu, nếu không phải do Từ Lệnh Sâm ra mặt, lấy năng lực của Bình Dương Hầu phủ thì không thể mời nổi ông ấy.

“Thái phu nhân không cần khách khí.” Giọng nói Từ Lệnh Sâm rất lạnh: “Ta cũng không giúp được gì.”

Lúc này sự vui mừng và mất mát của Ký Thanh Y, hẳn đều nhìn thấy, lúc này nhìn nàng khổ sở, trong lòng hẳn vạn phần hối hận.

Hắn không hối hận việc mình để Hoàng Nhẫn đại sư bắt mạch cho Thanh Thái mà hối hận vì mình không chắc chắn đã cho nàng biết, cho nàng hi vọng lại làm nàng thất vọng.

Chuyện này làm hắn vô cùng tự trách, không dám nhìn về mặt của nàng.

Kỷ Thanh Y lại sâu sắc nhìn hần, Từ Lệnh Sâm giúp đỡ Thanh Thái như vậy, nàng vô cùng cảm kích hần.

Chỉ là bây giờ hần lại khôi phục về mặt không có biểu tình, hai mắt trong tròng nhưng lạnh lùng, bộ dạng kháng cự người ngoài ngàn dặm, so với lúc bọn họ đơn độc ở chung giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Kỷ Thanh Y không nói rõ được cảm giác trong lòng nàng là gì, có lẽ trong lòng hần, nàng giống như con mèo con chó, thích thì trêu chọc, không thích thì tùy tiện vứt bỏ.

Hay là giống như đời trước, dường như rất quan tâm, rất để ý đến nàng nhưng thật ra từ đầu đến cuối đều là lừa gạt nàng.

“Người làm sao vậy?” Trần Bảo Linh lùi lại một bước, kéo tay nàng, vô cùng lo lắng hỏi: “Sao sắc mặt của người khó coi như vậy?”

“Muội... Không có việc gì.” Kỷ Thanh Y mới nói xong câu này thì thấy một tiểu tăng đang chạy từng bước đến đây, dừng lại trước mặt mọi người, thở hổn hển nói: “Các vị thi chủ, thể tử Chu Vương và nhị công tử phủ Bình Dương Hầu đã tới.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y khẽ động.

Trần Văn Cẩm và Từ Lệnh Kiểm lại tới!

Bọn họ tới đây làm gì?

Lần trước nàng tránh được Từ Lệnh Kiểm, lần này nàng nên làm gì? Chẳng lẽ nàng không thể tránh khỏi bị kịch đời trước sao?

Nàng nghĩ đến chuyện đời trước, Từ Lệnh Kiểm si mê và giam cầm nàng, nghĩ đến nàng mất đi tự do cả ngày lẫn đêm, tay cầm khăn cũng phát run.

Trần Bảo Linh hoảng hốt, nắm chặt tay của nàng: “Thanh Y, sao tay của người lại lạnh như vậy? Có phải người khó chịu chỗ nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thế Tử Nổi Giận

Edit: QR2

Giọng nói Trần Bảo Linh đầy ân cần, bàn tay nàng ấy rất ấm áp nắm thật chặt tay nàng. Kỷ Thanh Y giống như tìm được sức mạnh, từ từ bình tĩnh lại.

Bây giờ không phải là đời trước, nàng không phải là Kỷ Thanh Y chưa kết hôn đã thất tình chỉ có thể làm thiếp cho người ta.

Nàng đã sống lại, không còn như ngày xưa nữa, ngày thơ ấu đột chỉ có thể mặc người khác lừa gạt, thao túng.

Bây giờ nàng sống rất tốt, Thanh Thái vẫn còn, nàng không bị ngoại tổ phụ chán ghét mà vứt bỏ, nàng có Việt biểu ca che chở, còn có Trần Bảo Linh, tỷ muội tốt tri âm tri kỷ.

Trời cao cho nàng sống lại là để nàng bù lại tiếc nuối của đời trước, vui vui về về sống một đời, không phải để nàng chịu khổ một lần nữa.

Tà tâm của Trần Văn Cẩm không chết, nhất định sẽ tiếp tục lấy lòng nàng. Từ Lệnh Sâm tám phần nhất định sẽ giống như kiếp trước, đối với nàng vừa gặp đã yêu.

Chẳng lẽ chỉ vì bọn họ cho nên nàng phải giống như con chuột chạy qua phố, chán nản chạy trốn sao?

Chẳng lẽ nàng muốn cả đời sống dưới bóng ma của bọn họ sao?

Làm sai chính là Trần Văn Cẩm và Từ Lệnh Kiểm, tại sao nàng lại phải chịu đựng?

Nàng không cam tâm, tuyệt đối không cam tâm.

Thay vì không ngừng nhường nhịn, làm bọn họ nghĩ nàng dễ bắt nạt, không bằng dùng cảm một chút, thử ăm ỉ một lần. Cùng lắm cá chết lưới rách, cùng lắm thì chính là chết mà thôi.

Đời trước, nàng có hai bàn tay trắng mà trước khi chết vẫn có thể chính tay đâm chết kẻ thù, tự báo thù cho chính mình, không có đạo lý sống lại, nhìn thấu mọi chuyện ngược lại sợ hãi rụt rè thế này.

Kỷ Thanh Y hít một hơi thật sâu, chờ những ngón tay lạnh băng của mình từ từ ấm lại, liền cầm ngược lại tay Trần Bảo Linh: “Ta không sao, chỉ là vừa

nãy đột nhiên đầu rất đau, có thể do tối hôm qua ngủ không ngon giấc.”

Trần Bảo Linh nghe xong liền sốt ruột: “Ta nói cho tổ mẫu biết...”

Giương mặt Trần Bảo Linh thân thiết làm lòng Kỷ Thanh Y vô cùng ấm áp, nói nhỏ: “Đừng chuyện bé xé ra to, khó khăn lắm mới được ra ngoài một lần, đừng để vì muội mà mọi người mất hứng. Vừa rồi muội hơi khó chịu nhưng bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không còn thấy đau nữa.”

“Thật sự không cần lo sao?” Trần Bảo Linh vẫn không yên tâm: “Ta đỡ người đi từ từ, nếu người khó chịu hãy nói với ta một tiếng, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi. Dù sao cũng không có chuyện gì, chỉ là đi dạo ngắm cảnh thôi.”

Kỷ Thanh Y gật đầu đồng ý, cùng Trần Bảo Linh đi từ từ phía sau.

Lúc ở ngã rẽ vừa đứng lúc gặp hai người.

“Sâm ca cũng ở đây à.” Từ Lệnh Kiểm luôn luôn khiêm tốn, chào hỏi với Từ Lệnh Sâm, lại hỏi gần đây Thái phu nhân có khỏe không, thân thể thế nào.

Thái phu nhân trả lời từng vấn đề, sắc mặt cũng không thoải mái.

Nửa tháng trước, hoàng đế lập thái tử.

Đều không phải là hai vị thế tử trước mặt mà cuối cùng vị trí thái tử lại rơi vào tay thế tử Tần Vương.

Nếu đã lập thái tử, theo lý các thế tử khác phải trở về đất phong của mình mới đúng nhưng không ngờ hoàng đế lại phản đối đề nghị của nội các, còn nói thế tử Ninh Vương và thế tử Chu Vương đều đã ở bên cạnh ngài nhiều năm, ngài coi như ruột thịt, thật sự không nỡ để bọn họ đi.

Chuyện này làm cho triều đình vốn đang yên bình đột nhiên sóng to gió lớn.

Ba người họ đều là ruột thịt, như vậy có phải nói vị trí thái tử cũng không ổn định mà hai người còn lại cũng còn hi vọng hay không?

Dù sao từ xưa đến nay người có thể an toàn ngồi lên vị trí thái tử cũng quá ít.

Mặc dù thái tử đã định nhưng tranh đấu đoạt vị không bao giờ kết thúc. Nếu phủ Bình Dương Hầu đã quyết định chỉ lo cho bản thân mình, không tham dự vào trận chiến đó thì phải cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Bà cứ có cảm giác cuộc gặp gỡ vô tình ngày hôm nay không phải là chuyện đơn giản như vậy, mà Trần gia đã quyết định chỉ lo cho bản thân mình rồi.

Trần Văn Cẩm mặc áo lam (áo mà phật tử hay mặc) bằng lụa màu xanh lam, cười trong sáng thân thiết: “Con đi theo thế tử Chu Vương đến tìm mấy quyển kinh phật, nghĩ tới tổ mẫu đang ở Đàm Thác tự nên cũng tới tham gia náo nhiệt với mọi người, không ngờ thế tử Ninh Vương cũng ở đây, thật là vô cùng trùng hợp.”

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm gật đầu, trước sau đều là bộ dạng kiêu căng lạnh nhạt.

Trần Văn Cẩm cũng không để bụng, trên mặt vẫn cười tươi như cũ, ánh mắt của hắn liếc một cái đã thấy Trần Bảo Linh và Kỷ Thanh Y đang đi sau cùng, cười nói với họ: “Bảo Linh, Thanh Y sao các muội đi cách xa vậy, mau đến đây bái kiến thế tử Chu Vương.”

Hắn nói chuyện theo kiểu vui đùa, lớn giọng hô lên, lúc này mọi người mới chú ý hai người họ đi phía sau hơn nữa cũng không lên hành lễ với Từ Lệnh Kiểm.

Mặc dù Kỷ Thanh Y nói với mình không cần tránh né nhưng khi thật sự phải đối mặt, trong lòng vẫn không nhận được khẩn trương.

Nàng có thể bình tĩnh hòa nhã đối mặt với Từ Lệnh Kiểm sao? Có thể che giấu tốt cảm xúc của mình, giả bộ như chưa phát sinh chuyện gì hay sao?

Trần Bảo Linh cảm thấy vẻ mặt của nàng không tốt, vội nói: “Hay là để ta nói với tổ mẫu một tiếng.”

Kỷ Thanh Y hít một hơi thật dài: “Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Trần Văn Cẩm đi tới nói: “Hai người bọn muội thật quá ham chơi đó, may mà thế tử điện hạ ôn hòa rộng lượng, không so đo với các muội, còn không mau đi theo huynh.”

Nụ cười của hắn trong sáng, giọng nói thân thiết, Kỷ Thanh Y nghe xong lại cảm thấy chán ghét.

Nàng không để ý đến hắn mà đi sau Trần Bảo Linh, hành lễ với Từ Lệnh Kiểm.

Từ Lệnh Kiểm đã nhìn thấy bức họa của nàng, cũng biết dung mạo của nàng rất giống người trong trí nhớ, nhưng khi hắn thật sự nhìn thấy dung mạo của nàng vẫn vô cùng khiếp sợ.

Tiểu cô nương trước mặt mặc áo màu vàng của hoa cúc bên ngoài khoác áo lót mỏng, quần lụa mỏng màu xanh nhạt, cài trâm ngọc hồng bảo, đeo khuyên tai trân châu, mặt hạnh mả đào, như ngôi sao chói lọi, giống như đức người trong trí nhớ của hắn.

Hồ hấp của hắn dồn dập, con ngươi co rút, hai mắt nhìn nàng không chớp mắt, trên mặt hiện ra vẻ si mê và đau lòng.

Khanh khanh. (tên gọi thân mật, vợ chồng thời xưa hay gọi nhau.)

Khanh khanh của hắn đã trở lại.

Nhất định là ông trời không đành lòng nhìn hắn cô độc, cho nên sắp xếp cho Khanh Khanh dùng phương pháp khác quay về bên cạnh hắn. Hắn phụ lòng Khanh Khanh, không bảo vệ nàng thật tốt, lần này hắn nhất định không để Khanh Khanh chịu uất ức, nhất định phải đem Khanh Khanh về bên cạnh hắn.

Thậm chí hắn không kìm lòng được, tiến lên phía trước hai bước, thậm chí còn đưa tay ra. Kỳ Thanh Y sớm đoán được hắn có hành động này, trong lòng cười lạnh, lui về phía sau mấy bước, núp sau lưng Thái phu nhân.

Nếu không thể né tránh vậy thì dứt khoát làm to chuyện, để tâm tư của Từ Lệnh Kiểm đối với nàng bại lộ giữa ban ngày ban mặt, làm cho mọi người thấy rõ thể từ Chu Vương dịu dàng nho nhã rốt cuộc là có đức hạnh thế nào.

Thái phu nhân thấy Kỳ Thanh Y có vẻ hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch hiển nhiên là bị giật mình, lập tức chân mày khẽ nhíu.

Thế từ Chu Vương thế này là có ý gì? Cho rằng nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn sẽ thú được Kỳ Thanh Y, sau đó có thể trói buộc phủ Bình Dương Hầu sao?

Nếu đây thật sự là mục đích của hắn, vậy thì hắn quá coi thường Trần gia rồi! Đừng nói là chỉ vô tình đụng chạm, dù cho bị người khác bắt gặp cô nam quả nữ ở chung, chỉ cần Trần gia không muốn sẽ có một trăm biện pháp khác nhau làm thế từ Chu Vương không thể đạt được mục đích.

Trong chuyện này, nhị gia nhà họ đóng vai trò gì đây?

Thái phu nhân nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn thứ tôn Trần Văn Cẩm của mình.

Trần Văn Cẩm kinh sợ thất sắc, mục đích của hắn hôm nay là muốn mọi người có ấn tượng tốt với Từ Lệnh Kiểm, quan trọng nhất là để Kỳ Thanh Y có ấn tượng tốt, như vậy mới dễ dàng thực hiện bước tiếp theo.

Thật không thể ngờ rằng bình thường Từ Lệnh Kiểm trầm ổn, thận trọng lại có lúc luống cuống như thế, quả thật khiến hắn trở tay không kịp.

Hắn không chút do dự hô to một tiếng “điện hạ”, sau đó cầm tay Từ Lệnh Kiểm nói: “Ngài muốn đưa lễ gặp mặt cho hai vị muội muội của ta sao? Giao cho ta được rồi, làm sao lại để điện hạ tự mình đưa qua được?”

Từ Lệnh Kiểm giật mình, phản ứng lại, lập tức ngừng bước chân.

Hắn vừa mới đứng lại đã thấy một bóng người thoáng đi đến trước mặt, thế từ Ninh Vương Từ Lệnh Sâm đã đứng ở trước mặt hắn.

“Sâm ca...”

Hắn vừa định mở miệng giải thích nguyên nhân mình luống cuống đã cảm thấy ngực nhói đau, trước mắt bỗng tối sầm, người bị đá ngã lăn ra đất.

Một cước kia vô cùng ác liệt, làm hắn đau đớn suýt nữa ngất đi, còn chưa kịp đứng dậy, bàn tay phải đã bị dẫm lên, hắn cảm thấy đau đớn như bị kim châm.

Giây thêu đám mây màu xanh sẫm, phía trên thêu kì lân tượng trưng cho thân phận đệ tử gia tộc hoàng thất, trừ Từ Lệnh Sâm ra không còn ai khác nữa.

Từ Lệnh Kiểm khó khăn ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt tối tăm âm trầm của Từ Lệnh Sâm, thật giống như mưa bão sắp đến, đôi mắt lạnh lẽo như sông băng nhìn hắn chằm chằm, lộ ra ý lạnh găm nhắm tận xương làm cho hắn không nhận được rung mình một cái.

Hắn định mở miệng, nhưng đối diện với đôi mắt kia một chữ hắn cũng không nói nổi.

Trần Văn Cẩm cũng bị bộ dạng của Từ Lệnh Sâm làm cho rợn tóc gáy, đứng yên bất động.

Thế từ Ninh Vương Từ Lệnh Sâm cậy tài khinh người, trong mắt không có ai, dám chống đối với cả hoàng thượng, trở mặt ngay cả lục thân (bố, mẹ, anh, chị, vợ, con) cũng không nhận, vô cùng tàn nhẫn, mọi người đều gọi là “ngọc diện la sát”.

Trước đó Trần Văn Cẩm cảm thấy đó chỉ là lời đồn bậy bạ thôi, hắn cũng chỉ là thế tử phiên vương, có thể cao ngạo đến mức nào? Hơn nữa mấy lần gặp mặt gần đây, thấy hắn bất quá chỉ là một con không tước cao ngạo, xinh đẹp mà thôi.

Mặc dù Từ Lệnh Kiểm đã dặn dò hắn trước mặt Từ Lệnh Sâm phải cẩn thận, không thể giở trò, hắn cũng không để trong lòng.

Nhưng giờ phút này, hắn lại tin, tin những lời đồn đó không hề nói sai.

Vừa rồi vẫn còn bình thường, ngay lúc này lại trở mặt không nhận người, nhìn sắc mặt Từ Lệnh Sâm, hắn không nghi ngờ chút nào, nếu trong tay có đao hắn dám liên tục giết Từ Lệnh Kiểm.

“Từ Lệnh Kiểm.” Giọng nói Từ Lệnh Sâm giống như mưa đá, trong mắt lộ ra sát khí: “Phàm là có ta ở đây, tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào ức hiếp, sỉ nhục con của Từ Mật tiên sinh. Lời này người hãy nhớ kỹ cho ta.”

Từ Mật tiên sinh?

Từ Mật tiên sinh là ai?

“Đệ đã nhớ kỹ.” Từ Lệnh Kiểm vừa thẹn vừa giận, nhưng lúc này trên tay vẫn còn cảm giác đau đớn làm cho hắn không thể để ý nhiều chuyện như vậy, tay hắn không thể bị tàn phế được.

Từ Lệnh Sâm hừ mạnh một tiếng, lỗ mũi phát ra âm thanh khinh thường kia xong cũng không thèm nhìn Từ Lệnh Kiểm một cái, xoay người đi đến bên cạnh Thái phu nhân: “Kiểm đệ còn bé nên vô lễ, xin Thái phu nhân tha thứ cho tội đụng chạm này.”

Dù Thái phu nhân là người có kiến thức rộng rãi cũng bị sự thay đổi đột ngột vừa nãy làm cho hoảng sợ. Bà cũng tiếp xúc với thế tử Ninh Vương mấy lần, vốn nghĩ rằng cũng có mấy phần hiểu hắn, bây giờ nghĩ lại, bà chỉ thấy những chuyện mà thế tử Ninh Vương nguyện ý để cho bà thấy, cũng chỉ là một góc câu tàng bằng chim mà thôi.

Thái phu nhân đè ép nhịp tim đang đập nhanh, nói: “Thái tử nói nghiêm trọng quá rồi.” Xem ra bà phải đánh giá lại thế tử Ninh Vương rồi.

“Ta và Nghiêm đại nhân là bạn tri kỷ đã lâu, trong lòng coi ngài ấy là thầy tốt bạn hiền, Kỳ biểu tiểu thư và Thanh Thái là hậu nhân của cô nhân, theo lý thì ta nên chăm sóc họ.”

Nói xong, hắn ngược mắt lên, từ Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trùng, Kỳ Thanh Y, nhìn từng người từng người một.

Ba tiểu cô nương xinh đẹp như hoa như nguyệt, mỗi người có một phong thái riêng.

Nhưng so với hai người kia thì Kỳ Thanh Y xinh đẹp hơn, càng cướp đoạt ánh mắt của người khác hơn. Rõ ràng Lê Nguyệt Trùng và Trần Bảo Linh đều là những mỹ nhân khó gặp nhưng đứng bên cạnh Kỳ Thanh Y, trong nháy mắt bị ảm đạm nhạt nhòa.

Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, Từ Lệnh Kiểm động tâm là chuyện hắn có thể hiểu được. Nhưng có thể hiểu được không có nghĩa là phải bị động tiếp nhận.

Đó là người của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép người nào mơ tưởng.

Ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua, Trần Bảo Linh cảm thấy cả người lạnh lẽo, Lê Nguyệt Trùng bị dọa làm trong lòng hoảng loạn nhưng lại mạnh mẽ chống đỡ.

Kỳ Thanh Y cúi thấp đầu giống như không biết nói gì nhưng trong đầu thoáng qua suy nghĩ giống như cười ngửa xem hoa.

Đột nhiên Từ Lệnh Sâm đá ngã Từ Lệnh Kiểm làm nàng sợ hết hồn nhưng nhiều hơn là thấy vui sướng trong lòng, nếu có thể một cước đá chết Từ Lệnh Kiểm mới tốt. Nhưng sung sướng qua đi, nàng lại không tự chủ được lo lắng, nếu Từ Lệnh Kiểm đến cáo trạng với hoàng đế thì làm thế nào bây giờ? Từ Lệnh Sâm có gặp phiền phức gì không? Lá gan của hắn cũng thật lớn, sao lại xúc động không có kỷ một chút nào như thế?

Nhưng hắn làm thế là vì nàng, một cảm giác hốt hoảng lại ngọt ngào lan tràn trong trái tim nàng.

“Có điện hạ che chở, đó là may mắn của tỷ đệ bọn họ.” Thái phu nhân cẩn thận nói nhưng trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Bà không ngờ chỉ ra ngoài một chuyến mà lại xảy ra biến cố lớn như vậy

Rõ ràng là thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm động lòng với Kỳ Thanh Y nhưng hôm nay hắn đến đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nhiều lần lả lỏng họ, không ngại ra tay dạy dỗ Từ Lệnh Kiểm thật sự chỉ vì chăm sóc con của cố nhân sao?

Nếu như không phải như vậy, thật sự phải suy nghĩ cẩn thận mục đích của bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Nguy Cơ Bốn Phía

Trong lòng Thái phu nhân chất chứa suy nghĩ nên cũng không có tâm trạng để đi dạo hoa viên nữa, vội vã đưa mọi người rời khỏi Đàm Thác Tự.

Sau khi về đến phủ Bình Dương Hầu, bà để mọi người lui về nghỉ ngơi, Trần Bảo Linh lại lôi kéo Kỷ Thanh Y ở lại.[QR2][diendanlequydon]

“Tổ mẫu, Nguyệt Trùng vu oan cho Thanh Y, người cứ mặc kệ như vậy sao?”

Trong lòng Thái phu nhân tràn đầy phiền muộn, nghe Trần Bảo Linh nói xong cũng chỉ cười hỏi: “Vậy con nói thử xem ta nên làm thế nào?”

“Nếu Thanh Y là trong sạch tất nhiên phải xử phạt Nguyệt Trùng.” Trần Bảo Linh nói: “Ít nhất cũng phải phạt nàng ta cầm túc ba ngày.”

“Được, vậy thì phạt nó cầm túc ba ngày vậy.” Thái phu nhân phân phó Đỗ ma ma đi làm sau đó nói với Trần Bảo Linh: “Lần này đại tiểu thư của chúng ta đã hài lòng chưa?”

Thái phu nhân thương yêu Trần Bảo Linh, so với Kỷ Thanh Y và Lê Nguyệt Trùng rất khác nhau.

Sự yêu thương có sự dung túng và bất đắc dĩ.

Bởi vì thật sự quận chúa Nam Khang làm người khác yêu thích không nổi cho nên Trần Bảo Linh ra đời sau, Thái phu nhân quyết tâm nuôi dạy cháu gái này thật tốt.

Chỉ tiếc rằng lúc đó thế lực của Nghiêm Vương rất lớn, quận chúa Nam Khang ý vào quyền thế của Nghiêm Vương nên khi ở phủ Bình Dương Hầu vô cùng bá đạo, Thái phu nhân cũng đành phải nhẫn nhịn.

Đến tận lúc Nghiêm Vương tể ngựa, Thái phu nhân mới có thể nuôi dạy Trần Bảo Linh nhưng lúc ấy tính tình của nàng cũng đã hình thành. Bà càng dạy, Trần Bảo Linh càng chống đối, có một thời gian thậm chí còn trốn bà rất xa.

Bình Dương Hầu Trần Ung cũng nói chỉ cần Trần Bảo Linh vui vẻ là được, không cần phải sống quá phức tạp, lúc này bà mới nhận ra cả đời bà sống quá mệt mỏi, cháu gái duy nhất cũng không cần đi theo vết xe đổ của bà vì vậy bà bỏ qua suy nghĩ cải tạo Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh hài lòng, định kéo Kỷ Thanh Y rời đi.

Thái phu nhân giữ Kỷ Thanh Y lại, nói với nàng: “Không bị ai ghen ghét là tầm thường, có người đố kỵ với con, sẽ đối nghịch với con bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào, có người ghen ghét, hận con nhưng để trong lòng, ngoài mặt thì tươi cười với con nhưng sau lưng lại tìm cơ hội hãm hại con. Hai loại người này, tất nhiên người sau thì đáng sợ hơn một chút.”

Kỷ Thanh Y nghe bà nói vậy, vội vàng ngồi ngay ngắn, nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt rất cung kính.

Đây là Thái phu nhân đang dạy bảo nàng, đời trước cũng không có ai nói những lời như thế này với nàng.

Thái phu nhân thấy nàng như thế, càng cảm thấy hài lòng: “Ngày thường con sống rất tốt, bây giờ lại được ta yêu thích, Nguyệt Trùng nhìn thấy thì không vui nên suy nghĩ mới trở nên táo bạo rồi. Những thủ đoạn thế này ta hi vọng sau này con có thể tự mình đối phó mà không phải khắp nơi muốn ta giải quyết. Dù sao sau này cũng có ngày con phải rời xa ta, mà đối thủ của con so với Nguyệt Trùng thì âm ngoan hơn nhiều.”

Lê Nguyệt Trùng là cái gai trong lòng Kỷ Thanh Y mà Kỷ Thanh Y làm sao lại không phải là cái gai trong lòng Lê Nguyệt Trùng chứ?

Bà nuôi dưỡng hai người cũng không phải là uống công vô ích. Mặc kệ cuối cùng là thái tử lên ngôi hay là hai thế tử kia lên ngôi, lúc tuyên tử nhất định Trần gia phải đưa một cô nương vào cung.

Tự nhiên bà hy vọng người đó sẽ là Kỷ Thanh Y, bởi vì như vậy ngoại tôn Thanh Thái cũng có người che chở.

Nghe câu nói tiếp theo của Thái phu nhân, trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo.

Ý tứ là tọa sơn quan hổ đấu (ngồi xem hổ đấu), mặc cho mình và Lê Nguyệt Trùng thoải mái tranh đấu ngầm, mục đích cuối cùng là gì chứ?

Kỷ Thanh Y toát hết mồ hôi, trên mặt lại phải thể hiện sự cảm kích: “Ngoại tổ mẫu, những gì người dạy con đều nhớ kỹ.”

Thái phu nhân dặn dò: “Thế tử Ninh Vương nể mặt phụ thân con nên mới chăm lo từng li từng tí cho con và Thanh Thái, con không được vì vậy mà có những suy nghĩ khác thường. Người như vậy không thích hợp với con, cả thế tử Chu Vương cũng giống vậy.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy tất nhiên sẽ liên tục đồng ý: “Ngoại tổ mẫu, người yên tâm, thế tử Chu Vương thật vô lễ, con đối với ngài ấy chỉ có chán ghét mà thôi. Mặc dù con không ghét thế tử Ninh Vương nhưng nhìn lại cảm thấy rất sợ.”

Nàng thích Từ Lệnh Sâm là thật nhưng phản thích đó còn lâu mới có thể làm cho nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn có thể vì nàng mà buông tha cho tự do.

Đời trước Trần Văn Cẩm nói thích nàng, kết quả vừa chớp mắt hắn đã đưa nàng đến giường của Từ Lệnh Kiểm. Từ Lệnh Kiểm nói yêu nàng đến tận xương tủy lại nhốt nàng lại còn giết chết Thanh Thái. Từ Lệnh Sâm cũng nói muốn kết hôn với nàng còn không phải là có người yêu là thanh mai trúc mã sao?

Nàng đã để bản thân chuẩn bị rất tốt, tuyệt đối không khuất phục lời ngon tiếng ngọt của Từ Lệnh Sâm.

“Con tránh hai người đó còn không kịp làm gì còn dám có ý niệm khác? Bây giờ con chỉ muốn học cắm hoa cho thật giỏi, chờ mùa thu xin vào nữ viện (trường học dành riêng cho nữ tử) Phương Hoa học tập, sau này con còn thiếu nhân duyên hay sao?”

Chỉ cần học ở nữ viện Phương Hoa, nàng sẽ có gốc rễ để sống yên phận, lúc đó Thái phu nhân cũng không tiện ép nàng chuyện hôn sự.

“Lời này rất đúng.” Thái phu nhân rất hài lòng, vỗ tay nàng nói: “Con có tướng mạo có tài năng chắc chắn nhân duyên sẽ lớn, nội tổ mẫu sẽ không làm trễ nải con.”

Lời này có quá nhiều ẩn ý, Kỳ Thanh Y siết chặt khăn trong tay, cố gắng để mình mỉm cười, vui mừng nói: “Ngoại tổ mẫu thương con, con cũng vậy nhất định sẽ hiếu thuận để không phụ sự kỳ vọng của người.”

Lúc ra khỏi viện của Thái phu nhân, đi nhanh qua mấy cửa viện, lúc này nàng mới bớt căng thẳng tinh thần, đi chậm lại.

Lúc này có thể giả bộ bình tĩnh đều nhờ lúc bị Từ Lệnh kiểm giam lại, nàng đã học được lá mặt lá trái (nói dối).[QR2][diendanlequydon]

Lúc này đã cách xa Thái phu nhân nàng mới cảm giác được tay chân cứng nhắc, sau lưng đã ướt sũng mồ hôi.

May mắn lớn hơn nữa là cái gì? Vào cung là muốn thành thông gia với người khác, xét cho cùng là sự hữu dụng đối với phủ Bình Dương Hầu mà thôi.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần tránh xa Lê Nguyệt Trừng và Từ Lệnh Kiểm là được, không ngờ lại còn cửa ải lớn như thế.

Đột nhiên nàng hi vọng thời gian có thể trôi qua nhanh một chút, nàng có thể đến nữ viện Phương Hoa nhanh hơn một chút, sẽ sớm thoát khỏi nơi đây. “Thanh Y muội muội, tại sao muội lại đứng một mình ở đây? Nha hoàn bên cạnh đâu?”

Đột nhiên có một giọng nam vang lên làm Kỳ Thanh Y giật mình, xoay lại nhìn.

Trần Văn Cẩm đang đi về phía nàng, gương mặt lo lắng: “Sắc mặt của muội sao lại khó coi thế?”

Kỳ Thanh Y cười lạnh: “Biểu ca còn có mặt mũi hỏi muội sao? Nếu không phải huynh dẫn theo người nọ, tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Muội không sao hết, chọc giận ngoại tổ mẫu, biểu ca chịu trách nhiệm nôi sao?”

“Là lỗi của ta.” Gương mặt Trần Văn Cẩm buồn rầu: “Tối hôm qua thế tử Chu Vương thức khuya xử lý công sự, ngài quá mệt mỏi nên mới có thể thất lễ như thế, ngài ấy cũng chỉ là nhất thời luống cuống chứ không phải là cố ý. Nhưng mà thế tử Ninh Vương thù đoạn tàn nhẫn, nhất định là đã hù dọa muội. Thật may là muội không có việc gì bằng không ta có thể làm sao đây?”

Hắn nói xong đột nhiên tiến gần mấy bước, giọng nói so với vừa rồi càng thêm dịu dàng, hai mắt híp lại, làm ra vẻ vô cùng thâm tình: “Tóm lại là ta không đúng, không bảo vệ muội thật tốt. Muội hãy chờ ta, qua kì thi hương năm nay, ta có công danh rồi, về sau sẽ không có ai có thể bắt nạt muội và Thanh Thái được nữa.”

Kỳ Thanh Y cười lạnh, tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

Trần Văn Cẩm còn trưng ra cái thái độ chán ghét này, đời trước nàng không bị hắn mê hoặc, đời này càng không.

“Biểu ca nói gì, ta nghe không hiểu.” Nói xong nàng muốn rời đi.

“Thanh Y.” Đột nhiên Trần Văn Cẩm ngăn nàng lại, yếu đuối cầu xin: “Đừng làm rộn có được hay không? Lần này là ta sai rồi, ta xin lỗi muội. Muội yên tâm chuyện ta đồng ý với muội nhất định ta sẽ làm được, chờ ta có công danh rồi sẽ xin ra ngoài lúc đó muội đi với ta nhé. Ta biết muội luôn mong có một ngôi nhà vậy chúng ta hãy đến phía nam đi, nếu như không thể đến huyện Bảo Ứng thì nhất định cũng có thể đến Dương Châu. Tóm lại muội muốn cái gì đều được, ta đều nghe lời muội.”

Nói đến câu sau còn làm ra vẻ vô cùng thâm tình làm Kỳ Thanh Y chán ghét không thôi.

Nàng rất muốn nhổ vào mặt hắn, hỏi hắn tại sao lại làm vậy với nàng.

Nhưng nàng biết, thật vất vả mới có cơ hội nói chuyện một mình với nàng, nếu nàng không ứng đối khéo léo chắc chắn Trần Văn Cẩm sẽ không dễ dàng để nàng đi.

Nàng cúi thấp đầu hỏi nhỏ: “Là thật sao?”

Nàng cúi đầu nhìn dịu dàng xinh đẹp không thể không làm người khác động lòng.

“Đương nhiên là thật.” Trần Văn Cẩm mừng rỡ: “Muội cho ta một ít thời gian, ta nói được nhất định sẽ làm được.”

Nếu thật sự thích nàng tại sao không nói trực tiếp với Thái phu nhân? Dùng thủ đoạn hèn hạ này để lừa gạt nàng cũng chỉ là muốn hiến tặng nàng cho Từ Lệnh Kiểm mà thôi.

Kỷ Thanh Y tức giận đến tim gan loạn chiến nhưng lại phải làm ra vẻ ngượng ngùng: “Được, muội chờ biểu ca.”

Thay vì kháng cự Trần Văn Cẩm làm cho hắn nghĩ ra những mưu kế khác, chẳng bằng làm ra vẻ không biết chuyện gì làm hắn mất cảnh giác, đến khi mọi chuyện xảy ra như kiếp trước nàng mới phản kích thật tốt, đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Trần Văn Cẩm bị nụ cười xinh đẹp của cô làm cho lóa mắt, giọng nói so với vừa nãy còn dịu dàng hơn, săn sóc hơn: “Thanh Y, ta sẽ không phụ muội.”

Sau khi nói chuyện với Kỷ Thanh Y, tâm tình Trần Văn Cẩm vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng bước đến viện của Thái phu nhân.

“Tổ mẫu, chuyện ngày hôm nay là do con sai, con không ngờ thế tử Chu Vương lại luống cuống dọa đến Thanh Y biểu muội.” Trần Văn Cẩm nói ngay vào điểm chính: “Sau đó con đã hỏi thế tử Chu Vương rốt cuộc là ngài ấy có ý gì, ngài ấy nói rõ vì biểu muội quá đẹp, ngài ấy hoảng hốt nên nhất thời mới luống cuống, chứ không phải cố ý.”

Ánh mắt Thái phu nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn kỹ hắn: “Văn Cẩm, con nói thật chứ?”

Nha đầu Bảo Linh này quá đơn thuần, không có lợi, Trần gia chỉ có hai người Kỷ Thanh Y và Lê Nguyệt Trùng, hai thanh thép tốt để chế tạo bảo đao. Trước khi mọi việc kết thúc, bà sẽ không định hôn sự cho họ.

“Tất nhiên là thật.” Bộ dáng Trần Văn Cẩm thẳng thắn như ánh sao: “Con dò hỏi thì biết thế tử Chu Vương cũng không có ý định muốn thú biểu muội, ngài ấy nhờ ta nói với biểu muội ấy náy của ngài, còn xin tổ mẫu đừng lo, chuyện xảy ra hôm nay ngài ấy tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Nếu nói như vậy, thế tử Chu Vương chỉ bị nhan sắc của Thanh Y làm hoa mắt, cũng không phải cố tình.

Trần Văn Cẩm nói như đinh chém sắt, Thái phu nhân nửa tin nửa ngờ: “Trần gia chúng ta sẽ không ủng hộ ai hết, Văn Cẩm, con cũng là người Trần gia cũng phải biết sự nghiêm trọng của chuyện này.”

Trần Văn Cẩm cảm thấy Thái phu nhân đã hơi tin tưởng, hắn tiến lại gần, nghiêm túc nói nhỏ: “Tổ mẫu yên tâm, thế tử Chu Vương không có suy nghĩ muốn đoạt vị. Bằng không nhiều năm như vậy cũng sẽ không biểu hiện thường thường mà không muốn nổi danh.”

Thái phu nhân sùng sốt, sau đó hỏi: “Chuyện này là thật sao?”

“Vô cùng chính xác. Con hiểu rõ suy nghĩ của người và phụ thân không muốn tham dự vào những chuyện thế này, tất nhiên con cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, liên lụy đến gia đình chúng ta.”

Thái phu nhân thở dài nhẹ nhõm: “Khôn có ý định đoạt vị là tốt nhất, nếu quả thật lộ ra âm mưu gì, con nhớ rút ra sớm, ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng bà không phải rất tin lời nói của thứ tôn. Bà coi trọng nhất chính là tương lai của phu Bình Dương Hầu, mà tương lai của phủ Bình Dương Hầu cũng phụ thuộc vào Bình Dương Hầu Trần Ung và thế tử Trần Văn Việt. Bà cũng thương yêu thứ tôn Trần Văn Cẩm này chỉ là còn lâu mới được quan trọng như Trần Văn Việt.

Trần Văn Cẩm đồng ý, xoay người bước đi, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

Trong mắt tổ mẫu và phụ thân chỉ có đại ca, cho đến bây giờ cũng không có hắn tồn tại.

Đại ca sớm đã được phong làm thế tử, hiện tại chính là ngự tiền huân vệ tứ phẩm. Từ xưa đến nay chưa từng có ai thay hắn vạch kế hoạch, nếu không phải hắn nhìn thấu cái gì gọi là người thân, tự mình lập mưu trở thành người hầu của thế tử Chu Vương, hôm nay sợ rằng tại phủ Bình Dương hầu không có chỗ đứng của hắn nữa rồi.[QR2][diendanlequydon]

Thế tử Chu Vương cũng có vị trí lung tung như hắn, là một người trong suốt. Hai người bọn họ liên thủ nhất định có thể làm nên đại sự. Đến lúc đó, hắn muốn mọi người phải hối hận vì hôm nay xem thường hắn.

Chuyện thế tử Chu Vương được giải quyết, Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, chuyện thế tử Khả Trữ Vương lại càng khó giải quyết.

Hắn thế mà lại tiến cử một sự phụ cảm hoa đến phủ Bình Dương Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Xếp Hàng

Từ lúc trên đường vô tình thấy xe ngựa của biểu tiểu thư Trần phụ bị hỏng nên đưa về phủ, sau đó thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm và phủ Bình Dương

Hầu bắt đầu qua lại nhiều hơn.

Không chỉ tự mình đến chúc thọ Thái phu nhân, sau đó tặng cho Thanh Thái mấy bộ sách hiếm. Ngày hôm qua đi Đàm Thác Tự vô tình gặp mặt, đầu tiên là mời Hoàng Nhẫn đại sư khám chân cho Thanh Thái, sau đó lại đánh thẻ tử Chu Vương làm chỗ dựa cho Thanh Y. Lúc này mới qua một ngày, lại tiến cử một sư phụ cắm hoa đến phủ Bình Dương Hầu.

Sư phụ cắm hoa này họ Khúc, hơn năm mươi tuổi, ngày trước luôn ở trong cung làm nữ quan ở tư uyển cục (bộ phận chăm sóc hoa kiểng), bởi vì thân thể không khỏe nên mới từ quan.

Ở trong cung những người có chức quan giống như bà, gia tài đều vô cùng phong phú, người bình thường căn bản sẽ không mời nổi.

Thế tử Ninh Vương tiến cử người có tài như vậy, nói không chừng sau lưng đã hứa hẹn cho đối phương cái gì đó.

Phủ Bình Dương Hầu cũng không dám gán ân tình lớn như vậy của hắn nhưng mà nếu tùy tiện cự tuyệt...

Trong đầu Thái phu nhân xẹt qua hình ảnh người thanh niên kia một cước đá lăn thế tử Chu Vương, trong lòng cân nhắc nửa ngày, cuối cùng quyết định sai Đỗ ma ma đi một chuyến đến Bình Bộ, mời Bình Dương Hầu Trần Ung về phủ một chuyến.

Bình Dương Hầu trở về rất nhanh, Thái phu nhân đã dùng cơm trưa xong, vừa mới thu dọn bát đĩa hắn đã trở về.

Vốn là Thái phu nhân cảm thấy chuyện của Từ Lệnh Sâm rất khó giải quyết, thấy Bình Dương Hầu trở về ngay lúc này, bà lại càng thêm lo lắng: “Tại sao lại trở về vội vã như vậy? Đã dùng cơm trưa chưa?”

Thấy nhi tử còn đang mặc quan phục, giữa chân mày có mấy phần mệt mỏi lại đau lòng nói: “Có phải Bình bộ rất bận rộn? Con ở đó cũng không có người hầu hạ, gần đây quận chúa không có trong phủ hay là con chuyển về nhà ở. Như vậy sau này có chuyện gì mẫu thân cũng có thể lập tức thương lượng với con, gần đây trong nhà có quá nhiều biến cố. Thế tử Ninh Vương thật sự vô cùng tha thiết, ta thấy đây cũng không phải là lần cuối ngài ấy làm như vậy. Cố tình ngài ấy lại lấy danh là vì muội phu của con, chúng ta muốn cự tuyệt cũng không có biện pháp.”

Bình Dương Hầu Trần Ung và quận chúa Nam Khang đã bắt hòa tám, chín năm nay nên không ở trong hầu phủ.

Bình Dương Hầu là võ tướng, cao lớn uy mãnh, khí thế hào hùng, đi vào bằng cửa sau, mặt hắn vẫn không thay đổi nghe Thái phu nhân thao thao bất tuyệt.

Khi nhìn thấy mái tóc đã bạc hơn phân nửa của Thái phu nhân, ý lạnh trong mắt cũng giảm bớt: “Ta còn chưa dùng cơm, để nhà bếp chuẩn bị đồ ăn đi.”

“Được, được.” Trong lòng Thái phu nhân vui mừng, vội vàng phân phó Đỗ ma ma: “Mau phân phó nhà bếp làm cá hoa quế, vịt nấu tương, đậu hũ minh châu, thịt dê xào, làm một chén thịt kho đầu sư tử, lúc kho tàu dùng lửa lớn, nấu canh đậm một chút, thịt dê cắt lớn một chút”

Bà thuận miệng nói, tất cả đều là những món ăn mà Bình Dương Hầu thích.

Bình Dương Hầu ngồi xuống nói: “Không cần phiền phức như vậy, ta còn phải quay về. Có sẵn cái gì thì bung lên là được rồi.”

Đỗ ma ma nhìn Thái phu nhân, còn chưa kịp hỏi, Thái phu nhân đã nói tiếp: “Đúng rồi, Hầu gia có nhiều công vụ, không thể làm trễ nải công vụ được, người bung một phần mì thịt bò nạm hồi trưa còn là được rồi.”

Dáng vẻ thấp thòm lại có phần vội vàng làm lòng Đỗ ma ma chưa xót.

Mười bảy năm rồi, Hầu gia vẫn không thể tha thứ cho Thái phu nhân. Hầu gia đối với tất cả mọi người đều tốt duy chỉ có đối với Thái phu nhân và vợ kế là quận chúa Nam Khang thì vô cùng lạnh lùng.

Không lâu sau, Đỗ ma ma bung đồ ăn lên, hai mẫu tử vừa ăn vừa nói chuyện.

“... Thế tử Ninh Vương ái mộ muội phu của con, muốn thay hắn chăm sóc mấy hài tử mồ côi, đối xử với nhà chúng ta tốt vô cùng, mẫu thân càng nghĩ càng cảm thấy ngài ấy có mục đích khác, ngài ấy tiến cử một sư phụ cắm hoa ở trong cung đến phủ, thân phận người này lại cao quý.” Thái phu nhân thấy Bình Dương Hầu miệng lớn ăn mì cũng không nhẫn tâm quấy rầy nhi tử, mắt thấy hắn sắp ăn hết sạch một tô mì, mới tiếp tục nói: “Hầu gia, con nghĩ nên lấy cớ gì để cự tuyệt mới phải?”

Bình Dương Hầu cầm khăn lau miệng, lạnh nhạt nói: “Nữ quan chăm sóc hoa trong cung, một nhân tài như vậy, muốn mời cũng mời không được, nếu đã có cơ hội tốt như thế thì cứ thuận ý để bà ở lại làm sư phụ dạy cắm hoa, không phải tháng mười đã tuyển chọn để nhập học rồi hay sao?”

“Nói thì nói thế.” Thái phu nhân vẫn cảm thấy làm như vậy không thỏa đáng, nhíu mày nói: “Người có tài cuối cùng vẫn là do thế tử Ninh Vương tiến cử, nếu lần này chúng ta đón nhận, ngộ nhờ lần sau ngài ấy đưa người nào hoặc cái gì đến, chúng ta càng không dễ dàng từ chối.”

“Nếu không tiện từ chối thì không từ chối là được.”

Giọng điệu của Bình Dương Hầu thường thường, giống như đang nói chuyện thời tiết.

Thái phu nhân vô cùng kinh ngạc: “Hầu gia, ý của con là thế nào?”

Mặc cho thế tử Ninh Vương lấy lòng, Trần gia không từ chối mà thần nhiên tiếp nhận, chẳng lẽ Trần gia muốn lựa chọn thế tử Ninh Vương?

Nhưng bây giờ đã định thái tử, ngày sau nếu thái tử lên ngôi, Trần gia làm sao còn chỗ tốt?

Thái phu nhân cảm giác có thể do bà suy nghĩ nhiều, chỉ chăm chú nhìn Bình Dương Hầu, muốn nghe nhi tử nói tính toán thực sự của mình.

Giọng Bình Dương Hầu không thay đổi: “Cả triều đình trên dưới, ai mà không biết thế tử Ninh Vương khinh thường mọi thứ, chỉ lo cho bản thân mình, bị bệ hạ khích lệ nên bỏ qua việc muốn giành ngôi? Đừng nói là chăm sóc góa phụ của cố nhân, chính là gài áy thật muốn thủ Bảo Linh, người khác cũng chỉ nghĩ đó là sự ái mộ của thiếu niên mà không hề hoài nghi ngài áy đang cố gắng lôi kéo. Chúng ta dùng phương pháp trái ngược, thuận thế mà làm. Nếu ngày sau ngài áy làm nên việc lớn, nhà chúng ta cũng có thể nâng cao một bước.”

Vậy mà thật sự nhi tử đứng ở phe thế tử Ninh Vương.

“Vậy nếu như thế tử Ninh Vương thất bại thì làm thế nào? Trần gia không thể mạo hiểm như vậy được.” Thái phu nhân nhin không được thốt lên: “Đại lang, con phải nghĩ kĩ rồi mới làm, không phải trước đó chúng ta đã nói đượi tất cả kết thúc rồi mới tính toán hay sao?”

“Nếu thật sự đợi đến khi mọi việc kết thúc, phủ Bình Dương Hầu của chúng ta còn cơ hội sao? Từ xưa đến nay phú quý đều trong nguy hiểm.” Bình Dương Hầu nói: “Không phải là ta muốn theo phe thế tử Ninh Vương, lúc trước chưa lập thái tử, ta từ chối sự lôi kéo của thế tử Tân Vương. Hôm nay hần được thượng vị làm thái tử, nhìn ta không vừa mắt, khắp nơi chèn ép ta, muốn kéo ta xuống ngựa. Nếu không phải có thế tử Ninh Vương ra tay tương trợ, vị trí Bình Bộ Thượng Thư đã sớm đổi người rồi.”

Thái phu nhân bóp chặt cổ tay: “Như vậy con cũng không thể nhanh như vậy đã đứng về phe thế tử Ninh Vương như thế.”

Bình Dương Hầu đứng dậy: “Mẫu thân, chuyện triều đình thay đổi trong nháy mắt, có nhiều lúc không phải người muốn lo cho bản thân mình là có thể lo cho bản thân. Người yên tâm đi, chuyện này rất kín đáo cũng không có người biết. Bên ngoài chúng ta nói thế tử vì ngưỡng mộ nhân phẩm của muội phu cho nên đối xử tốt với Thanh Y và Thanh Thái, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ngài áy chăm sóc là người Kỷ gia, Trần gia chúng ta muốn thoát ra ngoài vẫn là chuyện dễ dàng.”

Ý trong lời nói của hần là biến tỷ muội Thanh Y, Thanh Thái thành bùa hộ thân rồi. Nếu thành công tất nhiên mọi người đều vui vẻ, nếu thất bại thì để bọn họ làm hình nhân thế mạng.

“Làm sao có thể làm như thế được?” Thái phu nhân giận dữ nói: “Thanh Y thì ta không nói, nhưng Thanh Thái là cốt nhục duy nhất mà muội muội con lưu lại.” Bình Dương Hầu nghe vậy, cười lạnh: “Cũng chỉ là một biểu tiểu thư, biểu thiếu gia ở nhờ mà thôi. Bọn họ họ Kỷ không phải họ Trần.”

Lời nói của hần đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén: “Vị vinh hoa phú quý của Bình Dương Hầu phủ, nắm đó ngay cả tức phụ ruột thịt mẫu thân cũng có thể đẩy ra ngoài, chỉ là ngoại tôn, ngoại tôn nữ thì có thể coi là gì đây!”

Sắc mặt Thái phu nhân đại biến, đứng sững tại chỗ.

Sắc mặt bà tái nhợt nhìn chăm chăm Bình Dương Hầu, giống như không thể tin được hần sẽ nói như thế.

Bình Dương Hầu trầm mặc như nước, không yếu thế nhìn Thái phu nhân: “Chẳng lẽ ta oan uổng mẫu thân sao?”

Thái phu nhân vô cùng tức giận, cho nên không nhìn thấy sự chờ mong trong mắt Bình Dương Hầu.

Nét mặt của bà âm đạm từng chút từng chút một, sau đó ngồi lại vào ghế dựa: “Ý của con, ta đã hiểu.”

Giọng nói của bà mệt mỏi, thần sắc suy yếu giống như trong nháy mắt già đi mười mấy tuổi, bà im lặng ngồi một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm: “Vì Trần gia, cũng chỉ có thể làm như thế.”

Bình Dương Hầu buồn bã, không rõ là thất vọng hay là đau lòng, sải bước bước ra ngoài.

Sở trường của hần là ở trên chiến trường chứ không phải trên triều đình, trong khoảng thời gian này xác thực là hần đã cố gắng hết sức. Hần tránh trái tránh phải, vẫn là trúng chọi đá, khó mà chống đỡ được. May mắn có người cảnh báo cho hần biết, hần mới có thể sắp xếp trước, tránh được một âm mưu to lớn của thái tử.

Sau khi mọi việc kết thúc, người cảnh báo hần mới lộ diện, đó không phải ai khác, chính là người không kết bè kéo phái ở trên triều đình, thế tử Ninh Vương.

Không chỉ có như thế, thế tử còn trực tiếp tìm được chủ mưu sau màn mưu hại thế tử chưa cưới của hần, quận chúa Nam Khang kêu căng ngốc nghếch, nếu không phải có người bày mưu tính kế cho nàng ta, làm sao nàng ta có thể nghĩ ra độc kế như thế? May mắn thế tử Ninh Vương cho hần biết chân tướng sự việc, lúc đầu ở sau lưng quận chúa Nam Khang bày mưu tính kế chính là mẫu thân của đương kim thái tử _ Tân vương phi.

Hần vô cùng thống hận đồng thời cũng bị thủ đoạn của thế tử Ninh Vương làm chấn kinh.

Có thể an bài người nằm vùng bên cạnh thái tử làm sao là một chuyện dễ dàng?

Hắn vẫn vỗ song toàn lại tuần lảng hơn người cũng lạnh lùng cao ngạo cho nên tất cả mọi người không để ý đến sự khôn ngoan, tâm tư kín đáo và khả năng thông thiên của hắn.

Nhớ đến Trần Ung hắn vẫn nhẫn nhịn nhiều năm như vậy không phải là không muốn về phe ai mà là không tìm được người đáng giá cho hắn phải mạo hiểm.

Thế tử Ninh Vương vừa ra tay đã tặng cho hắn hai phần đại lễ, làm sao hắn có thể thờ ơ?

Thế tử giành cho mình sự đối đãi tốt nhất thì mình cũng phải báo đáp tương xứng cho ngài ấy.

Mà trực giác nói cho hắn biết người cuối cùng đáng cơ sẽ là người thanh niên có khuôn mặt như ngọc nhưng tính tình lạnh nhạt cứng rắn như đao này.

Cho nên hắn quyết tâm nhất định muốn cùng thế tử Ninh Vương cùng chung hoạn nạn, cùng hội cùng thuyền.

Về chuyện nói lấy tí muội Kỷ gia làm nguy trang, nếu thất bại sẽ đẩy họ ra làm thế thân cũng chỉ để thử dò xét Thái phu nhân mà thôi.

Nếu hắn đã lựa chọn, dù có thất bại cũng cam nguyện chịu phạt, Trần Ung hắn dù thế nào cũng không cần một hài tử gánh trách nhiệm thay, đáng tiếc căn bản Thái phu nhân không hiểu rõ hắn.

Mẫu thân của hắn cũng vẫn giống như trước đây, trong mắt của bà chỉ có vinh hoa phú quý của Trần gia mà thôi. Mười mấy năm trước, bà mặc cho quận chúa Nam Khang độc sát thế tử chưa cưới cũng là thanh mai trúc mã của hắn. Mười mấy năm sau bà cũng giống như vậy, có thể bỏ qua ngoại tôn và ngoại tôn nữ của mình.

Trần Ung thở dài giống như lúc đến, vội vã rời khỏi phủ Bình Dương Hầu.

...

Lại qua một ngày, đã hết thời gian Lê Nguyệt Trừng bị cấm túc, ba người cũng nhau đến bái kiến sư phụ cắm hoa, Khúc tiên sinh.

Khúc tiên sinh là một người nghiêm túc, không nói nhiều, đối với mấy người Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng cũng rất công bằng.

Dù sao bà cũng từng làm nữ quan chăm sóc hoa trong cung, tài nghệ so với Cố Nương Tử cao hơn nhiều, mới hơn mười ngày mà tài nghệ của ba người đều có tiến bộ rõ rệt.

Thái phu nhân vô cùng hài lòng, còn muốn mời bà ở lại qua tết đoàn ngo.

Khúc tiên sinh tự mình đến cảm ơn Thái phu nhân đồng thời cũng đề nghị với Thái phu nhân: “Cắm hoa không phải đơn giản chỉ là tổ hợp hoa và gỗ mà là phản ánh cuộc sống xinh đẹp muốn màu xuất hiện xung quanh, xa rồi thực tế không cắm được tác phẩm đẹp. Trong việc cắm hoa các vị tiểu thư đều có thiên phú nhưng chính là bình thường luôn ở trong nhà nên kiến thức có hạn, hạn chế suy nghĩ của các nàng. Hàng năm vào tết đoàn ngo, trong kinh đều tổ chức thi đấu thuyền rồng, nếu như được, mong các vị tiểu thư ra ngoài, có lợi cho việc mở rộng tầm nhìn, có thêm kiến thức.”

Thái phu nhân nghe vậy cũng gật đầu: “Tiên sinh nói rất phải.”

Khúc tiên sinh là nữ quan trong cung, thành quả học tập những ngày qua cũng rõ ràng, Thái phu nhân rất coi trọng lời nói của bà: “Trên giấy cũng chỉ có thể thấy những điều đơn giản, tri thức là việc phải tự mình thực hành, đã như vậy, đến ngày tết đoàn ngo, ta sẽ để huynh đệ Văn Việt đưa họ đi xem một chút.”

Trần Bảo Linh nghe vậy thì mở cờ trong bụng, ngay trước mặt Thái phu nhân và Khúc tiên sinh nháy mắt với Kỷ Thanh Y, sau khi ra khỏi viện của Thái phu nhân, nàng càng thêm kích động lôi kéo Kỷ Thanh Y, riu rít thương lượng xem ngày hôm đó ra ngoài sẽ mặc cái gì, còn muốn đi ăn vặt hoang bát bảo ở Lâu Ngoại Lâu, mút hoa quả ở Mực Liễu Cư.

Kiếp trước Kỷ Thanh Y bị nhốt, đời này tuy khá hơn một chút nhưng dù sao số lần ra ngoài cũng có hạn, có thể có cơ hội ra ngoài xem đua thuyền rồng, tất nhiên là vui mừng, hai người vô cùng háng hái thảo luận hành trình của ngày hôm đó.

Về phần Lê Nguyệt Trừng căn bản không có ai để ý tới.

Thấy hai người thân mật cầm tay nhau, Lê Nguyệt Trừng khinh thường hừ lạnh.

Thái phu nhân đã nói rồi, sau này bà sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng và Kỷ Thanh Y nữa, nàng thật muốn nhìn thấy sau khi Kỷ Thanh Y mất đi sự che chở của Thái phu nhân, nàng ta có thể đấu với nàng mấy hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tình Địch

Edit: QR2

Ngày lễ Đoan Ngọ đó, Kỳ Thanh Y và Trần Bảo Linh mặc đồ theo giao ước trước đó, một thân màu hoa hải đường đỏ, áo lót hoa cầm đối xứng, quần màu hồng thêu hoa ngọc lan trắng, đi đón Thanh Thái rồi cùng đến nơi mọi người tụ họp.

Trần Bảo Linh, Trần Văn Việt, Trần Văn Cẩm đều đã đến, Trần Bảo Linh đang quần lấy hai huynh trưởng làm nũng, Trần Văn Việt và Trần Văn Cẩm đều là một bộ dáng huynh trưởng đang kiên nhẫn nghe muội muội nói.

Thấy hai tỷ đệ Kỳ Thanh Y đi tới, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời.[QR2][diendanlequydon]

Trần Bảo Linh đã chạy tới, khoa trương kêu to: “Thanh Y, hôm nay muội thật xinh đẹp, sớm biết như vậy tỷ cũng chọn màu hồng hoa hải đường.”

Kỳ Thanh Y biết mình rất xinh đẹp, cũng cảm thấy bộ y phục này quá bắt mắt, vốn không muốn mặc nhưng Trần Bảo Linh liên tục yêu cầu nàng mặc y phục tỷ muội nàng mới mặc, nghe lời Trần Bảo Linh nói, nàng vội nói: “Bây giờ hồi hận cũng không muộn, muội chỉ cao hơn tỷ một tí, nếu như tỷ thích, chúng ta đổi là được.”

Kiểu y phục mà Trần Bảo Linh mặc giống y hệt của Kỳ Thanh Y chỉ là áo màu vàng nhạt, váy màu trắng thêu hoa hạnh vàng, Trần Bảo Linh mặc lên người cũng vô cùng bắt mắt.

“Vậy cũng không được, da của tỷ cũng không trắng như muội, mặc màu vàng nhạt sáng da.” Trần Bảo Linh lại tấm tắc khen ngợi: “Hôm nay muội ra ngoài nhất định phải làm mù mắt tất cả mọi người, về sau trong những thiên kim danh môn ở kinh thành sẽ có thêm một vị Kỳ tiểu thư rồi.”

Kiếp trước Kỳ Thanh Y không có cơ hội đi ra ngoài, nghe vậy cũng có chút mong chờ.

Trần Văn Việt thấy thân muội muội Trần Bảo Linh, mặt mày trong sáng, đơn thuần khéo léo, biểu muội Kỳ Thanh Y mát hạnh má đào, kiều mỵ thanh thuần, hai người lại còn có bộ dáng không an phận bỗng cảm thấy trách nhiệm nặng nề.

“Hôm nay lắm thầy nhiều ma (nhiều người phức tạp), Bảo Linh không được hồ đồ, Thanh Y đề y Thanh Thái cẩn thận, cũng không được chạy lung tung.” Vừa dặn dò Kỳ Thanh Y lại nghiêm nghị nói với Trần Văn Cẩm: “Hai huynh đệ chúng ta hôm nay phải bảo vệ họ cẩn thận, ngàn vạn lần không để xảy ra va chạm như lúc trước nữa.”

Trần Văn Cẩm biết đây là đại ca đang châm biếm mình, trong lòng cười lạnh nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ nghiêm túc, gật đầu đồng ý.

Lê Nguyệt Trừng đến trễ, nói xin lỗi: “Trước lúc đi xảy ra chút chuyện, không làm lỡ thời gian của mọi người chứ?”

Dung mạo nàng đẹp đẽ, lời nói dịu dàng, trên người mặc áo gấm màu đỏ tươi thêu Ngu mỹ nhân*, eo áo chít cao, tạo ra sự thanh lệ tự nhiên, xinh đẹp tuyệt trần, lúc nói chuyện mặc dù nhìn lướt qua mọi người nhưng cuối cùng ánh mắt lại dừng trên người Trần Văn Cẩm.

*Ngu mỹ nhân: tên thật là Ngu Cơ, là vợ của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, một vị tướng quân phiệt lẫy lừng thời Hán Sở tranh hùng. (có thể tìm hiểu thêm thông tin ở https://vi.wikipedia.org/wiki/Ngu_C%C6%A1)

Trong lòng Kỳ Thanh Y nhin không được nghĩ, Lê Nguyệt Trừng cũng rất xinh đẹp, bằng không Trần Văn Cẩm cũng không cưới nàng ta rồi, chỉ là không biết bọn họ từ khi nào đã thông đồng với nhau, đời trước bọn họ liên thủ hãm hại nàng, không bao lâu sau thì kết thành phu thê, bên ngoài Trần Văn Cẩm tuyên bố với mọi người hân và thê tử tình thâm nghĩa trọng, không đành lòng làm Lê Nguyệt Trừng đau lòng cho nên chuyển nàng đến biệt viện, nhưng thực tế là yểm trợ cho Từ Lệnh Kiểm.

Nếu như đời này, người bị hủy trong sạch là Lê Nguyệt Trừng thì Trần Văn Cẩm còn có thể cùng nàng ta phu xướng phụ tùy, phu thê tình thâm hay không?

Dọc đường đi, trong lòng Kỳ Thanh Y luôn nghĩ đến chuyện này cho nên những lời Trần Bảo Linh nói với nàng, nàng đều không để ý.

Khung cảnh bờ biển vô cùng đẹp đẽ, có những mỹ danh như “xuân Tây Hồ, hạ Tần Hoài, thu Đông Đình”, càng tô điểm thêm cho cuộc đua thuyền rồng của triều đình.

Phù Bình Dương Hầu đã sắp xếp xong thuyền hoa từ rất sớm, mọi người lục đục xuống xe, lên thuyền hoa, ngắm phong cảnh.

Thuyền hoa rời bến, bốn bề thoáng gió, nhìn xung quanh, tầm mắt trống trải.

Ánh sáng chiếu lên mặt nước trong veo, phản chiếu lên thuyền hoa như một bức họa lấp lánh nhiều màu sắc, để phân biệt thuyền hoa với những phũ khác, trên đầu thuyền hoa nào cũng treo cờ hiệu đủ màu thêu tên của phũ đó.

Gió mát nhẹ nhàng, cờ hoa phấp phới, bên bờ cây liễu che phủ làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Không bao lâu các thuyền gia nhộn nhịp xuống thuyền rồng, những thuyền hoa quan sát thuyền rồng thì đầu cũng nhao nhao lái vào bờ, xếp thành một hàng dài, thuyền hoa của Trần gia cũng ở trong số đó.

Trần Bảo Linh nhìn cò có chữ “Thiệu” đang bay bay trên đỉnh thuyền bên cạnh, liền tục cười lạnh: “Thật là xui xẻo, vậy mà lại ở cạnh thuyền của Thiệu Minh Châu.”

Trong thuyền bên cạnh có một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đang ngồi cùng ba thanh niên, làn da cô nương kia trắng như tuyết, tóc đen như mực vốn dĩ tướng mạo đã rất đẹp lại mặc thêm trang phục hoa mỹ càng lộ rõ sự xinh đẹp bức người.

Ba người thanh niên kia chắc là huynh trưởng của cô nương ấy, vây quanh nàng ta giống như “chúng tinh phùng nguyệt”, nàng ta khiêu khích nhìn Trần Bảo Linh, vẻ mặt vô cùng kiêu căng hài lòng.

Xem ra là oan gia.

Trần Bảo Linh tức giận nhăn nhó nhưng cũng chỉ trừng mắt nhìn.

Kỷ Thanh Y kéo tay nàng hỏi: “Cô nương đó có phải là đại tiểu thư Thiệu gia, Thiệu Minh Châu, được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân hay không?”

“Chính là nàng ta, nàng ta đối nghịch với tỷ khắp nơi, mọi người đều xưng tụng nàng ta là đệ nhất mỹ nhân, chỉ có nàng ta mới xứng với Sâm biểu ca. Trung thu năm ngoái, nàng ta vào cung ngắm trăng, không biết xấu hổ nhào lên người Sâm biểu ca. Thiệu gia là người sa cơ thất thế, gia cảnh đã sớm sa sút, cũng vì có đệ nhất mỹ nhân kinh thành mà hai năm qua mới có chút khởi sắc.” Trần Bảo Linh oán hận uống một ngụm trà: “Không phải là ý vào khuôn mặt đẹp, trang điểm son phấn rồi vênh vào đắc ý sao? Tỷ với nàng ta không đội trời chung.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Kỷ Thanh Y, đầu tiên là ngăn người sau đó lập tức đứng lên.

“Thanh Y, thế nào mà tỷ lại quên mất muội chứ?” Về mặt nàng kích động, kéo Thanh Y đứng ra mép thuyền hoa: “Muội đứng đây đi, lần này danh hiệu đệ nhất mỹ nhân kinh thành của Thiệu Thanh Châu sẽ phải đổi chủ. Biểu muội tốt của ta, muội chính là phúc tinh trời cao phái xuống cho tỷ.”

Nàng không nói thêm gì, lôi kéo Kỷ Thanh Y đứng bên mép thuyền hoa, nhìn thẳng vào mắt Thiệu Minh Châu.

Thiệu Minh Châu mặt mày hớn hờ, lười biếng đứng lên, ánh mắt tà tà nhìn sang bại tướng dưới tay mình. Khi nàng nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đứng bên cạnh Trần Bảo Linh thì con ngươi co rụt lại, sắc mặt cũng trầm xuống: “Ca ca, huynh xem người thiếu nữ đối diện kia như thế nào?”

“Có thể như thế nào? Dù có xinh đẹp đi nữa thì cũng chỉ là dong chi tục phấn, có muội muội ở đây, ai còn muốn nhìn người khác nữa?” Huynh trưởng của Thiệu Minh Châu rõ ràng rất thương nàng, vừa cười nói vừa theo tầm mắt của nàng nhìn sang, vừa nhìn thấy hân cũng ngăn ngor.

Thuyền hoa đối diện có một tiểu cô nương đang đứng thẳng, khuôn mặt như hoa đào, làn da như băng tuyết, môi nàng đỏ như chu sa, hàm răng trắng tinh, đôi mắt sáng long lanh thật giống như ánh bình minh rực rỡ đang chuyển động, xinh đẹp không gì sánh được.

Danh tiếng đệ nhất mỹ nhân kinh thành của Thiệu Minh Châu cũng không phải do nàng tự phong, thật sự đáng đáp nàng rất đẹp, ít nhất là trong những người danh môn quý nữ trong kinh thành không người nào có thể so sánh với nàng, cho nên mặc kệ nàng đi đến chỗ nào đều được ưu đãi hơn. Hôm nay xuất hiện một mỹ nhân như vậy, làm cho nàng lập tức ý thức có nguy cơ.

Giọng nói của nàng có chút căng thẳng: “Ca ca, tại sao huynh lại không nói lời nào, rốt cuộc muội với nàng ai xinh đẹp hơn?”

“Đương nhiên muội chính là người xinh đẹp nhất.” Ca ca của nàng nói: “Thật sự dung nhan của tiểu cô nương kia cũng được, so với nữ hải tử bình thường thì đẹp hơn một chút nhưng xinh đẹp nữa cũng không thể so sánh với muội được. Nàng cách khác xa, huynh thấy nếu không phải nàng cao to thì không chừng có mụn trên mặt. Tóm lại, đại tiểu thư Thiệu gia của chúng ta là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, có người nào có thể vượt qua muội đây?”

Thiệu huynh biết muội muội quan tâm chuyện gì nhất nên tất nhiên phải chọn lời dễ nghe.

Thiệu Minh Châu nghe ca ca nói như vậy cũng cảm thấy dung mạo mình so với Kỷ Thanh Y tốt hơn. Nàng thở phào nhẹ nhõm, quay lại trong thuyền hoa ngồi nhuqng cuối cùng vẫn bị ảnh hưởng đến tâm tình, có chút không vui.

Ở bên này, Trần Bảo Linh vỗ tay cười to, vui mừng kéo Kỷ Thanh Y, ôm mặt của nàng hôn một cái: “Thanh Y, thật sự muội đã trút giận thay tỷ rồi, muội không thấy gương mặt của Thiệu Minh Châu đâu, giống hệt như bị uống thuốc đắng vậy, thật là sáng khoái. Ngược lại tỷ thật sự muốn xem sau này nàng ta lấy cái gì để tự xưng là đệ nhất mỹ nhân.”

Kỷ Thanh Y không có cách nào tránh đành để nàng hôn, cố gắng hung ác trừng nàng một cái, Trần Bảo Linh giật nảy người, oa oa kêu to: “Chính là như vậy, chính là như vậy, muội trừng tỷ một cái, thật sự cực kỳ xinh đẹp, đợi đến lúc gặp muội cứ trừng Thiệu Minh Châu như vậy, bảo đảm sẽ làm nàng ta tức chết.[QR2][diendanlequydon]

Kỷ Thanh Y giả bộ tức giận: “Mệt cho tỷ vẫn là biểu tỷ của ta, lại coi ta là ngọn thương mà sử dụng.”

Trần Bảo Linh cười hắc hắc: “Nào có, tỷ cũng không để muội làm cái gì, muội không muốn làm thì sẽ làm không tốt, dù sao muội nghiêm mặt cũng xinh đẹp hơn Thiệu Minh Châu gấp trăm lần.”

Nàng lắc lắc cánh tay Kỷ Thanh Y, trên mặt là nụ cười lấy lòng, Kỷ Thanh Y cũng bị nàng chọc cười.

Trần Bảo Linh vui vẻ: “Tỷ biết ngay Thanh Y đối với tỷ là tốt nhất.”

Đột nhiên nụ cười trên mặt nàng vụt tắt, kêu “A” một tiếng.

Kỷ Thanh Y theo tầm mắt của nàng nhìn ra ngoài, liền nhìn thấy một chiếc thuyền hoa rực rỡ từ đằng xa đang lái đến, thuyền hoa kia có hai tầng, không chỉ lớn gấp đôi thuyền hoa bình thường mà màu sắc nước sơn cũng vô cùng hoa mỹ, bốn góc thuyền hoa treo ngược đèn khí đá*, bức rèm thủy tinh lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, xuyên qua đó thấy được một thanh niên mặc hoa phục đang ngồi.

Thuyền hoa này quá xa hoa, nó vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

Không biết tại sao đột nhiên Kỷ Thanh Y lại nhớ đến cỗ xe ngựa vô cùng sang trọng kia của Từ Lệnh Sâm.

Thuyền hoa càng ngày càng đến gần, đậu giữa thuyền của phủ Bình Dương Hầu và thuyền của Thiệu gia.

Bức rèm thủy tinh được kéo ra, bên trong một người thanh niên đang ngồi trong đó, khuôn mặt người đó đẹp như bạch ngọc, đôi mắt sáng như sao đêm, mày kiếm môi mỏng, ung dung cao quý lại anh khí bừng bừng, không phải Từ Lệnh Sâm thì là ai?

Cùng lúc hắn xuất hiện, mọi người phủ Bình Dương Hầu và mọi người Thiệu gia vội vàng đứng lên, cách thuyền hoa chào hỏi với hắn.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm chợt lóe, nhìn mấy người Thiệu gia trước rồi liếc qua thuyền hoa của phủ Bình Dương Hầu, khẽ gật đầu với mọi người bên này: “Hôm nay ra ngoài tiêu khiển là chính, không cần giữ lễ tiết.”

Trần Bảo Linh kích động không thôi: “Thanh Y, muội xem, Sâm biểu ca không nhìn Thiệu Minh châu, huynh ấy nhìn bên này của chúng ta.

Trần Văn Việt lập tức xấu hổ: “Bảo Linh quay lại, muội nhìn chăm chăm thế tử Ninh Vương như thế còn ra thể thống gì?”

“Muội mặc kệ!” Trần Bảo Linh trợn mắt với ca ca mình: “Người nào ngăn cản muội nhìn Sâm biểu ca, muội liền liều mạng với hắn.”

Trần Văn Việt đã sớm biết Trần Bảo Linh si mê Từ Lệnh Sâm, cũng hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là nói với Kỷ Thanh Y: “Bảo Linh hồ đồ, muội đừng học muội ấy, thế tử Ninh Vương đến xem cuộc đua thuyền rồng, cũng không phải là vội vàng tới nhìn các muội, ngộ nhờ chộc giận ngài ấy, ngài ấy sẽ trở mặt.”

“Viết biểu ca, hôm nay chúng ta không phải ra ngoài đi dạo chơi à?”

Thanh Thái ngồi bên cạnh Thanh Y, tưởng nhầm Trần Văn Việt đang nói đệ ấy*, nghe xong cũng lập tức không vui: “Đệ rất thích thế tử điện hạ, đệ chỉ nhìn ngài ấy cũng không có làm cái gì cả. Thế tử điện hạ rộng lượng tất nhiên sẽ không vì chúng ta nhìn ngài ấy mà ngài ấy sẽ tức giận. Viết biểu ca, huynh không phải vì tất cả mọi người đều nhìn thế tử không nhìn huynh nên huynh không vui chứ?”

*Trong tiếng Trung lúc nói chuyện chỉ có tôi và ta nên Kỷ Thanh Thái mới có thể hiểu lầm như vậy.

Đưa nhỏ Thanh Thái này chỗ nào cũng tốt, chính là bị Từ Lệnh Sâm làm đầu óc u mê, choáng váng, không cho phép bất kì ai nói xấu Từ Lệnh Sâm.

“Đúng vậy.” Trần Bảo Linh tiếp lời: “Ca ca, huynh lớn hơn Sâm biểu ca hai tuổi mà, tại sao trong bụng lại nhỏ như ruột gà vậy (ý chỉ hẹp hòi)? Không phải muội là muội muội lại nói huynh nhưng mà huynh nên suy nghĩ thật kỹ xem tại sao tất cả mọi người đều nhìn Sâm biểu ca mà không nhìn huynh.”

Hai người họ một xướng một họa, một bộ dáng trung thành hộ chủ, nói đến nỗi Trần Văn Việt tức giận đến rút gân.

Thân muội muội si mê thế tử thì thôi đi hôm nay lại còn có cả tiểu biểu đệ. Hôm nay chắc chắn là không xem được thi đấu thuyền rồng mà xem thế tử Ninh Vương là đủ rồi.[QR2][diendanlequydon]

“Điện hạ.” Đột nhiên trong thuyền hoa của Thiệu gia vang lên một giọng nói trong trẻo: “Hôm nay là tết Đoan Ngọ, tại sao thế tử lại có một mình, không bằng lên thuyền của chúng ta chơi ném thẻ vào bình rượu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đánh Nhau

Edit: QR2

Mọi người nhìn thấy Thiệu Minh Châu đang mỉm cười, đứng trên thuyền hoa, trong tay cầm một mũi tên.

Nụ cười của cô nương vô cùng xinh đẹp, trần ngập mong đợi nhìn Từ Lệnh Sâm làm người khác không nhẫn tâm cự tuyệt.

Đôi môi đỏ tươi của Kỳ Thanh Y mím chặt thành đường thẳng, trừng mắt nhìn Từ Lệnh Sâm.

Biết rõ Thiệu Minh Châu có ý với hắn, lại còn cố ý đậu thuyền hoa bên cạnh thuyền hoa của Thiệu gia, rõ ràng chính là cố ý tạo cơ hội cho Thiệu Minh Châu.

Cũng đúng, đây chính là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, diễm phúc như vậy, người nào muốn cự tuyệt đây?

“Hồ ly tinh.” Trần Bảo Linh nhìn chằm chằm Thiệu Minh Châu, đôi mắt giống như có thể phun ra lửa, hai tay không tự giác nắm chặt cánh tay Kỳ Thanh Y, nói lầm nhảm giống như hòa thượng đang tụng kinh: “Đừng đồng ý với nàng ta, Sâm biểu ca, không được đi, không được đi...”

Từ Lệnh Sâm đứng dậy.

Kỳ Thanh Y cảm thấy tim mình ngay lập tức thót lên tận cổ.

Tên khốn này thật đúng là định đi trên hoa ghẹo nguyệt!

“Đa tạ thịnh tình của Thiệu tiểu thư.” Giọng nói của Từ Lệnh Sâm lạnh nhạt lại không mất sự nho nhã: “Bản thể từ sẽ không chơi ném thê vào bình rượu.”

Sẽ không chơi ném thê vào bình rượu!

Sẽ không chơi ném thê vào bình rượu!

Thật là trợn mắt nói dối, trong đất nước Đại Tề ai mà không biết trò ném thê vào bình rượu ngay cả các tiểu thư khuê các cũng biết trò này hướng chỉ thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm còn được xưng tụng là thần xạ thủ.

Ngay lập tức khuôn mặt Thiệu Minh Châu đỏ bừng, cố gắng giữ vững nụ cười: “Là do ta đường đột.”

“Sâm biểu ca thế mà lại không đi, quả nhiên huynh ấy không đi, tỷ biết ngay huynh ấy sẽ không đi mà!” Trần Bảo Linh vô cùng kích động, mắt muốn dính chặt lên người Từ Lệnh Sâm: “Người anh tuấn như Sâm biểu ca làm sao có thể coi trọng Thiệu Minh Châu được? Thật may huynh ấy không đi bằng không muội sẽ khóc bằng mũi.”

“Tỷ nói bậy bạ gì vậy!” Kỳ Thanh Y cả kinh, khuôn mặt nhuộm sắc hồng.

Trần Bảo Linh cười: “Hai chúng ta đều biết rõ, trước mặt tỷ muội cũng không cần phải cẩn thận giữ ý như vậy, tỷ cũng sẽ không cười muội. Muội xem đi, lúc này dung sức lớn như vậy, làm tay tỷ cũng bị đau.”

Kỳ Thanh Y nhìn lại, thấy Trần Bảo Linh nắm cánh tay phải của nàng, bàn tay của nàng nắm thành quyền, tay trái nắm chặt tay Trần Bảo Linh, đốt ngón tay cũng trắng bệch.

Kỳ Thanh Y sợ hết hồn, vội vàng buông tay ra: “Tỷ không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Trần Bảo Linh thờ ơ khoát tay: “Lúc này chỉ cảm thấy khăn trương nên không thấy đau mà không phải tỷ cũng nắm tay muội hay sao? Sức của tỷ cũng không nhỏ, ngay cả một chút phản ứng nhỏ muội cũng không có.”

Đột nhiên nàng cười nói: “Có một tỷ muội tốt chia sẻ bí mật thật là tốt nha Kỳ Thanh Y. Thật sự tỷ càng ngày càng thích muội rồi.”

Kỳ Thanh Y vô cùng cảm động, nghĩ đến chuyện đời trước Trần Bảo Linh còn chết sớm hơn cả nàng, giọng nói cũng có sự chờ đợi: “Muội hy vọng hai người chúng ta có thể vẫn tốt như vậy, làm tỷ muội tốt cả đời.”

“Nói phải giữ lời.” Trần Bảo Linh cười hì hì, móc nghéo với nàng.

Đột nhiên Từ Lệnh Sâm nhìn Thanh Thái nói: “Lần trước ta ra đề cho đệ, con đường học tập, tấm lòng chính nghĩa, quang minh chính đại, vì gia đình, vì việc thiện, việc nghĩa, đệ đã suy nghĩ xong chưa?”

Từ lúc Từ Lệnh Sâm đến, Kỳ Thanh Thái vẫn nhìn hắn chằm chằm, lúc này nghe thấy lời hắn nói, lập tức vui vẻ, giọng nói vang dội: “Thế từ ca ca, đệ đã suy nghĩ chỉ chờ huynh tới hỏi thôi.”

Kỳ Thanh Y sửng sốt, lần trước gặp mặt không phải vẫn gọi là điện hạ sao? Tại sao lần này đã thành thế từ ca ca rồi?

Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười: “Vây đệ sang đây, chúng ta sẽ từ từ thảo luận.”

“Được.” Kỳ Thanh Thái cười tươi như hoa, quay đầu nói với Trần Văn Việt: “Việt biểu ca, huynh có thể ôm đệ sang được không?”

“Không cần người khác ôm.” Từ Lệnh Sâm nghiêm mặt nói: “Chính đệ tự đứng lên, ta đỡ đệ.”

Kỳ Thanh Thái ngẩng đầu nhìn Từ Lệnh Sâm, huynh ấy đi đến chỗ hai con thuyền giao nhau, vươn cánh tay ra, khích lệ nói: “Đệ không kém hơn người khác, người khác có thể làm được, đệ cũng có thể, đứng hay không?”

“Đứng.”

Kỷ Thanh Thái nhận được sự khích lệ to lớn, lập tức đứng lên, chống gậy, không chút do dự đi về phía trước, đi đến chỗ thuyền hoa giao nhau, sắc mặt hơi suy sụp, chuyển sang tái nhợt.

Từ Lệnh Sâm cũng không cho hấn cơ hội hồi hận, vươn cánh tay đỡ được hấn, mang hấn sang bên này.

Trần Bảo Linh hâm mộ đỏ mắt: “Vận khí của Thanh Thái thật là tốt, Sâm biểu ca đối xử với đệ ấy rất tốt.”

Từ Lệnh Sâm quay đầu lại nói: “Bảo Linh biểu muội, Kỷ tiểu thư, các người cũng mau đến đây đi.”

Trần Bảo Linh nghe lời này giống như nghe thấy tiếng trời, mừng như mở cờ trong bụng, nắm lấy tay Kỷ Thanh Y, không chút do dự trèo qua thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm.

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới nói: “Xin mời thế tử Bình Dương Hầu và nhị gia cũng qua đây ngồi một chút.”

Sắc mặt của Lê Nguyệt Trừng trắng bệch.

Thế tử Ninh Vương chỉ không mời duy nhất một mình nàng.

Trần Văn Việt và Trần Văn Cẩm cũng chú ý đến nhưng bọn hấn cũng không thể nói gì. Dù sao thế tử Ninh Vương cũng vô cùng thanh cao, ngạo mạn, cũng không đặt bất kỳ ai trong mắt.

Trần Văn Việt nghĩ đi nghĩ lại, nếu mọi người đều đi để lại một mình Lê Nguyệt Trừng cũng không tốt, Trần Văn Cẩm thì nghĩ Từ Lệnh Sâm là người khó chơi. Cuối cùng cả hai đều uyển chuyển từ chối ý tốt của Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm cũng không muốn ép buộc, ngồi an vị trong thuyền hoa, nói với mọi người: “Trên lầu có chuẩn bị giấy và bút mực, ta đưa Thanh Thái lên trên. Biểu muội và Kỷ tiểu thư cứ tùy ý.”

Kỷ Thanh Y cảm thấy lúng túng, nếu Trần Bảo Linh lại lôi kéo nàng cùng lên lầu hai, nàng có nên đi hay không?

Nếu không đi, nếu lỡ như Trần Bảo Linh nói ra những chuyện không nên nói thì phải làm sao mới tốt?

Nếu đi, vậy giống như con khi đi nhìn Từ Lệnh Sâm, như vậy thật mất thể diện.

Lần này là nàng suy nghĩ nhiều rồi, Trần Bảo Linh cũng không đuổi theo người lên lầu hai. Mặc dù đang ở trong thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm, ánh mắt lại há hê nhìn bên trong thuyền của Thiệu gia, giống như con gà trống kiêu ngạo, đầu ngẩng thật cao.

Thiệu Minh Châu vừa mới bị Từ Lệnh Sâm làm mất mặt, vốn dĩ đã không chấp nhận được sự chênh lệch to lớn như vậy, mấy người huynh trưởng của nàng phải không ngừng an ủi nàng rằng Từ Lệnh Sâm là người như vậy, đối với ai cũng giống nhau, nàng mới hơi dễ chịu hơn một chút.

Thật không nghĩ đến mới chớp mắt, Từ Lệnh Sâm đã mời người khác lên thuyền hoa của hấn. Nếu chỉ là những tiểu bất điểm thì cũng được nhưng cố tình hấn lại mời người thiếu nữ xinh đẹp kia và thủ hạ bại tướng của nàng Trần Bảo Linh, làm sao nàng có thể chịu được sự nhục nhã này, ngay lập tức nước mắt tuôn rơi.

Thấy vẻ khó chịu của kẻ địch, Trần Bảo Linh vô cùng vui vẻ, ở bên này thuyền hoa, nàng lôi kéo Kỷ Thanh Y nói nói cười cười không cần nói có bao nhiêu thoải mái.

Đúng lúc Từ Mị Mị nhảy lên đòi Kỷ Thanh Y ngồi, Trần Bảo Linh liền chỉ Từ Mị Mị chỉ cây dâu mắng cây hòe: “Người nhìn người xem, mặc dù ăn mặc xinh đẹp nhưng cũng không phải chỉ là con khi hay sao, chuyên làm trò cười cho người khác.”

Thiệu Minh Châu giận dữ, không để ý người khác đang nhìn, chỉ vào Trần Minh Châu mắng: “Tiện tỳ, cho dù ta là một con khi cũng hơn loại người vì muốn cướp vị hôn phu của người khác mà độc sát người ta gấp trăm ngàn lần.”

Nàng phê bình Quận chúa Nam Khang độc giết chính thê của Bình Dương Hầu.

“Người nói cái gì?” Trần Bảo Linh tức giận, toàn thân phát run: “Có gan người lặp lại lần nữa.”

Tính tình Trần Bảo Linh kiêu ngạo, bình sinh sợ nhất có người nhắc đến chuyện này, có tình chuyện này có liên quan đến mẫu thân của nàng, nàng không có cách nào phản bác.

“Hừ.” Thấy Trần Bảo Linh như thế, trong mắt Thiệu Minh Châu thoáng qua sự sáng khoái: “Nghe nói Bình Dương Hầu tình nguyện ở lại Bình Bộ cũng không muốn trở về phủ Bình Dương Hầu, không biết nguyên nhân vì sao?”

“Người sỉ nhục phụ mẫu của ta, ta liều mạng với người.” Trần Bảo Linh đứng lên, muốn nhào qua thuyền của Thiệu Minh Châu.

Kỷ Thanh Y khẩn trương, ôm eo của nàng: “Bảo Linh, không thể đi qua, nếu như tỷ đi qua thuyền hoa của nàng, có thể sẽ không giải thích được.”

Đây là kinh nghiệm nàng sống hai đời mà có được, đời trước nàng gây gỗ với Trần Bảo Linh, cuối cùng hai bên đều bị tổn thất để Lê Nguyệt Trùng chiếm được chỗ tốt. Bây giờ nàng đã dưỡng được thói quen thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu không tuyệt đối nắm chắc, nàng cũng không tùy tiện ra tay.

Có thể nhìn thấy bên kia Thiệu Minh Châu có ba ca ca, Trần Bảo Linh qua đó làm sao chiếm được chỗ tốt.

“Vậy tỷ cũng không thể bỏ qua cho nàng ta được.” Trần Bảo Linh cẩn thận nghiêng lợi nói: “Muội có phải là tỷ muội tốt của tỷ không? Nếu đúng thì mau giúp tỷ dạy dỗ nàng ta.”

“Tỷ đừng vội, chúng ta từ từ suy nghĩ.”

Thiệu Minh Châu thấy Trần Bảo Linh bị kéo lại, nhất thời vênh vào đắc ý, lớn tiếng nói: “Ta biết ngay các người không dám tới đây mà. Trần Bảo Linh, lá gan của người nhỏ như vậy, rõ ràng là không nhận được chân truyền của Quận chúa Nam Khang rồi. Còn cô nương này là ai? Chưa từng nghe nói, tùy tiện chọn một người có khuôn mặt xinh đẹp như thế, chẳng lẽ là người mà phủ Bình Dương Hầu các người gọi đến để làm tỷ nữ mua vui sao?”

Thế mà lại nhục nhã Kỳ Thanh Y, nói nàng là kỹ nữ thanh lâu.

Giọng nàng nói rất lớn, không chỉ có Kỳ Thanh Y và Trần Bảo Linh nghe được mà ngay cả hai huynh đệ Trần Văn Việt và Trần Văn Cẩm cũng nghe thấy, hai huynh đệ họ nghe được ngay lập tức nhảy qua thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm.

“Minh Châu!” Khuôn mặt Thiệu huynh biến sắc, biết Thiệu Minh Châu nói quá lời, đang muốn quát nàng lại cảm giác trước mắt chột lóe, một bình trà bay đến ngay chính giữa trán của Thiệu Minh Châu.

Chỉ nghe một tiếng rầm, tiếp đó đã thấy Thiệu Minh Châu ngã xuống đất.

Huynh đệ Thiệu gia kinh hãi, vội vàng vây xung quanh.

Thiệu Minh Châu che trán ngồi dậy, cánh tay còn lại chỉ vào Kỳ Thanh Y, cẩn thận nghiêng lợi nói: “Tiện tỷ này hại muội, ca ca hãy thay muội giáo huấn nàng ta.”

“Minh Châu...” Thiệu huynh đã muốn khuyên bảo nàng lại thấy máu tươi theo kéo tay Thiệu Minh Châu chảy xuống dưới, trong chớp mắt chảy đầy mặt.

Thiệu Minh Châu thấy máu, hét một tiếng liền ngất đi.

“Minh Châu, muội làm sao vậy?” Mấy huynh đệ Thiệu gia biến sắc, rồi rít hỏi. Ngay lập tức một người ôm Thiệu Minh Châu vào lòng, một người khác nhanh chóng đi gọi đại phu.

Thiệu huynh đau lòng muội muội, trừng mắt nhìn mấy người Kỳ Thanh Y: “Nếu muội muội của ta có bất kỳ chuyện gì, ta nhất định muốn nợ máu phải trả bằng máu.”

“Xây ta chuyện như vậy, chúng ta cũng cảm thấy có lỗi, ta cũng có muội muội, có thể hiểu được tâm tình của Thiệu công tử nhưng nôn nóng cũng không có tác dụng gì.” Trần Văn Việt nói: “Trước tiên chuyện chữa thương cho Thiệu tiểu thư mới là quan trọng nhất, có cần giúp một tay, Thiệu công tử cứ nói, phủ Bình Dương Hầu chúng ta nhất định sẽ không từ chối.”

Trần Văn Việt hay bao che, chưa nghe chính miệng Trần Bảo Linh nói chân tướng sự việc, hẳn sẽ không bao giờ thừa nhận sai lầm.

Thiệu huynh hừ lạnh cũng không nói thêm gì nữa.

Trần Văn Việt nói: “Văn Cẩm, đệ lên thuyền hoa Thiệu gia xem có cái gì cần giúp đỡ hay không?”

“Không nên đi!” Đột nhiên Kỳ Thanh Y mở miệng: “Đi chính là lưu lại nhược điểm, không sai cũng thành sai rồi.”

Trần Văn Việt nghe nàng nói thế, vừa kéo họ đến vừa nói: “Thanh Y ném hay, nữ hài tử của nhà chúng ta nên như vậy, bị khi dễ thì trả lại, có chuyện gì tất nhiên sẽ có các ca ca thay muội gánh vác.”

“Đại ca, không phải là Thanh Y, là muội ném.” Trần Bảo Linh bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, nhào vào ngực Trần Văn Việt khóc lớn: “Muội không cố ý, muội nghĩ chỉ dọa nàng ta một chút thôi, bây giờ muội nên làm gì đây?”

“Thì ra là Bảo Linh ra tay.” Trần Văn Việt lạnh lùng nói: “Thiệu Minh Châu này nhắm vào Thanh Y, có thể thấy nàng ta cũng không phải là người tốt. Các người yên tâm, có đại ca ở đây, ai cũng không thể khi dễ các muội.”

Kỳ Thanh Y đỏ mặt hời, mặc kệ thế nào, hiện tại người bị thương là Thiệu Minh Châu, Việt biểu ca lại thể hiện đáng về nàng và Bảo Linh là người bị thua thiệt.

Lúc này Trần Bảo Linh thật sự sợ hãi: “Thiệu Minh Châu sẽ không chết chứ?”

“Tất nhiên là không.” Trần Văn Việt trấn an nàng nói: “Vừa rồi nàng tát rung khí mười phần, cũng chỉ là bị dọa sợ nên ngất đi.

Trần Bảo Linh thoáng yên tâm nhưng vẫn lo lắng như cũ: “Nhưng mà Thiệu Minh Châu chính là biểu muội của Mạnh Tĩnh Ngọc, Mạnh Tĩnh Ngọc chính là đệ tử đắc ý nhất của trường nữ Phụng Hoa, lỡ như chuyện này truyền đi, Mạnh Tĩnh Ngọc nói với lão sư trong trường Phụng Hoa, vậy chẳng phải là muội không thể nhập học hay sao?”

Khuôn mặt Trần Văn Việt tối sầm, nói: “Mạnh Tĩnh Ngọc có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một học trò, cho dù là lão sư trong trường nữ Phụng Hoa cũng không thể một tay che trời.”

Kỷ Thanh Y không ngờ Thiệu Minh Châu có quan hệ gần gũi với Mạnh Tĩnh Ngọc. Nàng chưa từng nhìn thấy Mạnh Tĩnh Ngọc này, kiếp trước nàng nghe đại danh của nàng từ miệng của Từ Lệnh Kiểm không ít lần, theo miêu tả của Từ Lệnh Kiểm, có vẻ nàng là người đoan trang hào phóng, rất có phong thái của thiên kim danh môn nhưng thực tế là người hẹp hòi, có thù tất báo.

Nếu là do Từ Lệnh Kiểm có thành kiến thì may nếu như những gì Từ Lệnh Kiểm nói là thật, chuyện này có hơi khó giải quyết.

Nàng trầm ngâm một lát mới nói: “Việt biểu ca, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Ngộ nhớ Thiệu Minh Châu không quan tâm, liều mạng nào loạn lên, tóm lại chúng ta phải ra tay trước.”

Trần Văn Việt nghe nàng nói những lời hàm ý, hỏi: “Muội có ý định gì?”

“Tại sao chúng ta phải thừa nhận?” Kỷ Thanh Y cười, ôm Từ Mị Mị lên nói: “Không phải đây có sẵn một người sao? Quận chúa tuổi còn nhỏ, tính tình hoạt bát hướng ngoại, không hiểu chuyện, tiện tay làm thất lạc đồ rồi ngộ thương Thiệu tiểu thư, chẳng phải là rất bình thường sao?”

Từ Mị Mị nghe được mấy từ huyện chủ thì khuôn mặt sáng rỡ, biết là gọi mình, ngẩng mặt lên cười với Kỷ Thanh Y.

Trần Văn Việt nhún mày, do dự nói: “Chuyện này có thể không?”

“Tất nhiên là được!”

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy Trần Văn Cẩm ho khan.

Chẳng biết từ lúc nào Từ Lệnh Sâm đã đi xuống, đứng trên cầu thang cao nhìn xuống Kỷ Thanh Y.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ôm (1)

"Thế tử điện hạ..." Bị người bắt quả tang, Kỷ Thanh Y vừa xấu hổ vừa chột dạ.

Từ Lệnh Sâm lạnh lùng liếc nàng một, xoay người đi lên.

Mặc dù không nói gì, nhưng trên mặt thể hiện rõ sự không vui.

Trong lòng mọi người đều rung mình, biết Kỷ Thanh Y đã gây họa rồi.

Trần Văn Việt đầu tàu gương mẫu, nghiêm nghị nói với bóng lưng Từ Lệnh Sâm: "Thế tử điện hạ, xá muội tuổi nhỏ, đều là người làm ca như ta không đúng."

Hắn nói xong liền muốn đi lên lầu giải thích cùng Từ Lệnh Sâm.

Kỷ Thanh Y ngăn cản hắn: "Việt biểu ca, vẫn là để muội lên giải thích với Thế tử Ninh Vương đi."

Bộ dáng Từ Lệnh Sâm trở mặt, Kỷ Thanh Y đã từng chứng kiến qua, nếu hắn thật sự tức giận thì làm sao có thể để Việt biểu ca nói thay nàng.

"Không được!" Trần Văn Việt lên tiếng cự tuyệt: "Ta là ca ca của muội, việc này do ta định đoạt."

"Đây không phải chuyện do người nào định đoạt, người khởi xướng là muội, Thế tử Ninh Vương cũng nhìn thấy rõ, Việt biểu ca lên rồi không chừng ngài ấy lại nghĩ chúng ta lừa gạt ngài ấy. Vẫn là để muội đi đi, muội là nữ nhi, cho dù ngài ấy không có phong độ cũng không thể đánh muội."

"Đúng vậy, Việt biểu ca." Lê Nguyệt Trùng vốn không nói chuyện cũng lên tiếng: "Thế tử Ninh Vương vô cùng khâm phục Kỷ thúc nên sẽ không làm khó Thanh Y, hơn nữa, không phải Thanh Thái vẫn còn ở đây sao? Nể mặt Thanh Thái ngài ấy cũng sẽ không làm gì Thanh Y đâu."

"Nguyệt Trùng nói rất đúng!"

Tuy Kỳ Thanh Y biết Lê Nguyệt Trừng không có ý tốt, nhưng giờ phút này vẫn quyết đoán nói: "Chính vì thế mọi người ở đây chờ muội."

Về mặt mọi người lo lắng, chỉ có ánh mắt Trần Bảo Linh vẫn luôn hăm mộ.

Nhìn Kỳ Thanh Y ôm Từ Mị Mị lên, tâm trạng Lê Nguyệt Trừng vô cùng sáng khoái.

Kỳ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh gặp rắc rối, tính kế con khi của Thế tử Ninh Vương, còn bị Thế tử Ninh Vương bắt quả tang.

Ai chẳng biết Thế tử Ninh Vương là người cực kỳ bao che khuyết điểm, bây giờ, có Kỳ Thanh Y chịu tội thay rồi.

Thanh Thái đang viết văn, Từ Lệnh Sâm đứng ở bên cạnh hần nhìn, Kỳ Thanh Y há miệng thờ dốc muốn nói lại thôi, nàng phát hiện Từ Lệnh Sâm ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng lấy một, khiến cho nàng cảm thấy rất xấu hổ, chỉ có thể ôm Từ Mị Mị đứng đó.

Đợi cho Kỳ Thanh Thái viết chữ xong, ngẩng đầu thấy Kỳ Thanh Y, lập tức liền nở nụ cười: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại lên đây? Là tới xem đệ viết chữ à?"

"Tỷ tỷ đệ lên đây là có chuyện muốn nói với ta." Từ Lệnh Sâm thay Kỳ Thanh Y trả lời, sau đó nói: "Thanh Thái, để cho Trịnh Tắc đỡ đệ đi xuống nghỉ một lát, ta cùng tỷ tỷ đệ xem trước một chút văn chương đệ viết, sau đó lại nói chuyện với đệ."

Kỳ Thanh Thái cười tít mắt đáp lại, tuyệt không cảm thấy Từ Lệnh Sâm sắp sắp có gì không ổn.

Trong lúc này, trên lầu chỉ còn lại hai người Kỳ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm thông thả bước tới bên người Kỳ Thanh Y: "Sao lại không nói, không phải vừa mới nói năng rất hùng hồn sao?"

Giọng nói hần bình tĩnh, trong lúc này Kỳ Thanh Y thật không cách nào phân biệt được hần có tức giận hay không, chỉ cảm thấy hần đứng cạnh nàng, khi thế bức người.

"Điện hạ, vừa rồi là ta thuận miệng nói, ngài đừng coi là thật..."

"Nhưng ta lại coi là thật rồi." Từ Lệnh Sâm đột nhiên bước một bước về phía nàng, cùng nàng mặt đối mặt, gần như là sát nhau: "Mỗi một câu nàng nói, ta đều coi là thật, chẳng lẽ nàng không biết sao?"

Giọng nói của hần ái muội cũng thôi, nhưng lúc nói chuyện hơi thờ cứ bao quanh nàng khiến nàng không chịu nổi.

"Oanh", Kỳ Thanh Y cảm giác trong đầu trống rỗng, trên mặt nóng rát.

"Vậy ngài tính toán xử trí ta như thế nào?" Nàng tâm hoảng ý loạn, lui về phía sau một bước.

Từ Lệnh Sâm không nghĩ tới chính mình đã nói đến mức này mà nàng vẫn bất vi sở động, trong lòng cũng có chút tức giận: "Chẳng lẽ trong lòng nàng, ta chính là loại người hồ một chút là xử lí người ta sao?"

Hơi thờ ái muội, bức người liền biến mất không thấy nữa, Kỳ Thanh Y thờ dài nhẹ nhõm, lý trí cũng trở lại.

"Đương nhiên không phải, thế tử, ta cảm thấy được ngài khoan hồng độ lượng lại phong khoáng, là một đáng nam nhi văn võ song toàn."

Ài, một lần sảy chân để hận nghìn đời, đã làm sai chuyện bị người ta bắt gặp, cũng chỉ có thể trái lương tâm nịnh hót hần một phen thôi.

"Thật vậy chăng? Nàng thật sự cho là như vậy?" Ánh mắt Từ Lệnh Sâm sáng lên, sáng như trăng giữa núi rừng, hết sức chân thành, chờ mong nhìn Kỳ Thanh Y, giống như lời nàng nói vốn vô cùng quan trọng.

Ánh mắt này, Kỳ Thanh Y đã từng gặp qua, chính là ánh mắt lúc đệ đệ Thanh Thái nhà nàng khi nhìn thấy Từ Lệnh Sâm.

Lòng nàng bỗng trở nên mềm nhũn, không đành lòng để cho ánh mắt sáng ngời này trở nên u tối: "Đương nhiên là thật, điện hạ là rồng trong loài người, là hình mẫu nam tử trong thiên hạ."

Trên mặt Từ Lệnh Sâm lập tức tràn đầy ý cười, ánh mắt sáng như ngọc trai khiến người ta không dám nhìn.

Từ Lệnh Sâm sinh ra đã có địa vị cao, là người được Hoàng đế tin tưởng, đối với kẻ địch tâm ngoan thủ lạt, trở mặt vô tình. Nhưng giờ phút này, trong lòng hần chỉ có tình yêu, hi vọng người trong lòng đón nhận lấy tình cảm chân thành của hần.

Cố gắng lâu như vậy, rốt cục nghe được Kỳ Thanh Y khẳng định, hần sao có thể không vui đây?

Thì ra trong lòng nàng, hần cũng là một người hoàn mỹ như thế.

Người hần đặt trên đầu quả tim cho rằng hần là đức lang quân hiếm có trên thế gian.

Giọng nói của hần đột nhiên trở nên cực kỳ dịu dàng: "Chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Hắn thật cao hứng, Kỳ Thanh Y có thể cảm giác được, một khi đã như vậy, vậy thì thừa dịp hắn cao hứng, bỏ qua sự việc vừa rồi đi.

"Chuyện vừa rồi là ta không đúng, điện hạ khoan hồng độ lượng, không so đo với ta, ta cũng coi như chưa từng làm chuyện gì." Kỳ Thanh Y đứng lên nhún người cảm ơn Từ Lệnh Sâm "Cảm ơn điện hạ."

"Nàng ngồi đi, ta có việc muốn nói với nàng." Từ Lệnh Sâm nói: "Lần trước ta nói với nàng tìm người làm xe lăn bây giờ đã tìm được người, có điều hiện tại hắn còn bẽ bộn nhiều việc do còn phải làm cơ quan điều hầu cho Thánh Thượng nên không rảnh. Ta đã nói với hắn, chờ lúc thích hợp sẽ dẫn Thanh Thái đi gặp hắn, để hắn làm cho Thanh Thái một chiếc xe lăn."

"Thật sao? Thật sự có thể chứ?" Kỳ Thanh Y lập tức kinh hi đứng lên: "Vậy chừng nào Thanh Thái có thể đi được?"

Bộ dáng vui sướng của nàng giống như nụ hoa mới hé nở mang theo những giọt nắng buổi sớm, Từ Lệnh Sâm thấy mà trong lòng nhảy loạn.

Hắn mỉm cười gật đầu: "Ta sắp xếp xong sẽ thông báo cho nàng."

Tiếng nói vừa dứt, một hồi tiếng trống như vang vọng khắp đất trời, tứ phương đều chấn động.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy giữa hồ nước hai chiếc thuyền rồng xuất hiện vô cùng huyền bí, tiếng trống dồn vang phát ra từ đây.

Hai bên thuyền hoa tiếng người ồn ào, kinh ngạc không ngừng reo hò cổ vũ cho đoàn thuyền.

"Vậy thì xin nhờ điện hạ rồi." Kỳ Thanh Y lại cúi đầu về phía Từ Lệnh Sâm "Nếu như không còn việc gì, ta liền không quấy rầy điện hạ quan sát trận thi đấu thuyền rồng nữa."

Từ Lệnh Sâm còn chưa thỏa mãn, trong lòng không muốn, nhưng cũng biết nán lại lâu cũng không tốt nên liền đứng dậy tiễn nàng xuống.

Không ngờ đột nhiên đất trời như rung chuyển, thuyền hoa kịch liệt lay động.

Sắc mặt Kỳ Thanh Y đại biến, thân thể không thể khống chế nghiêng về một phía, mắt thấy sắp phải té ngã trên đất, đột nhiên một cánh tay hữu lực ôm nàng vào lòng.

Từ Lệnh Sâm ôm nàng trong ngực, một tay nắm lấy eo nàng, một tay khác vòng qua sau lưng ôm nàng: "Đừng sợ."

Chấn động kia cũng chỉ trong chớp mắt liền dừng, thuyền hoa lại khôi phục lại yên tĩnh vốn có.

Kỳ Thanh Y bị hắn ôm, mặt nàng úp vào lồng ngực nam tính đầy mùi hương xà phòng mát rượi cùng hơi thở nóng bỏng của hắn.

Kỳ Thanh Y choáng váng, trái tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hô hấp cũng rối loạn: "Thế nào, không sao rồi chứ? Bây giờ còn lắc lư không?"

"Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích." Từ Lệnh Sâm tròn tròn mắt nói lời bịa đặt: "Còn đang lắc lư đấy."

Ở khúc ngoặt cầu thang xuất hiện một bóng dáng.

"Các người! Đang làm cái gì!" Trần Bảo Linh ghen hờn nhìn trần trời, không thể tin được những gì chính mình nhìn thấy: "Kỳ Thanh Y, Sâm biểu ca, các người làm sao có thể..."

Kỳ Thanh Y bỗng nhiên ngừng đầu, một tay đẩy Từ Lệnh Sâm ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bỏ nhào tới một tay bịt lấy cái miệng còn đang kinh hô của Trần Bảo Linh.

"Bảo Linh tỷ đừng kêu, không phải như tỷ nghĩ đâu, vừa rồi thuyền hoa đột nhiên lắc lư, muội vấp ngã, thế tử chỉ là đỡ muội dậy thôi."

Kỳ Thanh Y nói vừa nhanh vừa vội, gần như là trong một hơi nói xong sau đó mới bỏ tay ra.

Trần Bảo Linh bán tín bán nghi nói: "Thật sự chỉ là như thế?"

"Đương nhiên là thật." Mặt Kỳ Thanh Y vốn dĩ cực kỳ hồng, lại bởi vì Trần Bảo Linh đến, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: "Nếu không có Thế tử đỡ muội, có khi muội đã ngã xuống thang lầu rồi. Thang này cao như vậy, nếu như thực ngã xuống chỉ sợ muội sẽ không chịu được. Tỷ thế nào, vừa rồi thuyền hoa lắc lư, có sao không?"

"Tỷ không sao, chỉ ngã một chút, tỷ nghĩ trận đấu cũng sắp bắt đầu nên định đi lên gọi muội, không nghĩ tới..." Nàng ấy chớp mắt nhìn tới nhìn lui giữa hai người Kỳ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm, đột nhiên dè dặt thanh âm hỏi Kỳ Thanh Y: "Các người thật không có gì?"

Trái tim Kỳ Thanh Y đập liên hồi.

Vốn là Từ Lệnh Sâm kéo nàng, vừa vặn bị tỷ ấy thấy được, nhất thời cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn gắng gượng nói: "Thật sự không có việc gì, chúng ta xuống đi, đừng quấy rầy thế tử nữa."

Nhìn bộ dáng nàng hận không thể giải thích rõ ràng quan hệ giữa hai người, Từ Lệnh Sâm liền nhủ mảy.

Kỷ Thanh Y lôi kéo Trần Bảo Linh xuống lầu.

Nàng sợ Trần Bảo Linh nói lung tung, cướp lời nói với Trần Văn Việt trước: "Sự tình đã nói rõ, Thế tử Ninh Vương cực kì rộng lượng sẽ không trách tội."

Sau khi nói xong, liền lôi kéo Trần Bảo Linh đến một bên dặn dò: "Sự tình vừa rồi, tỷ phải giữ kín như bưng, ai cũng không được nói, biết không?"

Trần Bảo Linh gật đầu: "Muội không nói tỷ cũng biết rõ, sự tình này nếu truyền ra ngoài, khẳng định có rất nhiều người muốn giết muội."

"Có điều, muội thật có phúc nha, lại được Sâm biểu ca ôm, ông trời sao lại bắt công thế chứ? Sao lại vừa lúc muội đi lên thì thuyền lắc lư? Vì cái gì không cho tỷ cơ hội này?" Đôi mắt Trần Bảo Linh tỏa sáng, nước miếng cũng sắp chảy ra: "Eo của Sâm biểu ca thế nào? Lòng ngực có phải rất rộng rãi vững chắc không, cánh tay của hắn có phải rất hữu lực không? Được hắn ôm cảm giác như thế nào?"

Kỷ Thanh Y càng nghe nàng ấy nói càng thấy quá, chỉ nghĩ muốn khăn trương cho qua chuyện này: "Lúc ấy muội sợ gần chết nào có để ý những thứ này."

"Cơ hội tốt như vậy, sao muội có thể dễ dàng bỏ qua chứ!" Trần Bảo Linh bóp cổ tay thở dài: "Như thế nào cũng phải cảm thụ Sâm biểu ca một chút chứ, ài, muội thật đúng là..."

Đột nhiên nàng ấy dừng lại, mở to hai mắt, giống như tới cái gì, nhìn Kỷ Thanh Y: "Sẽ không phải muội có ý bỏ nhào vào lòng Sâm biểu ca chứ?"

Kỷ Thanh Y chán nản, bàn tay khẽ véo thắt lưng Trần Bảo Linh: "Cho tỷ nói hươu nói vượn!"

"Được, được, tỷ sai rồi còn không được sao?" Nàng ấy cầm lấy bàn tay Kỷ Thanh Y cầu xin tha thứ: "Sâm biểu ca là người lạnh lùng nhất, bằng không cũng sẽ không cự tuyệt Thiệu Minh Châu, hắn làm sao có thể chủ động đỡ muội? Tỷ cảm thấy Sâm biểu ca đột nhiên rất kỳ lạ, thuận miệng hỏi một chút, cũng không phải không tin muội."

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện rất kỳ quái.

Bên kia thuyền rồng trận đầu kết thúc, Thiệu Minh Châu cũng đã được băng bó đưa về nhà. Trên trán rách một đường, cũng không thương tổn đến gân cốt, nếu dưỡng thương tốt cũng sẽ không lưu lại sẹo, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi.

Nhưng huynh đệ Thiệu gia lại cảm thấy mọi chuyện không thể dễ dàng cho qua như thế được, âm ỉ nhảy lên thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm, yêu cầu Kỷ Thanh Y cúi đầu xin lỗi Thiệu Minh Châu.

Trần Văn Việt dĩ nhiên không đồng ý, mấy người càng nói càng hăng, mắt thấy liền sắp động thủ.

Chỉ nghe "Chít chít" vài tiếng, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm ôm khi con từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống.

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua mọi người, thản nhiên nói: "Thế tử Ninh Viễn Bá thật là uy phong."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nhận Lỗi

Huynh đệ Thiệu gia nghe vậy đều tỏ vẻ kiêu dè

"Điện hạ, không phải huynh đệ chúng ta muốn làm cản trước mặt điện hạ mà thật sự do phủ Bình Dương Hầu khinh người quá đáng, trước đánh xá muội sau đó lại không chịu nhận lỗi." Đại ca Thiệu gia tức giận, bất bình nói: "Xin điện hạ làm chủ cho huynh muội chúng ta."

"Đánh người là không đúng," Từ Lệnh Sâm hỏi hột nói: "Nhưng đó cũng là do tiểu cô nương chưa hiểu chuyện mà thôi, thế tử Trữ Viễn Bá nể mặt ta không so đo tính toán nữa, ngày mai ta sẽ phái ngự y đến chữa thương cho Thiệu tiểu thư, tất cả đều dùng thuốc tốt nhất, sẽ mang qua cả thuốc sinh cơ khứ ngân (liên thục, loại bỏ sẹo) ngự dụng (thuốc hoàng thượng dùng), đảm bảo Thiệu tiểu thư sẽ giống hệt như trước đây."

Hắn che chở người phủ Bình Dương Hầu như thế làm huynh đệ Thiệu gia càng tức nhưng vẫn dè dặt tính tình nói: "Chẳng lẽ xá muội phải chịu uất ức này

oan uống như thế sao?”

Từ Lệnh Sâm mỉm cười lạnh lùng, giọng nói chột nghiêm nghị: “VẬY theo ý của thế tử Trữ Viễn Bá thì nên thế nào? Mị Mị tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng không phải là cố ý, bản thế tử đã nói xin lỗi, người còn cảm thấy chưa đủ?”

“CÓ lẽ giết Mị Mị mới có thể làm tiêu tan cơn giận của thế tử Trữ Viễn bá, nhưng mà nàng là huyện chủ Minh Mị do hoàng thượng đích thân sắc phong, người muốn động vào nàng, còn chưa có tư cách đó.”

Lời này nói ra, huynh đệ Thiệu gia đều hít khí lạnh.

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nổi danh bao che khuyết điểm là chuyện mọi người đều biết, hẳn coi con khí này là nữ nhi, là hòn ngọc quý nâng niu trên bàn tay, không chấp nhận người khác nói nửa chữ không.

Đại ca Thiệu gia phản ứng đầu tiên, lập tức mở miệng giải thích: “Điện hạ, vừa nãy là ta không có nói chuyện rõ ràng, huynh đệ chúng ta làm sao dám dẫm hạ phạm thượng, mạo phạm quận chúa, ném ám trà làm bị thương xá muội chính là vị tiểu thư này của phủ Bình Dương Hầu.”

Một ngón tay của hắn chỉ vào Kỷ Thanh Y, nói: “Chúng ta cũng không phải là chấp nhặt không tha người, chỉ là muốn vị tiểu thư này nhận lỗi với xá muội mà thôi.”

“Mới không phải.” Trần Bảo Linh tức giận nói: “Bọn họ là người muốn gây sự, muốn Kỷ Thanh Y quỳ gối dập đầu với Thiệu Minh Châu.”

Trần Bảo Linh nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Từ Lệnh Sâm.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm trở nên sắc bén: “Thế tử Trữ Viễn Bá tân mắt thấy vị tiểu thư này ném bị thương Thiệu đại tiểu thư sao?”

Phản ứng đầu tiên của đại ca Thiệu chính là muốn thừa nhận nhưng không chịu nổi ánh mắt giết người của Từ Lệnh Sâm, cuối cùng đành nói thật: “Trước khi xá muội hôn mê, chính miệng chỉ vị tiểu thư này.”

“Cho nên thế tử Trữ Viễn Bá không cần thận kiểm chứng đã tin tưởng rồi?” Từ Lệnh Sâm thân nhiên cười: “Vị này là biểu tiểu thư của phủ Bình Dương Hầu, chuyện xảy ra lúc ấy, tay nàng đang ôm Mị Mị, thử nói xem, chẳng lẽ nàng có ba cánh tay hay sao?”

Đại ca Thiệu liền biến sắc, lập tức hiểu ra Thiệu Minh Châu nói dối: “Là do xá muội nhìn nhầm rồi.”

“Là nhìn nhầm lại còn bụng dạ khó lường, chắc chắn trong lòng thế tử Trữ Viễn Bá hiểu rõ.” Từ Lệnh Sâm vuốt đầu Mị Mị nói: “Vừa nãy chính miệng Mị Mị thừa nhận sai lầm với ta, nàng cũng chỉ muốn đùa giỡn với Thiệu đại tiểu thư, cũng không phải cố ý, chẳng lẽ thế tử Trữ Viễn Bá thật sự muốn băm riết đứa nhỏ này không tha? Nếu thật sự như vậy chúng ta cũng chỉ có thể đến ngự điện thẩm tra rồi.”

Một con khí, chính miệng nói với Từ Lệnh Sâm là nó ném?...

Kỷ Thanh Y cố gắng lắm mới không lên nhìn Từ Lệnh Sâm, người này thật sự là nói dối không chớp mắt.

“Điện hạ quá lời rồi.” Huynh đệ Thiệu gia đều cảm thấy khản trương, trên trán Thiệu đại ca đã chảy đầy mồ hôi: “Huyện chủ Minh Mị thiên chân đáng yêu, là xá muội không cần thận mới bị thương, xin điện hạ thứ tội cho xá muội vì đã mạo phạm quận chúa.”

“Tiểu cô nương đùa giỡn, va chạm là chuyện bình thường, ta sẽ không để trong lòng, thế tử Trữ Viễn Bá cũng đừng để trong lòng.” Từ Lệnh Sâm nói: “Rốt cuộc cũng do Mị Mị không đúng, ta sẽ dạy dỗ nàng, ta cũng sẽ mời thái y.”

“Đa tạ điện hạ.”

Từ Lệnh Sâm cứng mềm đều dùng, lửa giận của huynh đệ Thiệu gia đã sớm bị hắn chèn ép không còn bóng dáng, giống như tiểu hài tử đánh nhau, tùy ý vo viên nặn dẹp.

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới hài lòng: “Nếu không còn chuyện gì, vậy thì lui ra đi, thuyền hoa của bản thế tử không thể chịu nổi nhiều người như vậy!”

Huynh đệ Thiệu gia như được đại xá, im hơi lặng tiếng trở về thuyền hoa của mình, cũng không ở lại mà chống* thuyền hoa, rời khỏi chỗ thị phi này.

*Hồi xưa thuyền không có động cơ mà di chuyển được là do thuyền phu sử dụng một cây tre hoặc gỗ dài chống xuống nước đẩy thuyền đi.

Trần Văn Việt tiến lên nói cảm ơn: “Đa tạ điện hạ lúc này ra tay tương trợ, Bảo Linh ra tay đã thương người làm cho huyện chủ mơ hồ không biết chịu hàm oan, nếu ngày khác điện hạ có gì cần, nhất định Văn Việt sẽ báo đáp ân tình ngày hôm nay.”

“Cần gì phải khách khí câu nệ như thế? Bảo Linh là muội muội của người chẳng lẽ không phải là muội muội của ta?” Thái độ của Từ Lệnh Sâm tùy ý lại thân thiết nói với Trần Văn Việt: “Ta nổi danh là bao che, chuyện xảy ra trên thuyền hoa của ta, chẳng lẽ ta lại có thể ngồi yên không để ý.”

Sau khi chứng kiến thủ đoạn của Từ Lệnh Sâm, nhìn dáng vẻ ôn hòa của hắn lúc này, Trần Văn Việt chỉ cảm thấy trong lòng kinh hoàng.

“Dù thế nào đi nữa, chuyện ngày hôm nay đều phải nhờ điện hạ rồi.” Trần Văn Việt chấp tay: “Cuộc thi đấu thuyền rồng đã kết thúc, chúng ta phải trở về rồi, không làm phiền điện hạ nữa.”

Từ Lệnh Sâm lơ đãng, ôm Từ Mị Mị quay lại lần hai.

Trần Văn Việt mang theo mọi người rời đi.

Kỷ Thanh Y để ý Trần Bảo Linh lại vô cùng trầm mặc, vừa rời Từ Lệnh Sâm nói tỷ ấy là muội muội của hắn, không thể ngồi nhìn mà không quan tâm, lẽ ra tỷ ấy phải mừng rỡ như điên mới đúng, tại sao lại có biểu hiện bình tĩnh như thế?

“Bảo Linh, tỷ làm sao vậy?”

Trần Bảo Linh cứng đờ, khóe miệng giật giật: “Có thể do ngồi thuyền quá lâu, có chút khó chịu.”

Kỷ Thanh Y không nghi ngờ gì, để nàng tựa vào vai mình nghỉ ngơi: “Tỷ nhắm mắt dưỡng thần một chút, đợi lên đến bờ là ổn thôi.”

Trần Bảo Linh không nói gì nữa, thuận thế dựa vào vai Kỷ Thanh Y, bàn tay nắm chặt vạt áo.

Nàng thấy Sâm biểu ca đối xử với Kỷ Thanh Y không giống với mọi người. Bề ngoài thì không khác nhau gì cả nhưng nghiêm túc để ý sẽ phát hiện huynh ấy rất che chở Thanh Y, rất quan tâm đến Thanh Y. Nói gì mà che chở nàng, cô muội muội này, thật ra thì cũng chỉ là nể mặt Thanh Y mà thôi.

Nàng thích Sâm biểu ca lâu như vậy, tại sao huynh ấy không nhìn thấy nàng?

Tại sao trong lúc bắt chọt huynh ấy lại thích Thanh Y cơ chứ?

Vì nàng chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ tốt hay sao?

Trần Bảo Linh cảm thấy trong lòng ê ẩm, đôi mắt cũng ê ẩm, vùi mặt vào trước ngực của Kỷ Thanh Y.

Sau khi lên bờ, mọi người ngồi xe ngựa đến Lâu Ngoại Lâu. Lâu Ngoại Lâu buôn bán thịnh vượng, ngoài cửa rất nhiều xe ngựa, lầu một ngồi đầy người chưa nói, bên ngoài cửa sổ mọi người xếp hàng chờ mua đồ ăn dài thật dài.

Trần Văn Việt phân phó ba tiểu cô nương đội mũ che mặt, chính hắn ôm Kỷ Thanh Thái.

Thấy Trần Bảo Linh có vẻ không vui, Kỷ Thanh Y vội hỏi: “Việt biểu ca, huynh đã đặt nhà gian chưa?”

Trần Văn Việt thấy Trần Bảo Linh cúi đầu, cho rằng nàng vẫn chưa thoát khỏi chuyện Thiệu Minh Châu, lập tức tỏ vẻ ảo não nói: “Ai nha, huynh thế mà lại quên mất, phải làm sao bây giờ?”

“Tại sao lại quên được? Không phải chúng ta đã sớm tính đến ăn vịt hoang bát bảo rồi hay sao?” Trần Bảo Linh nghe xong liền nóng nảy, một tay vén mũ trùm đầu lên, nhìn chằm chằm Trần Văn Việt: “Đại ca sẽ không trêu chọc muội chứ?” “Ai nha, thật sự đã quên, hôm nay không ăn được vịt hoang bát bảo rồi.” Trần Văn Việt gõ đầu nói: “Hay là đổi chỗ khác đi, cá dương tiên của Bách Vị Cư cũng không tồi.”

“Đại ca huynh thật đúng là!” Trần Bảo Linh tức giận giậm chân: “Muội bị huynh làm cho tức chết.”

Nàng vô cùng tức giận, đôi mắt trừng lớn.

Trần Văn Cẩm vội nói: “Huynh biết ngay đại ca sẽ quên, để phòng ngừa, huynh đã đặt trước. Muội muội, muội cảm ơn huynh thế nào đây?”

“Có thật không?” Trần Bảo Linh vui mừng như cơn mây, kéo tay Trần Văn Cẩm hỏi: “Nhị ca không lừa muội chứ? Đã đặt trước thật sao?”

“Tất nhiên.” Trần Văn Cẩm gõ nhẹ vào trán của nàng, cung chiều nói: “Chính là nhà gian mà chúng ta thường hay ngồi tên Tây Hồ Xuân Hiểu...”

Lời nói vừa dứt, Trần Bảo Linh đã cười hi hi, đeo mũ che mặt, vừa nói vừa chạy trước: “Muội vào trước chờ mọi người.”

Mọi người hết cách với nàng, cười lắc đầu.

Kỷ Thanh Y cũng thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau.

Nàng đã quen với dáng vẻ Trần Bảo Linh hoạt bát ngang tàng, luôn cười hi hi. Đột nhiên Trần Bảo Linh trầm mặc, trong lòng nàng cũng cảm thấy buồn buồn.

Khó khăn lắm mới đến đại sảnh lại đụng phải thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm.

Trần Văn Cẩm tiến lên hành lễ, Từ Lệnh Kiểm đề thấp giọng nói: “Ta cài trang ra ngoài, không cần hành lễ làm ta bị bại lộ.”

Hắn lại quay sang Kỷ Thanh Y nói: “Ngày đó tại Đàm Thác Tự ta vô tình đụng chạm, vẫn muốn tìm cơ hội nhận lỗi với Kỷ tiểu thư. Nếu hôm nay đã gặp được hãy để ta làm chủ mời khách, an ủi ba vị tiểu thư, thế tử Bình Dương Hầu và Văn Cẩm làm người tiếp khách thay ta đi.”

Chuyện ngày đó đụng chạm, Trần Văn Việt cũng đã biết, vốn dĩ hắn không thích Từ Lệnh Kiểm, trong lòng suy nghĩ nếu Từ Lệnh Kiểm có cừu chi bất

thường gì, nhất định hẳn sẽ ra tay giáo huấn Từ Lệnh Kiểm một trận.

Không ngờ Từ Lệnh Kiểm lại thân nhiên như vậy.

“Đa tạ ý tốt của điện hạ, tha lỗi cho ta đi hỏi ý tứ của xá muội trước đã.” Trần Văn Việt chấp tay với hẳn, xoay người hỏi ý của Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Từ Lệnh Kiểm, nhìn qua tình huống này rõ ràng là Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm đã sắp xếp tốt. Thứ nhất chính là dù nàng có muốn trốn tránh cũng không trốn được, thứ hai nếu như nàng báo thù thất bại, Từ Lệnh Kiểm rất có khả năng sẽ lên làm hoàng thượng, nàng không muốn vì nàng mà quan hệ giữa Việt biểu ca và Từ Lệnh Kiểm bị bế tắc.

Kỳ Thanh Y gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Từ Lệnh Kiểm khẽ mỉm cười, vội gọi mọi người lên phòng trên lầu.

Ngược lại trên bàn cơm cũng không có gì xảy ra, Từ Lệnh Kiểm rất thành khẩn nói xin lỗi với mấy người Kỳ Thanh Y, kính mỗi người ba chén.

Trước khi Kỳ Thanh Y uống rượu, Trần Văn Việt đã ngăn lại: “Các nàng là tiểu cô nương, nếu uống say nhất định trường bối trong nhà sẽ trách phạt chúng ta, vẫn nên lấy trà thay rượu thì tốt hơn.”

“Là do ta sơ sót, không đề ý lễ tiết.” Từ Lệnh Kiểm thẳng thắn bộc trực cũng làm Trần Văn Việt thay đổi cách nhìn.

Thật sự Kỳ Thanh Y cũng không biết uống rượu nên dùng nước trà thay thế.

Trong lúc mời rượu, Từ Lệnh Kiểm cũng không có gì bất thường.

Nhưng Kỳ Thanh Y biết Từ Lệnh Kiểm sẽ không dễ dàng từ bỏ như thế.

Đời trước cũng như thế, lần đầu tiên gặp nàng Từ Lệnh Kiểm đã giật mình luống cuống. Sau đó, Trần Văn Cẩm nhiều lần tạo ra cơ hội để nàng và Từ Lệnh Kiểm chung đụng.

Quả nhiên Từ Lệnh Kiểm không tiếp tục mạo phạm nàng nữa, luôn tỏ ra là người khiêm tốn.

Bọn họ làm như vậy chính là muốn nàng có ấn tượng tốt với Từ Lệnh Kiểm, chờ đến sau này xảy ra chuyện gì, mình có thể đề mặc cho bọn họ định đoạt. Đáng tiếc bọn họ không được như ý nguyện, sau đó lại dùng Thanh Thái uy hiếp nàng.

Bây giờ họ lại lặp lại chiêu cũ. Nàng sẽ làm bộ như không biết chuyện gì cả, đợi đến khi xảy ra chuyện sẽ đánh bọn họ trở tay không kịp.

Vì nghĩ như thế nên trong lòng Kỳ Thanh Y cũng không cảm thấy quá khó chịu nữa, Từ Lệnh Kiểm cũng không đáng sợ như vậy nữa, so sánh với người như Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Kiểm cũng chỉ giống như một con chuột cống, chỉ biết sử dụng những thủ đoạn ti tiện ám muội, thật sự không phải là người giỏi giang.

Nàng bắt đầu thoải mái thưởng thức một bàn mỹ thực, chính mình ăn ngon uống tốt cũng không quên gấp thức ăn cho Thanh Thái.

Bên cạnh Trần Bảo Linh cũng ăn ngấu ăn nghiến, ăn uống thật vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Từ Lệnh Kiểm tính tiền rồi cáo từ trước, toàn bộ sự việc đều thể hiện sự tao nhã lễ độ, thật sự giống như chỉ là vô tình gặp mặt sau đó nhận lỗi.

Trong lòng Trần Văn Việt thở phào nhẹ nhõm, lúc đầu thật ra hẳn có nghi ngờ Trần Văn Cẩm.

Mọi người Trần gia nghỉ ngơi một chút rồi đứng dậy đến hiệu sách mua sách.

Thì ra trước lúc bọn họ ra ngoài một ngày, Khúc tiên sinh phân phó nhiệm vụ để các nàng mua mấy quyển sách về cắm hoa, về nhà nghiên cứu thật tốt.

Bọn họ vui chơi nửa ngày, trước khi về nhà thì làm chuyện này cho xong.

Một bộ sách rất đắt giá, là xa xỉ phẩm, bình thường những người mua sách đều là những người coi trọng sự giàu sang, thanh khiết, cho nên có người đặc biệt mở ra cửa hàng sách sạch sẽ chuyên cung cấp sách cho những cô nương giàu sang đến lựa chọn.

Kỳ Thanh Thái đi đứng bất tiện, Trần Văn Việt bế hẳn lên lầu một để tùy ý lựa chọn.

Trần Văn Cẩm đưa mấy người Kỳ Thanh Y lên lầu hai.

Khúc tiên sinh yêu cầu mỗi người mua một bộ sách khác nhau cho nên vừa lên lầu hai mọi người đều tách ra. Lê Nguyệt Trùng và Kỳ Thanh Y vốn không hòa hợp, sớm đã không biết chạy đi nơi nào, Trần Bảo Linh vẫn ở chỗ cách Kỳ Thanh Y không xa.

Trần Văn Cẩm nói với Trần Bảo Linh: “Muội muội, ở lầu ba có rất nhiều loại bản xưa, muội có muốn lên xem một chút không?”

Tất nhiên Trần Bảo Linh vô cùng vui mừng: “Muội gọi Thanh Y đi cùng.”

Trần Văn Cẩm lại nói: “Muội lên chọn trước đi, sau đó làm Thanh Y bắt ngờ, không phải tốt hơn sao?”

“Ý kiến hay.” Trần Bảo Linh bị hấn thuyết phục, vui mừng lên lần ba.

Trần Văn Cẩm thấy vậy, mỉm cười đắc thắng.

Hắn đi đến cạnh cửa sổ, vẫy vẫy tay với bên dưới, sau đó đến phòng nghỉ ngơi ở lầu một, ngồi thưởng thức trà

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Editor: quynhbach1997

"Cầm biểu ca." Lê Nguyệt Trùng dịu dàng gọi một tiếng, chậm rãi đi tới, ngồi vào ghế cạnh Trần Văn Cẩm.

Tuy là biểu huynh muội, nhưng cô nam quả nữ ở chung một phòng bị tóm cũng không tốt lắm.

Trần Văn Cẩm cũng nghe hạ nhân bàn tán, nói Kỳ Thanh Y tính tình không tốt, không xứng với hắn; Lê Nguyệt Trùng tính cách dịu hiền, đối xử với người khác rất tốt, cùng hắn ta trai tài gái sắc, thật là xứng đôi.

Hắn nghe xong mấy câu này, trong lòng cực kỳ mất hứng.

Mẫu thân hắn là quận chúa, thế tử nhà hắn tất nhiên phải là quý nữ nhà cao cửa rộng, bên nhà thế tử phải có trợ giúp lớn đối với hắn. Lê Nguyệt Trùng hai bàn tay trắng, lại không giống Kỳ Thanh Y có thể mang đến trợ giúp cho hắn, nữ tử như vậy, hắn căn bản sẽ không để trong lòng.

Nếu là nha hoàn bên người cũng không sao, có thể là do có nhà mẹ đẻ là Thái phu nhân nên Trần Văn Cẩm biết nặng nhẹ, cho nên vẫn tránh xa nàng ta.

Hắn đứng lên muốn đi: "Nguyệt Trùng biểu muội nghỉ ngơi lát đi, ta đi dạo một chút."

Vô cùng lạnh nhạt.

Sắc mặt Lê Nguyệt Trùng lập tức trở nên trắng xanh.

Trần Văn Cẩm ở trước mặt Kỳ Thanh Y ôn nhu sẵn sàng, nàng ta nhìn không xót chút nào, dù cho gần đây chuyện xảy ra để cho nàng ta ý thức được sẵn sàng kia là giả, nhưng cũng khiến nàng ta hâm mộ vô cùng.

Dù cho Cầm biểu ca không thể đối với nàng ta giống như đối với Kỳ Thanh Y thì ít nhất cũng không thể quá kém đi.

Nhưng sự thật là, Trần Văn Cẩm ngay cả cho nàng ta chút mặt mũi cũng không có, ngay cả quan tâm đối trả cũng không cho nàng ta, một mực tránh nàng ta như tránh thú dữ khiến cho Lê Nguyệt Trùng có chút chịu không nổi.

Nàng ta từ nhỏ đã thích Trần Văn Cẩm.

Nhưng trong mắt Trần Văn Cẩm chỉ có Kỳ Thanh Y.

Nàng ta không cam lòng cứ buông tha như vậy, cơ hội đến, nàng ta không thử một lần liền không chịu thua.

Lê Nguyệt Trùng hạ quyết tâm, không chút do dự đứng lên, nói khê: "Huynh là muốn tạo cơ hội cho Thanh Y cùng Thế tử Chu Vương ở chung một chỗ phải không?"

Trong lòng Trần Văn Cẩm khê niu lại, không khỏi hít sâu hơi.

Hắn rõ ràng đã làm vô cùng kín kẽ, Lê Nguyệt Trùng làm sao có thể biết?

Nàng ta đây là muốn làm gì?

Uy hiếp hắn? Hoặc là muốn có được cái gì từ hắn?

Trần Văn Cẩm rất nhanh liền phản ứng lại, kiêng kị cảnh cáo nói: "Nguyệt Trùng biểu muội, có chút chuyện không thể nói lung tung."

Giọng nói hần lạnh lùng, ánh mắt cũng rất lạnh.

Cùng lắm cũng chỉ là biểu tiểu thư sống nhờ trong nhà thôi, nếu nàng ta có can đảm nói hươu nói vượn, hần cũng không ngại để cho nàng biến mất.

Sắc mặt hần lạnh lùng kiên nghị khiến cho Lê Nguyệt Trùng vừa cao hứng, lại vừa khó chịu.

Khó chịu chính là ánh mắt Trần Văn Cẩm nhìn nàng ta, cao hứng chính là nàng ta thành công rồi.

Tình thế đối với nàng ta rất có lợi, nàng ta đứng lên, mỉm cười: "Vừa rồi muội có nhìn thấy ở cửa có hai người tuy đã cải trang nhưng lại rất giống hộ vệ của thế tử Chu vương, này lại thấy Cẩm biểu ca để Bảo Linh rời đi, còn tưởng rằng biểu ca là được thế tử Chu vương phân phó, cho nên liền khản trương xuống đây, sợ nhiều loạn Cẩm biểu ca báo cáo kết quả nhiệm vụ cho thế tử Chu vương. Nếu không phải như muội nghĩ, vậy huynh an tâm, muội tiếp tục đi chọn sách đây."

Trần Văn Cẩm thầm mắng một tiếng không xong, vội vàng kêu nhỏ "Biểu muội đừng bước".

"Biểu muội huệ chất lan tâm, huynh người sáng không nói lời tối." Trần Văn Cẩm thấy Lê Nguyệt Trùng quay đầu, vội cười nói: "Là Thế tử Chu vương muốn ra mặt giải thích với Thanh Y, huynh thân là người hầu đọc của thế tử Chu vương rất nhiều chuyện cũng là bất đắc dĩ, có điều thế tử Chu vương tuyệt không ác ý, điểm này huynh có thể đảm bảo với muội."

Lê Nguyệt Trùng yên lặng nhìn Trần Văn Cẩm không nói gì.

Trần Văn Cẩm trong lòng bồn chồn, tươi cười trên mặt càng lúc càng âm áp: "Được, được, huynh nói thật với biểu muội, đây đều là do đại ca gây ra. Vừa rồi cùng ăn cơm tình hình muội cũng thấy đấy, thế tử Chu vương mọi thứ đều rất chu toàn, một lòng nghĩ muốn xin lỗi, tuyệt không lấy thế hiếp người, nhưng đại ca lại cực kỳ lạnh lùng để phòng thế tử Chu vương, huynh sợ thế tử Chu vương giận đại ca, cho nên đưa ra chủ ý này."

"Huynh biết muội cùng Thanh Y không giống nhau, muội thấu tình đạt lý, thiện lương lại hiểu lòng người. Cho nên, chuyện này, muội nhất định sẽ che giấu trước mặt đại ca thay huynh, đúng không?"

Lê Nguyệt Trùng nghe giọng nói dịu dàng của hần, trong lòng nhất thời có chút vui sướng cùng đắc ý.

Nàng đột nhiên nổi lên dừng khí, buông xuống mí mắt nói: "Cẩm biểu ca đừng lo lắng, huynh nói gì muội cũng nghe theo."

Trần Văn Cẩm vốn là cả kinh, thấy sắc mặt nàng ta phiếm hồng lập tức như bưng bình đại ngộ.

Thì ra cô biểu muội này có ý với mình, trách không được lại có những lời đồn nhảm kia.

Hần tinh tế đánh giá Lê Nguyệt Trùng, vóc người cao gầy, vòng eo nhỏ nhắn, dung mạo không tầm thường, cũng là một mỹ nhân.

Khóe miệng của hần hiện lên một nét cười lạnh, bộ dáng có thể, cũng có vài phần thông minh, nhưng vẫn không xứng với hần.

Lê Nguyệt Trùng hồi lâu không nghe thấy lời đáp lại, thật sự nhìn không được, cố nén xấu hổ ngẩng đầu nhìn Trần Văn Cẩm, chỉ thấy vẻ mặt hần bình tĩnh, trong mắt mang theo chút mỉa mai, nhất thời sắc mặt nàng ta trắng nhợt.

Bị người trong lòng dùng ánh mắt này nhìn lại, nàng ta cảm thấy trái tim đang nóng hừng hực bỗng như bị ném vào hồ nước lạnh, lạnh đến phát đau, nhất thời khó có thể chống đỡ, cả người không tự chủ bước lùi về phía sau một bước.

Trần Văn Cẩm lại tiến lên một bước, khản trương nói: "Nguyệt Trùng biểu muội, có phải muội cảm thấy chỗ nào không thoải mái không, sao sắc mặt lại trắng như vậy? Có muốn ngồi xuống nghỉ tạm chút không?"

Ánh mắt hần nheo lại, mày khẽ cau, đáng vẻ khản trương đau lòng.

Lê Nguyệt Trùng nghe thấy trong lòng liền rung động, ánh mắt hiện lên một chút không dám tin.

"Muội ngồi xuống trước nghỉ tạm đi." Trần Văn Cẩm tự mình đỡ Lê Nguyệt Trùng vẫn còn đang thần thờ ngồi xuống, giọng điệu dịu dàng săn sóc lại không mất đi nhiệt tình, thành ý: "Tâm ý biểu muội ta đều đã hiểu, ta cũng không phải ý chí sắt đá, sao lại thờ ơ? Trong lòng ta cũng có biểu muội, chỉ là từ trước tới giờ gặp biểu muội đoan trang cẩn thận nên không dám đường đột."

Thấy sắc mặt Lê Nguyệt Trùng vẫn còn trắng, giọng nói hần lại càng thêm dịu dàng hơn: "Muội yên tâm, ta nhất định không cô phụ tình cảm của muội. Thân thể muội không thoải mái thì cứ ở trong này nghỉ ngơi đi, muội muốn sách, ta đi tìm cho muội."

Trước khi đi, vẫn còn không quên nhẹ nhàng cầm tay Lê Nguyệt Trùng.

Nữ tử này đích thực không xứng với hần, nhưng hiện giờ hần không dễ tiếp cận Kỷ Thanh Y, có nàng ta ở cạnh trợ giúp, nhất định có thể lập công lớn. Ngay sau mọi chuyện đã thành, tất cả phủ Bình Dương hầu đều là vật trong lòng bàn tay hần, nếu nàng ta biết thân biết phận, hần cũng không ngại cho nàng ta một thân phận quý thiếp.

Lê Nguyệt Trùng trong lòng như nở hoa, sau khi Trần Văn Cẩm đi, nụ cười trên mặt liền biến mất, trong mắt đầy toan tính.

Nàng ta biết Cẩm biểu ca cũng không phải chân chính thích nàng ta, tất cả cũng chỉ là lừa gạt thôi. Nhưng cũng không sao, nàng ta có thể cho Cẩm biểu ca thứ hắn muốn, cũng có thể trợ giúp Cẩm biểu ca, lâu dần, Cẩm biểu ca tự nhiên liền biết, tới cùng ai mới là người thích hợp với hắn nhất.

Bên kia Kỳ Thanh Y một mình ở trên lầu hai.

Trên đường cái phía xa xa truyền đến tiếng người ồn ào náo nhiệt, càng làm nổi bật sự yên tĩnh của nơi này, hàng loạt giá sách che khuất tầm mắt của nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy rất nguy hiểm giống như có thứ gì đó ở nơi bí mật đang nhìn nàng.

Cảm giác khiến nàng nổi da gà này rất không thoải mái, nàng không chút do dự bỏ quyển sách trên tay xuống, tính lên lầu ba tìm Trần Bảo Linh.

Đột nhiên, có người từ phía sau dùng một tay ôm lấy thắt lưng nàng, gắt gao ôm chặt nàng vào trong lòng, nàng cả kinh, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu sợ hãi, miệng đã bị người ta che lại, thân thể cũng bị người ta ôm đến góc khuất nơi giá sách.

Sau giờ ngộ khắp nơi đều an tĩnh, không người trong phòng, hàng loạt giá sách, nàng bị người bịt miệng, bị khống chế tự do...

Trong đầu Kỳ Thanh Y đều trống rỗng cảm giác lạnh lẽo giống như rơi vào hầm băng, nàng còn không quên phải vùng vẫy đánh trả.

"Đừng sợ, là ta." Thanh âm nam tử dịu dàng lại mang theo tự trách vang lên bên tai nàng, bàn tay che miệng nàng cũng buông ra.

Là giọng nói của Từ Lệnh Sâm!

Kỳ Thanh Y không thể tin vào chính tai mình, ngạc nhiên quay đầu, mở to mắt Trùng Trùng Từ Lệnh Sâm.

Thật sự là Từ Lệnh Sâm, thực sự là Từ Lệnh Sâm!

Không phải Trần Văn Cẩm, không phải Từ Lệnh Kiểm, không phải là người khác.

Trong giây phút này, bao nhiêu uất ức, vui sướng, khổ sở... Đủ loại tư vị dâng lên trong lòng, khiến nước mắt nàng lập tức rơi xuống.

Từ Lệnh Sâm nhìn thấy, trái tim liền tê rần.

Sắc mặt nàng trắng bệch, ánh mắt sợ hãi vẫn còn đó, hốc mắt còn đọng lại những giọt nước long lanh, yếu ớt giống nhành hoa bị vùi dập sau bão táp.

Sắc mặt này của nàng hắn vẫn chưa từng thấy qua.

Tự trách cùng áy náy đồng thời dâng lên trong lòng Từ Lệnh Sâm, một tay hắn ôm Kỳ Thanh Y vào lòng, một tay khẽ vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, cất giọng nhẹ nhàng an ủi nàng: "Đừng sợ, đừng sợ, ta không phải có ý muốn hù dọa nàng, vốn là muốn mở miệng gọi nàng một tiếng, lại sợ phát ra âm thanh kinh động đến Từ Lệnh Kiểm..."

Kỳ Thanh Y thực sự sợ hãi, đặc biệt là khi nàng đã từng chịu qua những nỗi sợ hãi như vậy, nhưng khi nàng nghe được giọng nói của Từ Lệnh Sâm, nhìn thấy thật sự là Từ Lệnh Sâm, trong lòng liền buông lỏng, giờ phút này nghe hắn thủ thiển dành nàng, còn không quên nhắc tới Từ Lệnh Kiểm khiến nàng cảnh giác.

"Huynh nói Từ Lệnh Kiểm cũng ở trong này?" Sắc mặt nàng nghiêm nghị, giọng nói cũng mang theo sự căng thẳng, trong mắt có chút không dám tin.

"Nàng đừng sợ, ta không có lừa nàng, càng không có ý tổn thương nàng. Ta thấy Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm có ý đồ quấy rối nàng, cho nên muốn cho nàng thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ."

Kỳ Thanh Y kinh ngạc vì Từ Lệnh Kiểm cũng đến đây, Từ Lệnh Sâm lại cho rằng Kỳ Thanh Y không tin lí do của hắn bèn vội vàng giải thích nói: "Ta sợ bọn hắn xúc phạm nàng nên mới trốn ở chỗ này. Nàng cứ nhìn cho kỹ, đợi lát nữa Từ Lệnh Kiểm cũng sẽ tới đây."

Kỳ Thanh Y lại cảm thấy được trong lòng kích động.

Nếu Từ Lệnh Sâm phát hiện ra ý đồ của Từ Lệnh Kiểm cùng Trần Văn Cẩm, vậy vì sao lại không trực tiếp nói để nàng tránh đi mà lại lựa chọn để nàng tận mắt nhìn thấy hành vi gây rối của Từ Lệnh Kiểm?

Là vì sợ nàng không tin hắn?

Nàng cup mí mắt, tuy nàng trách hắn lừa nàng, nhưng thật ra trong lòng chưa bao giờ hoài nghi hắn. Nàng thậm chí nghĩ tới hắn muốn giấu diếm cũng là bất đắc dĩ, hoặc là có nỗi khổ riêng.

Chỉ là về sau rất nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi nàng không có thời gian suy nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng và hắn nữa.

Có tiếng bước chân truyền đến.

Hồ hấp Kỳ Thanh Y bị hạn chế, lập tức trở nên khẩn trương, ngay cả lỗ tai cũng vểnh lên, cho dù là một động tĩnh nhỏ cũng không buông tha.

"Văn Cẩm, Văn Cẩm, người mau ra đây." Giọng nói sang sảng của Từ Lệnh Kiểm mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Vừa rồi ta ở phòng sách bên cạnh gặp được đại thiếu gia cùng nhị tiểu thư của Lễ bộ lang trung, nói tới chuyện này cũng buồn cười, đại thiếu gia cực lực nịnh bợ ta, còn có ý muốn gả muội muội hần cho ta. Nhị tiểu thư kia nghe ca ca nàng ta nói như vậy liền không chút e dè, sấn tới hỏi thăm thứ ta yêu thích. Ta bị quần lấy không có cách nào, nghe nói người ở trong này, đành phải trốn qua đây mua sách, người nói một chút xem đây là có chuyện gì xảy ra?"

Hần dừng một chút lại nói: "Không nói trước Lễ bộ lang trung cùng lắm cũng chỉ là quan ngũ phẩm, nữ nhi nhà hần sao có thể gả cho ta? Lại nói nhị tiểu thư kia không chút rụt rè làm cho người ta một lời khó nói hết. Ta cũng đã gặp qua không ít thiên kim tiểu thư, bàn về tướng mạo nhân phẩm, Kỳ biểu tiểu thư nhà người là hợp tâm ý ta nhất, không ngờ ta nhất thời đường đột lại làm nàng sợ hãi."

Trong phòng sách nhất thời rơi vào trong im lặng, cũng không có người lên tiếng trả lời hần.

Từ Lệnh Kiểm nhướng mày, lại cười nói: "Văn Cẩm, nếu người gặp được Kỳ biểu tiểu thư, nhất định phải thay ta giải thích một chút, ta chưa bao giờ gặp qua tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, vừa thấy đã giật mình, tuyệt không có ý gì khác, hai người chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, tâm tư của ta người là người hiểu nhất."

Vẫn như cũ không có bất cứ âm thanh nào đáp trả hần, lời hần nói như trâu đất chìm xuống đáy biển, bật vô âm tín.

Đầu lông mày hần đột nhiên nhú lại, giọng nói đề cao vài phần giống như vô cùng kinh ngạc: "Oa, Kỳ biểu tiểu thư, nàng như thế nào lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ghen

Kỳ Thanh Y cảm thấy trong đầu “ong” một tiếng, lúc này muốn phát ra tiếng, lại phát hiện miệng nàng bị người ta che một lần nữa.

Nàng kìm nén tiếng tim đập thình thịch và sự khản trương, tiếp tục nhìn ra ngoài.

Từ Lệnh Kiểm có chút nóng nảy, vừa vòng tới vòng lui giữa những giá sách vừa cao giọng nói: “Kỳ biểu tiểu thư, đi ra đi, ta đã nhìn thấy tiểu thư. Ta đến tìm Văn Cẩm, nhưng không ngờ lại gặp được tiểu thư ở chỗ này. Tiểu thư đừng sợ, ta sẽ không làm tiểu thư tổn thương. Lần trước là do ta không đúng, ta tự mình nhận lỗi với tiểu thư, tiểu thư có thể tha thứ cho sự vô ý của ta không?”

Kỳ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm, thì ra lúc này Từ Lệnh Kiểm đang gạt nàng.

Thật may là Từ Lệnh Sâm kịp thời ngăn nàng lại, nếu không thật sự vấn đề Từ Lệnh Kiểm được như ý.

Nhưng mà lúc này thiếu chút nữa thì lộ tẩy, nhất định trong lòng Từ Lệnh Sâm sẽ cười nàng ngu ngốc.

Kỳ Thanh Y cảm thấy buồn rầu, quay đầu nhìn Từ Lệnh Sâm, cái gì cũng trong dự liệu của hần, nhất định hần có hậu chiêu rồi.

Từ Lệnh Sâm thì thầm, giọng nói trầm ấm mà khản khàn: “Từ Lệnh Kiểm bắt nạt người như vậy, chúng ta cho hần một bài học, có được hay không?”

Trên mặt hần mỉm cười, rõ ràng đã quyết định chủ ý nhưng vẫn hỏi ý kiến của nàng.

Nhìn hần ở khoảng cách gần như vậy, mày kiếm mất sáng, ánh mắt vô cùng rõ ràng, cự kỳ anh tuấn.

Trái tim Kỳ Thanh Y hoảng hốt, xoay mặt sang một bên.

Từ Lệnh Sâm nhẹ nhàng thúc giục nàng: “Có được hay không?”

“Được.” Kỳ Thanh Y học theo điệu bộ của hần, đề thấp giọng nói, thanh quản cũng không rung động, thì thầm nói một chữ.

Từ Lệnh Sâm nghe được, dù không nghe thấy thì nhìn hình dáng miệng của nàng khi phát âm cũng hiểu.

Thế nhưng hần lại có ý sừng sốt, chân mày cau lại, hỏi: “Được hay không được, ta nghe không rõ?”

Kỳ Thanh Y bất đắc dĩ, kề miệng sát tai hần, nói lại: “Ta nói được, cho hần một bài học.”

Vốn là định trêu nàng một chút, nhưng khi đôi môi mềm mại, hơi thở như lan, mang theo hương vị ngọt ngào đến gần mặt hần, hần cảm giác toàn thân mình đều muốn mềm nhũn rã rời, máu trong người cũng hướng đến một chỗ vọt tới, làm cho hần chợt cảm thấy lúng túng.

Cách nhau gần như vậy, nếu bị tiểu nha đầu phát hiện, nhất định sẽ dọa nàng sợ.

Hắn cũng không dám có động tác khác, vội nín thở tập trung, áp chế suy nghĩ kiểu diêm trong đầu, sau đó phát ra một tiếng chim hót khe khẽ.

Trong nháy mắt lúc hắn phát ra âm thanh, đột nhiên bước chân Từ Lệnh Kiểm lao đảo, vấp ngã, sau đó nằm sấp trên mặt đất, không có một chút phản ứng nào.

Kỷ Thanh Y la thất thanh: “Ngươi giết Từ Lệnh Kiểm!”

“Không, không có.” Từ Lệnh Sâm dễ tính, vội vàng giải thích: “Chỉ là làm hắn hôn mê mà thôi, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm.”

Nàng lo lắng hắn giết Từ Lệnh Kiểm, nếu bị người khác biết sẽ gặp tai họa, thế nhưng hắn lại nghĩ nàng sợ phủ Bình Dương Hầu bị liên lụy.

Kỷ Thanh Y mở miệng muốn giải thích, sau lại nghĩ, chuyện này cũng không có gì tốt để giải thích, hắn hiểu lầm thì cứ để hắn hiểu lầm cũng tốt.

Nàng nghĩ vừa rồi nàng nghe được tiếng chim hót: “Lúc này ngươi dùng cái gì để phát ra tiếng chim hót, không những giống y hệt tiếng chim hót lại còn giống như là ở đằng xa vọng tới, rốt cuộc tại sao lại làm được? Là cách huyết sáo đặc biệt hay sao?”

“Ngươi muốn học sao?” Ánh mắt Từ Lệnh Sâm nhìn đôi môi hồng nhuận của nàng, vừa nãy bàn tay của hắn còn lướt qua đó, đôi môi vừa mềm mại, non nớt lại còn có mùi thơm, giống như đóa hoa lay động trong ngày xuân, đối với hắn mà nói vừa tràn ngập thần bí vừa hấp dẫn.

Hắn rất muốn hóa thành con ong mật nhỏ, chui vào thưởng thức hương thơm độc nhất đó.

Kỷ Thanh Y thấy đôi mắt hắn sâu hơn, lập tức nghĩ đến chuyện gì, lỗ tai nóng lên, một tay che môi mình lại.

Lúc này nàng mới giật mình, chính mình bị Từ Lệnh Sâm ôm vào trong ngực không nói, nàng còn đang ngồi trên đùi của hắn.

Kỷ Thanh Y giống như bị phỏng, lập tức nhảy lên.

“Đa tạ điện hạ hôm nay đã giúp đỡ.” Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt mình nóng bừng, nói sang chuyện khác: “Chắc là bọn họ chờ đã sốt ruột, ta xin phép xuống trước.”

Nói xong cũng không đợi Từ Lệnh Sâm trả lời, nàng nâng làn váy, vội vàng chạy xuống lầu.

Thấy Trần Bảo Linh đang đứng ở lầu dưới thì thất kinh: “Bảo Linh, sao tỷ lại ở đây? Tỷ từ đâu xuống vậy?”

Sau khi Từ Lệnh Kiểm ngất đi, nàng và Từ Lệnh Sâm cũng nói chuyện bình thường, không biết Trần Bảo Linh từ đâu đi qua không biết nàng có nghe được bọn họ nói chuyện hay không.

“Tỷ ở dưới bậc thang kia đi tới, muội chọn được sách gì rồi?” Trần Bảo Linh thấy không chỉ hai tay nàng trắng trẻo mà mặt còn hồng hồng, nói: “Muội sao vậy, nhìn bộ dáng giống như là đã làm việc trái với lương tâm vậy? Trên mặt còn đỏ nhiều mồ hôi như vậy?”

Nói xong lấy khăn cho nàng lau mặt.

“Muội tìm được một cuốn thoại bản xưa, cảm thấy đọc rất hay, ngồi ở đó đọc một lúc, không ngờ lại ngủ thiếp đi.” Kỷ Thanh Y then thừng nói: “Muội thấy thời gian không còn sớm nên đi xuống, vẫn chưa chọn sách.” “Có thật không?” Trần Bảo Linh nghe thấy có thoại bản xưa, lập tức ánh mắt sáng lên, kéo Kỷ Thanh Y lên tìm: “Nếu đọc hay như vậy nên mua về đọc mới đúng.”

Kỷ Thanh Y nhớ đến Từ Lệnh Kiểm còn ngất xỉu ở lầu hai, trong lòng thầm hô hồng phúc, vội vàng theo sau Trần Bảo Linh đi lên lầu.

Trần Văn Cẩm và Lê Nguyệt Trùng liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ gia nộ cười như ý, gian kế đã được thực hiện.

Sắc mặt Kỷ Thanh Y đỏ bừng, vẻ mặt khẩn trương, rõ ràng đã gặp được Từ Lệnh Kiểm. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, loại chuyện như vậy truyền đi, đối với thanh danh của nữ tử đều không tốt, nhất định Kỷ Thanh Y sẽ không dám nói ra, chỉ có thể nhịn.

Lúc Kỷ Thanh Y đi lên lầu, cố ý dùng lực rất lớn, âm thanh phát ra rất to, hy vọng có thể làm Từ Lệnh Kiểm tỉnh dậy, sau đó rời đi.

May mắn thay, khi họ lên đến nói, đã không có một bóng người.

Kỷ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm, làm thế nào nàng lại quên mất Từ Lệnh Sâm chứ, có hắn ở đây, nhất định sẽ an bài mọi chuyện thỏa đáng.

Nàng và Trần Bảo Linh vòng vo một hồi, tiện tay rút một thoại bản đồ Trần Bảo Linh, hai người lại đi xuống lầu.

Chờ đến lúc ra quầy tính tiền, mọi người đều choáng váng.

Thì ra toàn bộ sách về cắm hoa ở cửa hàng này đều đã có người đặt trước.

“Lão bản, chuyện này là do ngươi không đúng, lúc chúng ta tới, tại sao ông không nói rõ?” Trần Bảo Linh khí thế to lớn, vô cùng bất mãn.

“Đại tiểu thư, không phải là ta không nói, mà là lúc mọi người đến, sách vẫn chưa có người đặt trước, ngay lúc này, sách mới có người đặt trước.” Lão

bản tiệm sách về mặt xin lỗi, cười nói: “Ta cũng không biết là các vị tiểu thư muốn chọn sách cắm hoa, hơn nữa đôi phương đã thanh toán bạc, ta cũng không có cách nào khác. Nếu không, các vị tiểu thư chờ mấy ngày nữa, có sách mới đến, ta lập tức đưa đến phủ, dựa theo giá mua vào, không lấy lời một phân tiền nào, coi như tiểu điểm bồi tội.”

“Ai quan tâm đến số bạc kia?” Trần Bảo Linh càng nghe càng tức: “Người biết rõ, các cô nương đến mua sách, tám chín phần đều là sách cắm hoa. Rõ ràng là người muốn kiếm tiền cho nên cũng không để ý đến chúng ta, người không thành thật như người, nhất định ta sẽ làm cho mọi người trong kinh thành đều biết, nhìn xem về sau còn ai đến tiệm của người mua sách nữa.”

Khuôn mặt lão bản nhăn lại như trái khô qua: “Đại tiểu thư bớt giận, thật sự ta không phải cố ý, nếu không như vậy, trừ sách cắm hoa, các vị tiểu thư cứ tùy ý chọn một quyển sách, bốn điểm tặng khuyến mãi cho các tiểu thư. Đại nhân ngài có mắt, có tài lại cao quý, trăm vạn lần không nên so đo với tiểu nhân...”

Trần Bảo Linh chỉ phụng phịu làm bầm, cũng không nhả ra.

Lão bản càng khẩn trương hơn, lưng cũng cúi thấp hơn, đành phải nhắm mắt nói tên của người mua sách ra: “Không phải là ta lật lọng, phản lời mà người tôi là người của phủ Trữ Vương, ta thật sự không có cách nào cự tuyệt.”

Trần Bảo Linh không nói mà nhìn Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y biết đây là nàng đang hỏi ý kiến của mình, nhanh chóng tiến lên phía trước nói: “Bảo Linh, thôi đi, chúng ta đi cửa hàng sách khác.”

Trần Bảo Linh nghe vậy, bắt đầu nói: “Cũng đành vậy thôi.”

Trần Bảo Linh để lão bản tính tiền rồi gói lại những quyển sách khác mà nàng đã chọn: “Coi như là người may mắn, lần này ta cũng không so đo với người.”

Mặt mũi lão bản tràn đầy tươi cười, cúi đầu khom lưng, đang nói chuyện, có hai nam nhân đến trước cửa.

Từ Lệnh Sâm mặc áo cà sa lụa màu trắng bạc, bên hông đeo đai lưng tơ tằm màu thiên thanh, bên vạt áo rủ xuống một viên ngọc dương chi, tư thế như tùng, hình dáng như hạc, vô cùng anh khí.

Đi theo sau lưng hắn là Trịnh Tắc, thanh tú tuấn dật, vóc người cao gầy, nhìn thấy mọi người, hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh chào hỏi.

Mấy người Trần Văn Việt cũng phản ứng lại, rồi rút hành lễ với Từ Lệnh Sâm.

Đôi mắt đen nhánh của Trần Bảo Linh nhanh chóng đảo quanh, đột nhiên hét lớn: “Sâm biểu ca, huynh không nói đạo lý, rõ ràng là chúng ta tới trước, huynh lại nửa đường nhảy ra, đặt trước sách cắm hoa của cửa tiệm, làm chúng ta mất không một buổi chiều. Đặc biệt là Thanh Y, chạy khắp cả cửa hàng, mệt mỏi thiếu chút nữa ngủ thiếp đi, huynh lại để chúng ta tay không mà về, thật sự đáng giận.”

Tất cả mọi người sợ hết hồn, trước khi Từ Lệnh Sâm có phản ứng, Trần Văn Việt đã tranh trước, lớn tiếng quát Trần Bảo Linh: “Tại sao muội lại không hiểu chuyện như vậy?” Sau đó lúng túng nhìn Từ Lệnh Sâm, nói xin lỗi: “Bảo Linh không hiểu chuyện, bị chúng ta chiều hư, mong điện hạ nhất định tha thứ...”

“Không cần phải giữ lễ, thật sự chuyện này là do ta không đúng.” Hắn khẽ giơ tay ngăn lời nói của Trần Văn Việt, rồi phân phó với lão bản tiệm sách: “Tìm ra những quyển sách các vị tiểu thư đã chọn rồi gói kỹ lại.”

Mặc dù trên mặt không có cảm xúc gì nhưng mỗi lần giơ tay nhắc chân đều ung dung cao quý, cũng đủ làm lão bản tiệm sách hoa mắt.

Ba cô nương tiến lên cảm ơn Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm đều lạnh nhạt trước sâu như một, hơi gật đầu rồi rời đi.

Cầm trong tay quyển sách Từ Lệnh Sâm tặng, trong lòng Trần Bảo Linh không nói rõ có cảm giác gì.

Nên vui mừng không? Đây thật sự là do Sâm biểu ca tặng.

Nên đau lòng sao? Cũng là việc nên làm, dù sao cũng không phải là cố ý đưa cho nàng mà là nhìn mặt mũi của người khác nên đưa.

Nàng rối rắm nhìn Kỷ Thanh Y, thấy muội ấy ngồi đối diện mình, trong túi có vài quyển sách được đặt chỉnh tề trên đùi, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp tựa như trăng sáng trên bầu trời của muội ấy, sự bất bình trong lòng lập tức trào dâng.

Rõ ràng là nàng gặp Sâm biểu ca trước, rõ ràng là nàng thích Sâm biểu ca trước, rõ ràng là nàng có quan hệ thân cận với Sâm biểu ca hơn.

Tại sao Sâm biểu ca lại cố tình thích Kỷ Thanh Y cơ chứ?

Nàng không phục!

Ma xui quỷ khiến, Trần Bảo Linh lập tức cầm sách của mình ném lên người Kỷ Thanh Y, cướp lại sách của Kỷ Thanh Y.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Thổ Lộ (Một)

Editor: quynhbach1997

Kỷ Thanh Y nhủ thầm: "Bảo Linh, tỷ làm cái gì vậy?"

"Ta muốn đổi sách với muối!"

Kỷ Thanh Y không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Cái này sao có thể được? Khúc tiên sinh cho mỗi người chúng ta một đề khác nhau. "

"Ta mặc kệ, ta nói đổi liền đổi!" Nàng ấy đột nhiên trở nên vô cùng cương quyết, một tay với lấy gói sách mở ra ngay trước mặt Kỷ Thanh Y.

Ba quyển sách bị nàng ấy lật vài lần, bên trong cái gì cũng không có, đừng nói là vật đính ước, ngay cả một tờ giấy cũng không có.

Trần Bảo Linh giống như quả bóng cao xu xì hơi, chán ngán thất vọng tựa vào đầu gối, nghĩ đến chuyện Từ Lệnh Sâm thích Kỷ Thanh Y, về sau sẽ ở cùng một chỗ với Thanh Y, nàng liền ủy khuất nước mắt cũng sắp rơi đến nơi.

Kỷ Thanh Y thấy vẻ mặt khổ sở của nàng ấy liền nắm lấy bờ vai nàng ấy, lo lắng hỏi: "Bảo Linh, rốt cuộc hôm nay tỷ làm sao vậy?"

"Không cần muối lo!" Trần Bảo Linh Nhất hất tay Kỷ Thanh Y ra, lại bởi vì dùng lực quá lớn khiến tay Kỷ Thanh Y quất vào ấm trà, "cộp, choang" một tiếng, ấm trà rơi xuống đất.

Trần Bảo Linh lập tức thất thanh kêu lên: "Thanh Y, muối không sao chứ?"

Ấm trà kia mới dùng nước sôi để pha.

"Đương nhiên có chuyện." Kỷ Thanh Y gắt gao ôm lấy tay, đau đến mặt mày nhăn nhó: "Đau chết muối rồi, không biết có để lại sẹo, thương tổn đến gân cốt không, chẳng may tay này bị phế, không thể cầm hoa được thì phải làm sao đây?"

"Sẽ không, sẽ không." Trần Bảo Linh nghe thấy lập tức nóng nảy: "Tỷ sẽ mời đại phu tốt nhất chữa trị cho muối, sẽ không lưu lại sẹo, tay muối nhất định sẽ vẫn giống như trước kia. Không, sẽ linh hoạt hơn cả trước kia."

"Vậy tỷ sẽ không vì tay muối bị phế mà ghét bỏ muối, không làm tỷ muối tốt với muối chứ?" Kỷ Thanh Y đau đến cắn chặt môi, sắc mặt có chút trắng bệch, hiển nhiên đang cực lực nhịn đau.

"Sẽ không." Trần Bảo Linh lập tức nước mắt rùng rùng: "Tỷ thề chúng ta sẽ mãi là tỷ muối tốt của nhau, tỷ về sau sẽ chăm sóc cho muối, sẽ không đối xử với muối như vậy nữa, Thanh Y, thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Nàng nói xong liền kéo tay Kỷ Thanh Y, gắt gao nắm lấy, muốn chứng minh quyết tâm của bản thân.

Kỷ Thanh Y vô thanh vô tức tùy ý để nàng ấy nắm lấy, Trần Bảo Linh liền thao thao bất tuyệt nói chính mình không tốt, sau đó nàng đột nhiên sùng sốt, buông lỏng bàn tay nắm lấy tay Kỷ Thanh Y, nhìn xuống thì thấy bàn tay kia hoàn hảo không chút tổn thương nào, liền lập tức nhảy dựng lên: "Kỷ Thanh Y, muối gạt ta, sao muối có thể vô si thế!"

"Nào có?" Kỷ Thanh Y lập tức ám ức: "Tay của muối vừa nãy đập vào ấm trà, thật sự rất đau, muối tưởng tay mình cũng sắp phế rồi."

Nàng nói xong liền giơ tay mình đến trước mặt Trần Bảo Linh để nàng ấy xem: "Tỷ xem, tỷ xem, đồ một mảng lớn, đau chết muối."

Trên mu bàn tay mềm mại đích thực có một mảnh đỏ ửng, tuy không bị thương, không lưu sẹo, nhưng chắc phải mấy ngày không thể chạm vào nước.

Trần Bảo Linh lườm nàng một cái, trong lòng áy náy, ngoài miệng lại lầu bầu nói: "Vậy muối cũng không thể gạt tỷ."

Kỷ Thanh Y liền cười hề hề nói: "Được, được, được, là lỗi của muối, muối không nên gạt tỷ, không nên nói dối, biểu tỷ người đại nhân đại lượng đừng so đo với muối được không?"

Trần Bảo Linh thấy nàng như vậy, trong lòng càng cảm thấy áy náy.

Sâm biểu ca không quý mến nàng, là do nàng không có bản lĩnh, thế nào có thể trách Thanh Y đây?

Hơn nữa, Sâm biểu ca chỉ đối xử với Thanh Y khác một chút thôi, còn chưa nói là có thích hay không thích, nàng cứ như vậy liền cố tình tức giận gây sự, như thế sao có thể xứng là tỷ muối tốt của Thanh Y.

Sâm biểu ca đã không thích nàng, nàng nhất định không diễn trò, vậy vì sao nàng lại không giúp Thanh Y một tay?

Trái với những người khác, nàng tình nguyện để Sâm biểu ca thích Thanh Y. Dù sao nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, tuyệt đối không thể để Thiệu Minh Châu thối tha kia được lợi.

Trần Bảo Linh quyết định chủ ý, tâm tình trở lại bình thường, liền vỗ bả vai Kỳ Thanh Y nói: "Thanh Y, muội yên tâm đi, có tỷ ở đây, mong muốn của muội sẽ thành hiện thực."

Kỳ Thanh Y không biết sao đột nhiên nàng ấy lại nói ra một câu như thế, nhưng cũng cười hề hề đáp lại nàng ấy: "Được, toàn bộ đều nhờ vào tỷ."

Trần Bảo Linh cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống, học trưởng giả vượt bộ râu vốn không tồn tại của mình: "Đừng khách sáo, đừng khách sáo."

Sách mua về, Khúc tiên sinh cực kì hài lòng, tạm dừng chương trình cắm hoa, mỗi ngày đều giảng dạy những tri thức có trong cuốn sách cho các nàng.

Thời gian này, bao gồm cả Kỳ Thanh Y, kỹ thuật cắm hoa tiến bộ rất lớn. Đặc biệt là Kỳ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh, quả thực là vô cùng tiến bộ, thay đổi hoàn toàn, so với một đôi tiến bộ như vậy thì Lê Nguyệt Trừng lại có vẻ bình thường.

Khúc tiên sinh tùy theo tài năng mỗi người tới đâu mà dạy, bài giảng của mỗi người đều khác nhau, đặc biệt là Kỳ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh, cực kì dụng tâm. Tuy ngoài mặt vẫn đối xử công bằng nhưng trên thực tế khi giảng dạy cho Lê Nguyệt Trừng vẫn có chút khác biệt.

Trần Bảo Linh thần kinh thô không cảm nhận được. Kỳ Thanh Y một lòng muốn học hỏi nên không chú ý tới cũng chẳng buồn quản.

Chỉ có Lê Nguyệt Trừng tự mình biết, Khúc tiên sinh vô cùng lạnh nhạt với nàng ta, nhìn qua thì là dạy cái này cái nọ, trên thực tế lại chẳng quan tâm, mặc kệ nàng ta.

Nàng ta từng thử hạ mình vài lần, khuôn mặt tươi cười cũng đã cứng nhắc nhưng Khúc tiên sinh vẫn cứ đầu muối không ăn khiến cho trong lòng Lê Nguyệt Trừng vô cùng tức giận, lại chỉ có thể bó tay, chỉ có thể mở to mắt nhìn Kỳ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh mỗi ngày bung một chậu hoa xinh đẹp đến lấy lòng Thái phu nhân, nhận lấy khích lệ tán dương từ bà.

Qua hơn nửa tháng, Trịnh Tắc lại đến đây.

Hắn mang đến một tin tức tốt, thì ra là vị cao thủ làm xe lăn mấy hôm nay rảnh, vừa lúc có thể dẫn Thanh Thái đi gặp hắn.

Kỳ Thanh Y nghe vậy liền vui vẻ, Thái phu nhân nghe xong cũng cao hứng, đây là tin tức tốt nhất từ sau khi đại sư Hoảng Nhân chùa Đàm Thác qua chẩn bệnh cho Thái phu nhân.

Bà vừa nhờ Trịnh Tắc thay mặt bà cảm ơn hắn cùng Thế tử Ninh Vương, vừa xoa đầu Thanh Thái dặn dò: "Phải nghe lời tỷ tỷ, nghe lời Trịnh hộ vệ, đừng nghịch ngợm. Thấy thế tử điện hạ, nhất định nói lời cảm ơn với thế tử nghe không?"

Ánh mắt Kỳ Thanh Thái lấp lánh, khuôn mặt bánh bao tròn tròn nở nụ cười ngoan ngoãn nói: "Vâng, ngoại tử mẫu, Thanh Thái đều nhớ kỹ."

Hai tỷ đệ trong lòng tràn đầy chờ mong đi theo Trịnh Tắc.

Lúc đi tới cửa nhìn thấy chiếc xe ngựa quen thuộc mà Từ Lệnh Sâm hay ngồi, khoe miệng Kỳ Thanh Y không khỏi giật giật.

Cùng Trịnh Tắc đỡ Thanh Thái lên xe trước, sau đó Thái Tâm đứng bên đỡ nàng lên xe, sau đó hắn mới nhảy lên xe quát roi.

Kỳ Thanh Y giật mình, không nghĩ tới Trịnh Tắc lại đích thân điều khiển xe ngựa cho nàng.

Xe ngựa Từ Lệnh Sâm quá mức chói mắt, người trên đường thấy đều chủ động né tránh. Trên đường đi còn gặp ba bốn chiếc kiệu của các vị quan khác, những người này thấy xe của Thế tử Ninh Vương liền hạ kiệu, đi qua thỉnh an hành lễ khiến cho xe ngựa của bọn họ phải dừng vài lần.

Trịnh Tắc lại không giải thích, chỉ gật gật đầu hoặc nói qua hai câu, thái độ vô cùng lạnh nhạt, những quan viên này làm như không thấy thái độ không thích của Trịnh Tắc, luôn luôn cười vui vẻ làm hòa.

Kỳ Thanh Y nhìn thấy mà mồ hôi chảy ròng ròng.

Kiếp trước nàng nghe nói Thế tử Ninh Vương vênh vào tự đắc, là một người vô cùng ương ngạnh, mà lúc Từ Lệnh Sâm lấy tên giả là Từ Bảo Sinh để gặp nàng thì lại là một người vừa hiền hòa đôi lúc lại có ý xấu, thế cho nên một đoạn thời gian dài nàng không thể tin Từ Lệnh Sâm cùng Từ Bảo Sinh lại là cùng một người.

Hôm nay xuất môn một chuyến, coi như để cho nàng mở rộng tầm mắt rồi.

Từ Lệnh Sâm thật sự có thủ đoạn lợi hại.

May mắn sau đó nàng không gặp thêm quan viên nào nữa, một đường liền đến nơi, vào cửa bái kiến vị sư phụ cao thủ về cơ quan kia.

Nhạc sư phụ vừa mới 20 tuổi, trắng trẻo nõn nà, sống lưng thẳng tắp, nghiêm mặt, ánh mắt rất dọa người.

Kỷ Thanh Y lại cảm thấy bộ dáng thâm trầm kia của hắn rất giống hổ giấy, không chỉ có không đáng sợ, ngược lại còn có chút kỳ quái.

Thấy Kỷ Thanh Y đánh giá hắn, hắn có chút bất an ưỡn ngực, nghiêm mặt lạnh lùng nói: "Kỷ tiểu thiếu gia, xin theo ta đi vào."

Kỷ Thanh Y nghe vậy khẩn trương đỡ Thanh Thái vào.

Nhạc sư phụ lại nghiêm mặt, quát lớn nói: "Đứng lại, chỉ Kỷ thiếu gia vào thôi."

Thanh âm hắn quát rất lớn, mặt cũng hồng hồng, ánh mắt lại càng mơ hồ không thôi, căn bản không dám nhìn Kỷ Thanh Y, điều này làm cho Kỷ Thanh Y càng cảm thấy hắn đang cố phô trương thanh thế.

Trịnh Tắc vội vàng thấp giọng nói: "Bên trong có rất nhiều cơ quan, có thể đi vào trong đều là đệ tử thân truyền của Nhạc sư phụ, hơn nữa đều là nam tử."

Kỷ Thanh Y hiểu rõ, gật gù đầu, nhẹ giọng dặn dò Thanh Thái vài câu rồi nhìn đệ đệ đi theo Nhạc sư phụ vào trong.

"Kỷ tiểu thư theo ta đến phòng khách chờ thôi." Trịnh Tắc dẫn Kỷ Thanh Y đến cửa phòng khách, đột nhiên ngăn cản Thái Tâm lại: "Thái Tâm cô nương xin dừng bước, phòng khách này chỉ có mình Kỷ tiểu thư mới có thể đi vào."

Kỷ Thanh Y nghe vậy lập tức quay đầu nhìn về phía Trịnh Tắc, trong ánh mắt mang theo dò xét.

Có ý gì?

Trịnh Tắc cười giải thích nói: "Là Thế tử phân phó, Kỷ tiểu thư cứ đi vào thôi."

Kỷ Thanh Y không nói lời nào, ánh mắt nhìn hắn lại càng thêm sắc bén.

"Kỷ tiểu thư đừng nóng giận." Giọng nói Trịnh Tắc thẳng thắn thành khẩn lại không mất cung kính: "Thế tử phân phó ta mặc kệ là dùng cách nào cũng phải dẫn tiểu thư đến phòng khách, ta biết người nhất định sẽ bồi bên cạnh Kỷ thiếu gia không rời, cho nên mới cùng Nhạc sư phụ diễn một màn vừa rồi, tuyệt không có ý mạo phạm người. Kỷ tiểu thư, ta cũng chỉ vâng mệnh Thế tử làm việc thôi. Người vào đi thôi, thế tử sẽ không tổn thương người."

Trách không được nàng cảm thấy được Nhạc sư phụ có chút không thích hợp, nhưng Từ Lệnh Sâm muốn gặp nàng thì không thể quang minh chính đại nói với nàng sao?

"Làm phiền Trịnh hộ vệ tìm một chỗ cho Thái Tâm nghỉ tạm."

Trịnh Tắc không nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Kỷ Thanh Y bước nhanh mấy bậc thang dẫn đến cửa phòng khách, nàng thật muốn nhìn một chút xem Từ Lệnh Sâm muốn giờ trò gì?

Cửa phòng khách đóng chặt, Kỷ Thanh Y gõ cửa, không ai trả lời, nàng liền đơn giản đẩy cửa với tấm bình phong đỏ thẫm ra.

Trong nháy mắt khi cửa mở, hương thơm của hoa tràn ngập trong hơi thở, ánh vào mắt nàng chính là một phòng đầy hoa tươi.

Kỷ Thanh Y dụi dụi mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mặt.

Ba gian phòng rộng lớn sáng ngời, giờ phút này đều bị hoa tươi lấp đầy, hỏa hồng rực rỡ ướn ắt, đỏ quỳên kiều diễm, thủy tiên xinh đẹp, mẫu đơn quốc sắc, Lan thanh nhã, sen dịu dàng, Hải Đường e lệ, dăm bụi đầy sức sống...

Hoặc được trồng trong bồn, hoặc được cắm trong bình, một phòng đầy hoa không khỏi khiến người ta kinh diễm.

Trong biển hoa ấy là một nam tử mặt mày như ngọc, tay cầm thước đo, nét mặt tươi cười, chậm rãi đi về phía nàng.

Dáng người hắn cao ngất tuấn tú, phong thái tự nhiên phóng khoáng, nụ cười làm sáng bừng cả khuôn mặt khiến cho người ta không rời mắt.

Kỷ Thanh Y ngơ ngác nhìn, mặt lập tức đỏ rần.

Nàng không thể không thừa nhận, dáng vẻ này của Từ Lệnh Sâm vô cùng anh tuấn, vô cùng mê người.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thổ Lộ (Hai)

Edit: QR2

Từ Lệnh Sâm khoát tay, đưa bông hoa thược dược cho Kỳ Thanh Y đang phát ngốc, dùng giọng nói dịu dàng có thể chảy nước mắt nói: “Những đóa hoa này tặng cho nàng, có thích không?”[QR2][diendanlequydon]

Trái tim Kỳ Thanh Y đập nhanh dữ dội, mơ hồ có chút hoảng sợ, về phần sợ hãi chuyện gì chính nàng cũng không nói được.

“Điện hạ, người có ý gì?”

Đôi mắt như mặc ngọc của Từ Lệnh Sâm nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Kỳ tiểu thư, lần đầu tiên gặp nàng ta đã đặt nàng trong lòng, thời thời khắc khắc không dám quên. Ta muốn nàng luôn ở bên cạnh ta, muốn đến phủ Bình Dương Hầu cầu hôn, muốn cùng nàng sớm chiều gặp mặt. Nếu Kỳ tiểu thư nguyện ý cùng ta kết nghĩa phu thê, chắc chắn ta sẽ trân trọng, cả đời không phụ bạc.”

Hắn chắc chắn nhất định tiểu nha đầu này sẽ đồng ý.

Đôi trước lúc hắn ngồi trên đầu tường, ném một cành thược dược cho nàng, cười hi hi nhìn nàng.

“Từ Bảo Sinh, người có ý gì?” Nàng đứng trong sân, ngẩng đầu, không hiểu nhìn hắn.

“Tiểu nha đầu, năm nay người đã mười lăm tuổi rồi, các cô nương khác lúc bằng tuổi người cũng đã bắt đầu làm mai, chuẩn bị lập gia đình. Ta thấy nhất định ngoại tử nẫu đã quên người rồi, thay vì ở trong biệt viện này thành gái lơ thì không bằng người gả cho ta?”

Ngay lập tức mặt nha đầu đỏ đỏ bừng: “Ai nói không ai thèm lấy ta? Người đang nói bậy bạ cái gì đó?”

Nàng hùng hổ nghiêm mặt lại, hai lỗ tai trắng nõn đỏ bừng, vô cùng đáng yêu.

Hắn từ trên đầu tường nhảy xuống, vững vàng đứng trước mặt nàng: “Ta hỏi thật, không lừa gạt người. Ta sắp phải ra chiến trường, chờ ta trở lại, ta sẽ đến phủ Bình Dương Hầu cầu thân.”

Hắn nhớ rõ ràng, lúc ấy sắc mặt tiểu nha đầu trắng bệch, nắm lấy tay áo của hắn: “Người phải ra chiến trường? Khi nào thì đi? Có nguy hiểm hay không? Có thể không đi hay không?”

Tiểu nha đầu lo lắng cho hắn, làm hắn cảm động, cảm xúc mãnh liệt dâng lên: “Nếu như ở nhà có người nhớ thương, chờ đợi, tất nhiên ta sẽ quý trọng bản thân, chỉ tiếc ra biết rõ sẽ không có ai thương nhớ mình, đành phải liều mạng, bất chấp tất cả.”

“Không... Không... Không...” Kỳ Thanh Y lo lắng nói với hắn: “Ta sẽ lo lắng cho người, sẽ nhớ thương người, sẽ tụng kinh niệm phật, cầu xin bồ tát phù hộ cho người bình an trở về.”

Hắn chờ chính là những câu nói này, giống như nở hoa trong lòng, sờ sờ đầu của nàng: “Người yên tâm, nhất định ta sẽ không bị thương, quay về, sau đó cưới người về nhà.”

Đó là lần đầu tiên hắn tiếp xúc gần gũi với nàng, hắn vẫn luôn nhớ cảm giác mái tóc của nàng vô cùng mềm mại.

Khi đó nàng chỉ biết tên của hắn, chỉ biết hắn là người kinh thành đã dám đáp ứng gả cho hắn. Hiện tại hắn là thế tử Ninh Vương, thân phận cao quý, đối với nàng lại vô cùng ôn nhu, nhất định nàng sẽ đồng ý.

Cũng không biết nàng sẽ phản ứng thế nào đây? Vẫn là mặt đỏ, tai đỏ hay sao?

Trong lòng Từ Lệnh Sâm tràn đầy mong đợi, ánh mắt lấp lánh nhìn Kỳ Thanh Y.

Hắn tỏ tình chân thành tha thiết mà cuồng nhiệt, trong đầu ý Thanh Y rung động âm ỉ, máu toàn thân cũng vọt lên mặt.

Từ Lệnh Sâm nói hắn thích nàng! Nói muốn thú nàng! Nói không sẽ phụ nàng!

Đôi trước hắn cũng nói như vậy, hắn cũng nói muốn thành thân với nàng, kết quả chỉ chớp mắt đã đứng bên cạnh đại tiểu thư Điều gia.

Tên khốn này, còn tưởng là nàng là thiếu nữ ngu ngốc để hắn có thể tùy ý lừa gạt sao?

Nàng tin tưởng hắn, không có trốn tránh hắn, cho nên hắn mới được một tác muốn tiến thêm một bước.

Lừa gạt nàng, khi dễ nàng, cứ như vậy có vui không?

Có phải là nếu nàng động lòng, thích hắn, nhất định sẽ bị hắn khi dễ?

Nhất định là hắn đã nhìn ra, nhìn ra nàng thích hắn, cho nên mới dám nhiều lần khi dễ nàng như vậy.

Đột nhiên nàng cảm thấy trái tim đau nhói.

Vừa hận mình mềm yếu trước mặt hắn, vừa hận hắn không tôn trọng nàng.

Nàng nhìn ánh mắt thâm tình khẩn thiết của hắn, trong mắt toát ra sự quyết tuyệt.

Nếu không phải là hắn lừa nàng, để cho nàng không còn hy vọng, sống không bằng chết, sau này sao nàng lại giống như tượng gỗ tùy Trần Văn Cẩm giật dây điều khiển?

Đáng hận là hắn thế mà lại chết trước, nàng còn chưa kịp chất vấn hắn, hắn đã chết rồi.

Đề lúc nàng hận hắn đều cảm thấy đau lòng.

Nàng sẽ không để cho hắn đạt được, sẽ không để hắn lừa gạt. Nàng đã quyết định chủ ý, học tập cắm hoa thật tốt, chăm sóc Thanh Thái thật tốt, sẽ thành gia lập thất, cũng sẽ không thích bất cứ ai, bình an sống đến lúc chết.

Kỷ Thanh Y lui về phía sau mấy bước, trong ánh mắt chăm chs của Từ Lệnh Sâm chậm rãi lắc đầu: "Được điện hạ ưu ái, dân nữ vô cùng cảm kích, nhưng dân nữ tự biết liễu yếu đào tơ, không dám với cao."

Sự nóng bỏng trong mắt và nụ cười trên môi Từ Lệnh Sâm dần dần biến mất, hắn không biết sai ở chỗ nào, hắn lại có thể cảm thấy nàng cự tuyệt xuất phát từ tận đáy lòng, cũng không phải muốn đồng ý lại ra vẻ cự tuyệt, càng không phải là những lời nói trái với lương tâm.

Cũng bởi vì biết chuyện này nên làm hắn càng không thể tin được.

"Tại sao?" Từ Lệnh Sâm vô cùng không cam lòng.

"Không vì cái gì cả." Kỷ Thanh Y lại lui về phía sau, đầu cúi xuống thật thấp, nhìn chằm chằm mũi chân nói: "Ta chỉ là không thích Điện hạ mà thôi."

Không thích hắn!

Nàng nói nàng không thích hắn! [QR2][diendanlequydon]

Từ Lệnh Sâm giận dữ, dậm mạnh vào trên tường bên cạnh, một âm thanh ầm ầm vang lên.

Kỷ Thanh Y chưa bao giờ thấy hắn giận dữ như thế, trong mắt lộ ra sự lo lắng, muốn mở miệng nói hắn đừng làm tổn thương chính mình, lại nghĩ đến tình hình lúc này, cuối cùng cắn môi, cố gắng chịu đựng.

Từ Lệnh Sâm thấy vậy nghĩ rằng hành động của mình làm nàng sợ, vội rút tay lại, chịu đựng khổ sở trong lòng, nói: "Nàng đừng sợ, ta đang giận chính mình, không có giận nàng, càng không trách nàng, tổn thương nàng."

Hắn nói xong còn lui về sau hai bước để làm nàng yên lòng.

Sự quan tâm tinh tế tỉ mỉ như vậy làm Kỷ Thanh Y sinh ra một loại cảm giác trong lòng hắn luôn quan tâm đến nàng, loại cảm giác này thôi thúc nàng làm nàng nhận không được được ngẩng đầu nhìn Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm chỉ yên lặng nhìn nàng, đôi mắt vốn sáng ngời giống như bị phủ một lớp bụi trở nên tối tăm mù mịt.

Kỷ Thanh Y không dám nhìn nữa, lấy bông hoa Thược Dược trên đầu xuống, để ở bên cạnh, nhẹ nhàng khẽ nhún người, xoay lưng rồi đi.

Từ Lệnh Sâm nhìn nàng, đôi tay siết chặt thành nắm đấm.

Lúc bắt đầu vui mừng bao nhiêu hôm nay lại khó chịu bấy nhiêu.

Hắn tức giận phần nộ hất ngã tất cả chậu hoa ở trên bàn trước mặt, phần nộ giống như dã thú bị vây hãm. Mắt thấy bông hoa thược dược lúc này được Kỷ Thanh Y cài trên tóc cũng bị hất ra ngoài, trong lòng quỳnh lên, vội vàng ngồi xuống, cẩn thận nhặt lên.

Thấy kia đóa hoa kia mặc dù rơi trên mặt đất nhưng vẫn xinh đẹp không chút hư hại nào, lúc này gán nặng trong lòng mới hạ xuống, thổi bụi bậm không tồn tại trên cánh hoa, tìm một bình hoa trân trọng cắm vào để chăm sóc.

Trịnh Tắc vẫn canh giữ dưới bậc thang ngoài cửa, trước tiên thấy Kỷ Thanh Y sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài, sau đó nghe thấy bên trong có tiếng ô sứ rơi xuống bể tan tành, biết chuyện không thành, vội vàng gõ cửa, thử thăm dò kêu một tiếng: "Điện hạ?"

"Trịnh Tắc, người vào đây."

Trịnh Tắc đẩy cửa đi vào, thấy sắc mặt Từ Lệnh Sâm âm trầm, giống như mưa gió sắp đến, trái tim đập thình thịch, biết chuyện không tốt.

"Điện hạ, Kỷ tiểu thư không đồng ý?"

Người kiều ngạo như Điện hạ, bị từ chối như vậy là chuyện vô cùng nhục nhã, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý định.

"Còn không phải do ngươi đưa ra chủ ý cù ép?" Từ Lệnh Sâm giận đến nổi mặt xanh như tàu lá: "Ngươi không phải là nói tiểu cô nương thích nhất là chuyện này, nhất định sẽ đồng ý sao? Ngươi không phải đã thề son sắt, đảm bảo dễ như trở bàn tay, tuyệt không có sơ xuất hay sao? Tại sao căn bản nàng không hề cảm động, cũng không đồng ý? Ngươi nói xem rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì?"

Trịnh Tắc cuống quýt giải thích: "Điện hạ, chuyện này không nên như vậy, lúc đầu ta tặng cho Tiên Huệ một đoá hoa mai, nàng vô cùng vui vẻ, còn tặng ta trái cài trên đầu nàng. Có phải Kỳ Tiểu Thư không thích hoa hay không?"

Từ Lệnh Sâm phủ định hoàn toàn suy đoán của hắn: "Nàng vô cùng thích hoa."

"Chẳng lẽ là Điện hạ không làm theo trình tự, không nói đúng những lời thỏ lộ chúng ta đã bàn trước?" Trịnh Tắc chắc chắn nói: "Nhất định là ngài phạm lỗi chỗ này, hoặc là nói những lời không nên nói, hoặc là làm những việc không nên làm."

"Nói hươu nói vượn! Làm sao bản Thế tử có thể làm sai!" Rõ ràng Từ Lệnh Sâm không chấp nhận lời giải thích của hắn: "Nhất định là sắp xếp của ngươi có vấn đề, ngươi còn mặt mũi trách bản Thế tử. Ngươi làm hỏng chuyện lớn của ta, tháng sau không cho ngươi trở về núi tây."

"Không được, Điện hạ." Trịnh Tắc kinh hãi, vội vàng nói: "Điện hạ không có làm sai, kế hoạch của ta cũng không có sai, đó chính là vấn đề ở chỗ Kỳ Tiểu Thư."

"Câm miệng!" Ánh mắt Từ Lệnh Sâm giống như dao găm: "Nàng ấy là cô nương tốt như thế, tại sao có thể có vấn đề? Ngươi còn nói hươu nói vượn nữa, về sau cũng đừng mong trở về nữa."

Trịnh Tắc giống như sét đánh bên tai, có chút hoài nghi mình lỡ tai. Rõ ràng điện hạ bị cự tuyệt, còn tâm tâm niệm niệm che chở như thế, chẳng lẽ là bị điên rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện này, phải làm cho điện hạ hết giận mới đúng.

"Không phải, không phải, Điện hạ, ta không phải nói Kỳ Tiểu Thư không đúng, ý của ta là Kỳ Tiểu Thư thật quá tốt." Lòng hắn như lửa đốt, nhanh chóng giải thích cho bản thân: "Kỳ Tiểu Thư rất xinh đẹp, tuổi vẫn còn nhỏ, luôn được nuôi dưỡng trong khuê phòng, trừ Kỳ thiếu gia, rất ít tiếp xúc nam nhân khác, tất nhiên tâm tư đơn thuần, không hiểu thế nào là tình yêu."

Từ Lệnh Sâm nghe vậy, về mặt suy tư.

Lúc này tiểu nha đầu mới nói không thích hắn, cũng không nói trong lòng nàng đã có đối tượng, thích người khác. Hơn nữa, nhìn tin tức Tuệ Tâm gửi về, nàng tuyệt đối không có dấu hiệu thích khác nam nhân khác.

Không trách được lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, nhất định là do hắn quá đường đột làm nàng sợ.

Tại sao hắn lại nôn nóng như thế? Lúc ấy nên từ từ nói với nàng.

Dù sao chuyện này không giống kiếp trước, kiếp trước hắn gần như ngày ngày cùng nàng gặp mặt, liên tục gặp gỡ hơn nửa năm, nàng mới chậm rãi tiếp nhận hắn. Đời này nàng bị vây trong Trần gia, số lần hắn và nàng gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, tại sao có thể yêu cầu nàng giống như đời trước lập tức đồng ý gả cho hắn đây.

Đột nhiên hắn vô cùng tự trách: "Ta là quá nôn nóng nên chờ thêm một thời gian, chờ đủ thân quen rồi mới cùng nàng nói rõ."

Trịnh Tắc không khỏi ngạc nhiên.

Điện hạ vô cùng quan tâm Kỳ Tiểu Thư, so với tưởng tượng hắn còn quan tâm hơn. Hoặc là nói, Điện hạ quan tâm Kỳ Tiểu Thư tới trình độ nào, hình như không người nào biết được.

Hắn mơ hồ hiểu rõ nên làm thế nào mới khiến Điện hạ bớt giận: "Kỳ Tiểu Thư có tấm lòng vô cùng chân thành, thật sự là đáng quý. Cô nương khác thấy điện hạ, đã sớm nhào lên giống như lang như hổ, đừng nói là theo đuổi tình yêu, chính là chỉ cần điện hạ nhìn các nàng một cái, họ đã kích động muốn khóc. Nếu ngài lại nói với họ một câu, họ có thể hưng phấn cả đêm không ngủ. Cũng chỉ có Kỳ Tiểu Thư ở trước mặt ngài nên làm như thế nào thì làm thế ấy."

Lập tức ánh mắt Từ Lệnh Sâm trở nên vô cùng dịu dàng, giống như đang nhìn về một nơi rất xa: "Người khác nhìn thấy thân phận thế tử Ninh Vương của ra, là cái túi gia này của ta, chỉ có nàng mới có thể xuyên thấu qua những thứ lung tung rối loạn này nhìn thấy ta, chỉ là chính ta."

Trịnh Tắc phụ họa nói: "Điện hạ có thể từ trong nhiều người như vậy tìm thấy Kỳ Tiểu Thư, đây mới thật sự là mắt sáng như đuốc đấy."

Lần này Từ Lệnh Sâm không nói gì, trong đầu lại hiện ra đôi mắt to tròn của nàng, khóe miệng không tự chủ được nở nụ cười ấm áp: "Ngươi đưa nàng trở về đi."

Hắn không ra mặt, chỉ đứng trên lầu các, nhìn nàng rời đi.

Lòng nàng không rung động, chứng tỏ những việc hấn làm vẫn chưa đủ, cho nên nhất định hấn phải hơn cố gắng mới đúng.

Còn nhiều thời gian, hấn cần thận từng li từng tí che chở, cuối cùng cũng có thể đợi đến lúc nàng mở lòng mình ra

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chia Tay

Editor: quynhbbac1997

Kỷ Thanh Y không biết chính mình trở lại phủ Bình Dương Hầu như thế nào.

Nàng chỉ cảm thấy sức lực bản thân bị rút hết, về đến trong phòng, ngay cả tâm tình dùng cơm trưa cũng không có, dặn dò Thái Tâm cùng Tuệ Tâm một câu liền ngã xuống giường mơ màng ngủ mất.

Màn đêm buông xuống, nàng ngủ thẳng một mạch tới đêm khuya.

Có người ở bên giường, nhẹ nhàng lay bả vai cô, vừa mở mắt, chỉ thấy bên giường ngồi một người.

Nàng kinh hãi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đang muốn hét chói tai lại bị người bịt miệng.

"Tiểu nha đầu, ngày mai ta phải ra chiến trường rồi."

Từ Lệnh Sâm mặc y phục dạ hành màu đen, ngồi ở bên giường nàng, đôi mắt sáng lên trong bóng tối.

Không, huynh không thể đi!

Trên chiến trường đao thương không có mắt, quân địch giả dối âm hiểm, trên tên, thương đều có kịch độc, mặc dù có quân y cứu giúp, nhưng rất nhanh phải khai hoàn về triều, huynh không thể nào chống đỡ được mà chết trên đường về kinh thành.

Kỷ Thanh Y há to miệng muốn nói toàn bộ chuyện này cho Từ Lệnh Sâm biết, lại phát hiện chính mình bị hấn bịt miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm ư ư, nàng vội vã chỉ còn cách cắn lên tay hấn.

"Nàng đừng lo lắng, ta nhất định đi nhanh về nhanh." Từ Lệnh Sâm thu tay, khẽ捏 mũi nàng, cười: "Chờ ta trở lại, mang theo đồ chơi làm bằng đường tới cầu hôn nàng."

Mua đồ chơi làm bằng đường cái gì, nàng căn bản không muốn ăn đồ chơi làm bằng đường, cũng không muốn gả cho bất luận kẻ nào, nàng chỉ muốn hấn bình an trở về.

Kỷ Thanh Y gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nghĩ muốn liều lĩnh nói cho hấn biết không cần đi, không thể đi.

Mà sau khi nàng vùng vẫy ngồi xuống, miệng cũng không chịu không chế hướng về phía Từ Lệnh Sâm gầm lên: "Huynh không cần đến, ta hấn không gả cho huynh, ta sẽ nghị hôn với Cẩm biểu ca."

"Tiểu nha đầu, nàng nói gì?" Từ Lệnh Sâm ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng trở nên nghiêm túc: "Làm sao nàng có thể có suy nghĩ này, Trần Văn Cẩm căn bản không phải phu quân của nàng."

"Không cần huynh lo!" Nàng hận hấn lừa gạt nàng: "Cẩm biểu ca đối với ta rất tốt, ta đã quyết định muốn gả cho hấn rồi."

Sắc mặt Từ Lệnh Sâm lập tức trở nên thâm trầm đầy ẩn nhẫn: "Nàng nói là thật?"

Không, không, không, không phải thật sự, ta căn bản không thích Trần Văn Cẩm, cũng không muốn gả cho Trần Văn Cẩm, ta chỉ là tức huynh lừa ta, tức huynh rõ ràng ở cùng với Điều Tiên Huệ, còn đến trêu chọc ta, tức huynh không để ta trong lòng, tức huynh cho đến bây giờ cũng không chịu nói thật với ta một tiếng.

Trong lòng Kỷ Thanh Y nóng như lửa đốt, rất muốn lớn tiếng chất vấn Từ Lệnh Sâm vì sao lại lừa nàng, muốn hỏi hấn coi nàng là cái gì, còn muốn nói cho hấn, ngàn vạn lần không thể ra chiến trường, hấn sẽ trúng tên độc, một đi không trở lại.

Nhưng trong lòng nàng càng sốt ruột thì bên ngoài lại càng tỏ ra lạnh lùng vô tình.

"Đương nhiên là thật, ta cùng với Cẩm biểu ca là thanh mai trúc mã, ta vừa mới bắt đầu liền quyết định muốn gả cho hấn. Huynh sẽ không nghĩ là ta sẽ không gả cho huynh đi?"

Nàng cười lạnh một tiếng, lời nói ra giống như kim châm "Cầm biểu ca là Nhị gia phủ Bình Dương Hầu, thư đồng của thế tử Chu vương, xuất thân tốt, về sau sẽ thăng chức rất nhanh, tiền đồ vô lượng. Huynh thì sao? Huynh có cái gì? Huynh nào có thể so sánh với Cầm biểu ca?"

Huynh đã cùng Diêu gia đại tiểu thư trai tài gái sắc, ta đây liền có Cầm biểu ca cùng ta thanh mai trúc mã, trận chiến này, chúng ta hòa nhau.

Không phải huynh bỏ ta, đùa bỡn ta, mà là ta không cần huynh trước!

Từ Bảo Sinh, chúng ta huê nhau.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy sắc mặt Từ Lệnh Sâm trắng xanh, trong mắt kia phần nộ càng ngày càng đậm, thật giống một con sư tử bị thương nặng.

"Kỷ Thanh Y!" Ánh mắt hần sắc bén, đôi mắt đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói với tiểu cô nương: "Được, nàng được lắm!"

Hắn đứng dậy, thân thể hơi lay động, cước bộ lao đảo, mở cửa sổ, xoay người rời đi.

Tiểu cô nương ngồi trên giường che chăn khóc lớn.

Kỷ Thanh Y lòng đau như cắt hướng về phía bóng lưng Từ Lệnh Sâm hô to: "Đừng đi!"

"Kia đều không phải những lời nàng muốn nói!"

"Nàng đang lừa gạt huynh! Huynh tên ngốc này không thấy sao!"

"Huynh không thể đi! Huynh không thể chết được! Huynh đã hứa là sẽ ở bên nàng!"

"Huynh vẫn còn thiếu nàng một lời giải thích thiếu nàng bao nhiêu đồ chơi làm bằng đường..."

Kỷ Thanh Y quát to một tiếng, đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại.

Trước mắt đã sáng trưng, nàng mở mắt đầm đìa giống như vừa vớt từ trong nước lên.

Thái Tâm hoảng sợ, một bên dùng khăn lau mồ hôi cho nàng một bên vỗ nhẹ phía sau lưng nàng trấn an: "Tiểu thư đừng sợ, chỉ là một giấc mộng thôi, tỉnh lại thì tốt rồi, tỉnh lại thì tốt rồi."

Nhưng Kỷ Thanh Y lại biết, kia không phải mộng, kia tuyệt đối không phải mộng.

Đó đều là sự thật xảy ra ở kiếp trước.

Mồ hôi chảy quá nhiều, ướt dính trên người rất khó chịu, Kỷ Thanh Y để Thái Tâm múc nước tới hầu hạ nàng tắm rửa, sau khi tóc khô mới lấy lược búi tóc lên, vừa lúc nghe thấy tiếng ma ma ngoài cổng thông báo: "Biểu tiểu thư, quận chúa trở lại, xe đã đến cửa lớn, người nhanh đi nghênh đón."

"Không phải nói còn nửa tháng nữa sao? Sao đã về rồi." Thái Tâm lộ vẻ hoảng sợ hỏi Kỷ Thanh Y: "Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Nam Khang quận chúa tính tình rất khó chịu lại còn bao che khuyết điểm, trước kia Kỷ Thanh Y luôn luôn cùng Trần Bảo Linh cãi nhau, Nam Khang quận chúa liền coi Kỷ Thanh Y cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể trừ khử rồi ăn mừng.

Bà ta không ở nhà này mấy tháng, Kỷ Thanh Y ở phủ Bình Dương Hầu thoải mái hơn rất nhiều.

Lần này tới, chỉ sợ sẽ nháo một trận long trời nổi đất.

Trong lòng Kỷ Thanh Y căng thẳng, nhưng vẫn vững vàng nói: "Đừng khẩn trương, bình đến tướng chặn, chúng ta không làm chuyện sai, bà ta cũng không thể cứ coi ta là tiểu bối mà lấy cớ răn dạy suốt được. Người đừng quên, hiện tại Bảo Linh không cãi nhau với ta nữa, nói không chừng quận chúa yêu ai lại yêu cả đường đi, thích ta cũng nên đấy."

"Đúng, đúng, đúng." Thái Tâm lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, đi theo Kỷ Thanh Y nghênh đón Nam Khang quận chúa.

Nam Khang quận chúa đáng người nể nang, khuôn mặt trắng nõn, chiếc áo khoác dài dệt kim đỏ thắm, phủ xuống làn váy bát bảo màu xanh ngọc, đầu mang chiếc trâm nẫu đơn khảm ngọc, phục trang đẹp đẽ.

Hôm nay Trần Văn Việt cùng Trần Văn Cẩm đều nghỉ cuối tuần, mọi người tới đông đủ đứng ở cổng hành lễ với bà ấy.

"Đứng lên đi."

Nam Khang quận chúa hơi nhếch cằm dưới, thái độ kiêu căng, không coi ai ra gì.

Lúc bà ta nhìn thấy Kỷ Thanh Y cũng đến, mặt lập tức tối sầm lại: "Nàng ta như thế nào lại ở chỗ này? Không phải đã đuổi đến biệt viện rồi sao? Là ai để cho nàng ta trở về?"

Đỗ ma ma vội vàng tiến lên một bước, hỏi đáp: "Hồi quận chúa, là Thái phu nhân an bài biểu tiểu thư trở về."

Đỗ ma ma là cánh tay đắc lực bên người Thái phu nhân, Nam Khang quận chúa tự biết không thể trêu vào, ánh mắt dừng trên người Kỷ Thanh Y một hồi, vẫn mang ý cảnh cáo hừ lạnh một tiếng rồi mới để bà đỡ và nha hoàn bên người nâng tay, cả người kiêu ngạo giống như trăng giữa ngàn sao đi đến phòng của Thái phu nhân.

Sau khi cùng Nam Khang quận chúa đến phòng Thái phu nhân, Kỷ Thanh Y lại cùng mọi người đến phòng quận chúa, lần lượt tiến lên thỉnh an với bà ta.

Trần Văn Việt là con cả, sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng ôm quyền chấp tay khom lưng: "Thỉnh an quận chúa."

Những năm gần đây, hần vẫn chưa từng mở miệng kêu Nam Khang quận chúa một tiếng mẫu thân, Nam Khang quận chúa cũng chẳng cần hần gọi, cười lạnh nói: "Thê từ gia không cần khách khí."

Đến phiên Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh thì lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, Nam Khang quận chúa chỉ có hai người con này đương nhiên là yêu thương vạn phần, lời nói kéo kéo nói hơn nửa ngày.

Sau cùng mới đến phiên Lê Nguyệt Trùng cùng Kỷ Thanh Y.

Nam Khang quận chúa chỉ tùy ý khoát tay với Lê Nguyệt Trùng.

Kỷ Thanh Y biết nàng không thích mình, nhất cử nhất động đều bị soi mói nên xếp tay cúi đầu quỳ gối nói: "Thỉnh an quận chúa."

Một chút lỗi lầm cũng không tìm ra.

Nam Khang quận chúa lại giống như không phát hiện, quay đầu cùng Trần Bảo Linh nói chuyện, hỏi nàng có ngoan không, có nghe lời không, buổi tối ngủ ngon hay không ngon, có nhớ bà ta không.

"Nương!" Trần Bảo Linh bắt mẫn gọi một tiếng, nhắc nhở: "Thanh Y còn đang thỉnh an nương đấy."

Nam Khang quận chúa hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Nàng ta là người nào, nếu không phải Trần gia thương nàng ta, ai biết hiện tại nàng ta đã thành cái dạng gì? Có vài người chính là không biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, vẫn là nên có người đến dạy cho nàng ta biết thế nào là quy củ đi. Ta để cho nàng ta thỉnh an đó chính là phúc phận của nàng ta." Cuối cùng bà ta còn quay ra hỏi Kỷ Thanh Y: "Người nói xem bản quận chúa nói có phải không?"

Kỷ Thanh Y quỳ gối một lúc lâu, lòng bàn chân đã có chút run, lại không muốn bị người chế giễu, chỉ âm thầm cắn răng kiên trì, trên mặt biểu hiện như không có vấn đề gì.

"Vâng, quận chúa giáo huấn phải."

Trần Bảo Linh càng thêm không vui, đơn giản liền giờ tính tình: "Nương, Thanh Y là tỷ muội tốt của con, sao nương có thể đối xử với muội ấy như vậy? Nếu nương còn như vậy, con sẽ giận đấy!"

Từ trước tới nay nàng cùng Kỷ Thanh Y đối chọi gay gắt đều không để người của Nam Khang quận chúa ra mặt, hiện giờ các nàng thành bạn tốt lại càng không thể có chuyện này.

Nam Khang quận chúa không nghĩ tới bà ta không ở nhà mấy tháng Trần Bảo Linh đã thay đổi lớn như vậy, lập tức giận dữ nói: "Nha đầu nhà con sao lại hướng khuỷu tay ra ngoài thế? Ta là nương con, mười tháng hoài thai sinh ra con, con lại đứng về phía người ngoài ngang ngược với ta. Nàng ta cũng chỉ giống như con chó con mèo nuôi để giết thời gian, thân phận con đáng quý, sao có thể làm bạn với nàng ta..."

Trần Bảo Linh thấy Nam Khang quận chúa càng nói càng thái quá, tức giận hất tay bà ta ra, lời kéo tay Kỷ Thanh Y bỏ chạy ra ngoài.

Nam Khang quận chúa tức đến ngã ngửa, chỉ vào phương hướng Trần Bảo Linh chạy mà hô to: "Phản, phản, phản rồi!"

Dù làm phản nhưng Bảo Linh vẫn là nữ nhi thân sinh của bà ta, bà ta trừ việc giận dữ ra thì cũng không biết nên làm thế nào.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy liền nhíu mày, hần sao lại có một người mẫu thân như vậy?

Mẫu thân của người khác hiền lương thực đức, thay chồng dạy con quản việc nhà, mẫu thân của hần trừ việc giận giận giận cũng chỉ có giận. Chỉ biết khiến phụ thân tức giận, khiến cho gà chó trong nhà nào loạn không thôi, khiến cho hạ nhân chê cười.

"Nương, xin người bớt giận." Trần Văn Cẩm khuyên giải an ủi nói: "Muội muội tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, người hà tất chấp nhặt với muội ấy. Hơn nữa chuyện ngày hôm nay, tất cả cũng không hoàn toàn là lỗi của muội ấy, biểu muội Thanh Y quy củ lễ nghi đều rất tốt..."

"Con thì biết cái gì!" Nam Khang quận chúa cất giọng sắc bén ngắt lời hần, đang muốn lớn tiếng quát lớn, vừa thấy Trần Văn Việt cùng Lê Nguyệt Trùng còn đang ở đây, nhất là Trần Văn Việt, tuy cúi đầu không nói, nhưng bà ta vẫn cảm thấy hần là đang cười nhạo bà ta.

Cục tức dâng lên, một tay với lấy ly trà trên bàn ném ra ngoài, gầm thét đuổi người: "Đều cút ra ngoài cho ta!"

Bà ta không buồn lưu lại một chút mũi nào cho Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm cũng chẳng muốn lưu lại, đi theo Trần Văn Việt nhắc chân liền đi, đi luôn không thèm quay lại.

Chu ma ma cùng nô tỳ bên người bà ta đi vào liền thấy quận chúa nổi giận, trên đất bừa bãi, vội vàng để cho nha hoàn thu thập, rồi chạy qua khuyên giải bà ta.

Nam Khang quận chúa lại nói: "Ta bảo người hỏi thăm mọi chuyện thế nào rồi?"

"Quận chúa, lúc chúng ta không ở nhà đã xảy ra nhiều chuyện không tốt." Chu ma ma trầm giọng nói: "Đầu tiên là chuyện nha hoàn Tô Tâm bên người Kỷ tiểu thư quyền rũ Nhị gia nhà ta..."

"Cái gì?" Nam Khang quận chúa tròn mắt trừng trừng, oán độc nhìn Chu ma ma: "Người nói là sự thật?"

Tuy là câu hỏi nhưng trong lòng bà ta thật ra đã tin, giây sau liền tối sầm mặt lại: "Đi, đem nha hoàn kia loạn côn đánh chết cho ta!"

Dám quyền rũ con trai của bà ta, chết không hối tiếc!

"Quận chúa yên tâm, Thái phu nhân đã xử trí, chuyện cũng đã qua mấy tháng, chỉ sợ trên mộ phần cỏ cũng đã mọc dài rồi."

Nam Khang quận chúa cười lạnh nói: "Người như thế nên ném đến bãi tha ma cho chó hoang gặm, còn an táng cho nàng ta, Thái phu nhân quả thật là thiên hạ đệ nhất giả nhân giả nghĩa."

Chu ma ma thấy bà ta định bỏ qua chuyện này liền gọi chuyện tiếp: "Quận chúa, Tô Tâm cùng lắm cũng chỉ là nha hoàn, nếu không có người cho nàng ta chỗ dựa, chỉ điểm cho nàng ta, nàng ta dám làm càn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Độc Kế

Edit: QR2

Chu ma ma là người quan trọng nhất bên cạnh quận chúa Nam Khang, từ lúc quận chúa Nam Khang còn rất nhỏ, bà đã hầu hạ bên cạnh quận chúa Nam Khang rồi.[QR2][diendanlequydon]

Nếu nói bà nói gì thì Quận chúa Nam Khang nghe nấy cũng không có gì quá đáng.

"Có chuyện thì người cứ việc nói thẳng, chủ mưu sau lưng là ai?"

"Tô Tâm là nha hoàn cận thân của Kỷ biểu tiểu thư, nàng ta nổi ngày đều không rời Kỷ biểu tiểu thư một bước, ở chung thì giống nhau, nàng làm chuyện như vậy, làm sao Kỷ biểu tiểu thư có thể không biết được?"

Chu ma ma nghiêm nghị nói: "Thân phận nhị gia của chúng ta quý trọng, lại thường xuyên đi lại ở bên trong trạch, Kỷ biểu tiểu thư cũng đã lớn tuổi, chỉ sợ cũng sinh tâm tư không nên có."

"Nàng dám!" Quận chúa Nam Khang cắn răng nghiêng lợi nói: "Tiểu đề tử này (chỉ người còn nhỏ tuổi) thế mà lại dám sinh ra tâm tư như thế, không trách mê hoặc được Bảo Linh xoay quanh nàng, sau đó Văn Cẩm cũng thay nàng nói chuyện, thật là suy nghĩ ác độc. Không được, ta muốn đi giáo huấn nàng thật tốt."

"Quận chúa không thể." Chu ma ma vội vàng ngăn cản quận chúa Nam Khang: "Bây giờ nàng là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân, chúng ta vô duyên vô cớ cũng không thể đi tìm nàng gây phiền phức."

"Chuyện này tại sao có thể gọi là vô duyên vô cớ, nàng chủ mưu sai khiến nha hoàn quyền rũ nam nhân, thế mà Thái phu nhân lại không xử trí nàng, phủ Bình Dương Hầu còn có cái gì gọi là quy tắc nữa hay không?" Quận chúa Nam Khang tức giận không kềm được: "Ta còn muốn đến hỏi Thái phu nhân xem làm sao bà ta có thể quản được cái nhà này."

Tính khí của quận chúa Nam Khang nổi lên ngay cả chín trâu cũng kéo không được.

Chu ma ma lập tức quỳ gối trước mặt quận chúa Nam Khang, ôm bắp chân của bà cầu khẩn: "Không đi được quận chúa của ta. Chuyện này Thái phu nhân đã đưa ra kết luận, nói là Tô Tâm tự chủ trương, nói là Nhị gia chúng ta không kiềm chế được bản thân, người không biết vì chuyện này, thế tử gia còn đánh nhị gia của chúng ta."

Quận chúa Nam Khang giận tím mặt, giọng nói the thé gần như muốn thổi tung nóc phòng: "Hầu Gia đâu? Chẳng lẽ Hầu Gia không quản, để người ngoài bắt nạt nhi tử của ta sao?"

"Chính Hầu Gia giao chuyện này cho thế tử gia xử lý, thế tử gia mới dám to gan đánh nhĩ gia của chúng ta như vậy." Chu ma ma nói xong cũng ghen ngào: "Nhĩ gia bị uất ức lớn như vậy mà có ai quan tâm đến ngài ấy một chút không? Vậy mà mấy ngày nay còn có nhiều phu nhân tới cửa, nói là coi trọng thế tử gia, muốn làm mai cho hần."

"Nô tỳ còn nghe nói, Thái phu nhân muốn xem xét nhiều tiểu thư nhưng không có một người nào có gia thế bình thường, không chỉ có phủ hầu gia còn có thiên kim Phủ Quốc Công, ngay cả tôn thất quý nữ cũng có mấy người. Nếu như hôn sự này thành, chỉ sợ cả đời nhĩ gia của chúng ta đều bị áp chế không góc đầu lên được."

"Tốt, tốt, tốt lắm" Quận chúa Nam Khang giận đến tâm can cũng đau, giọng nói cũng hơi run rẩy: "Nhi tử của ta bị đánh không có người hỏi han, nhi tử của họ Lâm kia còn muốn vui mừng thủ tức phụ, khá lắm Thái phu nhân, khá lắm thế tử gia, thật tốt cho một cái phủ Bình Dương Hầu!"

"Quận chúa, ngài ngồi xuống trước đã, ngồi xuống trước đã." Chu ma ma không đợi quận chúa Nam Khang cho phép đã đứng lên, đỡ quận chúa Nam Khang, sau khi bà ngồi xuống, mới nói: "Ngày trước do chúng ta không có ở đây, bọn họ mới dám làm như vậy, bây giờ ngài đã trở lại, bọn họ làm sao đạt được mong ước nữa cơ chứ? Ngài không chỉ là quận chúa, mà còn là phu nhân Bình Dương Hầu, là kẻ mẫu của thế tử gia, chỉ cần tìm cho thế tử một hôn sự với gia đình tầm thường, tìm cho nhĩ gia chúng ta một quý nữ xứng đôi, nhà cao cửa rộng, chuyện này không phải bốn góc bốn cạnh đều hoàn hảo hay sao?"

"Nếu ta có khả năng, tên tiện chủng Trần Văn Việt kia còn có thể sống đến bây giờ sao?" Bà căn hận bất bình nói: "Thái phu nhân, cái lão tú bà đó một lòng che chở cho Trần Văn Việt, hôn sự của hần, ta căn bản không xen tay vào được."

"Chúng ta là không xen tay vào được, nhưng nếu thế tử gia có ý trung nhân, thích một cô nhi không phụ không mẫu, chúng ta cũng chỉ có thể tác thành cho hần không phải sao?" Chu ma ma cười nói: "Coi như Thái phu nhân không đồng ý, nhưng nếu thế tử gia tự mình làm ra chuyện gì đó, Thái phu nhân cũng không oán chúng ta được."

Đôi mắt của Quận chúa Nam Khang sáng lên: "Ý của người là?"

"Kỷ biểu tiểu thư là người tham lam hư vinh, kiêu thước hạn hẹp, nếu dám quyến rũ nhĩ gia của chúng ta, không có đạo lý gì khi thấy đại gia lại không động lòng. Ta nghe nói đại gia vì Kỷ biểu tiểu thư mà ngay cả Vinh thiếu gia cũng đuổi ra ngoài rồi, có thể thấy được hần đối với Kỷ biểu tiểu thư cũng có mấy phần thật tâm thật ý. Hần đánh nhĩ gia chúng ta, chưa chắc không phải vì tranh giành tình nhân đâu."

Chu ma ma nói: "Đã như vậy, chúng ta ngại gì thuận nước đẩy thuyền để Thế tử gia đạt được mong ước? Đến lúc đó mọi chuyện rùm beng lên, vứt đi chính là mặt mũi của thế tử gia."

Bà cúi đầu, lại gần Quận chúa Nam Khang, thì thầm to nhỏ một hồi.

"Tốt!" Quận chúa Nam Khang nặng nề vỗ bàn, mặt mày hớn hở nói: "Một đôi uyên ương số khổ như vậy, chúng ta cũng nên tác thành cho họ."

"Kỷ biểu tiểu thư xúi giục, ly gián đại tiểu thư và quận chúa, quận chúa đại nhân đại lượng không tính toán với nàng." Chu ma ma niệm a di đà Phật nói: "Khó trách Phật tổ đã gửi hồn quận chúa đến sống trong hoàng gia, còn hạ sinh được một đôi nam nữ song toàn, vinh hoa phú quý hưởng không hết, có thể thấy câu nói người tốt sẽ nhận được báo đáp tốt, quả thật chưa bao giờ sai."

Kỷ Thanh Y nghĩ rằng quận chúa Nam Khang nhất định sẽ gây phiền toái cho mình, vì vậy cực kỳ khiêm tốn.

Lúc trước có mấy bộ y phục may giống Trần Bảo Linh, nàng cũng không dám mặc, tránh lúc đụng phải quận chúa Nam Khang, nàng sẽ trở thành cái đích để bắn tên.

Trần Bảo Linh sợ quận chúa Nam Khang làm khó Kỷ Thanh Y, nói rất nhiều lời tốt trước mặt quận chúa Nam Khang, có làm nũng, có uy hiếp, mọi thủ đoạn đều đưa ra hết.[QR2][diendanlequydon]

Trong lòng quận chúa Nam Khang không vui nhưng trên mặt lại không thể hiện ra, một mặt từ ái đồng ý với Trần Bảo Linh, một mặt muốn Chu ma ma đẩy nhanh tiến độ.

Một thời gian sau, quả thật gió êm sóng lặng.

Kỷ Thanh Y cũng nghĩ là do công lao của Trần Bảo Linh, hai tiểu tỳ muội đã khôi phục giống như trước đây, cả ngày lẫn đêm đều dính chung một chỗ.

Sáng hôm nay, lúc đến chỗ học cắm hoa, Trần Bảo Linh tiến đến, kéo tay Kỷ Thanh Y, kiểm tra cổ tay của nàng từ trên xuống dưới: "Ah? Vòng tay đại ca đưa đến tôi hôm qua đâu? Tại sao muội không đeo?"

Tình cảm của tỳ muội các nàng rất tốt, Trần Văn Việt lại là người thương yêu muội muội, trong khoảng thời gian gần đây đã tặng không ít đồ cho các nàng. Mỗi một lần tặng đồ, đều là hai người hai phần khác nhau, ba bốn lần Lê Nguyệt Trừng mới có thể nhận một lần.

Kỷ Thanh Y thấy trên cổ tay Trần Bảo Linh đeo một đôi vòng bạc vụn xoắn vô cùng tinh xảo, biết đây là Trần Văn Việt đưa nàng, cho nên nàng mới hỏi câu đó.

"Có lẽ là Việt biểu ca có ý tặng cho tỷ." Kỳ Thanh Y cười nói: "Vòng tay này có hình dạng mới mẻ độc đáo, rất xứng với người hoạt bát như tỷ."

Nàng vừa dứt lời, Lê Nguyệt Trừng cũng vừa đi tới, nàng ta cười nói: "Là Việt biểu ca đưa sao? Sáng hôm nay ta cũng nhận được một cái giống vậy." Nàng nói xong cúi đầu sờ vòng bạc hoa văn cườm trong tay mình, sau đó biết rõ mà còn hỏi: "Thế nào, lần này Thanh Y không được tặng sao?"

"Ai cần người lo!" Trần Bảo Linh không nhìn nổi bộ dạng tiểu nhân đắc chí của nàng ta, kéo tay Kỳ Thanh Y đi sang bên cạnh: "Lần này đại ca làm cái quý gì vậy? Chắc không phải là đưa vòng tay sai người rồi chứ?"

Nàng nói xong thì tháo vòng tay trên cổ tay mình ra, đeo lên cổ tay Kỳ Thanh Y.

Đây là sợ nàng tức giận sao?

Kỳ Thanh Y dờ khóc dờ cười: "Bảo Linh, tỷ đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ trong mắt tỷ, ta là người thiên cận như vậy sao? Đừng nói là Việt biểu ca tuyệt đối sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, chính là thật sự không muốn tặng ta, cũng không sao hết. Chẳng lẽ tỷ đã quên, lúc này quận chúa vẫn đang ở đây sao? Nếu người thấy ta đeo vòng tay giống tỷ, sợ là sẽ mất hứng."

"Đại ca cũng quá hẹp hòi rồi, cũng chỉ là một bộ vòng bạc mà thôi, cho dù là bằng vàng hay khảm đá quý nương ta cũng sẽ không nói gì."

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cũng hiểu Kỳ Thanh Y nói không sai nên cũng không rồi rắm nữa, hai người vào phòng nghe Khúc tiên sinh giảng bài.

Tan học trở về viện, Tuệ Tâm vừa thay nàng cởi áo ra, vừa nói: "Thế từ gia phái người đưa một hộp quà tới đây, nói là vòng tay đang thịnh hành bên ngoài, không đáng giá bao nhiêu tiền, để tiểu thư đeo chơi."

Kỳ Thanh Y nhận cái hộp mở ra xem, quả nhiên là trông thấy bên trong có một đôi vòng bạc hình tròn, bên trên vòng tay còn khảm một viên ngọc nhỏ xanh biếc, thật là đáng yêu.

Tuệ Tâm cười nói: "Thật là xinh đẹp, để nô tỳ đeo cho tiểu thư."

Kỳ Thanh Y cũng rất yêu thích, tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tuệ Tâm cầm vòng bạc ở trong tay, đột nhiên ngậm ngẫn cả người.

Suy cho cùng Kỳ Thanh Y đã trải qua nhiều chuyện, thấy sắc mặt Tuệ Tâm không đúng lắm thì mỉm cười đeo vòng ngọc vào tay, lớn tiếng nói: "Vòng tay này cực kỳ xinh đẹp, Thái tâm Tuệ tâm, các người vào giúp ta chọn xem, mặc bộ y phục nào thì hợp."

Nàng kéo hai người đi vào nội thất, nhỏ giọng hỏi: "Tuệ Tâm, có phải vòng tay có vấn đề gì hay không?"

Tuệ Tâm không ngờ nàng lại nhảy bén như thế, vội nói: "Vòng tay này rỗng ruột, một trong số đó có chứa đồ bên trong."

Kỳ Thanh Y cầm lên xem xét nhưng lại không phát giác ra cái gì, cầm vòng tay kiểm tra tới kiểm tra lui thì thấy một cái lỗ nhỏ bằng lỗ kim ẩn trong hoa văn, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là không nhìn ra.

Kỳ Thanh Y và Tuệ tâm liếc nhau một cái, trong lòng hai người đều biết rõ.

Tuệ Tâm lấy một cây châm, chạm vào trong lỗ nhỏ đó, chỉ nghe "Cạch" một tiếng, vòng tay mở ra, xuất hiện một chứng cứ sống.

Thái Tâm tròn to hai mắt, không dám tin, trên vòng tay nhỏ nhỏ này, lại có thể ẩn giấu cơ quan! Lúc này nàng còn nghĩ rằng tiểu thư thật sự muốn nàng đi vào chọn y phục đấy. Tuệ Tâm thật là lợi hại!

Tuệ Tâm cẩn thận từng li từng tí rút từ bên trong ra một tờ giấy nhỏ hẹp cỡ ngón tay, trên đó viết "trăng treo cành liễu, hẹn người sau hoàng hôn".

Chữ rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, là nét chữ của Trần Văn Việt.

Sắc mặt của Tuệ tâm trở nên cổ quái: "Tiểu thư, thế từ gia có ý gì?"

Tiểu thư cự tuyệt điện hạ, chẳng lẽ là vì thế từ Bình Dương Hầu? Nếu điện hạ biết được...

Đột nhiên Tuệ Tâm cảm thấy lạnh cả người.

Kỳ Thanh Y lại cười nhạt: "Việt biểu ca không biết làm loại chuyện như vậy đâu, nhất định là có người bắt chước bút tích của Việt biểu ca, mưu đồ bất chính."

Sự thấp thòm trong lòng Tuệ Tâm biến mất: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Đi tìm thế từ gia hỏi cho rõ sao?"

"Không được!" Kỳ Thanh Y không cần suy nghĩ đã cự tuyệt nói: "Như vậy nhất định sẽ bứt dây động rừng."

Ngoài cửa truyền đến tiểu nha hoàn nhị đẳng hỏi: "Tiểu thư, hôm nay cơm trưa người muốn ăn một mình hay mời thiếu gia đến cùng ăn ạ?"

Kỷ Thanh Y cười, tại sao nàng lại quên mất Thanh Thái chứ?

Nếu người đã bày ra âm mưu thâm độc này, nhất định người đó sẽ phái người giám thị nàng, mặc kệ là nàng đi gặp Việt biểu ca hay là phái người đi gặp Việt biểu ca, cũng sẽ bị tai mắt của người đó biết được. Mà Thanh Thái chính là sự che giấu tốt nhất.[QR2][diendanlequydon]

Tuệ Tâm hiểu, không đợi nàng phân phó đã đi ra ngoài nói: "Nô tỳ sẽ đi đón thiếu gia tới đây, nói với phòng bếp, hôm nay chuẩn bị giống như trước đây, thiếu gia sẽ đến trong viện của chúng ta, ăn cơm cùng tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hãm Hại

Kỷ Thanh Y viết một phong thư, lời ít ý nhiều viết lại những chuyện đã xảy ra, chiếc vòng bạc cùng tờ giấy bên trong, giao cho Thanh Thái: "Tối nay Việt biểu ca từ trong cung trực về, đệ giao cho huynh ấy. Nhớ kỹ, nhất định phải tự mình giao cho Việt biểu ca."

Thanh Thái cầm thư, gắt gao mấp máy môi.

Một hồi lâu hần mới mở to mắt to lại càng nhảy cũng không nhảy nhìn Kỷ Thanh Y: "Tỷ tỷ, có phải có người muốn bắt nạt tỷ không? Có phải là Cẩm biểu ca không?"

Kỷ Thanh Y nghe vậy liền chấn động.

Nàng hi vọng Thanh Thái có một tuổi thơ vô ưu vô lự, trưởng thành có thể giống phụ thân Kỷ Nghiêm phong quang tể nguyệt, không muốn nói những chuyện dơ bẩn xấu xa làm bẩn tai mắt của hần, cho nên những khúc mắc giữa nàng, Lê Nguyệt Trừng và Trần Văn Cẩm nàng chưa bao giờ để hần biết.

Nghe Thanh Thái hỏi xong, nàng lập tức trầm mặt xuống, xoay người nói với Tuệ Tâm: "Đi gọi hai vị ma ma bên người thiếu gia tới đây."

"Tỷ tỷ, không liên quan hai vị ma ma." Thanh Thái cầm lấy tay Kỷ Thanh Y, thật lòng nói: "Là Cẩm biểu ca gần đây gần như mỗi ngày tới giảng bài cho đệ đều có thể hữu ý vô ý nhắc tới tỷ tỷ."

Trong lòng Kỷ Thanh Y bồn chồn, sắc mặt nghiêm nghị: "Hần ta nói cái gì?"

Kỷ Thanh Thái khẽ lắc đầu: "Hần cũng không nói gì thêm, cho nên đệ mới cảm thấy kỳ quái."

Hần dừng một chút không có nói nữa.

Kỷ Thanh Y liền khoát tay, để cho Thái Tâm cùng Tuệ Tâm tới cửa canh phòng.

"Tỷ tỷ, trên đời này rất nhiều chuyện nhìn như bình thường, kỳ thật suy nghĩ một chút, đều là có nhân có quả. Mẫu thân của đệ là nữ nhi duy nhất của ngoại tổ mẫu, cho nên ngoại tổ mẫu yêu thương đệ hơn Vu tỷ tỷ. Bởi vì Việt biểu ca tuổi nhỏ đã phải để tang mẫu, là mẫu thân nuôi lớn huynh ấy, cho nên ngày đầu tiên chúng ta tới kinh thành, Việt biểu ca liền đối với chúng ta vô cùng tốt."

Kỷ Thanh Thái còn nhỏ tuổi nhưng trên khuôn mặt bánh bao lại chỉ có chín chắn cùng bình tĩnh: "Cẩm biểu ca vẫn đối với chúng ta rất lạnh nhạt, gần đây đột nhiên cùng đệ thân cận, chính là cái gọi không có việc mà ân cần tuyệt không có ý tốt. Đệ chẳng qua cũng chỉ là tiểu hài tử, chẳng có gì đáng để hần có ý đồ, nhưng đệ lại có một người tỷ tỷ duy nhất, đương lúc tuổi xuân như hoa như ngọc."

Hần phân tích đạo lý rõ ràng, Kỷ Thanh Y nghe thấy mà huyết Thái Dương giật giật không thôi.

Là bắt đầu từ lúc nào, một đứa bé đơn thuần đáng yêu như Thanh Thái cũng nghĩ đến chuyện như thế này? Là ai mê hoặc hần? Mục đích là cái gì?

Một lúc sau, nàng mới lạnh lùng nói: "Thanh Thái, những lời này, là ai nói cho đệ?"

Dưới cái nhìn nghiêm khắc của tỷ tỷ, Thanh Thái bất an xoay vặn thân thể, mắt to lộ ra vài phần khẩn trương: "Là Trâu tiên sinh, hần không chỉ có dạy đệ Tử Thư Ngũ Kinh, còn dạy đệ mưu lược chi đạo."

Không đợi Kỷ Thanh Y nói chuyện, hần liền bắt lấy ống tay áo của tỷ tỷ: "Tỷ tỷ, tỷ đừng nóng giận, là đệ chủ động yêu cầu Trâu tiên sinh dạy đệ. Đệ đã chín tuổi, không phải đứa bé, đệ không muốn mọi chuyện đều phải để tỷ đứng ra che chắn cho đệ, đệ hi vọng một ngày nào đó có thể che chở cho tỷ."

Thiếu niên nhỏ bé, nhưng hần lại dùng giọng nói vô cùng kiên định để bày tỏ quyết tâm muốn trưởng thành để bảo vệ tỷ tỷ của mình.

Trong lòng Kỷ Thanh Y vô cùng cảm động.

Nàng không muốn nói cho Thanh Thái việc này chính là sợ hấn tuổi còn nhỏ, không thể phân biệt thị phi, bị người ngoài dụ dỗ, bị người ta làm tổn thương.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng đã sai rồi. Thanh Thái rất thông minh, tài năng trời phú, nếu không hấn đã không thể phát hiện ra manh mối chỉ dựa vào việc Trần Văn Cẩm tiếp cận hấn.

Đệ đệ của nàng thông tuệ như vậy, nàng còn gì phải lo lắng! Từ Lệnh Sâm nói không sai, nàng nên buông tay để cho hấn mau trưởng thành.

Chỉ là vị Trâu tiên sinh kia, tới cùng có tính toán gì nàng không biết, thật muốn tìm cơ hội tra thử xem hấn từ đâu đến.

Nàng hít sâu một hơi, sờ đầu Thanh Thái: "Vậy đệ nói cho tỷ biết trước, đệ cảm thấy Cẩm biểu ca là người như thế nào, tỷ gả cho hấn có được không?"

"Không được." Thanh Thái không chút suy nghĩ, lập tức phản đối: "Quận chúa nhìn chúng ta không vừa mắt, đệ là nam tử, trên người lại có chỗ không tiện còn chưa tính. Nếu tỷ gả cho Cẩm biểu ca, chẳng phải là dẽ vào miệng cộp chỉ có thể để cho quận chúa hành hạ? Cẩm biểu ca cho dù có thực thích tỷ tỷ, cũng nên quang minh chính đại nói với ngoại tổ mẫu, lên lút như vậy không phải là chuyện nam nhi đại trượng phu nên làm. Hấn không phải phụ quân tốt, không xứng với tỷ."

Kỷ Thanh Y nghe xong, trong lòng liền nhảy dựng lên.

Nàng từng nghe nói qua trên đời này có một loại người có thiên phú dị bẩm, đặc biệt thông tuệ, tâm cơ hơn người, có điều cũng chỉ là nàng nghe nói mà thôi. Lại tuyệt đối không nghĩ tới đệ đệ của nàng, thiếu niên được nàng che chở dưới cánh chim của mình lại có được loại thiên phú dị bẩm này.

Nàng vui mừng kích động đồng thời cũng cảm giác được áp lực vô cùng lớn: "Những lời này chỉ có thể nói ở trước mặt tỷ, tuyệt không thể nhắc tới trước mặt bất cứ người nào khác, hiểu chưa? Ngay cả ngoại tổ mẫu cũng không được, đệ phải che giấu thật tốt, tuyệt đối không được gây náo động bởi chuyện này."

"Tỷ tỷ yên tâm, đệ đều hiểu được. Người biết che giấu tất có thể tiến xa, người khoe bản thân có tài chỉ có thể cô độc. Cái đệ muốn làm chính là người biết che giấu, tuyệt không muốn làm người có tài khoe khoang mà phải cô độc."

Kỷ Thanh Y lại kinh ngạc nhìn đệ đệ nói ra những lời nói kinh người, nhưng lần này không có mất hứng, mà lại nâng khuôn mặt Thanh Thái lên hôn cái "bep" một tiếng vang dội.

"Tỷ tỷ, tỷ..." Thanh Thái oán giận nhìn Kỷ Thanh Y một cái, khuôn mặt tròn tròn nhăn thành bánh bao.

Kỷ Thanh Y cười ha ha, tự mình tiến hấn về nghỉ trưa.

Ngày hôm sau Thanh Thái trở lại, liền tươi cười đầy mặt nói cho Kỷ Thanh Y đã giao bức thư đó cho Trần Văn Việt: "Việt biểu ca nói, vòng tay này không phải huynh ấy đưa, đích xác là có người lấy danh nghĩa của huynh ấy, người nọ còn có chiều sau, mấy ngày nay nhất định sẽ giấu gì đó trong viện của tỷ. Việt biểu ca bảo chúng ta không cần lo lắng, huynh ấy đã sắp xếp xong, bảo chúng ta cố ý tạo ra sơ hở, gây ông đập lưng ông." Kỷ Thanh Y dặn dò Tuệ Tâm, chú ý những người hay lui tới gần đây.

Ba ngày sau đó, Thanh Thái lại mang về một cái vòng bạc.

Đây là Trần Văn Việt cố ý ra ngoài chế tác lại lần nữa, không chỉ có hoa văn giống chiếc vòng kia như đúc, mà ngay cả cơ quan kia cũng vậy.

Kỷ Thanh Y mặt không đổi sắc, mang theo chiếc vòng kia đi học, hết giờ học trở về thấy vẻ mặt Tuệ Tâm ngưng trọng liền biết nhất định có tiến triển rồi.

Kỷ Thanh Y không nói lời nào, vào nội thất mới hỏi: "Là ai tới?"

"Hạnh Kiều phòng giặt đồ." Tuệ Tâm ở một bên pha trà cho Kỷ Thanh Y, một bên thấp giọng nói: "Sau khi nàng ta đưa xiêm y xong chậm chạp không muốn đi, nói hoa văn trên xiêm y của tiểu thư thêu rất đẹp mắt, muốn xin nô tỳ dạy cách thêu. Nô tỳ làm bộ như tránh đi để tìm cách thêu cho nàng ta, nàng ta liền đặt dưới gối của tiểu thư một phong thư."

Kỷ Thanh Y mở lá thư ra, thấy trên tờ giấy chỉ có một câu thơ, nhưng lại mang bút tích của Trần Văn Việt.

Thái Tâm hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu thư, Lê Nguyệt Trừng được một tác lại muốn tiến một thước, không khỏi quá đáng, bây giờ tiểu thư có thể dạy dỗ nàng ta một trận không, để cho nàng ta về sau không ngóc đầu lên được?"

"Không phải Lê Nguyệt Trừng." Bàn tay Kỷ Thanh Y miết lá thư, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh: "Nếu như ca ca Lê Nguyệt Vinh của nàng ta còn ở đây, nàng ta có lẽ còn có thể làm được, nhưng hiện tại nàng đơn độc một mình ở bên trong nhà này, không có bản lĩnh lớn như vậy."

Cũng sẽ không phải Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm một lòng muốn tặng nàng cho Từ lệnh Kiểm, tuyệt không hy vọng nàng có quan hệ với Trần Văn Việt.

"Vậy sẽ là ai?" Vẻ mặt Thái Tâm thấp thỏm lo âu: "Sẽ không phải quận chúa chứ?"

Thân phận quận chúa tôn quý, lại là trưởng bối, nếu bà ta bày ra thủ đoạn hãm hại, chuyện này cũng không dễ xử lý như chuyện của Lê Nguyệt Trừng.

"Muội đừng sợ." Ký Thanh Y không nóng vội nói: "Nên tôi cũng sẽ tới, mặc kệ nàng ta là ai, bây giờ ta cùng Việt biểu ca liên thủ, nhất định sẽ không để người nọ thực hiện được."

Tiếng nói vừa dứt, tiểu nha hoàn liền lớn tiếng bẩm báo nói: "Tiểu thư, Luru Ly tỷ tỷ đến đây, nói Thái phu nhân bên kia có việc, mời người qua một chuyện."

Ký Thanh Y nhất thời biến sắc, xem ra đối phương muốn thu lưới rồi.

"Thái Tâm ở nhà, Tuệ Tâm theo ta sang viện An Vinh."

Tháng sáu nắng gắt như lửa đốt, tuy đã sắp hoàng hôn nhưng cái nóng vẫn gay gắt như cũ, bên ngoài viện An Vinh đứng một hàng các ma ma, một người dám nín thở ngưng thần, khoanh tay mà đứng, không khí vô cùng áp lực.

Ký Thanh Y tuy đã sớm dự đoán được tràng diện khó coi, nhưng không nghĩ tới lại đến mức này.

Luru Ly vội vàng nhỏ giọng nói: "Khanh phu nhân của Đại Lý Tự buổi chiều tới làm khách, cùng Thái phu nhân trò chuyện với nhau rất vui vẻ, không ngờ quận chúa đột nhiên đến đây. Quận chúa chân trước tiến vào, Khanh phu nhân của Đại Lý Tự sau lưng liền đi, tuy không tính là tức giận, nhưng cũng không tính là vui vẻ. Sau đó Thái phu nhân liền cho người đi gọi người cùng thể tử gia."

Ký Thanh Y kinh ngạc không hiểu, nhìn không được liếc mắt nhìn Tuệ Tâm một cái.

Bây ra mưu kế này, 8, 9 phần 10 đó là Nam Khang quận chúa, như thế nào lại có liên quan đến Khanh phu nhân của Đại Lý Tự?

"Đa tạ Luru Ly tỷ tỷ cho biết." Nàng quyết định án binh bất động, đi vào nhìn tình huống rồi lại nói.

Giữa phòng chính có đặt một chậu đá, tuy giữa mùa hè nhưng tương đối mát mẻ

Ký Thanh Y vừa vào cửa liền thấy sắc mặt Thái phu nhân âm trầm, giận dữ, mà Nam Khang quận chúa tay nâng cốc trà, dù bận vẫn ung dung, rất giống dáng vẻ tới xem kịch vui.

"Ký biểu tiểu thư, người có biết Thái phu nhân gọi người tới là có chuyện gì không?"

Khó có khi Nam Khang quận chúa gọi nàng một tiếng "Ký biểu tiểu thư", Ký Thanh Y vẫn rất bình tĩnh: "Hỏi quận chúa, ta cũng không biết."

"Chính là vì hôn sự của người." Về mặt Nam Khang quận chúa tươi cười, bẽ nghề nhìn Ký Thanh Y nói: "Nếu người cùng thể tử tình đầu ý hợp thì nên nói cho Thái phu nhân, để Thái phu nhân làm chủ cho người, dù gì người cũng là nữ tử trong sạch, không thể kim lòng không được mà tự định chung thân. Hôm nay nếu không phải ta ra mặt, ngày mai Văn Việt biểu ca của người liền phải cưới Khanh gia tiểu thư của Đại Lý Tự gấp mặt rồi."

Quả nhiên là Nam Khang quận chúa, nghĩ muốn một mũi tên trúng hai con chim kéo cả nàng và Việt biểu ca xuống nước, thật đúng là ác độc.

Trong lòng Ký Thanh Y tức giận, trên mặt lại làm ra dáng vẻ khiếp sợ: "Quận chúa, người đang nói gì vậy, sao ta nghe một chút cũng không hiểu?"

"Đưa nhỏ nhà người sao đến giờ vẫn còn muốn giấu?" Nam Khang quận chúa cười đến đắc ý: "Người cùng thể tử trao đổi thư từ đính ước, ta đều biết hết cả rồi. Là người chủ động cũng được, là thể tử chủ động cũng được, đều không còn quan trọng nữa, dù sao có Thái phu nhân ở đây, tuyệt không khiến người chịu ức."

"Quận chúa, người là đang nghi ngờ ta cùng Việt biểu ca có tư tình?" Ký Thanh Y không thể tin được nhìn Nam Khang quận chúa, hiển nhiên là bị làm cho sợ hãi: "Việt biểu ca đối với ta rất tốt, ta coi huynh ấy như ca ca ruột thịt của mình, Việt biểu ca tặng ra rất nhiều đồ, nhưng những đồ kia không chỉ có ta mà ngay cả Bảo Linh, Nguyệt Trừng cũng có, quận chúa nói ta như vậy, ta thật sự không chịu nổi."

"Cái gì mà không chịu nổi?" Nam Khang quận chúa vốn tưởng rằng Ký Thanh Y biết thời biết thế đồng ý việc này, không nghĩ tới nàng còn dám thề thốt phủ nhận, quả thực rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, lập tức liền táo bạo nói: "Người đã dám làm thì sao không dám nhận? Người là cái gì mà đáng để bản quận chúa phải nói xấu người?"

Sắc mặt Ký Thanh Y lập tức trở nên trắng bệch, nàng đột nhiên đi đến bên người Thái phu nhân quỳ xuống, không chịu nổi nói: "Từ lúc con cùng Thanh Thái đến Hầu phủ, ngoại tổ mẫu vẫn luôn vô cùng yêu thương con cùng Thanh Thái, Việt biểu ca lại càng chăm sóc chúng con hơn, con thực sự không nghĩ ra tại sao lại có lời đồn nhảm nhí như vậy truyền ra ngoài. Nhưng con có thể thề với trời, đời này con chỉ coi Việt biểu ca như ca ca thân sinh của mình, trừ cái đó ra tuyệt đối không nghĩ tới chuyện khác."

"Hiện giờ bởi vì chuyện của con mà khiến cho thanh danh của Việt biểu ca bị vấy bẩn, Thanh Y vạn phần áy náy. Thanh ngoại tổ mẫu cho phép con rời khỏi phủ Bình Dương Hầu, quay về nhà cũ ở kinh thành của Trần gia. Hơn nữa còn xin ngoại tổ mẫu hãy tra ra đến cùng là ai lại dám nói chuyện thêu dệt những chuyện không chứng cứ như vậy trước mặt quận chúa."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Lật Ngược Tình Thế

Edit: QR2

Khỏe mắt Kỳ Thanh Y rung rung, quyết tuyệt đập đầu ba cái trước mặt Thái phu nhân: "Xin ngoại tổ mẫu tha thứ cho Thanh Y bất hiếu, không thể thường xuyên làm bạn dưới gối hầu hạ ngoại tổ mẫu." [QR2][diendanlequydon]

Thái phu nhân thấy thế thì giả vờ tức giận nói: "Con đang làm cái gì vậy? Chỉ cần ta còn sống một ngày thì phủ Bình Dương Hầu sẽ là nhà của con một ngày. Cho dù ta chết, còn có Hầu Gia, hần là cứu cứu của con, tuyệt đối sẽ không để mặc cho người khác khi dễ con."

Kỳ Thanh Y lớn lên rất đẹp, xác thực lui tới rất thân với trưởng tôn Trần Văn Việt, nhưng ngày trước chưa bao giờ bà nghĩ tới phương diện này.

Thứ nhất là tuổi Kỳ Thanh Y còn nhỏ, thứ hai là mặc dù Trần Văn Việt cũng đã hai mươi một tuổi rồi nhưng lại không có hứng thú chút nào với chuyện nam nữ. Vừa nhắc tới chuyện thành thân hần đã xệ mặt xuống không nói, nha hoàn hầu hạ bên cạnh, hần cũng vẫn quy củ, tuyệt đối không suồng sã hay cợt nhả.

Trần Văn Việt không vội, bà làm tổ mẫu lại vô cùng gấp gáp.

Tuổi bà càng ngày càng lớn, còn có thể sống được mấy năm nữa, lần này phải định ra hôn sự cho Trần Văn Việt sớm một chút.

Đại Lý Tự Khanh và phủ Bình Dương Hầu cũng coi là môn đăng hộ đối rồi, khi còn sống Thái phu nhân Đại Lý Tự Khanh và bà cũng thường lui tới, cho nên một mối hôn sự như vậy, trong lòng bà rất hài lòng.

Bà đang nói với đối phương Trần Văn Việt luôn giữ mình trong sạch, bên cạnh không có thông phòng, không ngờ quận chúa Nam Khang xông vào, cũng không để ý có khách ở đây, vẻ mặt tươi cười nói Trần Văn Việt không phải là không muốn thành thân, mà là có cô nương lưỡng tình tương duyệt, trong mắt nhìn không thấy người khác.

Phát sinh chuyện này chính là muốn đánh vào mặt của bà!

Lúc ấy Thái phu nhân lập tức nóng giận, không để ý phu nhân Đại Lý Tự Khanh vẫn còn đang ở đây, nghiêm khắc khiển trách quận chúa Nam Khang một trận, không ngờ quận chúa Nam Khang không vội vàng cũng không hoảng hốt, nói chuyện có đầu có đuôi làm bà cũng không nhận được dao động.

Sau khi tiễn phu nhân Đại Lý Tự Khanh đi, lập tức kêu Kỳ Thanh Y tới đây chất vấn.

Bà vô cùng tức giận!

Hơn nữa nếu thật sự Kỳ Thanh Y to gan lớn mật như thế, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu lừa dối bà... Cho dù có bị Thanh Thái ghi hận bà cũng phải liều mạng xử lý nàng để răn đe.

Lúc này nghe Kỳ Thanh Y nói rõ, bà đã tỉnh ngộ lại rồi.

Quận chúa Nam Khang coi trưởng tôn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nhất định là cố ý tới phá hư hôn sự của hần.

Tại sao bà lại có thể tin lời của nàng!

Không đúng! Nếu Kỳ Thanh Y là một người lỗ mãng, kiến thức hạn hẹp, nói không chừng sẽ nghe lời của nàng chấp nhận chuyện này... Văn Việt cảm kích ân chăm sóc lúc nhỏ của cô cô, tất nhiên sẽ không để cho Kỳ Thanh Y chịu phạt, dù là không có chuyện như vậy hần cũng nhất định sẽ che chở cho Kỳ Thanh Y.

Đến lúc đó giả cũng thành thật!

Nghĩ thông suốt chuyện này, Thái phu nhân không khỏi giận tím mặt, khá lắm quận chúa Nam Khang, làm hại nhi tử của bà không tính, hôm nay nay cả tôn tử của bà cũng không tha.

"Thanh Y..." Vẻ mặt Thái phu nhân trầm như nước nói: "Con nói không sai, từ trước đến giờ Văn Việt là một đứa bé ngoan có quy củ, con cũng ở bên cạnh ta nhiều năm, ta cũng biết rõ tính cách của con. Trong nhà có lời đồn đãi nhảm nhí như vậy, ta cũng không thể bỏ mặc."

"Đồ ma ma, cho người điều tra thật kỹ, là tên ác nô nào mất trí dám vô pháp vô thiên phá hoại danh tiếng của chủ tử như thế." Bà lạnh lùng liếc nhìn quận chúa Nam Khang nói: "Hạ nhân nói xằng nói bậy, chủ tử nghe được nên đánh một trận rồi bán đi, tại sao lại có thể không phân rõ thị phi bị bọn họ đùa giỡn xoay quanh. Quận chúa, hạ nhân xảo quyết bên cạnh người cũng nên dọn dẹp đi."

Quận chúa Nam Khang tức giận muốn chết.

Nàng không ngờ ngắn ngủn có mấy tháng Kỳ Thanh Y lại có biến hóa lớn như vậy, người ta nói Kỳ Thanh Y là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân nàng

còn không tin, nhưng bây giờ nhìn lại, thật sự Thái phu nhân luôn che chở tiểu đề tử này.

"Thái phu nhân không cần chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hạ nhân bên cạnh ta tuy nói không phải đặc biệt cơ trí, nhưng tuyệt đối sẽ không nói hươu nói vượn." Quận chúa Nam Khang cười lạnh nói: "Thế tử và Kỳ Thanh Y ngấm ngấm qua lại, đây là chính cái đinh đóng trên thớt, vô cùng chân thật. Trên cổ tay Kỳ Thanh Y đeo chính là tín vật đính ước Thế tử đưa."

Kỳ Thanh Y không chịu yếu thế nói: "Vòng tay này thật sự là do Việt biểu ca đưa, nhưng ngoại trừ ta ra, Bảo Linh và Nguyệt Trừng mỗi người đều nhận được một bộ vòng khác nhau, ngược lại ta thật chưa từng nghe nói, tín vật đính ước cũng muốn tặng cho ba người."

"Bảo Linh và Lê Nguyệt Trừng cũng chỉ là để che mắt người khác." Quận chúa Nam Khang vừa nghĩ tới chuyện lát nữa sẽ làm cho Kỳ Thanh Y và Trần Văn Việt mất hết thể diện, trong lòng có một sự hưng phấn không thể kìm nén: "Vòng tay kia của người còn có tác dụng khác, trên đó có cơ quan, bên trong ẩn giấu tâm lòng của Trần Văn Việt đối với người."

Kỳ Thanh Y nghe vậy cố ý tỏ vẻ giận đến phát run, không chút do dự cởi vòng tay ra, tự tay dâng cho Thái phu nhân: "Ngoại tổ mẫu, xin người minh xét."

Thái phu nhân cầm chiếc vòng tay kia, nhìn hồi lâu cũng không có phát hiện đầu mối gì, cuối cùng trầm giọng hỏi: "Quận chúa, người nói thế nào đây?"

Quận chúa Nam Khang tiến lên phía trước nói: "Cơ quan của vòng tay vô cùng xảo diệu, người bình thường sao có thể nhìn ra? Trên vòng tay có một cái lỗ to bằng lỗ kim, chỉ cần cầm châm đâm vào, cơ quan tự nhiên sẽ mở ra, vậy thì chuyện gì Thái phu nhân cũng đều rõ ràng rồi."

Thái phu nhân nửa tin nửa ngờ, quả nhiên ra lệnh cho Đỗ ma ma cầm châm đến, dùng sức đâm mấy cái, cái vòng tay kia không có một chút động tĩnh nào.

Quận chúa Nam Khang thất kinh, đoạt lấy vòng tay trong tay Đỗ ma ma, liên tiếp đâm mấy cái, vòng tay vẫn không nhúc nhích, sắc mặt của nàng thay đổi: "Tại sao có thể như vậy?"

Ngày đó tự tay nàng mở cơ quan ra, bỏ tờ giấy vào.

Hôm nay tại sao thế nào cũng không mở được, làm sao nàng có thể cam tâm?

Vội kín đáo đưa vòng tay kia cho Chu ma ma thị tỳ cận thân của nàng: "Làm gãy vòng tay này!"

Vòng tay bỗng vỡ tan không quá bền chắc, Chu ma ma cầm ở trong tay, không lâu sau vòng tay kia bị gãy thành hai nửa.

Bên trong rỗng tuếch, chẳng có cái gì cả.

Sắc mặt quận chúa Nam Khang lại thay đổi, để Chu ma ma làm gãy vòng tay vẫn không có gì như cũ.

Lúc này bà mới ý thức được Kỳ Thanh Y đã nhìn thấu mưu kế của bà từ lâu, đã đánh tráo vòng tay rồi.

Bà không kìm được tức giận, nhìn chăm chăm Kỳ Thanh Y, giận đến quai hàm đầy thịt cũng khẽ run. Tiểu tiện nhân này thế mà lại có thể cho bà một đao.

"Kỳ Thanh Y, bản quận chúa nhớ kỹ người."

"Đủ rồi, Nam Khang!"

Thái phu nhân vô cùng tức giận, không khách khí chút nào kêu phong hào của quận chúa Nam Khang, một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho nàng: "Người không kính bà bà, vu oan vãn bố, bất hiếu không nhân từ, theo gia pháp Trần gia, xứng đáng bị đánh mười trượng, cấm túc mười ngày."

Lời vừa nói xong, mọi người đều cả kinh.

Đĩ nhiên quận chúa Nam Khang không phục, trừng mắt nhìn Thái phu nhân: "Thái phu nhân chẳng lẽ người đã quên mất thân phận của bản quận chúa? Đánh quận chúa hoàng tộc, cái tội này người gánh nổi sao?"

Thái phu nhân cũng không lùi bước chút nào, đứng lên ngang hàng với quận chúa Nam Khang: "Người là quận chúa hoàng tộc, thân phận cao quý, nhưng người cũng là phu nhân của phủ Bình Dương Hầu, là của tức phụ của ta. Con không biết dạy là lỗi của phụ thân, hôm nay người có bộ dáng này, cũng do người làm bà bà là ta không dạy dỗ người."

"Năm xưa khi thánh thượng vẫn còn theo sư phụ học tập, bài tập chưa làm xong thì sư đồng hầu hạ bên cạnh người thay mặt chịu đánh đòn, bây giờ quy củ này vẫn lưu truyền xuống. Quận chúa cấm túc mười ngày, mười trượng này thì do Chu ma ma thay mặt chịu là được. Quy củ này hoàng thượng có thể sử dụng, cho nên áp dụng ở trên người quận chúa, cũng không thể sai lầm được."

Thái phu nhân nhìn Chu ma ma, không vừa mắt từ lâu nhưng vẫn cố chịu đựng, lần này rốt cuộc cũng không nhịn được phải cho Chu ma ma một bài học.

Chu ma ma bị sợ đến mức toàn thân nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Nam Khang Quận chúa hộ nô (bảo hộ nô tài) sốt ruột, lập tức trợn mắt, nghiêng răng nói: "Ngươi dám!"

Tiếng nói vừa dứt đã nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, ba bốn ma ma xông vào, người cầm đầu giờ thật cao một phong thư, lớn tiếng nói: "Quận chúa, chúng ta tìm được thư từ lui tới của Kỳ biểu tiểu thư và thế tử ở dưới gối trong khuê phòng của nàng."

Quận chúa Nam Khang mừng rỡ!

Vốn tưởng rằng Kỳ Thanh Y đã có phòng bị, tất nhiên lá thư này cũng đã bị tiêu hủy, không ngờ quanh co một hồi, chuyện lại có khả năng chuyển biến tốt đẹp.

"Cầm thư tới đây!" Quận chúa Nam Khang nhận thư, vênh váo đắc ý, cầm lên đưa cho Đỗ ma ma: "Thái phu nhân, đây chính là thư thế tử tự tay viết, hôm nay ngươi còn lời gì để nói?"

Thái phu nhân nhận thư từ trong tay Đỗ ma ma, vội vã liếc nhìn, tay đang nắm ghế dựa hơi trắng bệch.

Quận chúa Nam Khang dương dương đắc ý: "Thái phu nhân, ngài nổi danh là người trị gia nghiêm khắc, xảy ra loại chuyện như vậy, có phải nên để Kỳ Thanh Y và Thế tử chịu phạt trượng hay không đây?"

Kỳ Thanh Y đứng bên cạnh Thái phu nhân, nhẹ giọng nói: "Ngoại tổ phụ đừng gấp, trước hết chờ Việt biểu ca trở lại rồi nói."

Nếu Việt biểu ca nói huynh ấy đã sắp xếp xong xuôi, nàng nhất định phải vững vàng, không thể tự loạn trận tuyến.

Quận chúa Nam Khang cảm hận nhìn Kỳ Thanh Y, lập tức sai bảo người bên cạnh: "Lời nàng tới đây, bịt miệng nàng lại!"

Thái phu nhân lập tức đứng ra che chắn cho Kỳ Thanh Y đứng ở sau lưng bà.

Hai bên giương cung bạt kiếm, không khí vô cùng ngột ngạt.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo vang dội của nha hoàn: "Thái phu nhân, Quận chúa, Thế tử gia tới."

Trần Văn Việt đoán mấy ngày nay nhất định quận chúa có hành động, cho nên sai gia đình của mình luôn bí mật chú ý động tĩnh bên này, hẳn cố ý không đến, chính là vì muốn ở thời điểm mấu chốt cho quận chúa một kích trí mạng.

Thái phu nhân áy náy nhìn Trần Văn Việt.

Chuyện đến nước này làm sao bà còn không hiểu đây là liên hoàn kế của quận chúa Nam Khang.

Cũng bởi vì hiểu rõ nên bà mới càng cảm thấy tức giận.

Nữ nhân này làm hại mẫu tử bà coi nhau như kẻ thù, hôm nay ngay cả tôn tử của bà cũng không tha, lần nữa khiêu chiến giới hạn cuối cùng của bà.

Cố tình nàng ta lại là một quận chúa, vốn tưởng rằng hôm nay chớp được nhược điểm của nàng, có thể cho nàng một bài học rồi, không ngờ chuyện sắp thành vậy mà lại thất bại trong gang tấc.

Quận chúa Nam Khang không những có thể tìm người bắt chước bút tích Trần Văn Việt mà còn bắt chước đến nỗi khó phân được thật giả, người làm tổ mẫu như bà vì cho Quận chúa Nam Khang một sự công đạo, sợ là phải khiến trưởng tôn và Kỳ Thanh Y phải chịu một ít uất ức.

Trần Văn Việt biết được thư kia, nhìn thoáng qua, giận tím mặt nói: "Tổ mẫu, Quận chúa trăm phương ngàn kế vu oan cho cháu với Thanh Y, xin tổ mẫu làm chủ cho cháu."

Quận chúa Nam Khang cười lạnh: "Thế tử, đây chính là thư tự tay ngươi viết."

"Là bắt chước rất giống, gần như có khả năng thành thật, nếu không phải thật sự ta không có viết qua, chỉ sợ chính mình cũng sẽ tin tưởng rồi." Trần Văn Việt một thân chánh khí, khinh thường nói: "Chỉ tiếc, giả chính là giả. Mỗi lần ta viết chữ gặp phải tục danh của tiên mẫu (người mẹ đã chết), đều sẽ giảm lực để tỏ lòng cung kính, người này bắt chước bút tích của ta nhưng lại không biết tục danh của mẫu thân ta, lại càng không hiểu lòng tôn kính của ta đối với tiên mẫu, cho nên mới lộ ra một sơ hở lớn như vậy."

Hắn nói xong, nặng nề đặt lá thư lên trên bàn.

Trên giấy thượng hạng rõ ràng viết một câu thơ tình: nguyện ta như sao khảnh như nguyệt, năm tháng mỗi đêm cùng sáng tỏ.

Mẫu thân Trần Văn Việt họ Lâm tên Mạn Kiều, trong câu thơ này thật sự có một chữ kiều, hơn nữa chữ kia không có giảm lực.

Trong lòng quận chúa Nam Khang có cảm giác không ổn, không dám tin nhìn lá thư này.

Tại sao có thể như vậy!

Tại sao sẽ ở thời khắc mấu chốt lại thất bại trong gang tấc!

Chân mày Thái phu nhân đang nhíu chặt chột giần ra, không khỏi vui mừng nói: "Già chính là già, bất chước giống thế nào đi nữa cũng không thể là thật. Là của người sẽ là của người, không phải là người cho dù người có tranh cãi nữa, đoạt nữa cũng vô ích."

Câu nói phía sau kia rõ ràng chính là đang giễu cợt quận chúa Nam Khang bức tử Lâm Mạn Kiều, cường ép gả vào phủ Bình Dương Hầu.

Trong đầu Quận chúa Nam Khang giống như có một tiếng nổ vang lên, lập tức mờ mịt.

Nàng gả vào phủ Bình Dương Hầu là do Thái phu nhân ngầm cho phép, ngày trước Thái phu nhân không thích nàng, nhưng cũng sẽ thay nàng nói chuyện trước mặt Bình Dương Hầu Trần Ung, ở trước mặt người làm sẽ giữ thể diện cho nàng.

Thái phu nhân có ý gì?

Nàng ngây người như phỗng nhìn Thái phu nhân.

"Đồ ma ma, đưa Quận chúa trở về, cấm túc một tháng. Chu ma ma xúi giục chủ tử, phạt hai mươi trượng để răn đe." Giọng nói Thái phu nhân lãnh lẽo như băng, chúa ánh mắt nhìn quận chúa cũng lạnh lẽo như dao: "Nếu như quận chúa không phục sự quản giáo của ta, ta cũng chỉ có thể báo lại toàn bộ việc này cho Hầu Gia biết thôi."

"Không, không, không!" Sắc mặt quận chúa Nam Khang trắng bệch, trong mắt lộ ra sự khẩn cầu: "Không cần nói cho Hầu Gia, không thể nói cho Hầu Gia."

Nói xong câu đó hai chân nàng mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Làm Khách

Nam Khang quận chúa tới đây đã không được yêu thích, lần này bà ta bị giam giữ, trong phủ Bình Dương Hầu có thể nói là có vô vàn những lời đồn đại.

Rốt cuộc thì Thái phu nhân cũng phát uy một lần, những nô bộc lúc trước bị Nam Khang quận chúa răn dạy qua đều cảm thấy được vô cùng thỏa thích, bước đi trên đường cũng lạng lạng.

Người khác còn vui vẻ chứ Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh mỗi ngày đều đi thăm Nam Khang quận chúa, vì để cho Nam Khang quận chúa không cảm thấy cô đơn tịch mịch, hai người luôn phiên nhau, một người đi sáng, một người đi chiều, như thế thì cả ngày đều có người bên bà ta.

Khó khăn lắm mới trôi qua nửa tháng bị giam, ngày hôm nay lúc Trần Bảo Linh đến, Nam Khang quận chúa liền nói với Trần Bảo Linh: "Từ ngày mai trở đi, con đừng tới, ngoan ngoãn theo Khúc tiên sinh học cắm hoa, tranh thủ nửa tháng sau thi tài tại phủ Trưởng công chúa Thọ Xuân."

Trần Bảo Linh nghe xong, liền dùng một loại ánh mắt "con không có nghe lầm chứ" nhìn Nam Khang quận chúa: "Nương, hai ngày trước nương còn nói là con không cần đi mà?"

Phụ thân Quảng Vương của Nam Khang quận chúa là đệ đệ cùng mẹ với tiên đế, tiên đế khi còn sống vô cùng yêu thương Quảng Vương, đến độ cho dù Quảng Vương có ương ngạnh không coi ai ra gì thì Đường Kim Thánh Thượng cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nam Khang quận chúa thân là hòn ngọc quý trên tay Quảng Vương lại càng kiêu căng vô độ, cho dù là công chúa thấy bà ta cũng phải nhường bộ 3 phần.

Mà Thọ Xuân trưởng công chúa cảm thấy bản thân mình là công chúa dòng chính, dựa vào cái gì mà phải xem sắc mặt một quận chúa để làm việc, hai người cứ thế kết thù từ đây, gặp mặt đều thấy nhau không vừa mắt.

Đôn Kim Thánh Thượng sau khi lên ngôi, nhiều lần xảy ra chiến tranh biên cương, triều chính bất ổn, mà Quảng Vương tay cầm trọng binh, lại một lần tiêu diệt phản loạn Quảng Tây, Hoàng Đế chỉ có thể nhẫn nhịn bỏ qua. Âm thầm ngủ đông nhiều năm sau rốt cục cũng thu hồi binh quyền, giải tán thế lực của Quảng Vương, lấy tội kết bè kết cánh, khi quân phạm thượng, có ý đồ bất chính để ban chết cho Quảng Vương.

Sau khi Quảng Vương chết, Nam Khang quận chúa lại không biết thu liễm, ra ngoài vẫn hung hăng càn quấy như cũ, duy ngã độc tôn, đối với người ngoài vênh mặt hất hàm sai khiến.

Những quý phu nhân lúc trước vây quanh nịnh hót bà ta bây giờ quay ra phân rõ quan hệ với bà ta, Thọ Xuân trưởng công chúa ý vào chính mình là tỷ tỷ của Hoàng Đế, lại càng không chút lưu tình nể Nam Khang quận chúa là loạn thần tặc tử, tin tức Nam Khang quận chúa cướp vị hôn phu của người khác, bức tử vợ cả Bình Dương Hầu cũng bị người ta đào ra.

Địa vị của Nam Khang quận chúa ở kinh thành liền xuống dốc không phanh, bà ta cũng ít đi ra ngoài hơn.

Mà mấy hôm trước, Thọ Xuân trưởng công chúa cho người mang đến phủ Bình Dương Hầu mấy tấm thiệp mời các vị tiểu thư phủ Bình Dương Hầu đến tham gia Hội Thường Hoa.

Tin tức này làm Trần Bảo Linh hưng phấn không thôi, nàng vừa nghe nói liền quần lấy Thái phu nhân đòi may quần áo mới, mua trang sức, làm sao cho bản thân có thể đẹp nhất để tới tham gia.

Nam Khang quận chúa biết được liền nghiêm lệnh cấm Trần Bảo Linh đi.

Ngoài miệng thì nói sợ Trần Bảo Linh bị người ta bắt nạt, nói thật thì vẫn là do lòng tự trọng của bà ta không cho phép, không nghĩ muốn để Thọ Xuân trưởng công chúa đắc ý.

Trần Bảo Linh trước cũng từng gặp qua Thọ Xuân trưởng công chúa nhiều rồi, biết bà ấy cũng không phải người thích gây khó dễ người khác, nhưng vì để mẫu thân đang bị giam vui vẻ nàng cũng chỉ có thể tiếc hận mà lựa chọn buông tha.

Kỷ Thanh Y biết nàng là người thích xem náo nhiệt, an ủi nàng hồi lâu, Thái phu nhân cũng nói tuy nàng không đi, nhưng quần áo mới vẫn sẽ làm, trang sức mới vẫn sẽ mua.

Không ngờ mới qua mấy ngày, Nam Khang quận chúa liền thay đổi suy nghĩ.

"Ta đã cho người hỏi thăm rồi." Nam Khang quận chúa nói: "Thọ Xuân lần này là mượn danh nghĩa ngắm hoa để tìm con dâu."

"Thế thì con càng không thể đi." Trần Bảo Linh vốn rất muốn đi, lại sợ mẫu thân mất hứng, chỉ có thể trái lương tâm nói: "Thọ Xuân trưởng công chúa kiêu gì cũng sẽ không để con làm con dâu của người cho nên con hà tất phải đi tham gia náo nhiệt."

Nam Khang quận chúa lại nở nụ cười: "Chính vì không có khả năng cho nên con mới càng phải đi. Con thành thật nói cho ta biết, gần đây con học cắm hoa đến đâu rồi?"

Trần Bảo Linh nghĩ một lát nói: "Con cảm thấy có thể, tuy so với... Không sánh bằng người khác, nhưng cũng không quá kém."

"Con không sánh bằng Kỷ Thanh Y thì cứ nói thẳng." Nam Khang quận chúa bữu môi nói: "Chẳng lẽ ta còn có thể so đo với một văn bối sao?"

Trần Bảo Linh tròn tròn mắt, không dám tin nhìn mẫu thân nhà mình, phải biết rằng lúc trước nhắc tới Kỷ Thanh Y, Nam Khang quận chúa đều nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nương, nương vừa mới nói cái gì, con không nghe lắm chứ?"

Nam Khang quận chúa đen mặt: "Ta đã nghĩ thông suốt, Kỷ Thanh Y như thế nào ta cũng không xen vào, thế tử như thế nào ta cũng không thêm quân, ta chỉ muốn ca ca con cưới một quý nữ nhà cao cửa rộng, con được gả cho một lang quân như ý, như vậy là ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Nam Khang quận chúa nói vô cùng có đạo lý.

Trần Bảo Linh trừng mắt nhìn: "Làm sao người có thể đột nhiên thông suốt?"

"Hôm qua Hầu gia trở lại."

"Vâng, hôm qua phụ thân đã về, mấy ngày nay đều ở nhà." Trần Bảo Linh có chút..., nàng phát hiện ra trên mặt mẫu thân có chút đỏ ửng.

"Hầu gia nói, chỉ cần ta không đi gây phiền phức cho thế tử, không chọc Thái phu nhân tức giận thì ông ấy sẽ sống bên ta thật tốt."

Nam Khang quận chúa vậy mà lại có chút ngại ngùng nũng nịu. Mặc kệ mẫu thân có ương ngạnh thế nào, chỉ cần gặp phụ thân lập tức liền biến thành người khác, tất cả mọi vui buồn mừng giận của bà đều liên quan đến phụ thân.

Trần Bảo Linh cũng không biết nên vì mẫu thân cao hứng hay là nên cảm thấy thương cảm thay bà, chỉ lẩm bẩm nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Khoe miệng Nam Khang quận chúa giương cao, nói: "Cho nên, Hội Thường Hoa ở Thọ Xuân, con nhất định phải trở tài, tốt nhất là có thể đứng đầu gió, giẫm nát những khuê tú tham gia thường hoa ở dưới chân. Đến lúc đó, mặc kệ Thọ Xuân có chọn người nào làm con dâu cũng đều không bằng con, ta cho dù có nằm mơ cũng sẽ mỉm cười mà thức dậy."

Bởi vì nguyên nhân từ Nam Khang quận chúa, Trần Bảo Linh cũng chịu sự xa lánh của rất nhiều danh môn khuê tú, nghe xong mẫu thân nói, trong lòng nàng cũng dấy lên chút quyết tâm.

"Nương, người cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Dù cho con không được, còn có Thanh Y a, có nàng ở đây, người ngoài nhất định chỉ có thể làm nèn mà thôi."

Trần Bảo Linh vốn tưởng rằng chính mình không thể đi, hiện giờ nhận được tin tốt như vậy tự nhiên muốn nhanh chóng chạy đi tìm Kỷ Thanh Y chia sẻ.

Nàng không chỉ chọn cho Kỳ Thanh Y chọn một bộ váy áo kim tuyến đỏ thắm có thêu bách điệp xuyên hoa(trăm con bướm đậu trên hoa) mà còn tặng Kỳ Thanh Y một bộ trang sức bằng vàng khảm trăm viên đá quý vô cùng tinh xảo.

"... Thiệu Minh Châu được xưng kinh thành đệ nhất mỹ nữ, còn được nói là nhân tài mới nổi trong giới cấm hoa, náo nhiệt như thể nàng ta nhất định cũng sẽ đi." Trần Bảo Linh cầm xiêm y trang sức khoa tay múa chân trên người Kỳ Thanh Y: "Cho nên, muội nhất định phải càng xinh đẹp hơn Thiệu Minh Châu, hung hăng giẫm nát bộ mặt của nàng ta, để cho mọi người thấy người nào mới chân chính là kinh thành đệ nhất mỹ nhân."

Xiêm y đỏ thắm, trang sức khoa trương, Kỳ Thanh Y có thể nào cũng không đồng ý, náo loạn hồi lâu với Trần Bảo Linh, sau cùng sầm mặt đến chuẩn bị tức giận, Trần Bảo Linh mới từ bỏ.

Trần Bảo Linh chính là đang tiếc hận, Tuệ Tâm cười hi hi tiến vào bẩm: "Tiểu thư, đại tiểu thư, Trịnh thị vệ phủ Ninh Vương đến đây, nói là xe lăn của thiếu gia đã làm xong, mời tiểu thư dẫn theo thiếu gia đến thử, nếu có không chỗ nào không thích hợp liền có thể sửa luôn."

Kỳ Thanh Y vốn là vui vẻ, nhưng sau đó trong lòng liền trầm xuống.

Nàng trở mặt với Từ Lệnh Sâm, vẫn không nên gặp mặt mới phải.

Trần Bảo Linh thì nhảy dựng lên nói: "Đến lúc nào? Đến mấy người? Sâm biểu ca đến không?"

"Là vừa mới đến, chỉ có Trịnh thị vệ, thế tử điện hạ không tới." Tuệ Tâm ăn nói rõ ràng, cực kì ôn trọng: "Đã thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân bảo tiểu thư tự mình dẫn thiếu gia đến thử, không cần đến phòng khách nữa."

"Thật là đáng tiếc." Trần Bảo Linh có chút tiếc nuối: "Sâm biểu ca sao lại không tới chứ?"

Nàng nói xong, đưa mắt nhìn Kỳ Thanh Y, trong lòng có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ Sâm biểu ca thật sự không có ý với Thanh Y? Hoặc là đã quên Thanh Y?

Không thể nào!

Nàng đã hạ quyết tâm phải giúp Thanh Y tranh thủ tình cảm của Sâm biểu ca rồi!

Kỳ Thanh Y thấy Trần Bảo Linh nhú mày hồi lâu mới thờ dài, trong lòng liền có chủ ý: "Bảo Linh, muội còn đang có nguyệt sự, xuất môn bất tiện, tỷ có thể thay ta đi một chuyến không?"

Lần trước ra ngoài, Kỳ Thanh Y đã được chứng kiến uy phong của Thế tử Ninh Vương, thật không lo lắng sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Bảo Linh một lời liền đồng ý: "Muội yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc Thanh Thái, đi nhanh về nhanh."

Vừa lúc nàng muốn thử dò xét thăm dò xem Sâm biểu ca đối với Thanh Y là có ý gì.

Kỳ Thanh Y để cho Thái Tâm đi theo, chính mình thì nghiêng người dựa trên ghế mỹ nhân phe phẩy cây quạt hóng mát.

Tuệ Tâm thấy sắc mặt nàng trắng bệch liền nói muốn đi nấu nước gừng đường đỏ cho nàng.

Kỳ Thanh Y lại khoát tay nói: "Không cần nấu, hôm nay cũng là ngày cuối rồi, không sao."

Nàng chỉ hy vọng Từ Lệnh Sâm sẽ không vì nàng mà giận chó đánh mèo lên Thanh Thái, khiến chuyện làm xe lăn thất bại.

Tuệ Tâm nhìn Kỳ Thanh Y, miệng giật giật cuối cùng cũng không mở miệng, đứng một lúc liền quỳ gối xin đi xuống.

Chỉ chốc lát sau, một con bồ câu đưa thư bay ra từ phủ Bình Dương Hầu, bay thẳng đến phủ Thế tử Ninh Vương.

Từ Lệnh Sâm đang chọn y phục, mỗi lần trước khi gặp Kỳ Thanh Y, hắn đều quan tâm đến cách ăn mặc, mặc cái gì, màu nào, đai lưng làm từ chất liệu gì, trâm cài tóc là cái nào, thắt lưng dắt ngọc bội gì, đều tỉ mỉ chọn lựa.

Thấy bồ câu bay tới đậu trên bàn, hắn liền bỏ y phục xuống đi lấy thư.

Mở tờ giấy ra, liền thấy thư viết Kỳ Thanh Y không tới, nhất thời sắc mặt trở nên lạnh lùng. Lại nhìn đến nguyên nhân phía sau, lỗ tai có chút hồng hồng. Nhìn đến cuối thư, Tuệ Tâm nói nàng đã đến ngày cuối cùng, ánh mắt liền có chút nghi ngờ.

Hắn nắm chặt tờ giấy kia, yên lặng nhìn một hồi, cuối cùng để cho người mang đến cho Nhạc Lâm một phong thư, bản thân thì tự đến Thái Y Viện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 43.2

Kỷ Thanh Y đang ngủ, Trần Bảo Linh liền hầm hừ trở lại: "Tỷ nghĩ chuẩn bị đến phủ Thế tử Ninh Vương, không nghĩ tới chỉ là đến một cái biệt viện nhỏ ở kinh thành của Sâm biểu ca, xe lăn kia rõ ràng đã chuẩn bị thật tốt, Thanh Thái rất thích, tỷ xem thử thấy chỗ nào cũng phù hợp, nhưng vị Nhạc sư phụ này thì lại nói làm chưa được tốt, không cho tỷ mang đi. Hỏi hấn khi nào thì có thể làm tốt, hấn liền áp ứng nói không rõ, thật là tức chết đi được!"

Trong lòng Kỷ Thanh Y cũng tràn đầy chờ mong, nghe Trần Bảo Linh nói xong, trong lòng chợt lạnh, nhưng trên mặt lại không bộc lộ chút cảm xúc.

Nàng giúp Trần Bảo Linh đầm lưng bóp tay, tươi cười nói: "Là muội không nói rõ ràng với tỷ trước, vất vả khiến tỷ đi một chuyến, tối hôm nay ở lại chỗ muội ăn cơm, tỷ muốn ăn cái gì cứ việc nói."

"Đi một chuyến thì tính cái gì, tỷ là tức cái vị Nhạc sư phụ kia trêu đùa người khác, cũng không biết Sâm biểu ca xảy ra chuyện gì, vậy mà lại tìm người như thế làm việc!" Trần Bảo Linh đứng lên nói: "Tỷ đã cùng nhị ca hẹn nhau đến chỗ nướng ăn cơm rồi, hôm nay liền thôi, ngày mai lại đến ăn bữa tiệc này của muội."

Kỷ Thanh Y cũng không giữ lại, tiễn nàng ra ngoài, chính mình vội vàng đi gặp Thanh Thái.

"Xe lăn thế nào? Thích không?"

Về mặt Thanh Thái thỏa mãn, giọng nói vội vã: "Vô cùng tốt, lại vững vàng, tốc độ lại nhanh, còn không cần dùng đến hai người nâng, chỉ cần một người ở phía sau nhẹ đẩy là có thể đi. Đệ không dám ăn quá nhiều, chỉ sợ chính mình béo khiến hai vị ma ma không nâng được đệ. Hiện tại có xe lăn này, đệ liền cũng không sợ nữa."

Hắn đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ ra nghi hoặc khó hiểu: "Nhưng Nhạc sư phụ lại ra sức khước từ không muốn để đệ lấy đi, hỏi hấn nguyên nhân thì hấn lại không nói ra. Tỷ tỷ, người nói Nhạc sư phó có phải là muốn đệ đưa tiền không?"

Vốn trong lòng Kỷ Thanh Y vẫn còn mang chút mong chờ vào may mắn, nhưng nghe Thanh Thái nói xong liền trở nên rõ ràng.

Quả nhiên như nàng đoán, là nàng chọc Từ Lệnh Sâm mất hứng, cho nên, xe lăn này hấn nhất định sẽ không cho Thanh Thái rồi.

Bởi vì chuyện của nàng mà khiến Thanh Thái vốn rất mong chờ liền thất vọng.

Trong lòng Kỷ Thanh Y ảm ảm có chút đau đớn, trên mặt liền có chút buồn: "Có thể không phải ý của Nhạc sư phụ..."

"Không có khả năng!" Giọng nói Thanh Thái vang dội, lời thề son sắt nói: "Thế tử ca ca nói chuyện giữ lời, nếu nói để Nhạc sư phụ làm xe lăn cho đệ thì tuyệt đối sẽ không đổi ý."

Kỷ Thanh Y vốn là muốn nói cho Thanh Thái nàng cùng Từ Lệnh Sâm có chút mâu thuẫn, miễn cho hấn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm chuyện này. Nhưng lời vừa đến miệng, Thanh Thái liền che chở Từ Lệnh Sâm như thế, nàng đành từ bỏ.

Dù sao còn nhiều thời gian, Thanh Thái từ từ cũng sẽ hiểu, nàng hà tất phải khiến hấn thương tổn lúc này?

"Đệ nói rất đúng, là htyr tỷ nhỏ nhen rồi." Kỷ Thanh Y sờ đầu Thanh Thái nói: "Vài ngày nữa, tỷ sẽ tự mình đến hỏi ý của Nhạc sư phụ."

Nếu Từ Lệnh Sâm không đưa xe lăn cho Thanh Thái, xe lăn kia tám chín phần là ở trong tay Nhạc sư phụ.

Nếu Nhạc sư phụ là phụng mệnh Từ Lệnh Sâm, nàng có ra mặt đi mua thì cũng chỉ có thể bị cự tuyệt, nếu nói chuyện này cho Việt biểu ca biết, hấn khẳng định sẽ hỏi nguyên nhân, mà nàng lại không muốn nói dối trước mặt Việt biểu ca.

May mắn thay xe lăn kia là làm cho Thanh Thái nên ngay cả có bán đi cũng chưa chắc đã gặp được người mua thích hợp, cho nên, nàng vẫn có thời gian để từ từ suy nghĩ.

Mất thấy cách Hội Thương Hoa của Thọ Xuân trường công chúa còn có vài ngày, Khúc tiên sinh liền cùng Thái phu nhân đề nghị, để cho các nàng tổ chức một trận đấu nhỏ trong nhà trước.

Nàng nghiêm mặt nói: "... Vừa lúc có thể chuẩn bị cho Hội Thương Hoa vài ngày sau, cũng vừa có thể để Thái phu nhân nhìn xem thành quả học tập gần đây của các vị tiểu thư."

"Cũng nên chuẩn bị cho Hội Thương Hoa vài ngày tới, liền sắp xếp vào ngày mai đi." Thái phu nhân nghe xong cực kì cao hứng: "Mấy ngày gần đây ba người liên tục mang hoa đến nơi này của ta, tiến bộ rất lớn, đây đều là do Khúc tiên sinh dốc lòng dạy bảo."

Khúc tiên sinh lạnh nhạt nói: "Trận đấu ngày mai sẽ khác với luyện tập bình thường, không để các vị tiểu thư cắm hoa trước, mà để họ trực tiếp cắm hoa tại hiện trường trận đấu ngày mai. Tuy có tốn thời gian, nhưng có thể phô bày tài nghệ của các vị tiểu thư, cũng có thể cho chúng ta thấy được cách cắm hoa của các vị tiểu thư."

Thái phu nhân nghe vậy cực kỳ vui mừng.

So tài lần này nghiêm khắc hơn cuộc so tài lần trước của Cố nương tử rất nhiều, nhưng có thể trực tiếp thưởng thức, còn có thể ngăn chặn gian lận, một công đôi việc, rất tốt.

Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, mọi người liền tập hợp tại Tây Hoa Thính, lựa chọn lọ cắm hoa trước.

Đối với một tác phẩm cắm hoa mà nói, quan trọng nhất là hoa, nhưng lọ để cắm hoa cũng rất quan trọng.

Lọ là nơi hoa ở, đất, hoa cùng lọ phối hợp thỏa đáng mới có thể khiến tác phẩm trở nên hòa hảo, thiếu một thứ thì tác phẩm sẽ không được hoàn mỹ.

Điểm này ba người đều rõ.

Khúc tiên sinh nói: "Thái phu nhân, mời người ra đề."

Thái phu nhân liền cười: "Trận đấu lần trước lấy xuân làm đề, bây giờ hạ đi. Được rồi, các người chọn lọ trước."

Trong Đa Bảo Các bày mấy chục bình, bàn, giỏ, bát, vại, ống, có hàng mây tre, sứ thanh hoa, cũng có gốm Đào rất đa dạng.

Trần Bảo Linh là nhanh nhất, chọn một cái chậu hình tròn trên có họa tiết hoa xanh, sau đó đặt khay lên bàn mình, rồi đi ra ngoài.

Lê Nguyệt Trưng theo sát sau đó, từ trong Đa Bảo Các cầm ra một cái chậu miệng nhỏ bằng đá sứ trắng, cái chậu nàng ta chọn lớn hơn chậu mà Trần Bảo Linh chọn rất nhiều.

Trong lúc mọi người chọn, Kỷ Thanh Y cũng nghĩ xem bản thân nàng nên chọn cái gì, muốn cắm hoa kiểu gì, sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng chọn một bình sứ miệng vuông có trang trí họa tiết lá cây xanh cũng chỉ bằng bàn tay.

Kỷ Thanh Y đi ra khỏi Tây Hoa Thính, Trần Bảo Linh ở bên ngoài viện liền chạy thẳng đến chỗ nàng.

Nàng khẩn trương hỏi: "Thanh Y, tỷ định dùng cành lá hương bồ phối với bách hợp trắng cùng hoa bìm bìm đỏ, muội cảm thấy thế nào?"

Lúc Trần Bảo Linh cắm hoa đều sẽ rất thích thú, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Kỷ Thanh Y nghe xong nhắm mắt nghĩ một lát nói: "Chậu tỷ chọn quá nhỏ, đáy bình bé, nếu tỷ cắm hoa bìm bìm sẽ tạo cho người ta cảm giác bình hoa không được vững, không bằng tỷ thử hoa mã đề đỏ xem, dụng kéo sửa cho nhỏ đi một chút có thể sẽ ổn hơn."

"Tuyệt đấy." Ánh mắt Trần Bảo Linh sáng lên, cười hi hi ôm Kỷ Thanh Y: "Đi, chúng ta cùng đến nhà kính trồng hoa."

Kỷ Thanh Y nói: "Muội không đến nhà kính trồng hoa, ái chính muội chọn không phải hoa, mà là trúc, muội muốn đến rừng trúc bên hoa viên trước. Tỷ giúp muội lấy ba phiến lá trúc lan, hai đoá hồng là được."

"Được." Trần Bảo Linh nghe liền biết Kỷ Thanh Y cắm hoa nhất định sẽ rất đẹp, liền nói ngay: "Tỷ đi trước, chúng ta lấy hoa xong sẽ gặp nhau ở đây nhé."

Hai người chia tay, phân công nhau làm việc.

Một nén nhang sau mỗi người liền cầm được hoa cỏ mà mình muốn, sau khi phân chia xong liền đến Tây Hoa Thính.

Đi tới cửa liền nghe thấy giọng nói của Thái phu nhân: "... Vừa lúc điện hạ tới, giúp chúng ta bình chọn một phen, nhìn xem trình độ của các nàng thế nào..."

Điện hạ?

Điện hạ nào?

Sẽ không phải là Từ Lệnh Sâm đi?

Trong lòng nghĩ như vậy, cước bộ cũng không dừng liền tiến vào Tây Hoa Thính.

Chiếc ghế bên cạnh Thái phu nhân vốn trống không, giờ phút này lại có sự xuất hiện của một thiếu niên hiền ngang, một thân áo choàng xanh, bên hông là chiếc đai lưng bằng đá màu xanh, một đầu tóc đen, đôi con ngươi như mực ngọc, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng như ngọc của hắn, tuấn mỹ vô song.

Không phải Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm thì còn có thể là ai?

"Sâm biểu ca, sao huynh lại tới đây? Đến lúc nào vậy?" Trần Bảo Linh thật cao hứng, không để ý trong lòng ngực mình vẫn còn ôm hoa, liền vui vẻ đến bên cạnh Từ Lệnh Sâm.

Thời tiết nóng bức, trong tay Từ Lệnh Sâm cầm một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy, vô cùng phong lưu lỗi lạc.

"Vừa mới tới, vừa lúc gặp trận đầu hôm nay của biểu muội, xem ra hôm nay ta được mở rộng tầm mắt rồi."

Tiếng nói hần vừa dứt, tay liền thu quạt lại, khẽ đánh vào lòng bàn tay một cái, thật không nói nên lời là có bao nhiêu ung dung cao quý.

Trần Bảo Linh thấy liền tròn tròn mắt.

Thái phu nhân khẽ ho khan một tiếng nói: "Được rồi, Bảo Linh, con còn chậm trễ nữa là Thanh Y cùng Nguyệt Trừng liền cấm xong đấy nhé."

"A?" Trần Bảo Linh như từ trong mộng tỉnh lại, cảm giận bất bình trừng mắt nhìn Kỳ Thanh Y một cái, muội sao không đợi ta liền bắt đầu trước, thật xấu xa mà.

Đáng tiếc Kỳ Thanh Y nhìn thấy Từ Lệnh Sâm liền có chút lờ mờ, một lòng chỉ nghĩ đến hôm nay Từ Lệnh Sâm tới đây là vì cái gì, căn bản không rảnh đi chú ý đến ánh mắt Trần Bảo Linh ném qua.

Nàng hít một hơi, để cho chính mình tỉnh táo lại, không cần nhìn Từ Lệnh Sâm, tập trung lực chú ý lên việc cắm hoa.

Nhưng nàng càng muốn bỏ qua thì lại càng dễ dàng nhận ra ánh mắt nóng bỏng dừng trên người nàng, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Từ Lệnh Sâm nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nhìn từ mái tóc đến trâm cài tóc, rồi tới xiêm y, một phần cũng không bỏ qua.

Mỗi ngày hần đều có thể nhận được tin tức về nàng, mặc xiêm y gì, ăn gì,....

Bên trong có Tuệ Tâm, Khúc nương tử, ngoại viện có Trâu tiên sinh, hần âm thầm an bài người bên cạnh nàng, nhưng không thể mỗi ngày gặp nàng, hần lòng như thiếu mất một thứ gì đó, trống trải.

Mỗi ngày hần đều nhớ nàng, nhớ đến phát điên, cũng không biết nàng có nhớ hần không?

Nhất định là không, tiểu cô nương thật nhẫn tâm!

Không chỉ có không nhớ hần, còn dám cự tuyệt gặp hần, chính hần tự mình đến trước mặt, nàng vẫn lạnh lùng như thế, ngay cả một ánh mắt cũng không cho hần.

Hần thật muốn kéo nàng áp lên đùi, hung hăng đánh vào mông một trận!

Anh mắt của hần rơi vào trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, chiếc cằm thanh tú, chiếc cổ thon dài.

Xuống chút nữa là bộ ngực, không còn là vùng đất bằng phẳng mà đã trở thành hai chiếc bánh bao nhỏ.

Giống như bị phỏng, hần đột nhiên rời mắt đi, không dám nhìn lại, trong lòng nhớ tới lời thái y nói.

Nữ tử có nguyệt sự liền chứng tỏ nàng đã lớn, đã thành đại cô nương, thân thể cũng sẽ giống như cành liễu mùa xuân nhanh chóng phát dục.

Chuẩn bị làm mối, lập gia đình, sinh con dưỡng cái.

Bây giờ nàng còn nhỏ, cũng không biết đợi đến ngày thành thân nào đó, nàng có thể thừa nhận hần không...

Hần đột nhiên cảm giác cổ họng có chút khô, bàn tay nắm thành quyền đặt nhẹ trên môi ho khan hai tiếng.

Kỳ thật... Hần cũng không phải vội vàng muốn cùng nàng sinh con dưỡng cái như thế, chỉ là nghĩ sớm một ngày cưới nàng về nhà luôn mang theo nàng bên cạnh thôi.

Thái phu nhân thấy đôi má hần đột nhiên đỏ lên, trên trán cũng có vài giọt mồ hôi, vội vàng nói với nha hoàn: "Mang một chậu nước đá tới đây, đặt ở bên cạnh điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trêu Chọc

"Thời tiết nóng quá."

Từ Lệnh Sâm "phạch" một cái mờ cây quạt ra, già bộ quạt mấy cái.

Đợi đến khi chậu nước đá được đưa tới, hân hít thở mấy hơi thật sâu, ép những suy nghĩ rối tung trong đầu xuống, lúc này mới lại nhìn Kỳ Thanh Y.

Mà lúc này, ba người cũng đã cắm hoa xong rồi.

Trần Bảo Linh cắm một chậu hoa dạng đứng, lấy cây bồ xương xanh biếc làm cành hoa chủ đạo, hoa bách hợp màu trắng được cắt tỉa thành mấy đóa hoa nho nhỏ làm thành cành hoa thứ hai, cây mã đề nhiệt tình như lửa cũng được cắt tỉa thành những đóa hoa nhỏ, bó hoa được cố định ở đáy bình sứ thanh hoa, thẳng tắp vươn lên trên, không có sự uốn lượn, trong bình đầy nước, cả tác phẩm đoan trang vững vàng lại dào dạt sức sống.

Khúc tiên sinh rất hài lòng: "Bảo Linh tiểu thư cũng tiến bộ không ít, màu sắc cây mã đề tươi sáng điểm lệ lại không giọng khách át giọng chủ, là nét bút điểm mắt trong bức tranh vẽ rồng."

Trần Bảo Linh nâng cầm với Kỳ Thanh Y, trong mắt là sự vui mừng và hài lòng.

Kế tiếp là tác phẩm của Lê Nguyệt Trùng, nàng nghiêng về kiểu hoa để bàn, đồ ngập nước vào bình hoa dạng đĩa màu trắng như băng, hoa bách hợp màu hồng kết hợp với màu tím của hoa lan thạch học, cố định ở bên cạnh bình hoa, cành hoa lại nghiêng về một bên khác của bình hoa, hoa phản chiếu dưới nước vừa không mất đi sự thanh nhã lại vừa phóng khoáng uyển chuyển.

Khúc tiên sinh gật nói: "Đường nét lưu loát sống động, hình dáng hoa hoạt bát tự nhiên, hôm nay Nguyệt Trùng cô nương biểu hiện cũng không phải bình thường có được, nhưng mà không biết Nguyệt Trùng cô nương là muốn thông qua tác phẩm biểu đạt ý gì đây?"

Lê Nguyệt Trùng thâm hô hồng bết!

Chủ đề là mùa hạ, vốn nàng muốn cắm hoa sen nhưng mà thời gian không còn kịp nữa, nàng đành chọn một bông hoa bách hợp lớn cũng màu hồng, chỉ lo cắm hoa cho kịp lại quên suy nghĩ đến chủ đề.

Nhưng lúc này Trần Bảo Linh cũng không có hỏi chủ đề mà.

Nếu lúc này Khúc tiên sinh hỏi Trần Bảo Linh, nàng có thể dựa vào câu trả lời của nàng ta suy nghĩ kĩ càng. Nhưng bây giờ đột nhiên hỏi tới, cho dù nàng có muốn nói theo cũng không được.

Ngộ nhờ nói sai chẳng phải sẽ khiến người chê cười nhiều hơn sao?

Nàng thật sự xui xẻo tám kiếp, tại sao tiên sinh lại có thể vì leo cao mà nặng bên này nhẹ bên kia như thế, nếu là Cố nương tử vẫn còn dạy, làm sao nàng lại chịu thiệt thòi nhiều lần như vậy chứ?

Trong lòng Lê Nguyệt Trùng tức giận, trên mặt lại cố gắng chịu đựng, giữ vững dáng vẻ đứng mực nói: "Đây là do ta tùy tâm làm ra cũng không có chủ đề nào hết."

Khúc tiên sinh nghiêm mặt dạy dỗ: "Cắm hoa cũng không phải chỉ đơn giản là tổ hợp hoa và chậu, trừ việc tạo hình xinh đẹp, vui tai vui mắt ở mặt ngoài, quan trọng hơn là mượn hoa thể hiện con người, lấy hoa nói lên chí hướng, mở ra tâm lòng, người hoa hợp nhất, nếu không tác phẩm cũng chỉ là những biểu đồ vô dụng mà con người cũng chỉ là gổi thêu hoa không có nội hàm."

Giọng nói Khúc tiên sinh vô cùng nghiêm khắc: "Đạo lý này ngày thứ nhất khi ta bắt đầu dạy đã nói qua, hôm nay ngay trước mặt Thái phu nhân và thế tử điện hạ ta nói lại một lần nữa, Nguyệt Trùng cô nương cần phải nhớ, tránh để người khác nói ta không dạy dỗ tốt."

Cái gì gọi là không dạy tốt, căn bản bà ta chỉ quan tâm đến Kỳ Thanh Y và Trần Bảo Linh, ngay cả dạy cắm hoa cũng chưa từng dạy mình một chút!

Lê Nguyệt Trùng tức giận tới mức run rẩy cả người nhưng lại im hơi lặng tiếng nói: "Đa tạ tiên sinh dạy bảo, Nguyệt Trùng nhớ kỹ."

Vốn nàng đang so xem nàng với Trần Bảo Linh ai cắm hoa đẹp hơn, nhưng vì Khúc tiên sinh này vừa hỏi, nàng không sai cũng thành sai rồi, tác phẩm của nàng chỉ có thể thành một bình hoa giả tạo, không có nội hàm chỉ chờ vứt đi mà thôi.

Mọi người lại xem xét bình hoa của Kỳ Thanh Y.

Bình hoa màu xanh lá cây như hòa làm một thể với màu xanh mượt của cành trúc, làm cho mọi người không phân rõ được đâu là bình hoa đâu là cây trúc. Phụ họa thêm màu xanh của lá điệp trúc lan, mặc dù thoáng nhìn qua đều là màu xanh của lá cây, nhưng bởi vì màu sắc đậm nhạt không giống nhau mà tạo thành tầng tầng lớp lớp vô cùng mỹ lệ.

Ở phía trước cắm hai bông hoa hồng đỏ chót lớn bằng bàn tay, hai bông hoa được cắt tỉa thành một lớn một nhỏ, giống như hai trái tim màu đỏ thắm.

"Đại tiểu thư và Nguyệt Trùng cô nương đều chọn đĩa tròn có thể đổ thêm nước để trang trí, Kỳ biểu tiểu thư lại chọn bình hoa, còn dùng cây trúc làm chủ đạo, tiểu thư làm vậy là có ý nghĩa gì?"

"Xuân có trăm hoa thu có trăng, hạ về gió mát tuyết đông giăng, mùa hè nóng bức có thể có một cơn gió mát thoảng qua, đó chính là chuyện đẹp đề trên

thế gian.” Ký Thanh Y không nóng không vội, chậm rãi nói: "Gió thổi qua trúc tuy chỉ là vô ý, chỉ cần nghiêm túc cảm nhận sẽ thấy được sự thật tình trong đó."

"Rất tốt, rất tốt!" Trên mặt Khúc tiên sinh hiện ra sự vinh quang: "Cây trúc tự nhiên phóng khoáng, điệp trúc lan sức sống bùng bùng, hai đóa hoa hồng làm trung tâm, có một phong cách riêng, độc đáo, lại khéo léo đưa tình cảm của mình vào trong tác phẩm, đúng là một tác phẩm xuất sắc."

Từ Lệnh Sâm cũng đứng lên nói: "Không nghĩ Ký Tiểu Thư lại có thiên phú với lĩnh vực cắm hoa như vậy, xem ra năm nay trường nữ Phương Hoa lại sắp có nhiều hơn vị cao đồ cắm hoa rồi."

Thái phu nhân nghe vậy, mắt sáng lên: "Lời điện hạ nói là thật sao?"

Bởi vì tính tình quận chúa Nam Khang chưa ngoa lại đắc tội với nhiều người, liên lụy đến Trần Bảo Linh và nữ hải tử Trần gia cũng bị người khác hoài nghi phẩm tính (phẩm chất và tính cách), Thái phu nhân vẫn hi vọng Bình Dương Hầu phu có thể nuôi dưỡng được một nữ hải tử tài đức vẹn toàn đi ra ngoài để cho mọi người coi trọng một chút.

Ký Thanh Y cắm hoa rất tốt, vóc người rất đẹp, Thái phu nhân càng ngày càng cảm thấy nàng so với Lê Nguyệt Trừng và Trần Bảo Linh thích hợp làm người đại diện cho Trần gia hơn.

Nhưng chuyện này cũng chỉ là suy nghĩ ở trong lòng một chút thôi, dù sao Ký Thanh Y mới chỉ so sánh với Lê Nguyệt Trừng và Trần Bảo Linh mà thôi, bà đã nhiều năm không nuôi dạy nữ hải nhi rồi, đối với tình huống bên ngoài không còn nhạy bén như xưa nữa.

Lời Từ Lệnh Sâm nói làm củng cố thêm lòng tin cho bà.

"Đương nhiên là thật, tác phẩm này của Ký Tiểu Thư, chủ đề mới lạ, suy nghĩ độc đáo, thật sự là tác phẩm thượng thừa. Dựa vào tuổi và kinh nghiệm của nàng mà nói, là chuyện vô cùng khó có được." Trong giọng nói của Từ Lệnh Sâm không hề che giấu sự ngưỡng mộ: "Thật lâu ta chưa thấy tác phẩm cắm hoa hợp ý như vậy, không biết Ký Tiểu Thư có thể bỏ thứ yêu thích, tặng tác phẩm này cho ta hay không?"

Dĩ nhiên là không được!

Ký Thanh Y rất muốn bật thốt lên câu cự tuyệt Từ Lệnh Sâm nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ vui mừng khích lệ của Thái phu nhân, lời đã đến khóe miệng liền sửa lại: "Có thể được Điện hạ thưởng thức, Thanh Y cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Tác phẩm này vụng về, không dám làm ô uest mắt của Điện hạ."

Nàng đã nói đến thế này rồi, nếu hấn là người thức thời thì nên buông tay mới đúng.

"Ký Tiểu Thư cần gì phải quá khiêm tốn, ta vô cùng thích tác phẩm này." Từ Lệnh Sâm vân đạm phong khinh nói: "Hôm nay ta đến đây, thứ nhất là đưa xe lăn cho Thanh Thái, thứ hai là xin Ký Tiểu Thư đến xem giúp ta tại sao chậu lan kia lại đột nhiên bị khô héo, không ngờ còn thu hoạch được một tác phẩm cắm hoa độc đáo như vậy, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn."

Đưa xe lăn cho Thanh Thái![QR2][diendanlequydon]

Bỗng nhiên Ký Thanh Y ngẩng đầu, không dám tin nhìn Từ Lệnh Sâm.

Hắn nói hôm nay hấn tới là vì đưa xe lăn cho Thanh Thái.

Hắn không nuốt lời, không có vì nàng mà giận chó đánh mèo sang Thanh Thái, hấn nói chuyện giữ lời, nói được là làm được rồi.

Nàng còn tưởng hấn tức giận, còn tưởng rằng vì nàng sẽ phải làm cho Thanh Thái thất vọng

Không ngờ mọi chuyện không giống như nàng nghĩ, hôm nay hấn đích thân mang xe lăn đến tặng.

Nhưng nàng lại lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử như vậy...

Kính ngạc, vui mừng, áy náy... Đủ loại cảm xúc cùng nhau xông lên đầu, trong lúc nhất thời thật sự Ký Thanh Y không nói ra được cảm giác trong lòng là gì.

Cho đến khi Đỗ ma ma đẩy Thanh Thái đi vào, giọng đề áy vang dội gọi nàng "Tỷ tỷ", nàng mới phản ứng được.

"Tỷ tỷ, tỷ nhìn này, xe lăn thật là xinh đẹp." Đôi mắt to tròn đen láy như quả nho của Thanh Thái cũng cong thành hình trăng khuyết, trên mặt cười tươi như hoa: "Đệ đã nói Thế tử ca ca nói được là làm được, sẽ không gạt đệ."

Trần Bảo Linh khoa trương kêu lên: "Oa! Lần trước thấy vô cùng bình thường, chỉ son thêm màu sắc mà xe lăn đã trở nên xinh đẹp, tinh xảo như vậy. Oa, chỗ dựa lưng khảm ngọc thạch, cái cột này có thể để dù, phía trước này có tấm phản có thể bung ra làm bàn khi cần, so lần trước thêm rất nhiều chức năng, thật tốt..."

Trần Bảo Linh sờ đông sờ tây, gương mặt hâm mộ.

Mọi người bị bộ dáng của nàng chọc cười, đang muốn nói nàng, đột nhiên nàng lại đẩy Thanh Thái xoay vòng vòng trong phòng khách làm mọi người kinh hồn bạt vía.

Đồ ma ma càng thêm gấp gáp, đuổi theo sau lưng nàng, thờ hồng học gọi: "Đại tiểu thư, chậm một chút, chậm một chút, coi chừng hù dọa biểu thiếu gia."

Từ trước đến giờ Kỷ Thanh Thái Từ luôn an tĩnh, cũng bị Trần Bảo Linh chọc cho cười ha ha: "Bảo Linh tỷ tỷ, nhanh một chút, nhanh một chút nữa."

Hai người hi hi ha ha, giống như hai con chim nhỏ đang vui sướng.

Trần Bảo Linh chơi một hồi lâu, vẫn chưa thỏa mãn đã chạy tới nói Từ Lệnh Sâm: "Sâm biểu ca, huynh có thể nói với Nhạc sư phụ gì đó, để hắn cũng giúp muội làm một cái được không?"

"Nói hươu nói vượn!" Không đợi Từ Lệnh Sâm trả lời, Thái phu nhân đã nghiêm mặt nói: "Con muốn cũng được, để cho nãi nãi đánh gãy chân con trước."

Trần Bảo Linh vuốt lỗ mũi, lầu bầu nói: "Con chỉ nói một chút mà thôi."

Từ Lệnh Sâm đứng lên cáo từ: "Kỷ Tiểu Thư, hôm nay nàng có đi được hay không? Chậu hoa lan kia đột nhiên khô héo, ta sợ trị hoãn mấy ngày nữa sẽ hết cách cứu chữa."

Thời điểm hắn nói chuyện, chân mày hơi nhíu, bộ dáng vô cùng lo lắng.

Kỷ Thanh Y nóng nảy: "Tại sao lại đột nhiên lại khô héo? Là do không tưới nước sao? Hay là do phơi nắng bên ngoài quá lâu? Có phải không dịch chuyển chậu hoa hay không?"

Đó là hoa lan nàng tự tay đào về từ trong sơn cốc, là hoa lan nàng tự mình tưới cây bón phân, chăm sóc mỗi ngày, hắn không nói hai lời đã đoạt đi. Ban đầu không phải hắn thề son sắt nói sẽ chăm sóc thật tốt hay sao? Không phải nói sẽ dụng tâm tưới nước hay sao? Làm sao bây giờ đợi đến lúc cây khô héo mới phát hiện, nếu biết sớm tại sao lại không đến nói cho nàng biết?

Nhất thời tình thế cấp bách nàng lại quên mất cấp bậc trên dưới, một câu lại một câu chất vấn Từ Lệnh Sâm.

Tại sao có thể to gan như vậy, lại dám nói chuyện như vậy với Thế tử Ninh Vương!

Sắc mặt mọi người biến đổi, khẩn trương nhìn về phía Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm cũng không tức giận, ngược lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc: "Ta giao cho hạ nhân chăm sóc, việc tưới cây bón phân, thật sự ta cũng không biết rõ, nhưng mà ta nghĩ nếu ta đã giao phó chắc chắn bọn họ sẽ chăm sóc tốt thôi."

Vừa nghe cũng biết là một vị chương quây chỉ biết chỉ tay mặt kệ mọi chuyện rồi!

Thái phu nhân sáng tỏ.

Mặc dù những vị hoàng thân quốc thích này yêu thích hoa cỏ nhưng thỉnh thoảng mới nhìn một chút, phần lớn thời gian đều ném cho hạ nhân trông nom, làm sao có thể tự tay chăm sóc đây.

"Được rồi Thanh Y, con nhanh chóng đi một chuyến với Điện hạ đi." Thái phu nhân nói: "Lần trước không phải con đến phủ Phụng Thượng phu nhân tìm ra vấn đề rất nhanh hay sao? Nói không chừng lần này cũng gặp phải vấn đề tương tự thôi."

Kỷ Thanh Y gật đầu, đi theo Từ Lệnh Sâm, cùng nhau xuất môn.

Từ Lệnh Sâm đi phía trước, bước chân nhẹ nhàng, hận không thể vừa sải bước đã đi ra cửa chính Trần gia.

Đợi đến lúc lên xe ngựa, Kỷ Thanh Y vẫn còn đang suy nghĩ cuối cùng tại sao chậu Kiến Lan kia lại bị khô héo, là bị nhiễm nấm hay bị nhiễm vi khuẩn*.

*Đoạn này mình không hiểu ý tác giả lắm nên có tra một số bệnh thường gặp của hoa lan dẫn đến bị héo úa. Thấy hai bệnh này gần với ý của tác giả nên mình chọn. Mong các bạn thông cảm!

"Cũng không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Kỷ Thanh Y nói: "Chúng ta ra ngoài quá vội vàng rồi ngay cả công cụ cũng không mang."

"Nếu Thế tử Điện hạ cũng làm vườn, chắc cũng sẽ có công cụ bình thường thôi!" Thái tâm tiện tay cầm ấm trà trên bàn lên, rót một ly trà, không khỏi "Ah" một tiếng.

"Là chè xanh Lục An mà tiểu thư thích nhất, thậm chí ngay cả mặt ong cũng đã chuẩn bị kỹ." Thái Tâm chắc chắn thở dài: "Tại sao trùng hợp như vậy, khẩu vị của tiểu thư lại giống với khẩu vị của Thế tử điện hạ."

Lời của nàng vừa nói xong, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Mới vừa đi không được bao lâu mà!

Hai người đối mặt nhìn nhau, rèm bị vén lên, Từ Lệnh Sâm đang đứng ở trước buồng xe.

Trái tim Kỳ Thanh Y dừng lại, đột nhiên sinh ra một cảm giác không tốt.

Nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra, Từ Lệnh Sâm đã khom lưng, lên xe, đoan đoan chánh chánh ngồi đối diện Kỳ Thanh Y.

Làm Kỳ Thanh Y giận đến cắn răng nghiến lợi.

Nàng cũng biết Từ Lệnh Sâm không có lòng tốt!

Thái Tâm kinh hãi, con người cũng muốn rơi ra ngoài, dù sao đây là lần đầu nàng cách Thế tử Ninh Vương gần như vậy.

Từ Lệnh Sâm lại lạnh nhạt liếc nàng, nói: "Người đi xuống, đến ngồi xe ngựa trước mặt kia."

Lần này Thái Tâm không chống cự cũng không chút do dự xuống xe ngựa.

Kỳ Thanh Y muốn ngăn cản Thái Tâm, đáng tiếc đã không kịp nữa rồi.

Nhưng nếu để nàng tro mắt nhìn Thái Tâm đi mất, nàng và Từ Lệnh Sâm đơn độc ngồi cùng trong một toa xe, nàng cũng không cam tâm tình nguyện, vì vậy, nàng không chút do dự đi theo phía sau Thái Tâm, muốn xuống xe, nhưng không ngờ cổ tay bị đã bị Từ Lệnh Sâm nắm chặt.

Bàn tay của hắn ấm áp mà khô ráo, nắm thật chặt cổ tay của nàng, nhiệt độ nóng bỏng truyền từ cổ tay đến trái tim nàng, nóng đến khuôn mặt của nàng.

Trong phút chốc, đầu óc Kỳ Thanh Y trống không.

Nàng ngẩn ngơ, xấu hổ quay đầu lại, hung hăng trừng mắt liếc hắn: "Người buông ra!"

Từ Lệnh Sâm vẫn ung dung, trong mắt còn ẩn chứa nụ cười: "Không buông."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ôm Ấp(2)

Hắn không chỉ có không rời, lại còn trượt tay xuống dưới, nắm chặt tay nàng, bá đạo tách ngón tay nàng ra, lồng ngón tay của hắn vào, cùng nàng mười ngón đan xen.

Hắn làm ra biểu tình đáng đánh đòn, "Xe ngựa này là của ta, ta chính là không thả nàng thì nàng có thể làm khó ta sao", khiến Kỳ Thanh Y tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, dùng lực hất vài cái, lại phát hiện căn bản chẳng hất tay hắn ra được.

Hắn ngồi, nàng đứng nửa khom lưng, muốn dùng lực tránh thoát nhảy về phía trước, xe ngựa lại bắt ngờ xuất phát, thoáng một cái, nàng trực tiếp ngã ngồi trong lòng hắn.

Từ Lệnh Sâm thuận thế ôm nàng, ở bên tai nàng khẽ cười: "Kỷ tiểu thư, nàng đây là yêu thương nhưng nhớ ta sao?"

Lúc hắn nói chuyện, hơi thở nam tính phả vào tai nàng, nàng cảm giác da gà từng từng lớp lớp nổi lên.

Kỳ Thanh Y cảm thấy bản thân như bị phỏng, mặt đỏ như lửa đốt đứng lên.

Đột nhiên xe ngựa lại vấp một cái, bánh xe giống như lăn qua đá lớn, nàng lại lao đảo một phen, ngã xuống.

Nàng lập tức chống vách xe, nghĩ muốn ngồi xuống, thật không ngờ Từ Lệnh Sâm đột nhiên rầu rĩ khẽ hừ, sau đó cất giọng khàn khàn nói: "Đừng nhúc nhích!"

Trong đầu Kỳ Thanh Y khẽ động, trên mặt đều sắp bốc cháy, tay chân mềm nhũn cạn sạch sức lực, trong lòng xấu hổ và giận dữ muốn chết: "Từ Lệnh Sâm, huynh... Tới cùng thì huynh muốn thế nào?"

"Kỷ tiểu thư, nàng yêu thương nhưng nhớ cũng thôi, như thế nào có thể ngồi lên căn nguyên con cháu của ta?" Từ Lệnh Sâm đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, nói: "Ta còn chưa có con cái đâu? Có phải nàng ghét ta, cho nên muốn để cho ta đoạn tử tuyệt tôn không?"

Kỳ Thanh Y như bị sét đánh.

Lòng ngực hắn dày rộng mà ấm áp, đùi rắn chắc mà hữu lực, nàng ngồi ở giữa bắp đùi hắn, vừa rồi lúc ngã ngồi xuống, giống như thật sự có dùng lực rất lớn, quả thật hình như có chạm vào cái gì đó kia.

Từ Lệnh Sâm... Hắn không có chuyện gì đi?

Tay chân Kỳ Thanh Y cứng ngắc, hoàn toàn u mê.

"Từ Lệnh Sâm, ta... Huynh không sao chứ, ta nào có bản lĩnh có thể làm gì huynh chứ?"

"Đau quá." Giọng nói của Từ Lệnh Sâm vô cùng đè nén, giống như đang phải chịu đựng một sự thống khổ vô cùng: "Nàng đừng động, nàng lần đừng nhúc nhích, nàng biết không? Nàng động một chút, ta liền có cảm giác như có ngàn vạn cây kim đâm vào người ta. Nàng để ta nghỉ ngơi một chút, thả lỏng một phen, để cho nó từ từ khôi phục."

"Được." Kỳ Thanh Y tự trách bản thân, một cử động cũng không dám: "Huynh yên tâm, ta không động."

Từ Lệnh Sâm gắt gao ôm eo cô, mặt vùi vào lưng cô, cảm nhận hương thơm thiếu nữ trên người thấm vào lồng, cảm giác bản thân hắn đang lâng lâng, hạnh phúc đến sắp ngất rồi.

Hắn thật đúng là thông minh, thuận miệng nói dối, tiểu nha đầu liền khẩn trương thành cái dạng này, nàng còn gọi tên của hắn, gọi hắn Từ Lệnh Sâm.

Ba chữ kia thường thường không có gì lạ, thế nhưng từ trong miệng nàng kêu lên liền dễ nghe đến thế, êm tai như thế.

Nàng đối với hắn cũng thật tốt, trái tim mềm mại, thân thể lại càng mềm mại, đây không phải là hắn đang nằm mơ đi.

Từ Lệnh Sâm đặt trán lên lưng nàng, kim lòng không đầu khẽ hạ xuống một nụ hôn trên lưng nàng.

Đây là tiểu cô nương của hắn!

"Từ Lệnh Sâm, huynh đã khỏe hơn chút nào chưa?" Hô hấp đằng sau lưng Kỳ Thanh Y giống như càng dồn dập hơn trước: "Bằng không hay là cứ mời thái y đi."

Nếu là thật sự phát hồng, nàng sẽ áy náy cả đời.

Từ Lệnh Sâm lại buông tay ra, để cho nàng ngồi đối diện hắn.

"Ta, không, còn, việc, gì, rồi." Từ Lệnh Sâm gần như là nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ mà nói.

Vốn là muốn một mình ở cùng, trêu chọc nàng, cũng không nghĩ tới chính mình động tình nổi lên phản ứng, nếu không phải nhanh tay buông lỏng nàng ra, thiếu chút nữa đã bị nàng phát hiện rồi.

Hắn áp chế cực kỳ vất vả, ngay cả cổ họng cũng đã kìm nén đến khàn rồi.

Kỳ Thanh Y thấy hắn ơ ơ, cũng không dám hỏi lại, chỉ im lặng ngồi ở một bên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Từ Lệnh Sâm dưới sự kêu gào của bản thân thành công áp chế dục vọng xuống, sau đó mới ngồi trở lại thành bộ dáng đoan đoan chính chính trước kia.

Kỳ Thanh Y không nói lời nào, hắn cũng không nói nói, con mắt sáng lên nhìn nàng.

Kỳ Thanh Y trợn mắt nhìn hắn, hắn cũng không tức giận, chỉ cười ha ha, bưng điểm tâm trên bàn đưa cho nàng: "Đây là Ngự Thiện Phòng trong cung làm, không giống loại bình thường bên ngoài, bánh chủ yếu làm từ hạt kê vàng, bên trong có bỏ thêm hoa quế, nàng nếm thử xem?"

Miếng bánh mềm mại màu vàng, nhân bánh ở giữa như muốn tràn ra, không cần hỏi cũng biết nhất định ăn rất ngon.

Giờ phút này Kỳ Thanh Y không biết là tâm lý thế nào lại nổi loạn, cảm thấy nếu nàng giờ tay tiếp nhận, Từ Lệnh Sâm nhất định sẽ cười nhạo nàng, vì thế sống lưng nàng thẳng tắp, hai tay đặt trên đùi, bộ dáng thực nữ: "Đa tạ điện hạ, ta không thích ăn đồ quá ngọt ngấy gì đó."

Dáng vẻ nàng phục tùng rũ mắt, cực kỳ giữ quy củ, đoan trang.

Từ Lệnh Sâm liền nhủ mảy, hắn không thích nhất chính là dáng vẻ này của nàng, nhìn như nho nhã lễ độ, thực tế đều đeo mặt nạ đối với tất cả mọi người, cự tuyệt người ngoài gần gũi.

"Vậy nàng thích ăn cái gì?" Từ Lệnh Sâm nói xong, liền đứng dậy ngồi ở bên cạnh Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y không dấu vết xê dịch ra xa: "Điện hạ không cần khách khí, bình thường ta cũng không ăn điểm tâm."

Sao tiểu nha đầu này mở miệng lại cứng nhắc vậy?

Nàng rõ ràng cực kỳ thích ăn điểm tâm, còn thích nhất là món này.

Từ Lệnh Sâm cảm thấy dáng vẻ nàng khẩu thị tâm phi đùa rất vui, thế là: "Về sau chúng ta sẽ sống cùng nhau, ta cảm thấy vẫn là mở rộng trái tim mới tốt,

nàng cứ khép kín bản thân như thế, vạn nhất ta có làm chuyện gì khiến nàng không vui thì phải làm sao bây giờ?"

Kỷ Thanh Y tức giận đến dựng mày tròng mắt, tức giận lườm hằn: "Điện hạ! Người có biết cái gì gọi là họa từ miệng mà ra không? Ta có nói qua muốn ừ người sống chung chăng?"

"Nàng không muốn sống với ta?" Từ Lệnh Sâm trả đũa: "Vừa rồi vì sao nàng lại yêu thương nhưng nhớ ta?"

Kỷ Thanh Y ghen hòng nhìn trần trời: "..."

Từ Lệnh Sâm cùng nàng mắt to tròng mắt nhỏ.

Kỷ Thanh Y không nói gì, qua một hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta đó là không cẩn thận, nếu không phải ngài đang êm đẹp lại muốn lên đây chen chúc với ta, ta làm sao có thể ngã vào ngài."

"Được, được, được." Từ Lệnh Sâm đột nhiên ra vẻ nghiêm túc, đáng vẻ muốn giảng đạo lý với nàng: "Cứ coi như vừa rồi ta không nên kéo nàng, nhưng lần thứ hai nàng té ngã, cũng không thể trách ta đi? Nếu không có ta, nàng khẳng định sẽ ngã rất thảm rồi. Máu chốt chính là, nàng lại ngồi lên người ta, đau khiến ta sống không bằng chết thiếu chút nữa liền hôn mê đó, đây chính là sự thật nhé."

Kỷ Thanh Y mặt đỏ, đang êm đẹp, làm sao hấn lại nói đến việc này.

"Phải, vừa rồi là ta không cẩn thận..."

Từ Lệnh Sâm lại trở thành người đi gây sự: "Nàng biết chính mình không cẩn thận là tốt, Kỷ tiểu thư ta nói cho nàng biết, ta còn chưa lấy vợ sinh con đâu. Ngay từ đầu ta đã vô cùng vô cùng đau, hiện ở phía dưới một chút cảm giác cũng không có, ta cực kỳ lo lắng nửa người dưới sẽ tàn tật, vạn nhất bởi vì nàng mà hạnh phúc của bản thân cũng không có, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm."

Kỷ Thanh Y nghe hấn nói nghiêm trọng như thế, trong lòng không khỏi bồn chồn: "Thật sự không cảm giác sao? Hấn không nghiêm trọng như vậy đi?"

"Nàng nói xem?" Ánh mắt Từ Lệnh Sâm sắc bén, sắc mặt nghiêm nghị.

Trong lòng Kỷ Thanh Y càng ngày càng không nắm chắc, sắc mặt cũng càng ngày càng kinh hoảng: "Ta... Ta cũng không biết, ngài vẫn là nhanh chóng để thái y nhìn xem, vì như thật sự là bệnh căn không dứt, ta... Ta... Ta..."

Nàng "Ta" hồi lâu, cũng không biết nên nói gì, chỉ là trong lòng khó chịu, đặc biệt áy náy.

Từ Lệnh Sâm thấy nàng lo lắng sợ hãi một bộ sắp khóc đến nơi, trong lòng hấn liền nín chặt lại.

Hấn sao lại xấu xa như vậy, lại đem thủ đoạn đối phó người ngoài dùng trên người nàng.

Nàng mới bao nhiêu? Sao có thể chịu đựng được!

"Không có việc gì, không có việc gì, ta dọa nàng đấy, là ta nói đùa, ta đã không có việc gì rồi." Hấn nói xong nhẹ nhàng sờ sờ đầu nàng, thanh âm ôn nhu có thể chảy ra nước: "Nàng đừng sợ."

Kỷ Thanh Y bán tín bán nghi: "Thật chứ?"

"Đương nhiên." Giọng nói của hấn càng nhẹ hơn so với vừa rồi, giống như nàng được làm từ băng tuyết, chỉ cần giọng hấn lớn một chút sẽ khiến nàng sợ tới mức tan thành nước: "Thân thể của ta, ta rõ nhất, thật sự không có việc gì rồi."

Kỷ Thanh Y lại đột nhiên cúi đầu, trong lòng hoảng loạn.

Từ Lệnh Sâm giống như đối xử với nàng rất tốt, chỉ cần nàng lộ ra sợ hãi, khổ sở, hấn sẽ trở nên cực kỳ ôn nhu, cẩn thận.

Loại thay đổi này là bắt đầu từ lúc nào nàng cũng không biết, nhưng nàng rõ ràng có thể cảm nhận được.

Đặc biệt là nàng lại có cảm giác bản thân cực kỳ quyến luyến sự dịu dàng này, nàng trầm mê, không có sức cự tuyệt, một loại sợ hãi trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng.

Từ Lệnh Sâm cũng biết chính mình hôm nay làm quá, đoạn đường kế tiếp vẫn an tĩnh ngồi ở bên người nàng, không nói lời nào, cũng không có bất cứ động tác nào.

Đợi cho khi vào cổng Ninh Vương Phủ, Từ Lệnh Sâm xuống xe trước một bước, sau đó vươn tay, đỡ Kỷ Thanh Y xuống.

Kỷ Thanh Y không đặt tay lên tay hấn, mà tự mình nhảy xuống xe.

Từ Lệnh Sâm cũng không tức giận, chỉ cười dẫn nàng vào viện.

Thái Tâm bị Trịnh Tắc ngăn lại, dẫn đến nơi khác.

"Bồn Kiến Lan* kia đặt ở thư phòng của ta."

* Kiến Lan: Một loại hoa lan tỉnh Phúc Kiến Trung Quốc.

Kỷ Thanh Y đi theo Từ Lệnh Sâm vào thư phòng.

Thư phòng sáng sủa sạch sẽ, chỉ có chiếc thư án duy nhất trong phòng có chút hỗn loạn, có thể thấy chủ nhân nơi này nhất định thường xuyên dựa bàn viết chữ đọc sách.

Trên thư án một bên bày đầy các loại bút ống khảm ngọc, trên tập giấy bên cạnh đặt một nghiên mực. Đầu còn lại thư án đặt một chậu Kiến Lan.

Lá Kiến Lan có dạng như lá trúc, thẳng đứng như kiếm, xanh um tươi tốt, trong cương có nhu, xanh biếc một màu.

Kỷ Thanh Y liếc mắt một cái liền nhận ra đây là bồn lan lúc trước Từ Lệnh Sâm lấy ở chỗ nàng đi.

Căn bản không có héo rũ, ngược lại còn vô cùng mượt mà xanh tốt.

Từ Lệnh Sâm, thẳng nhai này lại dám lừa gạt nàng!

Bị người đùa giỡn, Kỷ Thanh Y cực kì phẫn nộ, nàng xoay người liền đi về.

Từ Lệnh Sâm lại mở hai tay ngăn cản đường đi của nàng.

Kỷ Thanh Y thờ gáp: "Điện hạ, đùa giỡn người khác rất vui?"

Sao nàng lại ngốc như vậy, luôn luôn bị lừa.

Nàng đi phía trái, hắn cũng đi phía trái; nàng hướng bên phải, hắn cũng sang bên phải. Tóm lại chính là không cho nàng đi.

"Điện hạ!" Kỷ Thanh Y then quá thành giận, cắn giận trừng mắt nhìn hắn: "Ngài bảo ta tới, đến cùng thì có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Hội Cẩm Hoa

"Ta rất thích nàng." Sắc mặt Từ Lệnh Sâm không thay đổi, nói: "Ta muốn gặp nàng nhưng mà nàng luôn cự tuyệt ta... Ta bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này."

Kỷ Thanh Y hừ lạnh một tiếng: "Ta đã nói rõ ràng với điện hạ rồi, ta không thích điện hạ, lại không dám treo cao, thân phận điện hạ cao quý, làm loại chuyện liều chết dây dưa này không cảm thấy mất thân phận hay sao?"

Từ Lệnh Sâm giống như nghe không hiểu sự giễu cợt trong lời nói của nàng, chỉ cười tủm tỉm: "Ta thích nàng, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, có thể đi cùng với nàng, liều chết dây dưa thì có sao đâu?"

Về mặt Kỷ Thanh Y hơi cứng ngắc, một lúc lâu sau mới cắn răng nói: "Dáng vẻ này của ngươi cho dù lấy được thân thể của ta cũng không chiếm được lòng của ta!"

"Hả?" Chân mày Từ Lệnh Sâm cau lại, đột nhiên rướn người lên, đưa tay nâng cằm của nàng, chậm rãi nói: "Thật sao?"

Lúc hắn nói chuyện, đôi mắt híp lại, trong đôi mắt hẹp dài phát ra nhiều điểm sáng lấp lánh, đôi môi khẽ mỉm cười, khuôn mặt tuấn mỹ vô song giống như đang phát sáng, chói lóa như muốn làm choáng váng mắt của người khác.

Nàng thích nhìn bộ dạng này của hắn, cho là hắn không biết sao?

Cũng bởi vì biết nàng có cảm tình đối với hắn, nàng không có sức chống cự với hắn, cho nên hắn mới can rờ như thế .

Nàng nói nàng vẫn không động tâm, hắn không tin!

Kỷ Thanh Y bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, cảm giác trái tim mình đập bình bịch không ngừng, đôi chân cũng không chịu thua kém, run lên bần bật.

Nhưng nếu bị hắn phát hiện suy nghĩ trong nội tâm của nàng, hắn sẽ càng thêm không kiêng kỵ.

Cùng lúc với suy nghĩ trong đầu, nàng cảm thấy sức lực trên người đã quay trở lại.

Không phải Từ Lệnh Sâm ý vào việc hắn có bộ dạng đẹp mắt hay sao?

Có gì đặc biệt hơn người? Dung mạo của nàng cũng không kém.

Hắn dùng mỹ nhân kế, nàng cũng có thể dùng!

Lúc này nàng mở to hai mắt tạo ra dáng vẻ mờ mịt si mê, ngo ngác nhìn Từ Lệnh Sâm đang ở trước mặt.

Đôi mắt to, đen trắng rõ ràng đã nhiễm một tầng hơi nước, lại giống như bảo thạch đang phát sáng rạng rỡ, nhìn đến nỗi làm lòng Từ Lệnh Sâm mềm nhũn, đầu óc choáng váng hồ hồ, lý trí hoàn toàn biến mất, cổ họng không nhin được nuốt khan mấy cái, cúi đầu nhìn xuống, muốn hôn lên đôi môi của nàng.

Kỷ Thanh Y thấy thời cơ chín muồi, "bốp" một tiếng, đẩy cánh tay của hắn ra, co cẳng chạy ra ngoài.

Một giây trước đôi mắt còn mông lung, một giây kế tiếp đã trở mặt vô tình, rõ ràng không để hắn ở trong lòng!

Từ Lệnh Sâm giận tím mặt, không chút do dự đuổi theo.

Nàng chạy phía trước, hắn đuổi theo phía sau.

Trong sân không có một bóng người, Kỷ Thanh Y chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi bên tai.

Nàng chạy một vòng, lại phát hiện nàng vẫn còn ở trong sân viện này, nhất thời ngây dại.

Từ Lệnh Sâm cười lạnh, vật nhỏ, vậy mà vẫn dám chạy trốn!

Trong viện này hắn đã bày trận, muốn chạy ra ngoài cũng không đơn giản như vậy.

Kỷ Thanh Y cũng mệt mỏi, hùng hồn nói với Từ Lệnh Sâm: "Người đưa ta ra ngoài, ta muốn về nhà."

Từ Lệnh Sâm rất tức giận, tiến lên nắm lấy cổ tay của nàng, kéo nàng trở lại trong thư phòng: "Xem ra đối với tình cảnh trước mắt mình, nàng không thấy rõ, nàng nên biết đây là địa bàn của người nào!"

Giọng nói của hắn rất lạnh, giọng điệu cũng vô cùng ngang ngược.

Nhưng Kỷ Thanh Y nghe vào trong tai chỉ cảm thấy hắn đang phô trương thanh thế, cũng không cảm thấy sợ hãi, thật là kỳ quái.

"Đau quá!" Kỷ Thanh Y la một tiếng, hít một hơi khí lạnh.

Trái tim Từ Lệnh Sâm roi lộp bộp, lập tức buông lỏng tay ra.

Sắc mặt hắn âm trầm: "Chính nàng tự đi vào!"

Hắn đối với nàng là một tấm chân tình, nhưng nàng thì sao, một chút lương tâm cũng không có, chỉ biết hành hạ hắn.

Đang suy nghĩ trước mắt nên trừng phạt nàng thế nào mới tốt, hắn tuyệt đối sẽ không thả nàng đi.

Nàng cũng quá lớn mật rồi, cự tuyệt không gặp mặt hắn, còn dám trêu hắn, rõ ràng là không để hắn trong lòng, quả thật đáng ghét.

Kỷ Thanh Y thấy sắc mặt hắn âm trầm giống hệt bầu trời âm u lúc sắp mưa, trong lòng mới có chút hoảng hốt.

Rốt cuộc hắn chính là Thế tử Ninh Vương, hậu duệ của dòng dõi quý tộc, hắn sẽ không thật sự trở mặt vô tình muốn thu thập nàng chứ? Bên ngoài sắc trời cũng không sớm, cứ tiếp tục dây dưa như vậy đến khi nào nàng mới có thể trở về đây?

Nàng phải nghĩ biện pháp mới được!

"Kỷ Thanh Y!" Lần đầu tiên Từ Lệnh Sâm gọi cả tên cả họ của nàng, đang muốn hung hăng khiển trách nàng một trận, lại thấy nàng đột nhiên cầm một ly trà sứ thanh hoa lên, ném mạnh xuống đất.

Hắn còn chưa phản ứng kịp, Kỷ Thanh Y đã nhanh chóng nhặt lên một mảnh vỡ kề lên cổ của mình.

Từ Lệnh Sâm cảm giác mình đôi chân của mình muốn nhũn ra, không thể không vịn vào cái bàn bên cạnh, giọng nói càng thêm nặng nề băng giá: "Nàng đây là muốn làm gì?"

Mảnh sứ vỡ vô cùng sắc bén, nàng nắm thật chặt, đối diện mảnh sứ vỡ là cổ của nàng, lỡ như nàng lỡ tay sẽ đã thương chính mình.

Hắn giống như bị người bóp cổ, cảm giác hít thở cũng không thông.

Trái tim Kỳ Thanh Y vui mừng.

Nàng thật không ngờ lá gan của Từ Lệnh Sâm lại nhỏ như vậy, nàng tùy tiện dọa một chút hắn đã sợ.

Thần sắc trên mặt Kỳ Thanh Y càng kiên quyết: "Điện hạ, ta đã đã nói với ngươi, ta không thích ngươi, cũng không dám trèo cao. Xin Điện hạ giờ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng."

"Ta đồng ý, ta đồng ý, cái gì ta cũng đồng ý." Từ Lệnh Sâm sợ nàng làm ra chuyện quá khích, lòng như lửa đốt nói: "Không cho phép nàng tự thương tổn chính mình, trước tiên hãy thả mảnh sứ xuống."

Hắn đã đồng ý, vốn dĩ Kỳ Thanh Y nên vui mừng nhưng nhìn thấy sắc mặt hoảng sợ của Từ Lệnh Sâm, bàn tay vịn vào bàn ghế phát run, nào còn phong độ ung dung như trước, trong lòng lại dâng lên vô số áy náy.

Vốn nên vì chiếm được thể thượng phong mà vui sướng, lập tức biến mất không còn một mống, trong lòng chỉ còn lại sự nhột nhèo như sắp nổ.

Nàng buông lỏng tay ra, tiếng mảnh sứ vỡ rơi xuống sàn vang lên.

Cùng lúc đó, bóng dáng nhanh chớp, vô cùng quý mị của Từ Lệnh Sâm vọt tới trước mặt nàng, ôm nàng vào lòng, không đợi nàng giãy giụa, hắn đã vội vàng buông nàng ra, nghiêm mặt nói: "Nàng đừng tổn thương chính mình, ta sẽ tiễn nàng trở về, nhưng mà nàng phải đồng ý với ta một chuyện!"

"Mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không được tự thương tổn mình! Không phải nàng không thích ta đụng vào nàng sao, ta sẽ không đụng vào nàng... Nếu nàng cảm thấy không vui thì trực tiếp nói ra, tóm lại phương pháp như hôm nay không bao giờ cho phép dùng nữa. Có nghe thấy hay không?"

Gân xanh trên trán hắn nổi lên, sắc mặt cứng ngắc, giọng nói sắc bén.

Kỳ Thanh Y cũng cảm thấy có thể mình làm hơi quá, nhưng mà giờ phút này có hối hận cũng vô ích, chỉ lắp bắp gật đầu: "Nghe rồi."

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt vai nàng, nặng nề ngồi xuống ghế.

"Nàng đi ra ngoài đi, Trịnh Tắc sẽ chỉ đường, tiễn nàng trở về."

Giọng nói hắn mệt mỏi, giống như sức lực toàn thân đã bị rút sạch.

Kỳ Thanh Y cắn môi, xoay người rời đi.

Cho đến Trịnh Tắc trở lại, hắn vẫn còn duy trì tư thế ngồi như cũ.

Trịnh Tắc nhìn một cái cũng biết hôm nay Điện hạ lại bị thương nặng rồi.

Hắn thích ai chẳng được, thế nào lại cố tình nhìn trúng Kỳ tiểu thư, Bảo Linh tiểu thư phủ Bình Dương Hầu, Minh Châu tiểu thư phủ Trữ Viễn Bá, còn có những vị tiểu thư khác ái mộ Điện hạ, chỉ cần Điện hạ thoáng có ý tứ, người ta sẽ nhào lên, cố tình Điện hạ không thích, nhất định phải theo đuổi Kỳ tiểu thư.

Nhắc tới Kỳ tiểu thư cũng vậy, nam nhân tốt như Điện hạ vậy mà còn coi thường, còn muốn tìm dạng nam nhân gì đây? Bàn về quyền thế, địa vị, bộ dáng, tài hoa, còn ai có thể xuất sắc hơn Điện hạ?

Thật sự là vô quyết đoán có móng tay nhọn.

"Điện hạ, Kỳ tiểu thư còn nhỏ tuổi, suy nghĩ đơn thuần." Trịnh Tắc làm nhảm nói: "Ngài từ từ đi, không cần nóng nảy, dù sao bây giờ nàng vẫn chưa cập kê."

Từ Lệnh Sâm lại có cách nghĩ khác.

Hắn có thời gian, có thể từ từ đợi. Nhưng nàng không giống nàng kiếp trước, hắn cũng đoán không được nàng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sợ hắn chưa kịp mở lòng nàng, nàng đã bị người khác thú mất rồi.

Hắn cảm thấy hình như hắn đã dùng sai phương pháp.

.....

Chớp mắt thời gian đã qua mấy ngày, hôm nay là ngày hội thưởng hoa của trường công chúa Thọ Xuân. Kỳ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng mặc y phục hoàn toàn mới, dưới sự hộ tống của Trần Văn Việt, đi đến phủ của trường công chúa Thọ Xuân.

Trường công chúa Thọ Xuân là thân muội muội của hoàng đế, thân phận quý trọng, phủ đệ xây dựng cực kỳ xa hoa.

Nghe nói diện tích tòa phủ đệ của công chúa là 20 mẫu, diện tích vườn hoa là 30 mẫu.

Hôm nay hội thưởng hoa được tổ chức ở một nơi trong vườn hoa có tên là Ngọc Lan điện, mọi người từ hai cửa đối diện cùng nhau đi tới,

Ban công thấp thoáng, hoa lá tươi tốt, cảnh trí hợp lòng người.

Ngọc Lan điện cao lớn huy hoàng, mái nhà lợp bằng ngói lưu ly màu xanh lá cây, đại điện tựa vào một bên núi giả trùng điệp, bên cạnh là một cái hồ trong suốt, phía trên dòng nước chảy có một cái cầu nhỏ, trong sự tráng lệ vẫn toát ra vẻ tươi đẹp tao nhã.

Trong đại điện tranh trí đầy hoa tươi, vừa vào cửa đã có thể ngửi thấy hương hoa thơm ngào ngạt. Đã có mười ba mười bốn vị tiểu thư ngồi bên trong, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, thấy ba người Kỷ Thanh Y tới, có người làm như không thấy, có người gật đầu ra hiệu.

Một nữ hài tử mặc y phục màu hồng của hoa mận cô đi giày bồi thêu họa tiết đám mây đi tới, mặt mày hớn hở, chưa nói đã cười: "Bảo Linh muội muội ít khi làm khách, cũng gần một năm không thấy mặt muội rồi. Nghe nói năm ngoái muội rời xuống nước vẫn ở nhà nghỉ ngơi. Hôm nay đến đây, vậy là sức khỏe đã tốt rồi sao?"

"Đa tạ Cố tỷ tỷ đã nhớ, bây giờ muội đã không sao." Trần Bảo Linh mỉm cười thỏa đáng, giới thiệu Kỷ Thanh Y cho nữ hài kia biết: "Đây là Cố tỷ tỷ phủ Vệ Quốc Công, đây là Kỷ biểu muội nhà cô cô muội, Lê biểu tỷ nhà ngoại tổ mẫu."

Vị Cố tiểu thư kia ngạc nhiên thán phục, tán dương Kỷ Thanh Y rất xinh đẹp, Lê Nguyệt Trừng phong thái hợp lòng người, lúc nói chuyện trên mặt luôn mỉm cười khéo léo, lúc người khác nói chuyện, đôi mắt nàng vô cùng thân thiết, từng cử chỉ đều đúng đắn, vừa đúng mực vừa hào phóng, đúng là người khéo léo.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy cũng vô cùng bội phục, chính nàng cũng không chu đáo được như vậy, trong lòng cũng rất thích vị tiểu thư khéo léo đúng mực này.

Cố tiểu thư nói chuyện với các nàng một lúc, lại nói mấy câu "Tiếp đãi không chu đáo, cần gì cứ nói, đừng khách khí." rồi mới đi nói chuyện với những tiểu thư khác.

Trần Bảo Linh nói với Kỷ Thanh Y: "Đây là đại tiểu thư phủ Vệ Quốc Công, khuê danh gọi là Ngọc Minh, là người rất nhanh nhẹn."

Ngọc Minh, Cố Ngọc Minh, đại tiểu thư phủ Vệ Quốc Công.

Kỷ Thanh Y nghe có chút quen tai, giống như hình như đời trước có nghe qua ở đâu rồi nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Lê Nguyệt Trừng rất cẩn thận hỏi: "Không phải thiệp mời là trưởng công chúa Thọ Xuân phát hay sao? Thế nào lại để vị đại tiểu thư phủ Vệ Quốc Công làm chủ đãi khách như vậy?"

Bởi vì chuyện của Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh rất không thích Lê Nguyệt Trừng, nhưng mà không vui cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt người ngoài.

"Phò mã của trưởng công chúa Thọ Xuân là nhị lão gia phủ Vệ Quốc Công, Vệ Quốc Công và nhị lão gia là thân huynh đệ cùng một mẫu thân, tình cảm tốt vô cùng. Mặc dù xây dựng phủ công chúa, nhưng trưởng công chúa Thọ Xuân và phò mã đồng ý để phủ Vệ Quốc Công cùng ở trong phủ công chúa."

Trần Bảo Linh giải thích: "Vệ Quốc Công và phu nhân sinh được một nhi và một nữ, chính là thế tử Cố Chí Minh và đại tiểu thư Cố Ngọc Minh, dưới gối trưởng công chúa và phò mã chỉ có một nhi tử, chính là nhị gia phủ Vệ Quốc Công tên là Cố Hường Minh."

Nàng ngừng một chút rồi nói: "Trưởng công chúa đưa thiệp mời các tiểu thư khuê tú cũng không phải chỉ vì một mình Cố Hường Minh, thế tử Cố Chí Minh đến nay cũng chưa có hôn phối."

Ánh mắt Lê Nguyệt Trừng liếc nhìn những tiểu thư khuê tú đang mặc y phục lộng lẫy, khuôn mặt trang điểm tinh xảo kia, mê mẩn nói: "Không biết tiểu thư nhà nào có phúc khí như thế, có thể gả vào phủ Quốc Công và phủ công chúa."

Trần Bảo Linh biết nàng ta trên đường đến đây, bị rường cột trạm trở xanh đỏ làm cho hoa mắt, vội tạt cho nàng một chậu nước lạnh: "Mặc kệ là ai, nhất định nàng có xuất thân cao quý, môn đăng hộ đối với phủ Quốc Công và phủ công chúa, trước đó ta nghe người ta nói, trưởng công chúa vô cùng tiếc nuối vì Hoàng đế không có nữ nhi, nếu không nhất định phải thân càng thêm thân."

Lê Nguyệt Trừng biết nàng đang cảnh cáo mình, giống như che giấu chỉ cười, không nói gì.

Nàng chỉ có chút hâm mộ nhưng cũng không động lòng, trong lòng nàng chỉ thích một người là Cẩm biểu ca, người khác có ưu tú hơn nữa, đều không vào được mắt của nàng.

Đột nhiên, trên đại điện truyền đến tiếng rối loạn, Kỷ Thanh Y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc áo lụa thêu hoa phù dung đi vào, những nữ hài khác trên đại điện đều rối rít tiến lên chào hỏi với nàng.

Nàng cũng không nói lời nào, chỉ cười yếu ớt gật đầu với mọi người, cẩn thận mà ưu nhã.

Kỷ Thanh Y nghe được có người gọi nàng là "Mạnh tiểu thư", quay sang hỏi Trần Bảo Linh: "Đây là chất nữ của Mạnh hoàng hậu, từ nhỏ được nuôi

đường ở trong cung, đại tiểu thư Mạnh gia Mạnh Tĩnh Ngọc hay sao?"

"Chính là nàng." Trần Bảo Linh nói: "Người người khen nàng đoan trang hào phóng, là thiên kim danh môn chân chính, trên thực tế là người vụng về, dối trá, âm hiểm."

Trong lòng Kỳ Thanh Y khẽ động: "Tỷ và nàng từng có quen biết hay sao? Tại sao có thể có loại suy nghĩ này?"

"Hai năm trước chúng ta từng ăn cơm chung, lúc ấy có một món ăn là thịt hươu, tất cả mọi người cảm thấy đó là món ăn vô cùng mỹ vị, đều ăn sạch bách. Chỉ có đĩa thịt hươu trước mặt nàng là không hề được đụng đến, đã có người cười hỏi nàng tại sao không ăn, nàng nói con hươu hoạt bát đáng yêu, thiện lương dịu dàng, thật sự không đành lòng ăn. Nàng nói như vậy chẳng phải ý nói người khác là đồ lòng dạ độc ác hay sao?"

"Vậy tỷ cũng không thể vì vậy đã nói người ta vô cùng dối trá chứ? Có lẽ thật sự nàng rất yêu thích động vật nhỏ thì sao?"

"Muội nghĩ ta quá nhỏ mọn rồi, ta há có thể bởi vì một chuyện nhỏ như vậy đã có cách nhìn khác về nàng ta." Trần Bảo Linh nói: "Để ta cảm thấy nàng dối trá là vì một chuyện khác, trong cung có một phi tần cấp thấp nuôi một con chó nhỏ, bởi vì con chó nhỏ này chạy đến bãi đất trống trước mặt nàng thái một bãi phân, nàng cảm thấy ảnh hưởng đến tâm tình nên sai thái giám thả con chó nhỏ xuống giếng cạnh đến khi dúi chết."

Kỳ Thanh Y nghe mà tắc lưỡi: "Là chuyện lúc nào?"

"Lúc trước, cũng khoảng 5-6 năm rồi."

Thật đúng là ba tuổi xem lúc lớn, bảy tuổi nhìn thấy lão, đến cuối cùng Mạnh Tĩnh Ngọc là người như thế nào Kỳ Thanh Y cũng không biết, nhưng mượn đánh giá của Từ Lệnh Kiểm với nàng ta ở đời trước và nhận xét của Trần Bảo Linh ở đời này, xem ra nàng ta cũng không phải là người thiện lương gì.

Thật may là mình và nàng ta không có quan hệ gì.

Trần Bảo Linh duỗi thẳng cổ, kỳ quái nói: "Ngày trước Thiệu Minh Châu luôn dính theo Mạnh Tĩnh Ngọc giống như cái đuôi, cáo mượn oai hùm, chó cậy gần nhà, thế nào hôm nay nàng lại không tới?"

Cũng không chỉ có một mình Trần Bảo Linh cảm thấy nghi hoặc.

Mạnh Tĩnh Ngọc ngồi đằng sau, bị mười mấy vị tiểu thư bao vây như chúng tinh phùng nguyệt, có người hỏi tại sao Thiệu Minh Châu lại không tới, có người hâm mộ bảo hôm nay có thể thấy tận mắt nàng biểu diễn tài nghệ cắm hoa rồi.

Mạnh Tĩnh Ngọc mỉm cười yếu ớt, tự nhiên hào phóng nói: "Khi ta tới, Minh Châu liên tục dận dò ta nhất định không được cắm hoa, nếu không sẽ bị gọi là khi dễ người khác. Cho nên hôm nay ta đến đây làm trọng tài, các người phải biểu hiện thật tốt."

Lời nói này vô cùng kiêu căng.

Nhưng nàng được nuôi dưỡng ở bên cạnh Mạnh hoàng hậu, lại là nữ học trò cắm hoa nổi danh trong trường nữ Phương Hoa, mọi người chỉ cảm thấy nàng không đến để lấy hết nổi bật thật sự là quá tốt, trong lúc nhất thời lại vang lên một hồi khen ngợi.

Tất cả mọi người đến đông đủ, trưởng công chúa Thọ Xuân dẫn theo phu nhân Vệ Quốc Công và mấy vị phu nhân khác cũng đã tới.

Trưởng công chúa Thọ Xuân để các vị tiểu thư đưa ra lời bình cho những bình hoa có trong đại điện, còn muốn mọi người chọn ra bình hoa đẹp nhất.

Kế tiếp mới đến trọng tâm chính để các vị tiểu thư cắm hoa.

Mạnh Tĩnh Ngọc không tham gia, nói rõ nàng không coi trọng phù công chúa. Trưởng công chúa Thọ Xuân có chút tiếc nuối, thật ra trong lòng bà rất vừa ý Mạnh Tĩnh Ngọc. Chỉ là bà cũng không phải là người rời rắm, mặc dù Mạnh Tĩnh Ngọc tốt nhưng cũng không phải là tốt nhất, nàng không muốn, tự nhiên sẽ có người khác nguyện ý.

Bà cười sai hạ nhân xếp bàn thành hàng, sau khi các tiểu thư hái hoa trở lại, bắt đầu biểu diễn tài nghệ cắm hoa.

Các tiểu thư như hoa như ngọc ở cùng với những đóa hoa đang nở rộ thật đúng là người còn yêu kiều hơn hoa, trông rất đẹp mắt. Trưởng công chúa Thọ Xuân không có nữ nhi, chỉ thích những cô nương xinh đẹp, ánh mắt không nhịn được lướt qua từng người trong đám đông phía dưới.

"Ah" Ánh mắt của bà rơi vào cô nương thứ ba bên trái, trên người mặc áo ngắn tay màu xanh cây liễu, thấy nàng mắt hạnh dao động, môi như cánh hoa, da thịt vô cùng mịn màng, mái tóc đen bóng, thanh tú kiều mị, xinh đẹp động lòng người. Chỉ so dung mạo còn động lòng người hơn Thiệu Minh Châu ba phần.

Lúc nào thì kinh thành lại có một nữ hài xinh đẹp kiều diễm như vậy?

Cố phu nhân ngồi bên cạnh bà, đang tiếp đãi chư vị phu nhân, thấy bà nhìn chăm chăm Kỳ Thanh Y, trong ánh mắt không hề che giấu sự thương thức, thì nhẹ giọng nói: "Vị tiểu thư này họ Kỳ, hôm nay là lần đầu ra ngoài, nàng là biểu tiểu thư phủ Bình Dương Hầu."

"A, thì ra là phủ Bình Dương Hầu."

Trưởng công chúa Thọ Xuân tiếc nuối thờ dài một cái, quay đầu nhìn những người khác.

Nhìn thấy Kỳ Thanh Y đâu chỉ có một mình trưởng công chúa Thọ Xuân, phu nhân Vệ Quốc Công cũng nhìn thấy, mấy vị phu nhân khác cũng nhìn thấy.

Phu nhân Vệ Quốc Công nói với trưởng công chúa Thọ Xuân: "Phủ Bình Dương Hầu thế mà lại có thể nuôi dưỡng ra một tiểu thư xinh đẹp thế này, người xem đôi tay cô ấy, thật giống như hồ điệp xuyên hoa, chỉ vài động tác, cành hoa giống như có sinh mạng, tài nghệ cắm hoa này thật sự cao siêu."

Bà liếc nhìn Mạnh Tĩnh Ngọc, ý vị sâu xa nói: "Sau mùa thu này, vị Kỳ tiểu thư này sợ rằng sẽ tạo ra danh tiếng rất lớn."

Có kỹ thuật cắm hoa như Mạnh Tĩnh Ngọc, còn có nhan sắc xinh đẹp như Thiệu Minh Châu, vị Kỳ tiểu thư này chỉ thiếu cơ hội lộ diện trước mặt mọi người mà thôi.

Trưởng công chúa Thọ Xuân càng xem càng cảm thấy thích, càng xem càng cảm thấy không bỏ được, thật ra thì suy nghĩ một chút cũng không có gì, cũng chỉ là biểu tiểu thư chứ không phải là nữ nhi của quận chúa Nam Khang, vì đề nghị từ có thể thú được tức phụ yêu thích, bà cũng không phải là không thể lui lại một bước.

Trong lòng bà có thể chắc chắn, nữ hài tử xinh đẹp như vậy, nhất định có thể làm cho nhi tử không có hứng thú chuyện nam nữ kia thông suốt.

Các tiểu thư cắm hoa xong đều ngồi xuống chỗ của mình, để trưởng công chúa Thọ Xuân và chư vị phu nhân phê bình, chọn lựa tác phẩm ưu tú nhất.

"Lúc mọi người cắm hoa đều làm ở trước mặt chúng ta, chúng ta bình chọn cũng không thích hợp." Về mặt trưởng công chúa Thọ Xuân ôn hoà nói: "Theo ta thấy, vẫn là mời người khác tới phê bình thôi."

Nói xong thì quay đầu lại nói với nha hoàn: "Đi mời Thế tử và nhị gia tới đây."

Các tiểu thư vội vàng ngồi đoan trang, thậm chí có người gan lớn nghiêng đầu nhìn ra phía cửa.

Không bao lâu, ngoài cửa truyền đến giọng nói thông truyền của nha hoàn: "Thế tử Ninh Vương đến, Thế tử Chu Vương đến, Thế tử Vệ Quốc Công đến."

Tiếng thông truyền to khỏe giống như làm cho đất bằng nổi sóng, tất cả các tiểu thư khuê tú đều lập tức nổ tung, không để ý công chúa vẫn còn ở chỗ này, cũng quên mất mình cần phải có quy củ và dè dặt, rồi rít quay đầu nhìn về phía cửa.

Kỳ Thanh Y cũng hơi sùng sốt, Trần Bảo Linh rất vui mừng, bắt tay Kỳ Thanh Y, hưng phấn nói: "Sâm biểu ca tới."

Kỳ Thanh Y vẫn quan sát chung quanh, phát hiện cũng có bảy tám vị tiểu thư có ánh mắt phát sáng giống như Trần Bảo Linh, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu buồn phiền.

Từ Lệnh Sâm có cái gì tốt, trừ việc có dáng vẻ bên ngoài còn chỗ nào đáng giá được mọi người tặng bốc như vậy cơ chứ?

Ghê tởm nhất chính là Từ Lệnh Sâm, tại sao nơi nào hắn cũng có mặt chứ? Chỉ cần nàng ra cửa, chắc chắn không thể không gặp hắn!

Ai ngờ mọi người ai cũng nhưn cổ nhìn về phía cửa, chỉ một mình nàng cúi đầu, hình ảnh đó vô cùng đặc biệt đã bị trưởng công chúa Thọ Xuân nhìn thấy.

Lúc này, ba vị thanh niên dung mạo tuấn tú, khí độ không giống nhau đi vào.

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm đi ngay đằng trước, hắn mặc một bộ cẩm bào màu xanh ngọc, bên hông đeo một sợi dây thắt lưng màu tím, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc, dáng người cao lớn rắn rỏi, phong độ hiên ngang, ung dung cao quý giống như một viên châu bảo biết đi lại, chiếu sáng lấp lánh, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Phía sau hắn là Thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm, Thế tử Vệ Quốc Công Cố chí Minh bị mọi người đều bị mọi người xem nhẹ.

Hôm nay trưởng công chúa Thọ Xuân tổ chức hội thưởng hoa là để chọn nàng dâu cho nhi tử của mình, không ngờ chất nhi lại chạy ra, lập tức hấp dẫn hơn phân nửa ánh mắt của các tiểu thư, trong lòng bà cực kỳ nôn nóng.

Lúc này bà hỏi nha hoàn bên cạnh: "Chuyện gì xảy ra? Nhị gia đâu? Tại sao nhị gia không tới?"

Nha hoàn thấy trưởng công chúa Thọ Xuân tức giận, vô cùng khẩn trương: "Nhị gia nói hắn không muốn đến, đang câu cá ở bờ hồ bên kia ạ."

Trưởng công chúa Thọ Xuân tức giận muốn ngã ngửa, hôm nay Cố Hường Minh cũng mười chín, người khác lớn như hắn đã có hài tử chạy đầy đường, hắn lại chế giễu, cả ngày ra sức từ chối, cũng chỉ biết ở cùng một chỗ với Từ Lệnh Sâm làm loạn, căn bản không quan tâm đến tâm tình vị nữ tử muốn bông cháu của bà.

Từ Lệnh Sâm giống như không hề phát hiện việc hắn xuất hiện là không đúng lúc đến mức nào, hắn mỉm cười, tiến lên phía trước nói: "Chất nhi nghe nói hôm nay đại cô tổ chức hội thưởng hoa, cố ý đưa một chậu mẫu đơn Diêu Vàng đến giúp vui cho đại cô cô."

Hạ nhân bưng một chậu hoa mẫu đơn đang đua nhau khoe sắc đi vào.

Trưởng công chúa Thọ Xuân vốn rất thương Từ Lệnh Sâm, giờ phút này thấy chậu hoa mẫu đơn kia, đóa hoa to lớn, sắc màu điểm lệ, xinh đẹp ung dung, có mặt hừng hờn nữa cũng lập tức tan thành mây khói.

"Cháu có lòng." Trưởng công chúa Thọ Xuân vui vẻ nói: "Nhanh ngồi xuống đi, cháu nổi tiếng là người yêu hoa, đợi lát nhất định người phải bình luận các tác phẩm cắm hoa này, nếu bình luận sai xem ta phạt cháu thế nào."

Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười, tự nhiên ngồi xuống, tất cả các tiểu thư có mặt hận không thể dán mắt vào người của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47

Đứng sau Từ Lệnh Kiểm là hai gã thái giám, một người bưng trà, một người dâng hoa lan.

Hắn khiêm tốn nói: "Đại cô cô, đây là một chậu băng ngọc Tô Lan cũng là tâm ý của diệt nhi, đây là một chậu trà hai màu danh xưng Nhị Kiều, là Thái tử điện hạ nhờ diệt nhi đưa tới."

"Lúc Thái tử Phi còn sống, không thấy hắn làm gì." Trưởng công chúa Thọ Xuân giận dữ nói: "Không nghĩ tới lúc Thái tử Phi đi mới phát hiện ra đũa nhỏ này rất tốt, canh giữ cho Thái tử phi lâu như vậy, đừng nói là ông trời, ngay cả là người tầm thường cũng rất ít gặp."

Từ Lệnh Kiểm nói: "Thái tử điện hạ tình thâm ý trọng, nội tâm nhân hậu, khiến người đời kính phục."

Trưởng công chúa Thọ Xuân nói: "Người cũng ngồi xuống đi, cùng Lệnh Sâm, Chí Minh nhìn xem. Hôm nay ở đây, ngoại trừ Ngọc Minh cùng Mạnh tiểu thư ra, 18 vị tiểu thư mỗi người đều cắm hoa, ba người các con bình sáu tác phẩm. Chọn ra trước ba tác phẩm."

Trưởng công chúa Thọ Xuân nói với mấy vị khuê tú: "Chỉ cần được chọn vào một trong ba người, liền có thể chọn bốn chậu hoa trong đại điện này mang đi, bao gồm cả hoa của Thái tử và hai vị Thế tử mang tới. Không có tên trong ba người cũng có thể chọn một chậu mang đi. Tóm lại sẽ không để mọi người tay không mà đến."

Toàn thân trưởng công chúa Thọ Xuân mang khí thế Hoàng gia nhưng không hề cả vú lấp miệng em, lúc nói chuyện cùng mọi người vừa cao quý lại hòa ái.

Các vị tiểu thư trong đại điện nhao nhao đứng lên nói lời cảm ơn với trưởng công chúa Thọ Xuân, Ký Thanh Y nhìn thấy đôi mắt Trần Bảo Linh nhanh như chớp đã chuyển thẳng đến chậu hoa Tâm Nghi rồi.

Không ngờ Thế tử Ninh vương Từ Lệnh Sâm lại đứng lên cất cao giọng nói: "Đại cô cô, lần này ta tới cũng không phải tay không mà tới. Hoàng hậu nương nương vô cùng coi trọng Hội thưởng hoa lần này, đặc biệt chuẩn bị một cây kéo vàng, một chậu hoa thủy tinh, một chiếc bình ngọc xuân để làm quà tặng cho ba vị tiểu thư xuất sắc nhất."

Lời vừa nói ra, trên mặt các tiểu thư đều là vui mừng, không thể che dấu không được vẻ hưng phấn.

Một chuyến đi này liền gặp được Thế tử Ninh vương, không chỉ có cơ hội được Thế tử Ninh vương chỉ điểm bình xét tác phẩm của chính mình mà còn có thể nhận được phần thưởng mà Hoàng hậu ban cho.

Đối với những thiên kim có chút danh tiếng ở kinh thành mà nói, có mặt trong ba cái tên đứng đầu, lấy được phần thưởng Hoàng hậu ban cho không khác gì dệt hoa trên gấm.

Còn đối với những khuê tú vô danh mà nói, trở thành một trong ba vị đứng đầu, liền có thể nổi danh, thậm chí rất có khả năng sẽ nhận được lời mời khảo hạch đầu vào của trường nữ tử Phương Hoa.

Phải biết rằng, hàng năm học viện nữ tử Phương Hoa đều phát ra hai trăm tám thiệp mời, trong đó có 100 tấm là cắm hoa, 100 tấm còn lại là các loại cắm kỳ thư họa. Tuy 100 tấm không ít, nhưng chỉ tính quan viên văn võ trong triều đình từ ngũ phẩm trở nên đã có tới hai nghìn, chứ nói đến các vị tiểu thư trong nhà thì lại càng phải hơn.

Nhiều người như vậy, cũng chỉ có 100 tấm thiệp mời, sự nhiều thật ít, càng chứng tỏ các vị tiểu thư có thể đi vào học viện nữ tử Phương Hoa có bao nhiêu quý giá.

Chính vì vậy mà cơ hội nổi danh hôm nay quả thực quá đáng quý.

Các tiểu thư trải qua hưng phấn rồi mới phản ứng kịp, có người ảo não bản thân không đủ dụng tâm, có người áy náy chính mình ngày thường không học hành cho cẩn thận, lại có người hối hận không làm cho tác phẩm của mình trở nên xinh đẹp hơn một chút, cũng có rất nhiều người nóng lòng muốn thử, về

mặt chờ mong.

Kỷ Thanh Y thật sự không ngờ tới Hội Thương Hoa lần này thậm chí làm kinh động tới cả Hoàng hậu, hơn nữa còn được thưởng này thưởng kia, lòng của nàng cũng đang nhảy loạn không thôi.

Phụ mẫu nàng đều đều mất, lại là dưỡng nữ sống nhờ phủ Bình Dương Hầu, nếu có thể cầm chắc cơ hội ngày hôm nay, vậy thì ngày nàng tiến vào học viện nữ tử Phụng Hoa lại càng gần thêm một bước, chỉ cần nàng lấy được tự do cho bản thân thì ngày nàng thực hiện được mộng tưởng không còn xa nữa.

Nàng không khỏi nhìn các bình hoa trong đại điện, vừa rồi lúc cầm hoa quá nhập tâm, quên phải xem hoa người khác cầm như thế nào, cũng không biết trình độ mọi người ra sao.

Nàng xem từng cái một, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên tác phẩm của chính mình, trên mặt lộ ra tươi cười.

Lúc học tập dưới sự chỉ bảo của Cố nương tử, nàng cũng không biết trình độ cầm hoa của bản thân thế nào, nhưng theo học Khúc tiên sinh lâu như vậy, lần đầu tiên nàng có niềm tin vào kỹ thuật của chính mình. Khúc tiên sinh là người đi ra từ trong cung, kiến thức của bà ấy rộng rãi, những tác phẩm cầm hoa nổi danh cũng không ít, Khúc tiên sinh nói nàng được, nàng tin tưởng bản thân mình nhất định có thể được.

Hôm nay nàng cầm hoa sen, vừa thanh nhã trầm tĩnh lại như biết thể hiện tâm tình, có thể thể hiện sau sắc tình cảm của bản thân, có thể xếp thứ nhất hay không không thì nàng không dám nói, nhưng chen chân vào một trong ba vị trí đứng đầu thì vẫn có.

Tuy nghĩ là vậy nhưng trong lòng nàng vẫn cực kỳ khẩn trương, không khỏi ngồi nghiêm chỉnh, tận lực chú ý vào những bình hoa trên đại điện lúc này, không muốn bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

Từ Lệnh Sâm nhìn chằm chằm vào nàng, thấy nàng hết sức chăm chú, trong lòng liền cao hứng gật đầu.

Hắn là hoàng tử, là người đứng trên đỉnh nhìn thế gian, là người không đặt bất kỳ ai vào trong mắt, đương nhiên điều này hoàn toàn được thành lập dựa trên sự yêu thương tin tưởng tuyệt đối của Hoàng thượng đối với hắn.

Nhưng hôn sự của bản thân hắn không có quyền làm chủ, chỉ có thể xin Hoàng đế tứ hôn.

Nếu như nàng là quý nữ nhà cao cửa rộng, hắn còn có thể tranh giành trước mặt Hoàng đế.

Nhưng hiện tại tiểu nha đầu chỉ là bé gái mồ côi sống nhờ tại phủ Bình Dương Hầu, hắn có thể lấy danh là kính trọng yêu mến cha nàng Kỷ Nghiêm để chăm sóc nàng, việc này hoàn toàn phù hợp với tính cách và tác phong kiêu ngạo của hắn. Nhưng nếu hắn liều lĩnh cưới nàng, tất sẽ khiến Hoàng đế ngờ vực vô căn cứ.

Hắn không muốn để Hoàng đế ghét nàng, lại càng không muốn để nàng phải đối mặt với những lời nói lạnh nhạt của thế gian. Thời điểm hắn chưa nắm chắc, hắn sẽ không thể để cho nàng vì chênh lệch thân phận mà lo lắng hãi hùng.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao đời trước hắn chậm chạp không nói cho nàng biết thân phận của bản thân.

Vì thế hắn mới đi đánh giặc, vốn chắc chắn sẽ đắc thắng trở về, làm bộ như bị bệnh nặng không chữa được để Hoàng hậu ra mặt đề nghị xưng hi, để Khâm Thiên Giám căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ lựa chọn một vị khuê tú phù hợp với yêu cầu xưng hi, hắn lập công lớn, xưa nay Hoàng đế luôn tin tưởng hắn có thừa, nhất định sẽ không cự tuyệt. Như vậy, hắn là có thể thuận lý thành chương cưới được nàng.

Nhưng lại không nghĩ tới... Có người tương kế tựu kế, một ly rượu độc hại chết hắn!

Một đời này, nàng thích cầm hoa, hơn nữa tài nghệ kinh người, như vậy, hắn liền tạo cơ hội cho nàng nổi danh. Để nàng tiến vào Học viện nữ tử Phụng Hoa, trở thành sự phụ cầm hoa nổi danh Kinh thành, trở thành khuê tú tài năng kiệt xuất trong Kinh thành, đến lúc đó hắn có cầu Hoàng đế tứ hôn cũng đều hợp lý cả.

Hôm nay hắn biết Hoàng hậu tặng ba món đồ này cũng không phải là cầu không.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm trở nên dịu dàng, tiểu nha đầu, hôm nay đứng thứ nhất, nhất định là nàng!

Trưởng công chúa Thọ Xuân không nghĩ tới Hoàng hậu cũng thưởng, nghe vậy trên mặt liền lộ ra tươi cười: "Hoàng hậu nương nương tốn kém như vậy, mấy tháng tới ta sẽ cảm thấy xấu hổ không dám nhận rồi."

Từ Lệnh Sâm nói: "Đại cô cô, các tiểu thư đã có người tặng hoa, lại có Hoàng hậu nương nương ban thưởng, nếu ba người chúng ta làm trọng tài cũng sẽ không để tay không mà về chứ."

"Đương nhiên sẽ không để các con tay không mà về rồi." Tâm trạng Trưởng công chúa Thọ Xuân rất tốt, khẽ cười nói: "Như vậy đi, chờ các con bình chọn xong liền có thể chọn một bình hoa mình yêu thích nhất mang đi, cũng không uổng công các con vất vả một hồi."

Từ Lệnh Sâm liền nói với Cố Chí Minh: "Chí Minh huynh lớn tuổi nhất, liền bắt đầu từ huynh đi."

Cố Chí Minh cười cười: "Thế ta đây liền bắt đầu từ bên phải vậy."

"Bình hoa này không phải bình hoa thông thường mà là bình rượu, khiến cho người ta vừa nhìn đã nghĩ đến: Đầu thượng hoa chi chiếu tửu chi, tửu chi trung hữu hảo hoa chi*, vị tiểu thư cầm hoa này hẳn là con người tao nhã, tâm tư cực kỳ tinh tế, nhưng lại là một người không quá quen thuộc với việc cầm hoa, cho nên ở miệng bình, nhánh hoa hỗn độn, mất đi mỹ cảm..."

* Đầu thượng hoa chi chiếu tửu chi, tửu chi trung hữu hảo hoa chi: Hoa đầu cành soi bóng mình trong rượu, rượu trong rượu phản chiếu cánh hoa xinh (editor tự dịch, không hay xin đừng ném đá)

Liên tiếp sáu lời bình phẩm, mỗi một lời nhận xét đều nói đạo lý rõ ràng, hiển nhiên là có nghiên cứu tới việc cầm hoa.

Chờ hần bình xong, liền đến phiên Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm liên tục nhìn nàng nhiều lần, không nghĩ tới Kỳ Thanh Y lại ngồi đó đoan đoan chính chính, không nhìn hần lần nào.

Hần chỉ đành đặt trọng tâm vào những bình hoa trong đại điện, từng bước từng bước xem qua với ý định phân biệt xem đâu là tác phẩm của Kỳ Thanh Y.

Hần đã từng thấy nàng cầm hoa nên có chút hiểu biết với phong cách của nàng, nàng thích phương thức cầm hoa thanh nhã đơn giản, rất ít khi cầm hai loại hoa có màu sắc khác nhau, mỗi loại có chọn chỉ là một cành, chủ yếu và thứ yếu rõ ràng, cơ bản sẽ không dùng nhiều loại hoa để phân tán lực chú ý của người khác.

Hần nhìn ra có hai tác phẩm rất giống.

Một tác phẩm dùng bình bạch ngọc cầm hoa hồng, chỉ có một đóa hoa hồng, ngay cả lá cũng tia hết, rất giống phong cách của nàng, nhưng quá mức đơn điệu, nhìn vào liền có chút tâm thường.

Tác phẩm còn lại là hoa sen.

Lọ hoa hình tròn như nghiền mực màu đen, trong lọ có chút nước xanh, ba phiến lá sen xanh thăm to nhỏ bằng lòng bàn tay trôi nổi trên mặt nước, bên cạnh lá sen là hai đóa hoa sen, một đóa màu trắng đang trong thời kỳ nở rộ đẹp nhất, rất giống một chiếc đèn hoa đăng trôi trên mặt nước, đóa sen còn lại màu đỏ chưa nở, cao hơn mặt nước một đoạn, duyên dáng yêu kiều.

Ngày hè nắng chói chang, một tác phẩm tươi mát như vậy có thể khiến cho tâm tình người ta trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Tác phẩm này rất giống với trình độ của nàng, nhưng lại dùng hai đóa hoa sen màu sắc không giống nhau.

Từ Lệnh Sâm đứng lên nói: "Ta đây liền bắt đầu từ bên trái đi."

Từ Lệnh Sâm bình xong hai tác phẩm, đợi đến tác phẩm thứ ba, hần đột nhiên dừng lại, ánh mắt chăm chú xem xét.

Kỳ Thanh Y cảm thấy hần như đang nhìn chính nàng nhưng lại nhớ tới trước kia cũng không phải chưa từng có loại ảo giác này nên liền tỏ ra như không biết.

Trên đại điện liền vang lên giọng nói trong trẻo của Từ Lệnh Sâm: "Hai sen trắng đỏ chung một bình, mỗi bông một sắc cùng nên hương. Thật giống như 3000 mỹ nữ trong đại điện triều Hán, một nửa sắc sảo một nửa thanh nhã. Lọ hoa này thanh nhã cao quý, khiến người ta vừa nhìn vào liền thấy tươi mát, rất hợp lòng người, người cầm hoa đã đạt đến trình độ trong tim có hoa, cảnh giới người hoa hợp nhất, thật khiến ta không biết nên nói gì cho phải."

Tầm mắt mọi người đều tập chung lên người Kỳ Thanh Y, trường công chúa Thọ Xuân càng xem càng tán thưởng. Dáng vẻ xinh đẹp, lại biết cầm hoa, rất xứng đôi với Hường Minh, chỉ có không biết nhân phẩm thế nào.

Có lọ sen này của Kỳ Thanh Y làm tác phẩm so sánh, những tác phẩm còn lại liền không có gì để nói.

Sau khi Từ Lệnh Kiểm bình xong, trường công chúa Thọ Xuân liền tuyên bố thứ tự: "Đứng thứ ba, Trần tiểu thư phủ Lại Bộ Thị Lang."

Hai gò má Trần tiểu thư hơi hơi đỏ lên, dưới ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ của các vị tiểu thư e lệ đứng lên rồi ngồi xuống.

"Đứng thứ hai, Mai tiểu thư quý phủ Đại Lý Tự Thiếu Khanh."

"Đứng thứ nhất..." Trường công chúa Thọ Xuân thừa nước đục thả câu dừng một chút, ánh mắt lướt qua một đám người, cuối cùng dừng lại trên người Kỳ Thanh Y: "Kỳ biểu tiểu thư phủ Bình Dương Hầu."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 47.2

Tuy đã đoán được xếp hạng của bản thân, nhưng khi trưởng công chúa Thọ Xuân gọi tên mình, Kỳ Thanh Y vẫn có chút sững sốt mới đứng lên, nàng đứng thứ nhất, thật sự đứng thứ nhất.

Nhận lấy kéo vàng Hoàng hậu ban thưởng, tâm tình của nàng vô cùng kích động.

Kéo vàng giống như là vật thừa nhận, là một loại khẳng định của Hoàng hậu đối với tài nghệ của nàng.

Từ giờ trở đi, nàng không còn là Kỳ Thanh Y vô danh yên lặng như trước nữa, từ lúc trùng sinh đến giờ cũng đã lâu, rốt cục nàng cũng đi bước đầu tiên.

"Ta chỉ có thể nói những tác phẩm cắm hoa ở đây đều rất tốt, tất cả đều đáng được hạng nhất." Trưởng công chúa Thọ Xuân cười nói: "Ba người các con mỗi đứa chọn một lọ đi, còn lại, đều để cho ta, mỗi tác phẩm ta đều rất thích."

Cổ Hường Minh chọn một bình hoa lan, Từ Lệnh Sâm không chút do dự đi đến trước mặt bình hoa sen nói: "Ta thực sự rất thích hoa sen này, cảm ơn đại cô cô đã bỏ được thứ người yêu thích."

Trưởng công chúa Thọ Xuân thấy Từ Lệnh Kiểm đứng bất động, biết diệt nhi từ trước đến nay khiêm tốn nội liễm, liền nói: "Lệnh Kiểm sao con còn chưa chọn? Con đừng sợ ta không nỡ, nhìn trúng cái nào, cứ việc mang đi."

"Đại cô cô, không phải ta không chọn mà là ta cũng cực thích bình hoa sen kia, không biết Sâm ca có thể nể mặt đệ đệ này mà nhường cho ta không?"

Từ Lệnh Kiểm nói cực kỳ mềm dẻo, nhưng ý tứ biểu đạt cũng rất cường ngạnh.

Nếu Từ Lệnh Sâm để cho hắn, đây chỉ là mở đầu, có phải về sau mặc kệ là thứ gì, Từ Lệnh Kiểm đều có thể ỷ vào hắn nhỏ tuổi mà cầu xin Từ Lệnh Sâm không?

Nếu Từ Lệnh Sâm không cho, chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ không xuôi tai. Có điều Từ Lệnh Sâm ương ngạnh, không chỉ có coi triều thần như không mà ngay cả đường đệ nhỏ tuổi cũng không để vào mắt, một chậu hoa sen nho nhỏ cũng không cho.

Trong lòng Kỳ Thanh Y giống như nước sôi, trên dưới đều không thể bình tĩnh nổi.

Từ Lệnh Kiểm thật sự là vô si bậc nhất, mặc kệ Từ Lệnh Sâm có cho hắn hay không, quyền nói chuyện nhất định ở trong tay Từ Lệnh Kiểm.

Hơn nữa đó là hoa nàng cắm, dựa vào cái gì mà nàng phải cho tên súc sinh Từ Lệnh Kiểm kia!

Nàng tình nguyện cho Từ Lệnh Sâm, tình nguyện hủy đi nó, cũng không muốn bất cứ thứ gì của nàng rơi vào trong tay Từ Lệnh Kiểm.

Cả đời này nàng không muốn cùng Từ Lệnh Kiểm có bất cứ quan hệ nào.

Trần Bảo Linh thì trực tiếp hơn, nắm chặt tay Kỳ Thanh Y mắng Từ Lệnh Kiểm: "Đê tiện vô si, thủ đoạn xấu xa, cùng Sâm biểu ca cướp này nọ, lịch sự một cách bại hoại, khiến người ta ghê tởm!"

Trên điện có không ít người có tâm tình giống Trần Bảo Linh, cũng có nhiều người đổ kị nhìn Kỳ Thanh Y, hai vị điện hạ giương cung bạt kiếm, chỉ vì cướp đoạt hoa nàng cắm, quả thực rất đáng giận.

Tất cả mọi người không nói lời nào, đại điện vốn an tĩnh liền ngày càng trở nên an tĩnh hơn.

Từ Lệnh Kiểm đây là có ý gì? Có chỗ dựa là Thái tử cho nên liền muốn cùng Từ Lệnh Sâm đấu sao?

Vốn đều là cháu bà, người nào ngồi lên ngai vàng cũng không sao, nhưng nếu làm to chuyện ở phủ công chúa của bà vậy thì bà không thể ngồi yên không làm gì được.

Từ Lệnh Kiểm đây là cho rằng bản thân được Thái tử coi trọng nên không để ai vào trong mắt rồi.

Trên mặt trưởng công chúa Thọ Xuân liền lộ ra vài phần lạnh thấu xương: "Lệnh Sâm, con thấy sao?" Bà cảm thấy Từ Lệnh Sâm tuyệt không ngồi chờ chết, tùy ý để Từ Lệnh Kiểm hếch mũi lên mặt.

Trên đại điện, nhóm thiên kim tiểu thư cũng nháo nhác nhìn Từ Lệnh Sâm, Kỳ Thanh Y lại càng khẩn trương hơn, bàn tay bất tri bất giác nắm thành quyền, mắt cũng không chớp nhìn Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm hơi hột nói: "Một chậu hoa sen thôi mà, nếu người muốn, ta nhường lại cũng không có gì."

Mí mắt Kỳ Thanh Y nhảy dựng lên, không dám tin nhìn Từ Lệnh Sâm.

Hắn quyết định cho đi!

Hắn biết đó là nàng làm, nhưng hắn vẫn cho người ta.

Hôm nay chỉ là một chậu hoa sen, về sau thì sao, về sau có phải hắn cũng sẽ tặng nàng cho người khác không?

Lúc trước Trần Văn Cẩm vì quan to lộc hậu, luôn miệng nói thích nàng, sẽ lấy nàng, kết quả lại tặng nàng cho Từ Lệnh Kiểm.

Từ Lệnh Kiểm nói yêu nàng, thương nàng, lại nhốt nàng trong lồng vàng, không cho nàng ra ngoài gặp người.

Bọn hắn căn bản không coi nàng là người, chỉ coi nàng như đồ chơi, coi nàng như một con chim, một con cá, vui vẻ liền trêu chọc, mất hứng liền bỏ qua, nếu nàng có thể mang lại lợi ích, liền không chút do dự chấp tay tặng người.

Nhưng nàng không nghĩ tới Từ Lệnh Sâm cũng sẽ như vậy, niềm vui đạt được kéo vàng trong nháy mắt liền biến mất không tăm tích.

Lòng của nàng nhất thời trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Không ai thật tâm để ý đến nàng, không ai đáng tin cậy.

Nếu nàng muốn được tôn trọng, muốn sống tự do cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Những nam nhân này, không có một người nào tốt.

Từ Lệnh Kiểm vô cùng cao hứng, lập tức nói: "Sâm ca thật tốt quá, tạ ơn..."

"Trước mặt nhiều người như vậy, mở miệng đòi người muốn này muốn kia, thật mất mặt!" Từ Lệnh Sâm không chút khách khí cắt ngang hắn, trên mặt bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh, một bộ huynh trưởng rắn dạy ấu ẹ: "Tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện; không biết, còn tưởng rằng hoàng gia chúng ta đều mang cái đức hạnh giống như người vậy."

Nếu Từ Lệnh Kiểm nói chính mình tuổi còn nhỏ, vậy hắn liền bày ra dáng vẻ huynh trưởng mà giáo huấn hắn.

Từ Lệnh Kiểm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không chịu thua nói: "Thế tới cùng thì Sâm ca có nguyên ý nhường cho ta hay không?"

"Nếu ta cho ngươi, vậy ngươi thành cái dạng gì rồi?" Từ Lệnh Sâm cười lạnh nói: "Cờ vậy cờ vua tùy ngươi chọn một cái, thắng ta hoa sen ngươi lấy, thua ta thì phải chấp nhận, đứng ở trước mặt ta khóc nhè, bộ dạng này thật khó coi!"

Kỷ Thanh Y bỗng ngẩng đầu, trái tim vốn thít chặt liền thả lỏng, cảm giác trái tim trong giây lát liền sống lại.

Từ Lệnh Kiểm tức giận đến môi phát run.

Hắn không bằng Từ Lệnh Sâm, nhưng hiện tại hắn đã về phe Thái tử, dựa vào tòa núi lớn là Thái tử này, hắn không tin đầu không lại Từ Lệnh Sâm. Từ Lệnh Sâm có kiêu ngạo, cũng không dám làm gì hắn trước mặt mọi người, vừa lúc hắn bắt được đẳng chuỗi, bắn tên trước mặt Hoàng đế cũng có đích.

Nhưng hắn không nghĩ miệng Từ Lệnh Sâm lại độc như vậy!

"Nếu Sâm ca để cho ta chọn, chi bằng ta chọn ném tên vào bình rượu đi." Từ Lệnh Kiểm được một tác lại muốn tiến một thước nói: "Cờ vậy cờ vua đệ cũng không lành, ném tên vào bình rượu thì miễn cưỡng có thể, không biết Sâm ca có thể đồng ý không?"

Không thể! Ngàn vạn lần không thể đồng ý!

Kỷ Thanh Y ở trong lòng âm thầm hô hét, Từ Lệnh Kiểm người này những cái khác không ra gì nhưng ném thẻ vào bình rượu lại rất giỏi, kiếp trước nàng từng chứng kiến hắn ném thẻ vào bình rượu, vô cùng lợi hại, người bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

Kỷ Thanh Y gắt gao nhìn chăm chăm Từ Lệnh Sâm, mong Từ Lệnh Sâm có thể liếc nhìn nàng một cái, có thể hiểu được ý của nàng. Ánh mắt Từ Lệnh Sâm chỉ khẽ lướt qua mặt nàng, sau đó ngạo nghễ vung tay lên: "Mang bình, tên lên đây."

Kỷ Thanh Y hô to trong lòng, không xong, đôi lông mày nhíu lại.

Từ Lệnh Kiểm cười lạnh một tiếng, nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cái khác hắn không dám nói, ném thẻ vào bình rượu thì từ nhỏ đã luyện, hiện giờ đã lô hỏa thuần thanh, thậm chí đã đạt tới trình độ bách phát bách trúng.

Từ Lệnh Sâm là thần bắn tên, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc ném thẻ vào bình rượu, nhưng mọi người đều biết, hắn bình thường không có hứng thú ném thẻ vào bình rượu, cũng chưa từng có ai thấy hắn chơi trò này.

Từ Lệnh Kiểm quyết định lớn tiếng dọa người: "Sâm ca, không ngại thì để đệ bắt đầu trước chứ?"

Hắn muốn một lần khiến người đòi kinh hãi, để cho Từ Lệnh Sâm biết khó mà lui.

Từ Lệnh Sâm mặt không chút thay đổi, lùi sang bên cạnh một bước.

Từ Lệnh Kiểm cầm tên, nín thở ngưng thần, giờ tay hướng về phía trước ném một cái, "Bang" một tiếng, tên đã vững vàng nằm trong bình rượu.

Cái thứ hai, cái thứ ba... cái thứ mười, không một phát nào chệch.

Thực ra đúng là bách phát bách trúng!

Trên đại điện lặng như tờ, hiển nhiên, tất cả mọi người bị kỹ thuật tuyệt diệu ném thê vào bình rượu của Từ Lệnh Kiểm làm cho sợ ngây người.

Sóng mắt Từ Lệnh Kiểm hơi động, vô cùng đắc ý: "Sâm ca, tới phiên huynh rồi."

Hắn ta mười phát trúng mười, nếu Từ Lệnh Sâm lên trận, đó chính là tự rước lấy nhục, hắn ta vui vẻ chế giễu.

Nếu Từ Lệnh Sâm sinh lòng khiếp đảm, không đánh mà chạy, vậy thì càng tốt rồi.

Hắn nhìn sắc mặt Từ Lệnh Sâm ngưng trọng, trong lòng dâng lên một cỗ khoái cảm trước nay chưa từng có. Từ Lệnh Sâm có lợi hại đến đâu cũng có lúc té ngã trước mặt hắn ta!

Đây chỉ là bắt đầu, một ngày kia, hắn nhất định phải giẫm Từ Lệnh Sâm dưới chân, để cho hắn cúi đầu xưng thần với hắn ta.

Tất cả mọi người nhìn về phía Từ Lệnh Sâm, thay hắn toát mồ hôi. Trường công chúa Thọ Xuân thầm tự trách, lúc trước bà nên đánh vòng tròn bỏ qua chuyện này.

Từ Lệnh Sâm liếc nhìn Từ Lệnh Kiểm một cái, không chấp mím cười nói: "Những trò chơi nhỏ như thế này, người rất có bản lĩnh."

Từ Lệnh Kiểm cười lạnh nói: "Sâm ca muốn đổi ý sao?"

Từ Lệnh Sâm không có trả lời, nhận tên từ trong tay người hầu, lui lại mấy bước, sau đó xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía bình đồng.

Trên đại điện có người nhin không được kinh hô ra tiếng: "Chẳng lẽ Thế tử Ninh vương muốn quay lưng lại để ném?"

Theo tiếng kinh hô kia, mũi tên thứ nhất đã ném trúng, mọi người còn chưa kịp phản ứng, mũi tên thứ hai cũng đã vào bình, tốc độ kia quá nhanh, mọi người còn chưa thấy rõ hắn ném vào thế nào thì mười mũi tên đã nằm gọn trong bình.

Sắc mặt Từ Lệnh Kiểm thay đổi, mọi người hít vào hai ngụm khí lạnh, đại điện lâm vào một mảnh tĩnh lặng, sau đó là tiếng vỗ tay vang trời.

Cố Chi Minh lại càng lớn tiếng ủng hộ: "Thế tử Ninh vương văn thao vũ lược, không nghĩ tới ném tên vào bình rượu cũng có thể chơi giỏi như thế!"

Sắc mặt Từ Lệnh Kiểm trắng xanh, không dám tin những gì chính mình thấy, không thể tin được kỹ thuật hắn kiêu ngạo bấy lâu đều không chịu nổi một kích của Từ Lệnh Sâm.

Hội thưởng hoa lần này để cho mọi người được chứng kiến kỹ thuật ném tên vào bình cao siêu của Thế tử Từ Lệnh Sâm.

Ngoài ra còn có Ký biểu tiểu thư phủ Bình Dương Hầu chẳng những đứng thứ nhất giành được kéo vàng mà hoa nàng cầm còn khiến cho hai vị thế tử không ai nhường ai, cuối cùng chọn phân thắng bại trong trò ném tên vào bình rượu để quyết định, chuyện này đã khiến cho thanh danh Ký Thanh Y lan xa. Nhắc tới phủ Bình Dương Hầu, mọi người sẽ không nghĩ đến quận chúa Nam Khang hung hãn mà là Ký biểu tiểu thư với kỹ thuật cắm hoa điêu luyện.

Thái phu nhân vô cùng cao hứng, gọi Ký Thanh Y qua, dặn nàng không được vì thế mà sinh lòng kiêu ngạo, ba tháng tới nhất định phải theo Khúc tiên sinh chăm chỉ học cắm hoa, tranh thủ tháng 10 năm nay có thể tiến vào Học viện nữ tử Phương Hoa.

Ký Thanh Y cũng rất để ý đến khảo hạch nhập học Học viện nữ tử Phương Hoa, ngoại trừ ăn cơm đi ngủ chăm sóc Thanh Thái, gần như tất cả thời gian đều dùng để học cắm hoa.

Nàng đắm chìm trong học tập, nhòa mắt cái liền qua một tháng, Từ Lệnh Sâm có chút đứng ngồi không yên.

Trịnh Tác trở về Sơn Tây một chuyến, cùng người trong lòng Điều Tiên Huệ gặp mặt, chính lúc đang đắm chìm trong ngọt ngào, lại gặp phải vẻ mặt buồn bực của Thế tử nhà mình liền nói: "Điện hạ, nếu không ta bồi người đến phủ Bình Dương Hầu một chuyến."

"Nàng hiện tại bận học cắm hoa." Khóe miệng Từ Lệnh Sâm hơi hơi mấp máy: "Dù ta có đi, cũng không có khả năng nhìn thấy mặt nàng."

"Vậy thì dùng bò câu đưa tin cho Tuệ Tâm, để nàng giúp người gửi lời nhắn cho Ký tiểu thư."

"Nói thế thì chuyện Tuệ Tâm liền bại lộ, bây giờ còn chưa tới lúc."

Từ Lệnh Sâm nghĩ một lát, liền cười nói: "Ta có thể để Mị Mị thay ta tuyên tin."

Từ Lệnh Sâm cảm thấy chủ ý này của hắn rất được, hắn không chút do dự liền viết một phong thư, nhét vào túi áo Từ Mị Mị, để cho nó đi truyền tin, cầm hai trái lựu làm vật khen thưởng, còn nói nhiệm vụ hoàn thành sẽ tặng cho nó một bộ áo mới.

Từ Mị mị vô cùng cao hứng, ôm hai quả lựu sôi nổi lên xe ngựa, dưới sự che chở của Trịnh Tắc, từ bờ tường sau vườn hoa phủ Bình Dương Hầu lên vào.

Từ Lệnh Sâm đứng ngồi không yên chờ hồi âm của Kỳ Thanh Y, hắn viết rất nhiều lời trong lòng tổ nổi khổ tương tư, nàng sao còn chưa trả lời? Khó xử, tức giận, hay là ngọt ngào? Trong thư sẽ mắng hắn, hay là sẽ đáp lại nỗi tương tư của hắn?

Lấy hiểu biết của hắn về nàng, tám phần là nàng sẽ mắng hắn một trận.

Đương nhiên hắn sẽ không cam lòng bị mắng, hiển nhiên muốn phản bác, như vậy thì sẽ có thư từ qua lại rồi.

Rốt cục đợi đến lúc Từ Mị Mị trở về, Từ Lệnh Sâm lật tới lật lui trên người nó mấy lần, cũng không tìm được một tờ giấy.

Hắn không tin, ôm Từ Mị Mị mò mẫm hồi lâu, tức giận đến mức khiến Từ Mị Mị kêu oai oái, cuối cùng cũng không thể không chấp nhận sự thật, nàng không hồi âm, một chữ cũng không có.

Làm sao có thể!

Trong lòng Từ Lệnh Sâm bùng lên một đốm lửa nhỏ, ba ngày tiếp theo, mỗi ngày một phong thư.

Đáng tiếc, ba phong thư này đều như muối bỏ biển, một đi không trở về.

Tiểu nha đầu nhần tâm này! Vậy mà không đáp lại thư của hắn, hiển nhiên là quên sạch hắn rồi. Hắn còn không cho nàng nhìn sắc mặt hắn, chi sợ nàng sẽ không biết hắn là Từ Lệnh Sâm đấy.

"Trịnh Tắc, xe lẫn làm đến đâu rồi?"

"Hồi điện hạ, làm xong rồi, sáng nay quét sơn, hiện tại trời nắng chói da, phơi nắng đến giờ ngo liền có thể dùng."

"Vậy là tốt rồi." Hắn nhanh chóng viết một tờ giấy giao cho Trịnh Tắc: "Truyền cho Tuệ Tâm, bảo nàng làm cho thỏa đáng."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Quyết Định

Editor: QR2

Đôi mắt Thanh Thái đắm nước mắt, hỏi Kỳ Thanh Y: "Tỷ tỷ, tỷ nói thật sao?"[QR2][diendanlequydon]

"Dĩ nhiên, tỷ đã nói dối đệ khi nào chưa?" Kỳ Thanh Y lau nước mắt cho Thanh Thái, điềm tĩnh nói: "Đệ ngoan ngoãn ăn cơm, tỷ đi một lát rồi sẽ trở lại, lúc tỷ trở lại, nhất định đệ phải ăn hết chén cháo này, nếu không tỷ sẽ tức giận."

Thanh Thái ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ."

Kỳ Thanh Y ra ngoài viện xem xét xe lẫn, không phát hiện chỗ nào xảy ra vấn đề.

Nàng thử đẩy mấy lần, xe lẫn vẫn không nhúc nhích.

Thật sự bị hư, nếu muốn sửa chữa, chỉ có thể đi tìm Nhạc sư phụ nhưng Nhạc sư phụ là người của Từ Lệnh Sâm.

Đột nhiên nàng cảm thấy thấp thỏm không yên, hận mình vô dụng cũng không dám quay về đối mặt với Thanh Thái.

Trở lại viện, Thanh Thái đứng ở cửa, gương mặt chán nản: "Tỷ tỷ, Thanh Thái không nên khóc lóc ầm ĩ khiến tỷ tỷ lo lắng."

Giọng nói vừa áy náy lại vừa khổ sở, Kỳ Thanh Y có cảm giác trái tim mình vô cùng đau xót, cố gắng cười nói: "Đệ đừng lo lắng, tỷ tỷ sẽ nghĩ biện pháp, nhất định sẽ làm cho xe lẫn này hoàn hảo như lúc ban đầu."

Không ngờ Thanh Thái lại kéo tay của nàng, nói nhỏ: "Tỷ tỷ, tỷ không thích Thê tử Ninh Vương, vậy đệ cũng không thích huynh ấy. Xe lẫn cũng không phải là không có không được, đệ chống gậy cũng giống nhau thôi."

Trong lòng Kỷ Thanh Y đau xót, vội vàng nói: "Không có, tại sao đệ lại có suy nghĩ này? Thế tử Ninh Vương là người rất tốt, huynh ấy đã giúp chúng ta nhiều như vậy, tại sao tỷ lại không thích huynh ấy chứ?"

"Có thật không?" Thanh Thái nửa tin nửa ngờ, đôi mắt tròn vo nhìn kỷ Thanh Y: "Vậy tại sao mỗi lần đệ nhắc tới Thế tử ca ca, tỷ đều có vẻ rất mất hứng."

"Tỷ tỷ là cô nương đã lớn, không thể giống như đệ, cho nên phải kiên đề." Kỷ Thanh Y cố giả vờ thoải mái nói: "Giống như việc chúng ta là thân tỷ đệ nhưng vẫn phải ở riêng, nam nữ hữu biệt. Nếu mỗi ngày tỷ đều nhắc đến tên một nam nhân, bị truyền ra ngoài thì danh dự còn đâu?"

Thanh Thái nghĩ một lát, trên khuôn mặt tròn trịa mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền: "Hoá ra là như vậy, vậy thì đệ không cần lo lắng nữa. Tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa dùng cơm nữa, nhanh ngồi xuống, Thanh Thái dùng cơm với tỷ."

Kỷ Thanh Y sờ đầu Thanh Thái, mỉm cười nói được, chờ đến lúc Thanh Thái không thấy được, nằng len lén quay mặt sang một bên, lau sạch nước mắt trên khóe mắt.

Đêm nay, nàng mất ngủ.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, không ngoài dự đoán đôi mắt bị sưng lên.

"Tuệ Tâm, đến phòng bếp cầm hai trứng gà luộc về." Nàng cao giọng phân phó: "Thái Tâm, đến báo với Khúc tiên sinh một tiếng, nói tối hôm qua ta ngủ không ngon, đầu óc choáng váng, xin nghỉ ngơi một ngày."

Tuệ Tâm thấy mặc dù đôi mắt của nàng bị sưng nhưng gương mặt lại kiên nghị quả quyết, giống như đã có một quyết định vô cùng trọng đại, không khỏi âm thầm sợ hãi.

Sau khi Thái tâm đi gặp Khúc tiên sinh trở lại, mới vừa vào cửa không bao lâu, Trần Bảo Linh đã tới.

Vừa vào cửa, nàng đã cao giọng kêu la: "Thanh Y, không phải ngày hôm qua muội vẫn còn tốt lắm sao? Thế nào đột nhiên lại bị bệnh?"

Vừa thấy Kỷ Thanh Y, nàng lập tức kêu lên: "Tối qua muội khóc hay sao mà mắt lại sưng lớn như vậy?"

"Tỷ nói bậy bạ cái gì vậy?" Kỷ Thanh Y tức giận nói: "Là do tối hôm qua muội đọc sách quá lâu, trước khi đi ngủ lại uống một cốc lớn nước nên mắt mới bị sưng lên. Cái gì mà khóc hay không khóc, muội có ngoại tổ mẫu yêu thương còn có tỷ muội tốt là tỷ, mọi việc cũng hài lòng như ý, có gì mà phải khóc."

Nàng là người ăn nhò ở đậu, lại trộm khóc lúc ban đêm, truyền tới tai Thái phu nhân, nàng trở thành dạng người thế nào đây.

Trần Bảo Linh cũng nghĩ đến chuyện đó, vội ngưng ngưng vò đầu: "Đây không phải do tỷ lo lắng cho muội sao?"

"Vậy cũng không cho nói hươu nói vượn!"

"Được, được, được, là lỗi của tỷ, tỷ chịu tội với muội, được chưa?" Trần Bảo Linh nhận lấy trứng gà trong tay Tuệ Tâm, cẩn thận lăn giúp Kỷ Thanh Y.

"A?" Trần Bảo Linh kinh ngạc nói: "Muội thế này là phải ra ngoài hay sao? Tại sao lại mặc y phục để ra ngoài vậy?"

"Là y phục để ra ngoài sao? Muội cũng không chú ý." Kỷ Thanh Y vốn định ra ngoài nhưng không muốn Trần Bảo Linh biết, trong lòng nàng rất rối loạn, cố ý đổi chủ đề: "Tại sao tỷ không đến học đường?"

"Ha ha." Trần Bảo Linh giả hoạt cười: "Tỷ cũng báo với Cố tiên sinh xin nghỉ."

Kỷ Thanh Y sững sốt: "Tỷ giả bộ bệnh à?"

"Không phải, không phải." Trần Bảo Linh cười hì hì nói: "Buổi chiều hôm nay tỷ phải bồi mầu thân vào cung, mầu thân tỷ nói trong tay hoàng hậu có thư mời của trường nữ Phương Hoa, nếu như tỷ biểu hiện tốt một chút nói không chừng có thể được một tờ đấy."

"Có thật không?" Kỷ Thanh Y cũng không kịp lăn mắt, lập tức ngồi dậy: "Đây chính là tin tức vô cùng tốt, nhất định tỷ phải biểu hiện thật tốt, tranh thủ lấy được sự coi trọng của hoàng hậu."

"Tỷ hiểu rõ, tỷ hiểu rõ." Trần Bảo Linh nói: "Muội không cần nói tỷ cũng biết rõ, đến lúc đó chúng ta cùng đi học ở trường nữ Phương Hoa, muội thử nghĩ xem, một tuần bảy ngày có bốn ngày ở trường học, chỉ ở nhà ba ngày, sẽ có nhiều tự do."

"Đến lúc đó tỷ cũng đừng vì nhớ nhà mà khóc nhè nhè..."

"Muội mới khóc nhè, nhìn hai mắt sưng vù của muội kìa..."

"Đại tiểu thư, đại tiểu thư, không xong." Đột nhiên nha hoàn thân cận của Trần Bảo Linh chạy vào, vội vội vàng vàng nói: "Quận chúa đến thư phòng cãi nhau với Hài Gia."

Trần Bảo Linh nghe thấy thì nóng nảy: "Người nói ta nghe đang êm đẹp như vậy tại sao lại cãi nhau, vì chuyện gì mà cãi nhau?"

"Nô tỳ cũng không biết, chính là Hầu Gia trở lại, đột nhiên công chúa đến thư phòng, sau đó thì cãi nhau..." [QR2][diendanlequydon]

"Được rồi, người đừng nói nữa." Trần Bảo Linh tức giận cắt đứt nàng, lôi kéo kỷ Thanh Y nói: "Đi, muội đi theo tỳ xem một chút."

Hai người ném trứng gà lại, vội vã đi đến thư phòng.

Bên ngoài thư phòng, hạ nhân cũng đã trốn xa, Kỷ Thanh Y và Trần Bảo Linh mới vừa tới cửa đã nghe thấy quận chúa Nam Khang gào khóc: "... Trần Ung, tại sao người có thể đối với ta như vậy? Người đã nói chỉ cần ta không làm phiền nhi tử của Lâm Mạn Kiều, người sẽ cùng ta sinh hoạt thật tốt, hôm nay là mười lăm, người nên đến viện của ta, lúc trước chúng ta đã nói rồi, mùng một, mười lăm người đều đến viện của ta, tại sao người có thể nói không giữ lời, tại sao người có thể gạt ta!"

Giọng nói Trần Ung cực kỳ lãnh khốc: "Ta đã nói qua sẽ cùng người sinh hoạt thật tốt, nhưng cũng không đồng ý cùng phòng với người, chính là giống như bây giờ, ta làm Hầu Gia của ta, người làm Quận chúa của người..."

"Đây thì coi là cái gì! Đây thì coi là cái gì!" Giọng nói Quận chúa Nam Khang bén nhọn mà cao vút: "Trần Ung, Hầu Gia, lòng của người ở đâu rồi, chẳng lẽ lòng của người làm bằng sắt hay sao, ta đối với người còn chưa đủ tốt hay sao? Tại sao người có thể đối xử với ta như vậy... Mạn Kiều, Mạn Kiều, cái con tiện nhân này, đã chết rồi cũng không để ta được tốt hơn, người sẽ không được siêu sinh..."

"Đủ rồi!" Trần Ung gầm lên, vô cùng kiên nhẫn: "Người độc chết Mạn Kiều, không để ý chúng ta vẫn còn ở trong đại lao, tình nguyện bãi đường với gà trống cũng muốn ép buộc gà vào Trần gia, lúc đầu người nên nghĩ đến sẽ có hôm nay!"

Một buổi sáng hán đặc tội hoàng đế, bị cấm y vệ bắt giam vào ngục, chỉ ngần ngừn một tháng trong nhà đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thê tử kết tóc qua đời, Quận chúa Nam Khang tiến dần từng bước...

Ngay cả lần cuối hán cũng không kịp nhìn thấy đã mãi mãi cách xa Mạn Kiều như trời với đất rồi.

Hán vĩnh viễn sẽ không sẽ quên cái ngày được ra khỏi ngục, khắp nơi đều là màu đỏ nhức mắt, Mạn Kiều của hán cô cô linh linh một mình nằm ở bên trong quan tài, bị an trí ở sân viện vắng vẻ nhất.

Tất cả mọi người cười ha ha, chúc mừng hán thủ thê tử, nhưng có ai biết được hán đau đớn như bị ai cắt mất trái tim?

Nhớ tới thê tử của mình, hốc mắt Trần Ung không nhịn được ươn ướt.

"Người vì nàng mà khóc! Người vì một người đã chết mà khóc! Trần Ung, người có từng nghĩ đến ta một chút nào không?" Tinh thần quận chúa Nam Khang hoàn toàn vỡ vụn, cuồng loạn kêu gào: "Nếu không thể quên được Mạn Kiều, tại sao không thay nàng ta thủ tiết cả đời! Người nên giống như những tháng đầu khi mới thành thân, không bước vào viện của ta nửa bước, như vậy thì ta đã sớm chết tâm, người hại ta như thế, Trần Ung, là người hại ta như thế..."

"Là ta hại người sao?" Đột nhiên Bình Dương Hầu Trần Ung ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hận thấu xương nhìn Quận chúa Nam Khang: "Là ai chạy đến trước mặt Nghiễm Vương khóc lóc kêu khổ? Là ai khiến Nghiễm Vương bắt cóc Việt nhi? Là ai khiến Nghiễm Vương bức ta phải mùng một, mười lăm phải đến cùng phòng với người? Người cho rằng ta không biết chuyện gì sao? Đời này Trần Ung ta hận nhất chính là năm đó lúc săn bắn đã cứu người, nếu như có thể quay lại, ta chỉ hi vọng người có thể vui thân dưới vó ngựa."

"Không, không, không..." Quận chúa Nam Khang gào khóc: "Hầu Gia, người không thể đối với ta như vậy, tại sao người có thể đối với ta như vậy, ta làm tất cả, đều là bởi vì trong lòng ta có người, ta thích người, muốn cùng người đầu bạc răng long... Hầu Gia..."

Quận chúa Nam Khang ở trong phòng khóc lóc, Trần Bảo Linh đứng ở cửa nước mắt rơi đầy mặt, Kỷ Thanh Y nghe được chỉ cảm thấy vô cùng thốn thức.

"Bảo Linh..." Kỷ Thanh Y cũng không biết nên nói cái gì, chỉ nắm chặt tay của nàng, muốn tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

"Muội trở về đi..." Trần Bảo Linh lấy mu bàn tay lau nước mắt, lau xong lại chảy ra, nàng nức nở nói: "Tự tỳ đi vào là được rồi."

Kỷ Thanh Y cũng biết này những chuyện thế này nàng là một người ngoài không nên tham gia, chỉ nhét khăn tay của mình vào trong tay nàng, lại vỗ vai của nàng, đợi nàng tiến vào, chính mình mới rời đi.

Vừa tới cửa viện đã thấy Thanh Thái vui vẻ ra mặt vỗ tay với nàng.

Xe lăn bị hư, Thanh Thái vẫn luôn không vui, tại sao đột nhiên tinh thần lại tốt như vậy?

Kỷ Thanh Y vội ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Thanh Thái hỏi: "Thế nào lại đứng dưới ánh mặt trời, coi chừng phơi ra mụn độc."

Thanh Thái cũng không trả lời, chỉ mím môi cười kéo nàng vào phòng, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại tỷ đệ hai người, hán mới thần thần bí bí móc ra một phong thư: "Tỷ tỷ, tối hôm qua Mị Mị tới tìm đệ, Thế tử ca ca còn để một phong thư, hỏi thăm tình hình gần đây của đệ nên đệ đã kể cho huynh ấy nghe chuyện xe lăn bị hư. Mới vừa rồi Mị Mị lại tới, thư hồi âm của thế tử ca ca nói muốn xé chiếu hôm nay chúng ta đi tìm huynh ấy, huynh ấy sẽ nói

Nhạc sư phụ làm lại xe lần mới."

"Thật sao?" Kỳ Thanh Y cũng cười, nụ cười vô cùng dịu dàng: "Vậy thì thật là tốt, đợi tỷ đến nói một tiếng với ngoại tổ mẫu, xế chiều hôm nay chúng ta sẽ đi."

"Tỷ tỷ, tỷ thật là tốt!" Thanh Thái Hưng hưng phấn ôm Kỳ Thanh Y một cái rồi đưa thư trong tay cho Kỳ Thanh Y: "Thế tử ca ca cũng viết một phong thư cho tỷ, để đệ chuyển cho tỷ tỷ."

Trong lòng Kỳ Thanh Y giật mình, vội nói: "Đệ đã đọc thư sao?"

"Không có." Thanh Thái nói: "Trong thư thế tử ca ca viết cho đệ nói không được đọc, nói chưa được phép đã nhìn đồ của người khác là vô lễ, không phải là hành vi của quân tử."

"Thế tử nói rất đúng, về sau đệ nên theo huynh ấy học tập thật tốt, tranh thủ về sau cũng giống như huynh ấy, trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa."

Kỳ Thanh Y hít vào một hơi thật sâu rồi mở ra lá thư này ra.

Lá thư này không giống như những lá thư trước viết bậy viết bạ, lần này, trên tờ giấy in một đóa hoa nở rộ chỉ viết một hàng chữ: nếu như nàng không đến, ta tự mình đi đón.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Phát Hiện(Canh Hai)

Editor: quynhbach1997

Trịnh Tắc đứng ở cửa phủ Ninh vương nghênh đón Kỳ Thanh Y.

Lần trước nàng là đến thư phòng của Từ Lệnh Sâm, lần này là đến mái hiên nằm ở vườn hoa phía sau.

Khi đó đã chạng vạng, thời tiết nóng, lần này một đường đi tới, gió lạnh từng trận, cảnh sắc vui vẻ.

Khoảng đất trống trong mái hiên có một người đứng đó, trước mặt hắn bày một cái ghế, một con khi nhỏ ngồi chồm hổm trên ghế ăn cái gì đó.

"Thế tử ca ca." Từ xa Thanh Thái đã nhận ra đó là Từ Lệnh Sâm, cao giọng gọi hắn một tiếng, tuy phải chống gậy nhưng bước chân so với vừa rồi nhanh hơn rất nhiều.

Từ Lệnh Sâm khoác chiếc áo xanh như trời trong sau cơn mưa, thắt lưng màu mây xanh, những sợi tóc đen, dày được cố định bởi ngọc trầm, trong cái tự nhiên mang theo vài phần tùy ý.

"Nhìn xem, xe lần này có thích không?"

Đến gần mới phát hiện thì ra cái ghế mà Từ Mị Mị đang ngồi lên là xe lăn.

Cái xe lăn này rất giống với xe lăn lần trước, chỉ có bánh xe là lớn hơn một vòng.

"Đây là xe lăn mới sao ạ?" Thanh Thái vô cùng vui vẻ, trong đôi mắt to đều là chờ mong: "Đệ có thể thử chứ?"

"Đương nhiên có thể." Từ Lệnh Sâm vẫy vẫy tay, để cho Từ Mị Mị nhảy xuống, khi Thanh Thái ngồi xuống, hắn mới nhẹ giọng nói: "Xe lăn này không cần người đẩy, chỉ cần đệ lấy tay chuyển động bánh xe, nó sẽ tự đi."

Thanh Thái bỗng nhiên ngẩng đầu, không dám tin nhìn Từ Lệnh Sâm: "Thật ạ? Thật sự không cần người khác đẩy, bản thân đệ có thể khiến cho nó đi sao?"

"Chẳng phải đệ thử thì sẽ biết sao." Từ Lệnh Sâm ngồi xổm xuống, tự tay dạy Thanh Thái sử dụng xe lăn như thế nào.

Thanh Thái thử một chút, quả nhiên xe lăn chậm rãi đi về phía trước.

Thanh Thái mở to hai mắt nhìn, há to miệng, ngây ra như phỗng, một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu hỏi Kỳ Thanh Y: "Tỷ tỷ, đệ không nằm mơ chứ? Đây là đệ đang mơ sao?"

"Không có, đây là sự thật, không phải nằm mơ."

Thanh Thái lập tức nhếch miệng nở nụ cười: "Đệ, đệ cảm thấy bản thân quá hạnh phúc, hạnh phúc đến không thể tin được, hạnh phúc đến nỗi đệ cho rằng đây là mơ, hạnh phúc đến nỗi đệ cảm thấy bản thân sắp phát điên, cả người lâng lâng."

Thiếu niên nhỏ bé, trên mặt tươi cười tựa như ánh mặt trời sáng lạn, đôi mắt sáng lấp lánh.

Kỷ Thanh Y cũng cười theo, cười đến hốc mắt có chút ẩm ướt, nàng chưa từng nhìn thấy nụ cười này trên mặt Thanh Thái.

Thanh Thái giống như lấy lại được trân bảo đã mất, hai tay đẩy bánh xe, chỉ chốc lát đã đi rất xa, tiếng cười kia lạnh lạnh giống chuông bạc vọng lại.

Trịnh Tắc vội vàng cất bước đuổi theo.

Từ Lệnh Sâm cho rằng Kỷ Thanh Y cũng sẽ đuổi theo, không ngờ Kỷ Thanh Y chỉ ngoan ngoãn đứng đó, trên mặt mang theo ý cười vui vẻ.

Nàng hẳn rất cao hứng đi!

Tiểu nha đầu này, toàn bộ quan tâm đều đặt hết lên người đệ đệ, hẳn biết dùng cách này chắc chắn nàng sẽ không cự tuyệt mà.

"Nàng đừng lo lắng, có Trịnh Tắc đi theo rồi." Từ Lệnh Sâm thấy nàng cười, tâm tình của hắn cũng rất tốt: "Chúng ta vào nhà ngồi chờ, lát nữa bọn họ liền quay về thôi."

Kỷ Thanh Y nhẹ nhàng gật đầu, cung kính theo sát sau lưng hắn.

Mái hiên ba gian thông nhau, không có ngăn cách cho nên có vẻ khá rộng. Trước là sân phơi, bên trái là thư phòng, bên phải là phòng nghỉ nhỏ, dưới cửa sổ bày một chiếc ghế mỹ nhân, trang trí vô cùng thoải mái.

"Tới, chúng ta ngồi nói chuyện." Từ Lệnh Sâm để cho nàng ngồi xuống, bản thân thì ngồi bên cạnh ghế của nàng, hắn quyết định, nếu nàng có chút không thoải mái, hắn lập tức sẽ ngồi xuống chiếc ghế xa nàng một chút.

"Tạ điện hạ." Kỷ Thanh Y không có khó chịu, cũng không có bất cứ biểu hiện mất hứng nào, Gánh nặng trong lòng Từ Lệnh Sâm liền được giải, trên mặt mang theo vài phần tươi cười.

Một tháng không gặp, hắn nhớ nàng đến phát điên, ánh mắt không tự chủ được liền rơi vào trên thân thể nàng.

Tiểu cô nương mười mấy tuổi đứng vào độ tuổi phát triển tốt nhất, ngăn ngừa một tháng không thấy, nàng lại cao hơn không ít.

"Điện hạ mời dùng trà." Trên bàn trước mặt bày 6 ấm trà xanh đã pha sẵn, Kỷ Thanh Y chủ động rót một cốc, đưa tới trước mặt Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm sững sờ một phen, có chút thất thần.

Hắn đang mơ?

Từ lúc hắn bộc lộ tâm ý cho nàng biết, tiểu nha đầu bên ngoài vẫn luôn cự tuyệt hắn, giống hôm nay thì vẫn là lần đầu.

Kỷ Thanh Y thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song có chút sững sờ, không khỏi "phốc" một tiếng nở nụ cười: "Điện hạ, ngài làm sao vậy?"

Nàng vốn sinh ra đã rất đẹp, nụ cười này tựa như hoa tươi chớm nở, ánh bình minh còn đọng lại trên cánh hoa, hoa kia xinh đẹp quyến rũ, quả nhiên là khuyên quốc khuyên thành.

Trái tim Từ Lệnh Sâm đập thình thịch, lỗ tai không thể không chế được mà đỏ lên.

Hắn đột nhiên miệng đắng lưỡi khô, bưng cốc trà nàng rót lên một hơi cạn sạch.

Lúc Kỷ Thanh Y tới, cũng đã làm ra quyết định.

Nàng thiếu Từ Lệnh Sâm nhiều lắm, nhiều đến nỗi đã không có cách trả lại rồi.

Nàng không thể để tình huống tiếp tục như vậy nữa.

Nàng nhất định phải làm chút gì đó tới thay đổi mối quan hệ này.

Kỷ Thanh Y đứng lên, đột nhiên quỳ gối trước mặt Từ Lệnh Sâm: "Điện hạ, trong khoảng thời gian này, ngài vẫn luôn giúp đỡ tỷ đệ chúng ta, đặc biệt còn làm xe lăn cho Thanh Thái. Ta cùng Thanh Thái hai tỷ đệ đều để tang cha mẹ, thật sự là không có gì để báo đáp điện hạ. Nếu đệ tỷ đệ chúng ta cứ an tâm thoải mái tiếp nhận sự giúp đỡ của điện hạ, ta thật sự không làm được."

Thấy nàng quỳ, sắc mặt Từ Lệnh Sâm liền trầm xuống: "Vậy nàng định làm thế nào?"

"Ta, một nữ lưu, thật sự không có năng lực gì, chỉ là số trời trùng hợp, lúc ở biệt viện gặp được một cao nhân lánh đời." Kỷ Thanh Y mang về mặt trang

trọng: "Nhắc tới cũng lạ, ta cũng chỉ mời cao nhân kia một tách trà, hần liền nói cho ta rất nhiều chuyện."

Nàng ngẩng đầu, vô cùng trình trọng nói: "Những câu chuyện kia đều là dự đoán trong tương lai, ta vẫn không tin là thật, nhưng không nghĩ tới, sau khi trở lại kinh thành, thậm chí có hơn phân nửa đều đã ứng nghiệm rồi."

Thân thể Từ Lệnh Sâm chấn động, không dám tin nhìn Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y quỳ, trong lòng liền toát mồ hôi dầm dề.

Từ Lệnh Sâm sẽ không nghĩ là nàng uống nhầm thuốc rồi nói hươu nói vượn chứ?

Lời nói của nàng, hần có tin không?

Ài! Đây cũng là lý do nàng nghĩ là hợp lý nhất rồi.

Tương lai của Từ Lệnh Sâm rất nguy hiểm, còn có thể trúng tên độc mà chết. Từ Lệnh Kiểm tâm hoài bất quỷ(ý đồ bất chính), sẽ cùng Mạnh hoàng hậu cấu kết kéo thái tử xuống ngựa, cuối cùng lên làm thái tử mới.

Nàng muốn nói những thứ này cho Từ Lệnh Sâm biết, chỉ cần Từ Lệnh Sâm tin, lúc hần ra chiến trường có thể phòng bị, hoặc là không ra chiến trường nữa, nàng cứu hần một mạng, coi như là báo đáp ân tình hần đã giúp đỡ nàng trong thời gian này.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Từ Lệnh Sâm nguyện ý tin tưởng nàng, nhưng hiện tại sắc mặt hần giật mình, đáng vẻ giống như gặp quỷ, rõ ràng là không tin nàng.

"Điện hạ!" Ánh mắt Kỳ Thanh Y sáng quắc nhìn Từ Lệnh Sâm, chém đinh chặt sắt nói: "Ta biết điều bản thân nói không thể tưởng tượng được, điện hạ rất khó tin, kỳ thật bản thân ta lúc trước cũng không tin, chỉ nghĩ người nọ ăn nói điên khùng. Nhưng chuyện xảy ra mấy tháng này cùng lời tiên đoán của người nọ có hơn phân nửa đều đã thành thật, ta mới không thể coi thường được nữa. Xin điện hạ nhất định phải tin tưởng ta."

Trong lòng Từ Lệnh Sâm kích động, trong đầu âm ỉ rung động, gắng gượng nói: "Muốn ta tin nàng cũng rất đơn giản, nàng chỉ cần nói tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó xem có ứng nghiệm hay không là có thể biết nàng nói có phải thật hay không."

"Điện hạ cao kiến!" Kỳ Thanh Y thấy hần nguyện ý cho mình cơ hội, mừng rỡ nói: "Năm nay thi Hương, Hoàng thượng khâm điểm Nội Các học sĩ kiêm Lễ Bộ Thị Lang Vương Thế Luân làm chủ khảo khu vực phía Bắc, mà diệt nhi của Vương Thế Luân khẳng định sẽ đạt bằng vàng, vì tránh bị nghi ngờ nên cuối cùng không tham gia thi hương."

"Ừ." Bàn tay đặt sau lưng của Từ Lệnh Sâm đã nắm chặt đến xanh trắng, trên mặt cũng từ chối cho ý kiến: "Đúng là Lễ Bộ Thị Lang được chỉ định làm chủ khảo, chuyện này không hề mới, có thể đoán ra cũng không có gì đặc biệt."

"Không phải là đoán mò, là cao nhân kia nói cho ta biết." Kỳ Thanh Y kích động nói: "Năm nay trạng nguyên sẽ mang họ Không, tương truyền là hậu nhân của Không Thánh Nhân, biểu ca Trần Văn Cẩm của ta cũng có mặt trên bảng vàng, thứ tự có vẻ khá gần với với hạng nhất."

Nàng bởi vì vội vàng muốn để Từ Lệnh Sâm tin tưởng mà thanh âm so với bình thường lớn hơn rất nhiều.

Từ Lệnh Sâm dùng đôi mắt thâm trầm như hàn đàm* nhìn nàng, trong lòng Kỳ Thanh Y cảm thấy bồn chồn.

*Hàn Đàm: Hàn: lạnh lẽo. Đàm: hồ=> hồ lạnh lẽo.

Hần sẽ tin sao?

Một lúc sau, Từ Lệnh Sâm mới nói: "Nàng đứng dậy rồi nói."

Lúc hần nói chuyện đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn nhìn thấu nàng, Kỳ Thanh Y chưa bao giờ gặp qua một Từ Lệnh Sâm âm trầm dọa người như vậy, chỉ cảm thấy tầm mắt kia làm cho người ta không chỗ nào che giấu.

"Điện hạ, ta nói đều là thật sự. Nhưng tạm thời không thể nghiệm chứng, qua vài ngày nữa ngài liền biết ta hề không lừa ngài."

Đến lúc đó, nàng sẽ cảnh báo Từ Lệnh Sâm, báo đáp hần đã giúp đỡ nàng nhiều ngày qua.

Kỳ Thanh Y cảm thấy chính mình đã nói xong, lại bị hần nhìn như vậy, nói không chừng sẽ lộ ra dấu vết nên nói: "Có lẽ Thanh Thái cũng sắp trở lại, ta ra ngoài đón đệ ấy."

Nàng đi, Từ Lệnh Sâm vẫn ngồi yên, hần không thể tin mà lại không thể không tin, ông trời dành cho hần nhiều ưu ái như vậy.

Hạnh phúc to lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống khiến hần cảm giác chính mình có chút mê muội. Mà trong lòng càng thêm kích động, tình cảm trào dâng, khiến cho trong lòng hần không thể nào không nhiệt huyết sôi trào.

Từ Lệnh Sâm đột nhiên đứng lên, đuổi theo nàng, một phát kéo nàng lại, một tay nắm cổ tay nàng, một tay đóng cửa lại, ấn nàng trên cửa.

Thằng nhãi này!

Lại lấy đáng về này ra!

Kỷ Thanh Y thở gấp, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: "Huỳnh làm gì?"

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm sáng quắc, có chút nóng.

Khoảng cách này quá gần.

Kỷ Thanh Y có chút hoảng, dùng sức khước từ vài cái: "Huỳnh buông!"

Vừa vội vừa thẹn, mặt lập tức đỏ rần.

Từ Lệnh Sâm cúi đầu nhìn nàng, cổ họng trượt một cái, liếm liếm bờ môi.

Kỷ Thanh Y nhìn, ngần ngợ, đáng về này của Từ Lệnh Sâm, quả thực là sắc đẹp thay cơm, còn cứ như vậy, nàng không dám cam đoan chính mình có thể không chế được nữa.

Hồ hấp của nàng có chút loạn, phô trương thanh thế nói: "Không phải huỳnh nói sẽ không chạm vào ta sao? Huỳnh sao có thể nói mà không..."

Chữ sau còn chưa kịp nói ra, Từ Lệnh Sâm đã cúi đầu bắt lấy cánh môi của nàng.

Hai đôi môi chạm nhau trong nháy mắt, thân thể hai người đều trở nên run rẩy, tư vị tuyệt mỹ kia truyền khắp toàn thân hắn khiến cho mỗi lỗ chân lông của hắn đều đang kêu gào.

Trong thân thể giống như tồn tại một con thú hoang đột nhiên đứt dây chạy ra, khiến cho hắn như cuồng phong bạo vũ đoạt lấy đôi môi của nàng, thưởng thức nét đẹp ngọt ngào của nàng.

Hắn muốn nàng, khát khao có được nàng nhưng vẫn chịu đựng, bởi vì hắn biết, nàng là nàng, cũng không phải nàng. Cho nên hắn khinh thường việc cướp đoạt, thật cẩn thận che chở, giống như chăm sóc cho một nụ hoa mới hé, bao bọc cho một chiếc lá mỏng cảm, đôi khi còn hoảng sợ hoang mang, chân tay luống cuống.

Trời cao có bao nhiêu chiều cô hắn mới đưa nàng trở về bên cạnh hắn, nàng chính là nàng, chính là tiểu nha đầu mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Trái tim của hắn chưa bao giờ thỏa mãn hạnh phúc như lúc này.

Hắn sẽ không buông tay nữa, có chết cũng không buông.

Trong đầu Kỷ Thanh Y giống như sắp nổ tung, tiếng lòng như tiếng tim đập thình thịch gần như chạm cả vào lồng ngực, cả người mềm nhũn sắp treo cả lên người Từ Lệnh Sâm.

Đôi môi của hắn giống như có ma lực, vốn là tùy ý đoạt lấy, tiếp theo lại tinh tế miêu tả, hắn và nàng dựa sát vào nhau, đôi môi của hắn hôn một chút lên vành tai của nàng, khe khẽ thì thầm: "Y Y, trong lòng ta rất vui."

Y Y! Y Y!

Kỷ Thanh Y như bị sét đánh, trong đầu "ong" một tiếng.

Hắn gọi nàng là Y Y.

Lúc thân thiết người ngoài đều gọi nàng là Thanh Y hoặc là Thanh Thanh.

Trên đời này chỉ có ba người từng gọi nàng là Y Y.

Phụ thân, mẫu thân, còn có Từ Lệnh Sâm.

Không, không đúng, không phải Từ Lệnh Sâm, là Từ Bảo Sinh.

Nhất định là trùng hợp!

Rất nhiều người đều thích dùng tên sau gọi cho thân mật.

Đáng về ngây ngốc này của nàng khiến cho Từ Lệnh Sâm hạnh phúc tột đỉnh, hắn vui mặt vào bờ vai nàng, cách một lớp y phục cắn một ngụm lên đầu vai mượt mà đáng yêu của nàng.

Thần kinh của Kỷ Thanh Y lập tức thanh tỉnh.

Từ Lệnh Sâm chết tiệt, vậy mà dám đùa giỡn nàng.

Kỷ Thanh Y nhin không được, đẩy ra hắn, dương tay cho hắn một bạt tay, co căng chạy.

Từ Lệnh Sâm bùm mặt, nhìn nàng chạy mất dép, đột nhiên nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đại Náo

Trong lòng Kỷ Thanh Y vô cùng rối loạn trái ngược hẳn với Thanh Thái, trên đường trở về đệ ấy vô cùng vui mừng, không chỉ tươi cười đầy mặt lại còn không ngừng tán dương Từ Lệnh Sâm, còn nói lần này phải bảo vệ xe lăn mới thật tốt, cách một khoảng thời gian phải đưa nó về, nhờ Nhạc sư phụ bảo dưỡng và sửa chữa.

Kỷ Thanh Y bị lấy nhiễm tâm trạng vui mừng của Thanh Thái, tâm tình rất nhanh đã bình phục lại.

Lúc trở lại phủ Bình Dương Hầu đã là giờ lên đèn, Kỷ Thanh Y mới vừa đổi y phục chuẩn bị đi thỉnh an Thái phu nhân, đã thấy Lương Thần vô cùng hoảng hốt lo sợ đi vào: "Biểu tiểu thư, tiểu thư của chúng ta muốn cắt tóc làm ni cô, người nào khuyên cũng đều không nghe..."

Kỷ Thanh Y nghe vậy cả kinh thất sắc: "Có chuyện gì xảy ra, không phải vẫn đang tốt sao? Tại sao đột nhiên lại muốn cắt tóc?"

Lương Thần khóc lóc nói: "Là ở trong cung bị bắt nạt, trên đường về lại tranh cãi với quận chúa, quận chúa rất tức giận, tát tiểu thư một cái, tiểu thư nhào vào trong phòng, bắt lấy cây kéo rồi cắt tóc của mình..."

Hôm nay Trần Bảo Linh vào cung để gặp Mạnh hoàng hậu, chẳng lẽ là Mạnh hoàng hậu làm nàng tủi thân?

Mí mắt Kỷ Thanh Y giật giật, trầm giọng nói: "Mau nín khóc, tám phần là Bảo Linh đang đùa giỡn thôi, để ta tới xem một chút."

Trong sân đèn dầu sáng rõ, nha hoàn đang đứng ở hai bên hành lang, Thái phu nhân ngồi ngay ngắn ở trên ghế, Trần Bảo Linh ngồi dưới đất, dựa vào chân Thái phu nhân khóc lớn, trên đất có một chút tóc rơi toát loạn, tóc phía sau tai của Trần Bảo Linh Nhi đã thiếu đi một ít.

"Cái nha đầu chết tiệt này, ta thật sự là bị con làm cho tức chết, ta cũng là vì tốt cho con!" Quận chúa Nam Khang cực kỳ tức giận: "Thái tử bộ đáng anh tuấn, quyền cao chức trọng lại là người tình thâm ý trọng hiếm có, thái tử phi chỉ lưu lại một nữ nhi, nếu như con gả đi, chính là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này, nhi tử con sinh chính là thái tử tương lai, tương lai Hoàng đế..."

Kỷ Thanh Y ngạc nhiên, không phải vào cung là muốn lấy được thư mời nhập học của trường nữ Thanh Hoa từ trong tay hoàng hậu sao? Tại sao lại có quan hệ với thái tử?

Quận chúa Nam Khang chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Con có biết khó khăn lắm mới có được cơ hội ngày hôm nay hay không? Ta vất vả lắm mới cầu xin được hoàng hậu cho con cơ hội này, con chống đối thái tử, ở trước mặt hoàng hậu nhục nhã đại tiểu thư Trữ Viễn Bá không nói, còn bỏ lại mọi người nhanh chân chạy mất."

Nhớ tới hành động và lời nói của Trần Bảo Linh ở trong cung, quận chúa Nam Khang tức giận tới mức run run: "Con có biết mọi người nhìn ta như thế nào hay không? Con có biết mặt mũi của ta cũng bị mất hết hay không?"

Trần Bảo Linh vốn đã đau lòng không dứt, bởi vì quận chúa Nam Khang nên lúc đi ra ngoài bị không ít người trào phúng nhưng nàng chưa từng oán trách ở trước mặt quận chúa Nam Khang. Giờ phút này nghe lời quận chúa Nam Khang nói, nàng cũng không nhịn được nữa, đứng bật dậy, đôi mắt rưng rưng nhìn quận chúa Nam Khang: "Con một không trộm cắp, hai không tranh giành, làm người trong sạch, tại sao lại làm người mất mặt! Người tự coi khinh bản thân, sau đó người khinh thường người khác, nếu không phải người lừa con, tại sao con lại mong chờ, đi đến lấy lòng quận chúa Minh Hỷ, tại sao lại bị người ta trào phúng! Rốt cuộc ai mới là người mất mặt?"

"Được, được, con lại có thể nói chuyện với mẫu thân như vậy, đây chính là quy củ của con sao?" Trên mặt quận chúa Nam Khang lúc trắng lúc xanh, giơ tay lên muốn đánh Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh cười lạnh, giằng co với bà: "Người đánh! Người đánh đi! Hôm nay con để cho người đánh đủ! Hoặc là hôm nay người đánh chết con không thì về sau người đừng mơ tưởng có thể điều khiển con nữa. Con không thể tránh xa người giống như phụ thân, nhưng có thể lựa chọn cái chết, cũng chỉ là một cái mạng mà thôi, chết trong sạch dù sao cũng tốt hơn còn sống mà bị người ta nhục nhã."

Lúc nàng nói chuyện, cổ mạnh mẽ chống đỡ, không cho nước mắt chảy xuống nhưng trong lòng đã cảm thấy lạnh lẽo từ lâu.

Lúc này Kỷ Thanh Y mới phát hiện ra trên mặt Trần Bảo Linh đã bị sưng lên, dấu vết bàn tay hiện lên rất rõ ràng.

"Đây chính là bản lĩnh của người?" Quận chúa Nam Khang giận đến gào khóc: "Ta mười tháng hoài thai sinh ra người, tần tần khổ khổ (cay đắng, mệt nhọc) nuôi nấng người. Hôm nay người lớn, cánh cứng cáp rồi lại muốn đối nghịch với ta, còn lấy cái chết uy hiếp ta. Sớm biết thế này, ban đầu lúc mới sinh người ra, ta nên bóp chết người cho rồi cũng tránh để ta rơi vào tình cảnh thế này! Ông trời ơi, ông mở mắt ra mà nhìn nữ nhi bất hiếu này, nàng đây là muốn giết chết ta mới vừa lòng mà..."

Quận chúa Nam Khang bị Bình Dương Hầu ghét bỏ, Trần Bảo Linh vô cùng thương tiếc mẫu thân, nếu hai mẫu tử có tranh cãi, phần lớn đều là Trần Bảo Linh chịu thua trước. Nếu Trần Bảo Linh không chịu thua, quận chúa Nam Khang cũng có biện pháp, không có gì hơn chính là khóc lóc kể lể một hồi, Trần Bảo Linh miệng cứng lòng mềm, cuối cùng vẫn sẽ cúi đầu trước.[QR2][diendanlequydon]

Quận chúa Nam Khang cũng theo thói quen, dùng phương pháp này để không chế, bắt ép Trần Bảo Linh.

Không ngờ bà gào thét nửa ngày, gương mặt Trần Bảo Linh vẫn lạnh lẽo, căn bản không có dấu hiệu thả lỏng, trong lòng bà hoảng hốt, khóc lớn tiếng hơn.

"Đủ rồi!"

Thái phu nhân vẫn trầm mặc không nói nghe hai mẫu tử chỉ trích lẫn nhau, lúc này biết được đầu đuôi sự tình thì cũng không nhịn nổi nữa.

Sắc mặt bà xanh mét, vỗ mạnh một cái lên bàn: "Thanh Y, con đưa Bảo Linh đi rửa mặt."

Kỷ Thanh Y kéo tay Trần Bảo Linh, dịu dàng khuyên nhủ: "Đi thôi."

"Ta cũng đi!" Quận chúa Nam Khang vẫn sợ Thái phu nhân, bà không muốn một mình chung đụng với Thái phu nhân.

"Quận chúa dừng bước." Thái phu nhân lạnh lẽo nói: "Lão thân có lời muốn nói với Quận chúa."

Quận chúa Nam Khang không còn cách nào khác chỉ có thể lưu lại.

Kỷ Thanh Y đỡ Trần Bảo Linh đi tới sương phòng, vừa mới vào cửa, Trần Bảo Linh đã nhào lên trên giường, khóc lớn.

Lương Thần và Mỹ Cảnh cũng nước mắt lưng tròng, đứng ở một bên, muốn khuyên lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Các người cũng lui xuống, đi rửa mặt đi, ta ở lại là được." Kỷ Thanh Y để các nàng lui xuống, chính mình nằm bên cạnh Trần Bảo Linh, ôm nàng vào lòng: "Không có chuyện gì, khóc được là tốt rồi."

Trần Bảo Linh càng khóc càng đau lòng, cuối cùng biến thành nhỏ giọng nức nở: "Thanh Y, tỷ cảm thấy vô cùng uất ức."

Kỷ Thanh Y nhìn dấu tay rõ ràng trên mặt nàng, nghĩ tới đáng vẻ như bị bệnh tâm thần của quận chúa Nam Khang lúc này, vì Trần Bảo Linh mà cảm thấy khó khăn: "Không phải vào cung gặp hoàng hậu nương nương hay sao? Tại sao lại có quan hệ với thái tử?"

"Căn bản không có cái gì gọi là thư mời, là bà ấy gạt tỷ..." Trần Bảo Linh nói xong, nước mắt ứa khuất lại rơi xuống.

Thì ra hôm nay vào cung, Trần Bảo Linh ở trong cung của hoàng hậu gặp được bảy tám vị tiểu thư trẻ tuổi, ngay cả đối thủ một mất một còn của nàng Thiệu Minh Châu cũng ở đây, nàng còn tưởng rằng những người đó cũng giống nàng vì thư mời mà đến. Quận chúa Nam Khang nói cho nàng biết, trong cung ít hài tử, chỉ có một nữ nhi của cố thái tử phi là quận chúa Minh Hủy, vì không có mẫu thân, hoàng hậu rất thương tiếc quận chúa, chỉ cần nàng có thể làm cho quận chúa Minh Hủy vui vẻ, hoàng hậu thấy vui tất nhiên sẽ cảm thấy nàng không tệ, đưa thư mời cho nàng.

Tất nhiên nàng dùng tất cả thủ đoạn, làm đủ trò để chọc cười quận chúa Minh Hủy, không ngờ quận chúa Minh Hủy lại khóc rống không ngừng, còn nói không cần mẫu phi mới.

Vừa đúng lúc thái tử đi tới, khiển trách quận chúa Minh Hủy một trận, để bà vú ôm quận chúa đi xuống, còn nói Ngự Hoa Viên hoa nở thật đẹp, muốn cùng nàng ra ngoài đi dạo.

Nàng căn bản không muốn đi dạo Ngự Hoa Viên, chỉ một lòng nghĩ đến chuyện lấy được thư mời nhập học của trường nữ Phương Hoa, tất nhiên lên tiếng cự tuyệt. Lập tức sắc mặt thái tử không vui, xoay người mời một vị khuê tú khác đi dạo Ngự Hoa Viên.

Thiệu Minh Châu liền giục cọt nàng muốn dựa dẫm vào người có quyền thế đến điên rồi, gấp gấp muốn làm kế thất cho người ta. Mẫu thân như vậy không nói, lại muốn sử dụng thủ đoạn cũ "đã muốn mà còn làm ra vẻ cự tuyệt", không ngờ thái tử không mắc mưu, quả thật làm cho người khác cười đến rụng răng.

Nào chỉ có Thiệu Minh Châu, những tiểu thư ở đó không một ai là không cười nhạo nàng.

Lúc ấy nàng mới kịp phản ứng, giận đến sắp điên rồi, không để ý hoàng hậu đang nói chuyện với mấy vị phu nhân cách đó không xa, tạt một ly trà lên mặt Thiệu Minh Châu, trong tiếng la hét the thé của Thiệu Minh Châu rời khỏi Khôn Ninh cung.

"Tỷ thật sự không ngờ bà ấy sẽ gạt tỷ!" Nhớ tới chuyện xảy ra vào buổi chiều, Trần Bảo Linh xấu hổ muốn chết: "Sau này tỷ làm gì còn mặt mũi nào mà gặp người nữa chứ?"

"Thiệu Minh Châu bọn họ cười tỹ đã nói rõ các nàng ghen tỹ với tỹ. Công đạo tồn tại trong lòng người, chỉ cần về sau tỹ không tiếp cận với thái tử, mọi người tự nhiên sẽ hiểu." Kỷ Thanh Y vừa chải đầu cho nàng vừa nói: "Tóc này xinh đẹp biết bao nhiêu, thật may là chỉ thiếu một nhúm nhỏ, nếu cắt bỏ toàn bộ, da đầu trơn lóc sẽ rất khó coi, sợ rằng tỹ đi đến đâu cũng có người chê cười."

"Vậy thì có quan hệ gì!" Trần Bảo Linh nói: "Tỹ cắt tóc mình đó là chuyện của tỹ, họ muốn cười thì cười, tỹ còn lâu mới quan tâm."

Kỷ Thanh Y liền nói: "Tỹ có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, họ cười là chuyện của họ, chúng ta là chúng ta, chỉ cần không ăn trộm không tranh giành, quản các nàng cười làm gì?"

Trần Bảo Linh biết đây là nàng đang khuyên mình, trong lòng cảm động, lời kéo tay Kỷ Thanh Y nói: "Thanh Y, muội đối với tỹ thật là tốt."

"Chúng ta là tỹ muội tốt, trợ giúp lẫn nhau là chuyện cần phải làm."

"Thế nhưng lần này chỉ sợ muội cũng không giúp được tỹ." Trần Bảo Linh ầm ức, giữa chân mày không che giấu được sự thất vọng ưu sầu: "Rốt cuộc bà ấy có phải là mẫu thân của tỹ không, trừ cắt tóc làm ni cô, tỹ còn có thể làm như thế nào đây?"

"Đừng bi quan như vậy." Kỷ Thanh Y thấy trên mặt nàng còn dấu tay hồng hồng, cảm lạ màu xanh lá lên, thoa lên mặt giúp nàng: "Còn có Thái phu nhân nữa mà, bà không gặt đầu, Quận chúa cũng không thể tùy tiện gả tỹ ra ngoài."

Đang nói chuyện, Thái phu nhân tới, thấy Trần Bảo Linh đã thu thập xong, gặt đầu một cái.

Bà ngồi xuống, kéo Trần Bảo Linh đến bên cạnh, thờ dài nói: "Hải tử ngoan, lần này để con chịu uất ức rồi."

Một câu nói này đã khiến đôi mắt Trần Bảo Linh lại ửng hồng.

Nhiều năm như vậy, bị kẹp ở giữa phụ mẫu, lại có một người mẫu thân không đáng tin cậy như vậy, nàng bị uất ức đau chỉ có lần này.

Thái phu nhân từ ái nói: "Bảo Linh, tổ mẫu lớn tuổi, cảm thấy tịch mịch, con có nguyện ý dời đến An Vinh viện bồi tổ mẫu không?"

Đây là muốn nuôi dưỡng Trần Bảo Linh dưới gối mình rồi, kể từ lúc đó, quận chúa Nam Khang sẽ không có cách nào nhúng tay vào chuyện của Trần Bảo Linh giống như lúc trước nữa.

"Tổ mẫu... Cháu..." Trần Bảo Linh cũng biết ý nghĩa của chuyện này là như thế nào, rất muốn đồng ý nhưng rồi lại không bỏ được quận chúa Nam Khang. Nàng không làm được, rốt cuộc cũng là mẫu thân ruột của Trần Bảo Linh, từ nhỏ đến lớn Trần Bảo Linh vẫn bồi ở bên cạnh bà, Bình Dương Hầu chẳng quan tâm đến quận chúa Nam Khang, nếu lại mất đi Trần Bảo Linh ở bên cạnh làm bạn, nàng lo lắng quận chúa Nam Khang sẽ chịu không nổi.

"Thế nào?" Sắc mặt Thái phu nhân không thay đổi, giọng nói so với vừa rồi lạnh đi không ít: "Có phải cháu không muốn đúng không?"

"Không phải là không muốn." Trong lòng Trần Bảo Linh rất loạn, cũng không sợ sệt chi nghiêm mặt nói: "Cháu không muốn quyết định trong lúc vội vàng, muốn suy nghĩ kỹ rồi mới trả lời chắc chắn với tổ mẫu."

"Ừ." Thái phu nhân thấy nàng không giống muốn đào thoát như những lần trước, chừng chặc hơn rất nhiều, sắc mặt nguôi giận: "Cháu nên suy nghĩ thật kỹ. Nhưng trong lòng ta vẫn muốn cháu ở chung với ta. Hôm nay cháu một khóc hai nháo ba thất cổ..."

Thái phu nhân dừng một chút mới nói: "Rõ ràng cháu là người khác quận chúa Nam Khang. Cháu là cháu gái duy nhất của ta, ta không muốn sau này cháu đi theo bước chân của mẫu thân mình."

Sắc mặt Trần Bảo Linh trắng bệch, cứng đờ gặt đầu: "Tổ mẫu, cháu hiểu, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Thái phu nhân không muốn lưu lại, đứng dậy đi ngay.

Kỷ Thanh Y tiễn bà tới cửa, lập tức quay trở lại nói: "Bảo Linh, muội muốn tỹ đến ở trong viện của ngoại tổ mẫu."

Đời trước Kỷ Thanh Y bị phạt ở trong biệt viện rất lâu, chuyện ngày hôm nay có xảy ra hay không nàng căn bản không thể nào biết được, nhưng mà nàng biết Trần Bảo Linh Nhất không đến ở trong viện của Thái phu nhân. Nàng còn biết Trần Bảo Linh thành thân không bao lâu thì mắc bệnh qua đời.

Nếu như kiếp này Trần Bảo Linh đến ở trong viện Thái phu nhân, có lẽ có thể cải biến số mệnh chết sớm.

"Dù sao cũng tốt hơn chuyện tỹ nạo tóc làm ni cô." Nàng dịu dàng khuyên nhủ: "Tỹ đồng ý với ngoại tổ mẫu đi thôi."

"Giỏi, người thật giỏi!" Lửa giận của quận chúa Nam Khang bốc lên cao, thẳng bước đi vào, cắn răng nghiêng lợi nói với Kỷ Thanh Y: "Ta nói tại sao đột nhiên Bảo Linh trở nên không nghe lời như vậy, thì ra là người, tên tiểu đệ tử này ở sau lưng giở trò ly gián mẫu tử chúng ta. Dám giở trò dưới mắt bản quận chúa, hôm nay ta xé nát mặt của người, xem người còn ngồng cuồng thế nào!"

Nói xong, sai khiến nha hoàn đi đến bắt Kỷ Thanh Y.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hết Hy Vọng

"Đủ rồi!" Trần Bảo Linh lạnh lùng quát lớn một tiếng, ánh mắt lạnh nhìn Quận chúa Nam Khang: "Nương, muốn đánh thì đánh con, không nên trách người không liên quan."

Ánh mắt Quận chúa Nam Khang rơi vào trên mặt Trần Bảo Linh, không khỏi co rúm lại, trách móc nói: "Nếu con không nghe lời nàng ta đối nghịch với ta, ta làm sao có thể nổi đánh con!"

"Được." Trần Bảo Linh cắt ngang lời bà ta nói: "Người đến tìm con là có lời muốn nói với con đi."

Nàng lại quay đầu nói với Kỳ Thanh Y: "Thanh Y muội về trước đi, ngày mai tỷ lại đến nói chuyện với muội."

"Ừ. Tỷ có chuyện thì từ từ nói với quận chúa, đừng có gấp, có việc gì cần lập tức phái người tới nói cho muội." Kỳ Thanh Y nhéo nhéo tay nàng, sau đó ra cửa mới dặn dò Lương Thần, Mỹ Cảnh: "Quận chúa đi rồi thì các người nhớ đồ tiểu thư ăn gì đó nhé, đừng để tỷ ấy bụng đói đi ngủ. Cho dù tỷ ấy không ăn cơm, cũng phải cho tỷ ấy ăn chút điểm tâm lót bụng."

Lương Thần, Mỹ Cảnh gật đầu đồng ý.

Trong phòng an tĩnh, lại không có người ngoài, Quận chúa Nam Khang nhìn gương mặt trong veo lạnh lùng của Trần Bảo Linh, trong lòng cực kì kích động.

"Bảo Linh, mặt có đau không? Nương thật sự không phải cố ý muốn đánh con, lúc ấy nương rất tức giận. Đánh con, đau ở tâm nương, nương so với con đau gấp mười gấp trăm lần, con có hiểu không?"

Bà ta nói xong, ngồi vào bên cạnh Trần Bảo Linh, kéo tay nàng.

Tay Trần Bảo Linh cứng đờ, cuối cùng cũng không rút tay, chỉ để bà ta lôi kéo.

"Con hiểu."

Tuy giọng nói của nàng rất lạnh nhạt, nhưng Quận chúa Nam Khang nghe xong lại rất cao hứng, lập tức nói: "Con có thể hiểu nỗi khổ tâm của nương là tốt rồi, nương chỉ sợ con bị tiểu nha đầu Kỳ Thanh Y cùng cái lão bà Thái phu nhân kia mê hoặc, con có thể hiểu nương thì nương có chịu nhiều oan ức cũng không sao."

"Con biết không, vừa rồi lão tú bà kia rất quá đáng, luôn miệng nói con nhất định sẽ nguyện ý đến ở trong viện của bà ta. Con đã nói như vậy, ta an tâm rồi." Quận chúa Nam Khang thở phào nhẹ nhõm một hơi nói: "Ta phái người nói với lão tú bà kia một tiếng, nói con sẽ không đi, chỉ ở bên cạnh nương."

Nhìn khuôn mặt vui mừng của Quận chúa Nam Khang, Trần Bảo Linh nhẫn tâm hỏi: "Nương, con ở lại bên cạnh nương, nương sẽ buộc con phải gả cho Thái tử sao?"

"Giọng con kiểu gì đấy? Chuyện này sao có thể là nương buộc con gả cho Thái tử?" Quận chúa Nam Khang cúi mặt nói: "Thái tử không tốt sao? Làm Thái Tử Phi không được sao? Trừ Thái Hậu ra thì Hoàng Hậu chính là nữ nhân tôn quý nhất trên đời. Con có biết nương đã phí bao tâm sức nói trước mặt Hoàng Hậu không? Con không ngần ngại xem, nếu con làm Thái Tử Phi, ai còn dám bắt nạt, cười nhạo chúng ta?"

Quận chúa Nam Khang càng nói giọng càng lớn, ánh mắt sáng ngời, ưỡn thẳng lưng, giống như gà trống chuẩn bị chiến đấu, đợi Trần Bảo Linh phản bác.

Không ngờ Trần Bảo Linh cũng không tức giận, thần sắc phi thường bình tĩnh: "Nương, chuyện chúng ta chịu nhục có liên quan gì đến việc làm Thái Tử Phi à?"

"Sao lại không liên quan?" Quận chúa Nam Khang làm như thật nói: "Năm đó lúc ta sống cùng ngoại tổ phụ, ai dám ở trước mặt ta nói một chữ không? Ngay cả cha con còn không phải ngoan ngoãn nghe lời đến phòng ta sao. Nhưng từ lúc Ngoại Tổ Phụ đi, ai còn để quận chúa như ta vào mắt? Vài năm nay, cha con đối xử với nương thế nào, con cũng thấy đấy."

"Cho nên, con nhất định phải trở thành Thái Tử Phi!" Ý chí chiến đấu của Quận chúa Nam Khang sục sôi nói: "Trước kia, nương có Ngoại Tổ Phụ con làm chỗ dựa, về sau, nương liền có con- Thái tử phi làm chỗ dựa, người ngoài cũng vậy, cha cha con cũng thế, ngay cả lão tú bà kia cũng không dám không tôn kính với ta."

Bà ta lại dùng giọng nói tràn ngập từ ái nói với Trần Bảo Linh: "Nữ nhi ngoan, hạnh phúc cả đời nương liền gửi gắm trên người con."

Trần Bảo Linh trừng mắt nhìn, nước mắt đọng lại trong hốc mắt kiên cường không rơi xuống.

Thì ra, nương nghĩ như vậy.

Nàng rất muốn nói cho quận chúa Nam Khang biết, tôn trọng không phải là dùng quyền thế để chèn ép, cũng không phải phụ thuộc vào người khác để đạt được. Nếu bà ta vẫn như vậy, đừng nói là Thái Tử Phi, cho dù nàng có làm làm hoàng hậu, thái hậu, người khác cũng sẽ không tôn kính bà ta.

Nhưng nhìn vẻ mặt khao khát của Quận chúa Nam Khang, lời đến miệng lại không thể thốt ra, nếu có thể khuyên giải được thì làm sao lại có ngày hôm nay.

Trần Bảo Linh nói: "Nương, con không muốn gả cho thái tử, cũng không muốn làm Thái Tử Phi."

"Con đứa nhỏ này sao vẫn không nghe lời! Làm thái tử có gì không tốt!" Quận chúa Nam Khang mất hứng nói: "Con cần thận suy nghĩ, nương đều là tính toán vì con!"

"Nhưng làm Thái Tử Phi sẽ phải chia sẻ trọng phu cùng nữ nhân khác!" Trần Bảo Linh nhìn chằm chằm ánh mắt quận chúa Nam Khang, gần từng chữ nói: "Nương, nương đại ca đã qua đời, nương cũng không thể dễ dàng tha thứ, sao nương có thể để con dễ dàng tha thứ cho những oanh oanh yến yến kia ở phủ thái tử?"

Quận chúa Nam Khang không nghĩ tới Trần Bảo Linh có thể nói thế, bà ta có một loại cảm giác bối rối khi bị người vạch trần: "Không giống, con không giống nương. Nương là cả đời treo cổ trên người cha con, con còn nhỏ, không biết chuyện của cha con cùng nương. Hơn nữa, con không thử một lần làm sao mà biết bản thân không thích thái tử? Nương xem thái tử tuần tú lịch sự, ngọc thụ lâm phong, con khẳng định sẽ thích hắn, nương làm như vậy đều là vì con mà tính toán, sao con còn không rõ..."

Cho tới bây giờ, Quận chúa Nam Khang vẫn chưa từ bỏ ý định, hơn nữa còn muốn thuyết phục Trần Bảo Linh.

"Con không thích thái tử." Giọng nói Trần Bảo Linh lạnh lùng giống như mưa đá: "Con đã có người trong lòng rồi."

"Là người nào!" Quận chúa Nam Khang vừa sợ vừa giận, giọng nói cao vút: "Sao ta không biết? Chuyện khi nào! Lá gan con lớn thật!"

Trần Bảo Linh triệt để hết hy vọng: "Nương, con đã quyết định sẽ dọn đến ở cùng ngoại tổ mẫu."

"Không được, ta quyết không答应." Quận chúa Nam Khang tức đến phun lửa trừng mắt nhìn Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh không chút sợ hãi, ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng nhìn bà ta.

Quận chúa Nam Khang đột nhiên khóc lớn: "Bảo Linh, sao con lại không rõ tâm ý của nương, nương đều là vì tốt cho con mà. Con không muốn gả cho thái tử nương cũng không ép em nữa, chỉ xin con đừng rời khỏi nương, nương hai bàn tay trắng, chỉ có con, nếu con đi, nương sống thế nào được..."

"Nương." Trần Bảo Linh lạnh lùng cắt ngang bà ta: "Nương muốn khóc để khiến con mềm lòng, để cho con cự tuyệt tổ mẫu, khiến tổ mẫu thất vọng với con, chờ con không đường lui, sau đó lại bức con gả cho thái tử?"

Tiếng khóc của Quận chúa Nam Khang ngừng lại, không dám tin nhìn Trần Bảo Linh.

Trái tim Trần Bảo Linh đau đớn, mẹ con nhiều năm, nàng làm sao có thể không rõ tính toán của mẫu thân, trước không nói, hiện tại đã không nhận được rồi.

"Bảo Linh, con xem nương là ai, nương làm sao có thể là cái loại người này chứ." Quận chúa Nam Khang cả giận nói: "Con không muốn gả cho thái tử, vậy thì không lấy chồng. Con thích ai thì nói cho nương, nương nhất định thành toàn cho con."

"Là Cố Hường Minh." Trần Bảo Linh lạnh lùng nói: "Người trong lòng con là con trai trưởng của trưởng công chúa Thọ Xuân- Cố Hường Minh, mong nương thành toàn."

Vừa dứt lời, trên mặt nàng liền rơi xuống một cái tát.

Toàn thân Quận chúa Nam Khang run run, ánh mắt hung ác trừng Trần Bảo Linh: "Ta làm sao có thể sinh ra một đứa con gái như ngươi, ngươi làm sao dám thích con trai của tiện nhân Thọ Xuân kia, lúc trước ta nên bóp chết ngươi..."

Trần Bảo Linh nhìn không được, rốt cục nước mắt cũng rơi xuống, trong lòng bà ta thì ra nữ nhân kia vẫn quan trọng hơn nàng.

Nàng không nhìn Quận chúa Nam Khang, không nói một lời rồi đi.

"Đi đâu!" Quận chúa Nam Khang như bệnh tâm thần, trong giọng nói có chút bối rối: "Không cho con đi! Có nghe thấy không, con đứng lại đó cho ta!" Ban đêm, Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y ở cùng nhau, vừa rạng sáng ngày thứ hai liền chuyển vào An Vinh viện của Thái phu nhân.

Vài ngày tiếp theo, mặc dù có Kỷ Thanh Y khuyên giải, nhưng Trần Bảo Linh vẫn không vui, người cũng mất đi tinh thần phấn chấn như xưa.

Không nghĩ tới ba ngày sau đó, học viện nữ tử Phương Hoa mang tới ba tấm thiệp mời, mời Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng tham gia cuộc thi nhập học tháng 10.

Tin tức này khiến cho cả Hầu phủ vui vẻ trở lại, ít nhất thì trên mặt Trần Bảo Linh cũng mỉm cười. Thái phu nhân liền quyết định hai ngày sau đi chùa Đạm Thác dâng hương, vừa để cho Trần Bảo Linh giải sầu, vừa thỉnh cầu Bồ Tát phù hộ Trần Văn Cẩm có thể thuận lợi thi cử, phù hộ ba tiểu cô nương có thể vào học viện nữ tử Phương Hoa.

Tuệ Tâm được tin, lập tức truyền thư ra ngoài.

Trịnh Tắc nhận thư, lại do dự không biết có nên báo cho Từ Lệnh Sâm không.

Lần trước sau khi thấy Kỳ tiểu thư, điện hạ hưng phấn gần như một đêm không ngủ, khuyên thật lâu, điện hạ mới hơi chợp mắt chút.

Chỉ ngủ một chút liền khiến điện hạ gặp ác mộng.

Lúc hán thấy điện hạ đầu đầy mồ hôi còn từng ngum từng ngum thở dốc.

Đánh thức điện hạ xong, điện hạ liền trầm mặc hơn mọi ngày.

Không chỉ có không đề cập tới chuyện Kỳ tiểu thư, còn luôn luôn ngồi ngẩn người, buổi tối càng hay bị ác mộng làm tỉnh, kéo hán đến thao trường luyện tập võ nghệ so chiêu.

Mới bảy tám ngày ngẩn ngui, điện hạ liền gầy thấy xương.

Hán hỏi điện hạ gặp ác mộng gì, điện hạ đều không nói.

"Trịnh Tắc." Từ Lệnh Sâm đột nhiên mở miệng nói: "Người đi tới đi lui trước cửa làm gì? Có việc vào nói."

"Vâng." Trịnh Tắc đưa tờ giấy cho Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm mở ra nhìn, trên mặt không chút biểu tình.

Trong lòng Trịnh Tắc kinh ngạc, lúc trước khi thấy tin tức của Kỳ tiểu thư, điện hạ luôn rất vui vẻ, mấy ngày nay lại giống như thay đổi thành một người khác.

Trịnh Tắc lấy can đảm nhìn tờ giấy kia, nhất thời kinh hô: "Ta nói mấy ngày nay Mị Mị làm sao lại có mùi khó ngửi, cũng không có đặc biệt ăn cái gì mà? Thì ra là Kỳ tiểu thư lấy giun cho nó ăn. Điện hạ, ngài xem, có nên lấy Mị Mị về không, không cho nó đi gặp Kỳ tiểu thư nữa!"

Từ Mị Mị thích hoa phục đồ đẹp trang sức có màu điểm lệ gì đó, thích ăn ngon, thích nhất là ăn giun, Từ Lệnh Sâm cảm thấy ghê tởm nghiêm cấm hạ nhân lấy cho nó ăn, cả Ninh vương phủ đều đã biết cấm kỵ này.

Nếu là trước kia Từ Lệnh Sâm biết được người nào cho Từ Mị Mị ăn giun, tất nhiên sẽ giận tím mặt, hung hăng giáo huấn.

Sao hôm nay lại không có phản ứng gì?

"Nói cũng lạ." Trịnh Tắc khó hiểu nói: "Kỳ tiểu thư làm sao có thể biết Mị Mị thích ăn giun? Sao lại nghĩ để việc cho nó ăn giun? Là điện hạ người nói cho nàng biết sao?"

Nàng đương nhiên biết! Nàng làm sao có thể không biết!

Đời trước, nếu nàng không vui, sẽ bắt giun cho Mị Mị ăn, mỗi lần đều làm hán tức muốn ngã ngựa.

Trong đầu hiện lên dáng vẻ nàng hé miệng tức giận, đột nhiên hán nghĩ tới lần gặp mặt cuối cùng đời trước.

Nàng nói nàng cùng Trần Văn Cẩm thanh mai trúc mã, nàng nhất định phải gả cho Trần Văn Cẩm...

Hán để lại hai hộ vệ âm thầm bảo vệ nàng, cũng dặn dò bọn hán nhất định phải phá hoại việc này.

Nhưng về sau hán chết.

Trịnh Tắc cũng chết.

Tất cả mọi người trong Ninh vương phủ đều bị thanh trừ không còn, hai hộ vệ nhất định cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Một khi bọn họ bị bại lộ, tiểu nha đầu kia sẽ chạy trời không khỏi nắng.

Cho nên, tiểu nha đầu của hán chính là bị hán hại chết.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm vừa bức vừa hận, giận chính mình vô năng, hận chính mình mắc bẫy của người khác.

Nàng đối hán kính nhi viễn chi*, rốt cuộc là hận hán đời trước hại chết nàng, hay là nàng vốn không thích hán.

(* kính trọng nhưng không gần gũi)

Suy nghĩ đến ý sau, lòng hắn liền đau đến run cầm.

Trong mộng, nàng kiên quyết, vô tình nói, nàng nói nàng chưa bao giờ nghĩ tới gã cho hắn, ngay từ đầu người nàng muốn gã là Trần Văn Cẩm.

"Bịch" một tiếng, quả đấm hung hãn đập vỡ mặt bàn.

"Trịnh Tắc, là ta một bên tình nguyện đúng không?" Từ Lệnh Sâm chưa bao giờ dùng giọng điệu này hỏi Trịnh Tắc: "Người đã nhìn ra, trong lòng nàng căn bản không có ta, là ta đơn thương độc mã, đúng không?"

Nàng chưa bao giờ nói thích hắn, chưa bao giờ nói!

Thanh âm của hắn bị thương, rõ ràng không nói gì cả, nhưng Trịnh Tắc nghe ở trong tai lại cảm thấy ánh mắt có chút chua xót.

Điện hạ kiêu ngạo, nhưng đừng phải Kỳ tiểu thư thì kiêu ngạo không còn sót lại chút gì.

Hắn căn bản không biết nên khuyên điện hạ thế nào, nếu như cái gì cũng không làm thì không thể.

"Điện hạ." Trịnh Tắc vắt hết óc suy nghĩ đã lâu mới nói: "Nếu muốn biết trong lòng Kỳ tiểu thư có ngài hay không kỳ thật cũng không khó."

Từ Lệnh Sâm rầu rĩ, một lúc lâu mới nói: "Nói."

"Khô nhục kế!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Khô Nhục Kế

Kỳ thi hương năm nay, Hoàng đế ra lệnh cho Nội Các Học Sĩ kiêm Lễ Bộ Thị Lang Vương Thế Luân làm chủ khảo vì tính tình chính trực công minh. Thời gian thi định tiến hành vào ngày chín, ngày mười hai và ngày mười lăm tháng tám.

Trần Văn Cẩm cũng chuẩn bị cho khoa cử lần này, vừa bước sang tháng sáu đã quyết định ở nhà khổ học, không đi ra ngoài.

Mùng ba tháng tám có một cơn mưa nhỏ, mùng bốn trời quang mây tạnh, ngày mùng năm bầu trời trong xanh, là ngày Thái phu nhân đi Đàm Thác Tự dâng hương.

Thái phu nhân thấy ngày thường tin đồ đến Đàm Thác Tự nói liền không dứt, hôm nay lại vô cùng lạnh lẽo thì nói: "Tại sao chủ trì lại khách khí như vậy? Ta có ý báo hôm nay không cần tịnh tự (không tiếp tín đồ khác). Nếu là ngày thường thì không sao đằng này lễ trung thu và kỳ thi hương đến cùng một lúc, tất nhiên sẽ có rất nhiều người đến dâng hương."

"Hôm nay đúng là tịnh tự nhưng đó cũng là quyết định của nửa tháng trước rồi." Sư phụ đón tiếp khách nở nụ cười: "Bởi vì chưa tới mười ngày nữa chính là lễ trung thu, trên dưới toàn tự đã đến vườn cúc phía sau núi hái hoa cúc, làm thành bánh Cúc Hoa, vào ngày rằm trung thu tặng cho các tín đồ đến dâng hương. Nếu mấy vị thí chủ không có chuyện gì cũng có thể đi xem một chút."

Thái phu nhân thì sao cũng được, Trần Bảo Linh và Kỳ Thanh Thái lại vô cùng hào hứng, nóng lòng muốn thử.

Hôm nay ra ngoài, vốn là để giải sầu, Thái phu nhân cười nói: "Vậy làm phiền sư phụ dẫn đường."

Phía sau núi, sườn dốc thoải thoải, nhìn thoáng qua chỉ thấy màu vàng óng ánh, từng mảnh từng mảnh hoa cúc nở rộ rõ vô cùng.

Trần Bảo Linh và Lê Nguyệt Trừng một trái một phải đỡ Thái phu nhân đi đằng trước, mặc dù sườn núi rất thấp nhưng lại không thể ngồi xe lăn, Kỳ Thanh Thái chống gậy, Kỳ Thanh Y sợ đệ ấy bị té nên đi phía sau, đỡ sau lưng của Thanh Thái.

Dần dần hai tỷ đệ bị bỏ lại phía sau.

Đợi đến khi Thái phu nhân đi đến sườn núi thứ hai, tỷ đệ Kỳ Thanh Y mới đi được một phần ba sườn dốc thứ nhất.

"Tỷ tỷ!" Đột nhiên bước chân của Thanh Thái dừng lại, giọng nói có phần kinh hoàng: "Trong bụi cỏ có cái gì đang động đấy, có phải là rắn hay không?"

Kỳ Thanh Y nhìn lại, thấy bụi cỏ cao bằng nửa người ở bên cạnh thật sự đang động đấy, tóc gáy của nàng dựng đứng.

"Thanh Thái, đừng đi chuyể!" Giọng nói của Kỷ Thanh Y căng thẳng, chăm chú đỡ Thanh Thái, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào bụi cỏ đó, thật sự rất giống như có cái gì đó đang bò.

Theo bản năng nàng muốn hét to lên nhưng đành phải cắn đầu lưỡi của mình.

Không thể sợ, phải tỉnh táo, không thể vì sợ hãi mà kêu lên, nếu không làm con rắn hoảng sợ, hậu quả khó mà lường trước được

Nàng nín thở tập trung, cố gắng để cho mình trấn định lại.

Tiếp tục đi lên phía trước là chuyện không thể nào rồi, kế hoạch lúc này chỉ có nhanh chóng đi xuống.

Nếu thật là rắn độc sẽ có nguy hiểm, nàng phải ngăn trước mặt Thanh Thái.

Kỷ Thanh Y quyết định thật nhanh, xoay người Thanh Thái lại, còn chính mình thì bước lên phía trước, đứng xoay lưng lại với Thanh Thái, cứ như vậy tỷ đệ hai người, một tiến một lui, định lặng yên không tiếng động rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Khó khăn lắm mới lui được năm sáu bước, bụi cỏ chuyển động mạnh hơn, thứ kia đuổi tới, cách bọn họ càng ngày càng gần, đồng thời truyền tới tiếng "tê tê" của rắn độc.

Da đầu Kỷ Thanh Y tê dại giống như rơi vào hầm băng, Thanh Thái không chịu nổi òa khóc.

Một con rắn hoa to bằng cánh tay trẻ con từ trong bụi cỏ chui ra, đôi mắt nhìn chăm chăm Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y lạnh cả người, trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ khi con rắn nhào tới nàng sẽ đẩy Thanh Thái xuống.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng kêu xé gió, nàng chưa kịp phản ứng, một mũi tên sắc bén đã cắm ngay giữa đỉnh đầu con rắn độc, đau đớn kịch liệt kích thích con độc xà kia nhào tới, tiếp đó có ba mũi tên chia ra đâm vào ba nơi trên thân con rắn độc, con rắn kia không còn sức ngo ngoậy nằm chờ chết.

Sống sót sau tai nạn, Kỷ Thanh Y không thể tin được, một cuộc nguy cơ cực lớn cứ như vậy được giải trừ, nàng cảm giác tay chân cứng ngắc của mình đang từ từ khôi phục sức lực.

Là ai cứu tỷ đệ bọn họ?

"Tỷ tỷ, là Thế tử ca ca." Kỷ Thanh Thái vừa mừng vừa sợ, kêu lớn: "Thế tử ca ca đã cứu chúng ta."

Từ Lệnh Sâm!

Kỷ Thanh Y quay đầu lại, chỉ thấy Từ Lệnh Sâm một tay cầm cung, một tay cầm tên, đoan chính bước đến chỗ họ.

Trịnh Tắc đi phía sau hắn, giữa thắt lưng treo hai con thỏ hoang, trong tay cầm mấy con gà rừng.

"Điện hạ, ưng đến rồi!"

Theo tiếng nhắc nhở của Trịnh Tắc, lập tức Từ Lệnh Sâm giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào bầu trời, dây cung "phanh" một tiếng vang dội, mũi tên bay thẳng đến chỗ con chim ưng đang bay trên bầu trời.

Con chim ưng kêu lên một tiếng, rơi xuống trong bụi cỏ, Từ Mị Mị nhanh chóng chạy đến, nhặt lên giao cho Trịnh Tắc, Trịnh Tắc mừng rỡ: "Điện hạ, trúng mất ưng!"

Từ Lệnh Sâm mỉm cười ngạo nghễ, đôi mắt so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn.

Hiên ngang mạnh mẽ như vậy, hăng hái như vậy, đột nhiên Kỷ Thanh Y hiểu vì sao hắn được hoan nghênh như vậy rồi.

Thanh Thái đã trợn mắt há mồm nhìn từ lâu: "Thế tử ca ca là người lỗi lạc, không chịu trói buộc, nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt, đệ sợ rằng cả đời mình cũng học không được."

"Thanh Thái! Đến đây, xem con mồi của ta hôm nay." Từ Lệnh Sâm đi đến khe sò cầm của Kỷ Thanh Y, ánh mắt nhìn nàng vừa nhu hòa vừa mềm mại: "Quá máu tanh, sợ nàng nhìn thấy sẽ khó chịu, chúng ta đi trước, nàng ở phía sau đi từ từ thôi."

Nói xong rồi bẻ bông Thanh Thái lên, nhanh chóng phi xuống dốc thoải, làm cho Thanh Thái cả kinh, liên tục thét chói tai, hưng phấn khác thường.

Kỷ Thanh Y chậm rãi xuống dốc, khó khăn lắm khoảng cách mới còn mười mấy bước, đột nhiên thấy từ phía xa có một con ngựa ô điên cuồng lao về phía Kỷ Thanh Thái.

Từ Lệnh Sâm và Kỷ Thanh Thái đều đưa lưng về phía con ngựa kia, căn bản không phát hiện ra sự khác thường.

Kỷ Thanh Y cả kinh thất sắc, lớn tiếng kêu lên: "Thanh Thái! Cẩn thận!"

Từ Lệnh Sâm biến sắc, trong nháy mắt khi hắn quay đầu lại, con ngựa kia đã chạy tới bên cạnh, hắn không kịp nghĩ nhiều, không chút do dự bước về phía Thanh Thái, đẩy đệ ấy ra, còn chính mình lại không kịp né tránh, bị vó ngựa đá mạnh về phía sau.

Kỷ Thanh Y thấy sắc mặt Từ Lệnh Sâm trắng nhợt, máu từ trong miệng chảy ra, đôi mắt sáng ngời như những vì sao kia trong nháy mắt tối đi.

Không, không, không... Không được!

Đây không phải là sự thật, nhất định chuyện này không phải là sự thật.

Kỷ Thanh Y không biết bản thân mình đến bên cạnh Từ Lệnh Sâm như thế nào, cũng không biết Từ Lệnh Sâm được khiêng đi ra sao, nàng chỉ nhớ khuôn mặt trắng bệch kia, còn việc hắn khắc ra từng ngum máu, máu kia nhuộm đỏ vạt áo của hắn, đâm vào nàng làm lòng nàng đau như cắt, hận không thể chết đi sống lại.

...

"Thái phu nhân, Kỷ biểu tiểu thư tới."

"Đề nàng đi vào."

Một cuộc du thu (đi du ngoạn vào mùa thu) đang tốt đẹp, Thế tử Ninh Vương vì cứu Thanh Thái mà gặp nạn, Thanh Thái bị kinh sợ quá độ, lúc quay về thì sốt cao, Thanh Y cũng bị dọa không nhẹ, sắc mặt cũng thay đổi, thật may đại phu nói không có gì đáng ngại.

"Không phải đã nói hôm nay không cần đến thỉnh an hay sao? Tại sao cháu lại tới?" Thái phu nhân khiển trách.

"Ngoại tổ mẫu, cháu đã không sao."

Hình ảnh Từ Lệnh Sâm bị học máu lúc nào cũng hiện ra trong đầu nàng, cảnh tượng giống hệt như trong giấc mộng của nàng, hắn trúng tên độc học máu mà chết, cho nên ngày hôm qua nàng mới vạn phần hoảng sợ, mất đi chừng mực.

"Tôi hôm qua Thanh Thái uống thuốc an thần đã tốt hơn nhiều, mới vừa rồi đại phu cũng xem qua, nói đã bớt sốt. Cháu sợ ngoại tổ mẫu lo lắng cố ý tới nói với ngoại tổ mẫu một tiếng."

"Chẳng lẽ không thể phái người đến báo một tiếng hay sao, nhất định chính mình phải đến mới được?" Thái phu nhân nói: "Cháu chăm sóc Thanh Thái cả đêm, mau trở về nghỉ ngơi đi, điều dưỡng thân thể cho tốt, đó chính là sự hiếu thuận lớn nhất."

Kỷ Thanh Y không muốn đi, nàng đang đợi Trần Bảo Linh.

"Ngoại tổ mẫu thương cháu, tại sao cháu lại không biết chứ? Cũng bởi vì như thế, cháu càng nên hiếu kính ngoại tổ mẫu mới đúng."

Kỷ Thanh Y cố ý kéo dài thời gian, ánh mắt luôn để ý trước cửa.

Trước khi thỉnh an Thái phu nhân, nàng đã tới sương phòng gặp Trần Bảo Linh.

Ngày hôm qua cảnh tượng Từ Lệnh Sâm học máu thật đáng sợ, nàng nhắm mắt lại đều thấy trùng với cảnh tượng trong mộng kia.

Nàng không dám ngủ, sợ chính mình khi tỉnh lại sẽ nghe được tin tức xấu Từ Lệnh Sâm đã chết.

Từ Lệnh Sâm có thể sẽ chết!

Cái nhận thức này làm nàng cảm thấy kinh hoàng, vô dụng lại cực kỳ khổ sở.

Nàng cần phải làm cái gì đó.

"Bảo Linh, muội muốn đi gặp Thế tử Ninh Vương, tỷ có thể ở trước mặt Thái phu nhân giúp muội được không?"

Trần Bảo Linh vẫn đang mơ mơ màng màng, ý thức không tỉnh táo, lặp lại lời Kỷ Thanh Y nói: "A, muội muốn đi gặp Thế tử Ninh Vương..."

"Trời ơi!" Nàng đột nhiên tỉnh táo, ảo não không thôi: "Làm sao ta có thể ngủ thiếp đi? Sâm biểu ca có tin tức gì không? Huynh ấy đã tỉnh chưa? Đã thoát khỏi nguy hiểm chưa?"

Kỷ Thanh Y càng muốn biết tình huống của hắn hơn bất cứ ai.

Nàng lắc đầu, nặng nề nói: "Bây giờ vẫn chưa có tin tức gì."

Trần Bảo Linh lập tức lo lắng nói: "Chuyện gì xảy ra? Những tên thái y kia làm cái gì? Thời khắc mấu chốt tại sao lại không dùng được chứ?"

"Lương Thần, Mỹ Cảnh các người mau tới." Nàng vừa xuống giường, vừa cao giọng gọi: "Mau rửa mặt, thay y phục cho ta, ta muốn tự mình đi gặp Sâm

biểu ca."

Kỷ Thanh Y ấn bả vai của nàng xuống: "Muội đi cùng với tỷ."

"Cái này còn phải nói sao?" Trần Bảo Linh lo lắng trùng trùng hỏi: "Muội ăn điểm tâm hay chưa? Ở chỗ tỷ ăn cùng luôn chứ? Đúng rồi, Thanh Thái thế nào rồi? Còn sốt không?"

"Hơn nửa đêm đã hạ sốt rồi, lúc này mới uống thuốc giờ đã ngủ rồi." Kỷ Thanh Y nói: "Muội đã ăn điểm tâm rồi, tỷ đừng vội, muội đến thỉnh an ngoại tổ mẫu trước, ở trong viện ngoại tổ mẫu chờ tỷ."

Kỷ Thanh Y thật sự đã ăn rồi nhưng mà chỉ miễn cưỡng ăn vài miếng đã nuốt không trôi.

"Tỷ làm gì còn lòng dạ nào mà ăn cơm." Trần Bảo Linh nói: "Muội đi trước đi, tỷ thu thập xong sẽ đến tìm muội."

Kỷ Thanh Y đứng ở cửa một lúc rồi mới tới gặp Thái phu nhân, lại nói chuyện một lúc rồi mà vẫn không thấy bóng dáng của Trần Bảo Linh.

"Thái phu nhân, Thái phu nhân, chuyện vui, chuyện vui." Đỗ ma ma vừa mừng vừa sợ chạy chậm vào: "Thế tử Ninh Vương đã tỉnh rồi ạ."

Tin tức này khi lọt vào trong tai Kỷ Thanh Y không khác gì thiên âm, không đợi Thái phu nhân mở miệng, nàng đã kích động, đứng lên, bước tới trước hỏi: "Là thật sao? Đã tỉnh thật chưa?"

"Thưa Thái phu nhân, biểu tiểu thư, là thật." Đỗ ma ma vui vẻ nói: "Không uổng công Thái phu nhân sắp xếp người thay phiên canh giữ ở phủ Ninh Vương, một khi có tin tức gia đình lập tức chạy như bay về hồi báo, sợ rằng ngay cả trong cung còn chưa có được tin đây."

"A di Đà Phật." Thái phu nhân thở dài, lập tức chấp tay trước ngực, hướng về phía Tây Phương niệm mấy câu kinh văn, sắc mặt lúc này mới từ u ám chuyển sang nhẹ nhõm: "Xem như đã tỉnh."

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm gặp chuyện không may, nói cho cùng cũng vì cứu Thanh Thái, nếu thật sự không cứu sống được, phủ Bình Dương Hầu lấy cái gì để giao phó với Hoàng đế và phu thê Ninh Vương, mặc dù bà an ủi kỷ Thanh Y nhưng thật ra thì trong lòng bà cũng lo lắng cả đêm, gần như không cách nào nhắm mắt được.

Lúc này nghe được tin tức, gánh nặng trong lòng mới được đặt xuống, cảm giác mỗi một đòn tới, gần như chống đỡ không nổi nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, hỏi: "Thái y nói thế nào? Có phải đã thoát khỏi nguy hiểm hay không? Thương thế kia phải dưỡng bao lâu mới có thể tốt lên."

"Chuyện này thật sự không có cách nào hỏi thăm được."

Lòng Thái phu nhân trầm xuống, nói: "Đề gia đình tiếp tục coi chừng."

Kỷ Thanh Y cắn chặt hàm răng, cảm giác mình kích động đến phát run. Vốn tưởng rằng Từ Lệnh Sâm tỉnh lại, nhất định nàng sẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ lại có nhiều lo lắng kéo đến hơn.

Rốt cuộc huynh ấy như thế nào? Trên người có đau hay không? Thái y có tìm ra phương án tốt hơn không? Là tạm thời tỉnh lại hay là đã thoát khỏi nguy hiểm?

Vô số vấn đề kéo theo vô số lo lắng lớn vón ở trong đầu nàng.

Nàng biết mình cần nhẫn nhịn nhưng mà lại không nhịn được, đột nhiên nói: "Ngoại tổ mẫu, cháu muốn đi cùng Bảo Linh đến gặp Thế tử Điện hạ một chút."

Thái phu nhân vẻ mặt nặng nề, đáy mắt thoáng qua sự nghi ngờ nhưng giọng nói vẫn hòa ái trước sau như một: "Tại sao cháu lại có loại suy nghĩ này?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 53

Chương 53: Chủ động

Editor: QR2 -

Trái tim Kỷ Thanh Y đập thành thạch.

Nàng biết lòng nghi ngờ Thái phu nhân đã nổi lên rồi, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, nước đổ khó hốt, bây giờ chuyện nàng có thể làm chính là thúc đẩy

để chuyện này thành công, gạt bỏ nghi ngờ của Thái phu nhân.

"Ngoại tổ mẫu, cháu hiểu rõ lúc này thế cục trong triều hay thay đổi, người và cừu cừu không muốn dính dáng vào trong đó, cháu đều hiểu. Nhưng suy cho cùng Thế tử Điện hạ vì Thanh Thái mới bị thương, mặc dù lúc ấy không có bao nhiêu người nhìn thấy, nhưng Trịnh hộ vệ phủ Ninh Vương ở bên cạnh cũng thấy rất rõ ràng."

"Hiện tại người người đều biết Ninh Vương Thế tử chịu trọng thương ở phía sau núi Đàm Thác tự, chỉ cần có người điều tra, sẽ có thể biết lúc ấy chúng ta cũng ở chỗ đó. Mặc dù lúc này vì kiêng dè, thật sự chúng ta không nên đi. Nhưng nếu thật không đi, tất nhiên Hoàng đế sẽ cảm thấy chúng ta ích kỷ lạnh bạc."

"Vốn dĩ lúc đầu người vẫn luôn hôn mê, chúng ta không nên tới cửa, lúc này người đã tỉnh, chúng ta cũng không thể không bày tỏ thái độ."

Kỷ Thanh Y càng nói càng cảm thấy lời của mình hợp tình hợp lý. "Người là trưởng bối, tuổi lớn rồi, đi thăm không thích hợp, Hầu gia thì càng không thích hợp, lẽ ra phải là Quận chúa đi thì thích hợp nhất, nhưng người cũng biết tính tình của Quận chúa. Tỉnh đi tỉnh lại, cũng chỉ có cháu và Bảo Linh là thích hợp nhất, Bảo Linh là biểu muội của điện hạ, cháu và Thanh Thái chịu ơn Điện hạ chăm sóc rất nhiều, Thế tử Ninh Vương còn vì Thanh Thái mới bị thương, về tình về lý, chúng ta cũng nên đi chuyện này."

Nàng nói xong, khuôn mặt thành khẩn nhìn Thái phu nhân.

Đây là lý do tốt nhất nàng có thể nghĩ tới, có thể thuyết phục Thái phu nhân hay không? Trong lòng nàng cũng không khẳng định.

Thái phu nhân nghe xong cũng nguôi giận: "Cháu nói không sai, nên làm như thế. Về tình về lý, chúng ta cũng không thể giả bộ như không biết gì."

Lúc này Kỷ Thanh Y mới âm thầm thở dài.

Thật ra thì ngay từ lúc Kỷ Thanh Y nói câu đầu tiên, Thái phu nhân đã kịp phản ứng.

Bà vốn tính toán mời Bình Dương hầu trở lại, sau khi thương lượng rồi quyết định có muốn đi thăm hay không, giờ phút này nghe Kỷ Thanh Y nói, cảm thấy nàng nói một chút cũng không sai.

"Đồ ma ma, đi lấy hai gốc nhân sâm, hai khối lộc nhung, phái người gọi Bảo Linh thu thập một chút, cùng Thanh Y đi một chuyến đến phủ Ninh Vương."

"Tổ mẫu, không cần gọi, cháu đã tới." Trần Bảo Linh nhẹ nhàng nói: "Cháu biết ngay Sâm biểu ca là đại nhân sẽ có đại phúc, tuyệt đối không dễ dàng có chuyện như vậy, không uống công tối hôm qua cháu cầu nguyện với tất cả chư tiên thần phạt."

Rất dễ nhận ra, Trần Bảo Linh cũng đã biết tin tức Từ Lệnh Sâm tỉnh lại.

Hai người mang theo lễ vật đi ra ngoài.

Lên xe ngựa Kỷ Thanh Y hỏi Trần Bảo Linh: "Tại sao lâu như vậy tỷ cũng không tới?"

"Vốn là sau khi tắm xong tỷ định đi tìm muội, ở cửa viện nghe được cuộc nói chuyện của Đồ ma ma và tên gia đình kia, biết được Sâm biểu ca đã tỉnh, quay lại ăn điểm tâm rồi mới tới." Nàng nói: "Dù sao Sâm biểu ca đã tỉnh rồi, chúng ta đi sớm hay muộn cũng giống nhau."

Dáng vẻ nàng thoái mái như thế khiến Kỷ Thanh Y vô cùng hâm mộ.

Không tận mắt thấy Từ Lệnh Sâm, lòng của nàng bất luận như thế nào cũng không buông xuống được.

Chuyện này cũng làm cho nàng nhận rõ tâm ý của mình.

Cho dù Từ Lệnh Sâm có nghĩ nàng nói xằng nói bậy, nhất định nàng cũng phải nói chuyện tương lai cho Từ Lệnh Sâm biết, nàng cũng nhất định phải cảnh báo với hắn, để hắn cách xa những thứ nguy hiểm kia.

Trong phủ Ninh Vương, tâm trạng của Từ Lệnh Sâm vô cùng tốt.

Loại tâm trạng tốt này bắt đầu ngày hôm qua sau khi bị ngựa đá học "máu", vẫn kéo dài đến hiện tại, khóe miệng của hắn gần như chưa từng khép lại.

Nàng nói thích hắn hay không thì có gì quan trọng?

Phản ứng của nàng ngày hôm qua đã nói lên tất cả.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Hắn dùng nhiều mưu kế như vậy, rốt cuộc một chiêu "Khô nhục kế" này cũng đã dò xét được suy nghĩ thật sự của nàng.

Hắn thật đúng là hạnh phúc đến mức sắp bay lên trời, buổi sáng hôm sau, lúc ăn cơm ăn nhiều hơn hai cái bánh cuốn đậu.

Mới vừa ăn điểm tâm xong, Trịnh Tắc vui vẻ ra mặt đưa tin tức mới nhất vừa nhận được cho hắn nhìn: "Điện hạ, Điện hạ, chuyện vui lớn, chuyện vui lớn,

Kỷ Tiểu Thư tới, Kỷ Tiểu Thư tới thăm người."

Chuyện này thật là tốt quá, không cần hẳn phải khổ sở cầu khẩn, lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ rồi. Hẳn không cần bôi nước tiêu nóng để giả khóc nữa rồi.

Từ Lệnh Sâm sững sờ, tiếp đó lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy tờ giấy từ trong tay Trịnh Tắc, vội vã đọc qua một lần, lại trợn mắt đọc lại một lần nữa.

Hắn thật không thể tin được, nàng thế mà lại chủ động đến gặp hắn rồi!

Không phải hẳn lừa gạt nàng, là nàng chủ động tới đây!

Trời ơi, chuyện này thật sự không phải nằm mơ chứ?

Trịnh Tắc thấy hắn vui mừng đến ngây dại, không khỏi nhắc nhở: "Điện hạ, đừng đọc nữa, đợi lát nữa Kỷ Tiểu Thư tới, người nhìn cho đủ, nhanh chóng nằm xuống giường đóng kịch đi, bằng không đợi lúc người đến, sẽ bị lộ tẩy đó."

"Đúng!" Từ Lệnh Sâm vỗ trán một cái, giật mình nói: "Đúng... Đúng... Ta phải nằm trên giường, đắp chăn, Trịnh Tắc lấy đồ hóa trang mặt cho ta."

Trịnh Tắc cầm đồ đi vào, thấy Điện hạ của mình để nguyên quần áo nằm ở trên giường nói chuyện với Từ Mị Mị, mặt mày vui mừng hớn hở, đã cảm thấy không dám nhìn thẳng.

Giống y hết kẻ ngu, ngay cả y phục cũng không biết đổi, làm gì còn nửa phần khôn khéo như bình thường!

Như thế này không phải muốn bị bại lộ hay sao?

Hắn gấp đến độ vò đầu bứt tóc.

Hai người luống cuống tay chân, ăn mặc đâu ra đấy xong, Kỷ Thanh Y cũng vừa đến.

Trong phủ Ninh Vương yên tĩnh, khác hẳn với tưng tưng thái y thành đoàn trong phủ của Kỷ Thanh Y.

Chẳng lẽ không cứu được!

Trong lòng Kỷ Thanh Y trầm xuống, lập tức hỏi Trịnh Tắc: "Thế nào lại an tĩnh như vậy, không có thái y canh chừng sao?"

"Là thái y phân phó." Trong lòng Trịnh Tắc kinh ngạc vì sự nhạy cảm của nàng, sắc mặt lại càng nghiêm trọng: "Điện hạ bị thương đến tâm phế

(tim phổi), đặc biệt là tâm, bị thương cực kỳ nghiêm trọng, mà tâm giữ thần (tinh thần), tâm bị thương thì thần không yên, thần không yên thì vết thương khó lành, cho nên trừ khi cần thiết, tốt nhất không nên để Điện hạ nghe được âm thanh, cũng không cần để cho hắn nhìn thấy người làm phân tâm."

Mặc dù Kỷ Thanh Y nghe không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng hiểu thương thế của hắn không ổn lắm: "Tình trạng đến mức này sao? Chẳng lẽ thái y không có kê đơn trị thương hay sao?"

Trịnh Tắc sờ mũi.

Tâm đau là do nổi khở tương tư tạo thành, chỉ có người mới là thuốc tốt của điện hạ.

"Đã kê." Trịnh Tắc nói: "Muốn từ từ dưỡng, nhất thời sợ rằng khó có thể chữa khỏi."

Bước chân của Kỷ Thanh Y có chút do dự, tốt nhất không nên gặp người, nàng có thể quấy rầy huynh ấy dưỡng bệnh hay không?

"Thanh Y, làm sao muội chậm chạp như vậy?" Trần Bảo Linh hô một tiếng, ý thức được mình đã đến viện của Từ Lệnh Sâm, lập tức im lặng che miệng lại.

Cũng đã tới, không tiện mắt nhìn thấy huynh ấy, bất luận thế nào nàng cũng không yên lòng.

Kỷ Thanh Y không nghĩ nhiều nữa, bước nhanh đuổi theo Trần Bảo Linh, cùng nàng bước vào nội thất.

Từ Lệnh Sâm nằm trên giường, trên người đắp chăn mỏng, mặt trắng như tờ giấy, đôi môi xanh nhợt, cả người giống như lưu ly bị nứt, tùy thời có thể vỡ nát.

Kỷ Thanh Y cảm thấy tim mình giống như bị người khác đánh, đau đến không thở được.

"Sâm biểu ca, tại sao huynh lại biến thành bộ dáng này?" Đôi mắt Trần Bảo Linh ửng hồng, đi tới bên giường của Từ Lệnh Sâm, luống cuống nói: "Huynh... Huynh rất đau có phải không?"

Nàng thật sự rất khó chịu, tình trạng của Sâm biểu ca lúc này giống y hết vú nuôi của nàng lúc trước.

Nàng còn chưa có nói với huynh ấy tâm ý của nàng mà?

Tại sao huynh ấy có thể sẽ chết như vậy chứ?

"Huynh muốn ăn cái gì, muốn làm cái gì, huynh nói cho muội biết, muội sẽ sai người làm, tóm lại nhất định làm huynh hài lòng... Dù huynh muốn sao trên trời, muội cũng nhất định giúp huynh hái xuống, chỉ cần huynh có thể không đau, chỉ cần huynh có thể khỏe hơn..."

Dáng vẻ của nàng giống như rất muốn làm chút gì đó rồi lại không thể làm gì khiến Kỳ Thanh Y càng nhìn càng khó chịu, cảm giác của nàng cũng giống Trần Bảo Linh.

"Bảo Linh, ta không đau." Từ Lệnh Sâm chậm rãi giật giật môi: "Ta có lời muốn nói với Kỳ tiểu thư, muội có thể tránh mặt một chút hay không?"

Nhất thời Trần Bảo Linh cứng lại.

Nàng khiếp sợ nhìn Từ Lệnh Sâm rồi quay đầu nhìn Kỳ Thanh Y, há miệng, thật lâu sau mới khó nhọc nói: "Sâm biểu ca, huynh... Huynh... Huynh đừng vội, huynh từ từ nói chuyện với Thanh Y, cuộc sống sau này của huynh... Còn dài."

Nàng nói xong, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, làm thế nào cũng không ngừng được.

Từ Lệnh Sâm quỳnh lên, đời này của hắn vẫn còn dài lắm, Bảo Linh có thể đừng nguyên rủa hắn hay không?

"Thanh Y." Trần Bảo Linh đi đến trước mặt Kỳ Thanh Y, nức nở nói: "Muội từ từ nói chuyện với Sâm biểu ca, mặc kệ huynh ấy nói gì, muội đều phải đồng ý với huynh ấy, ngàn vạn lần đều thuận theo huynh ấy, muội hãy để huynh ấy không còn tiếc nuối gì để đi hết đoạn đường cuối cùng đi."

Kỳ Thanh Y như bị sét đánh ngang tai, không dám tin nhìn Trần Bảo Linh: "Huynh ấy... Huynh ấy..." Nàng phát hiện mình không thể thốt ra lời.

Trần Bảo Linh gật đầu với nàng: "Bồi huynh ấy nhiều một chút."

Trần Bảo Linh lưu luyến nhìn Từ Lệnh Sâm một lần nữa, cuối cùng đành phải cắn răng quay mặt, đi một mạch ra ngoài không quay đầu lại.

Đôi tay của Kỳ Thanh Y nắm chặt thành quyền, toàn thân cứng đờ đi tới bên cạnh giường, sắc mặt của Từ Lệnh Sâm tái nhợt dọa người.

Nàng không thể tin chuyện Từ Lệnh Sâm thật sự sẽ chết.

Từ Lệnh Sâm vuron tay ra, Kỳ Thanh Y không chút do dự nắm lấy bàn tay của hắn.

Trong mắt Từ Lệnh Sâm phát ra ánh sáng kinh người, lòng của Kỳ Thanh Y chìm xuống đáy cốc, đây là hồi quang phản chiếu hay sao?

Nàng đã làm quyết định đến cảnh báo cho hắn, không nghĩ tới vẫn chậm một bước!

Hiện tại nói cái gì cũng đều không có tác dụng nữa rồi!

"Đừng sợ, ta sẽ khá hơn." Từ Lệnh Sâm yếu ớt nói: "Nếu ta đã tỉnh cũng sẽ không ngủ mê như trước nữa. Ta đã nói với nàng, muốn thành thân với nàng. Vẫn chưa thú được nàng làm sao ta cam lòng mà chết?"

Kỳ Thanh Y sầm trầm cười một tiếng: "Được, ta chờ huynh khỏe lên rồi đến thú ta."

Trái tim giống ruộng đất luôn khô hạn của Từ Lệnh Sâm trong nháy mắt giống như gặp được mưa rào, cái loại vui sướng và hạnh phúc đó làm hắn nhìn không được muốn hét to, muốn ôm nàng vào trong ngực, ném mạnh lên cao.

Nhưng cái gì hắn cũng không thể làm, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hắn kích động đến nỗi thân thể không thể khống chế mà phát run.

Kỳ Thanh Y thấy cả người hắn run rẩy, trên trán gân xanh cũng nổi lên, biết chuyện này không tốt, cố chịu đựng đau đớn trong lòng, định đứng lên đi gọi người.

Từ Lệnh Sâm lại nắm chặt tay nàng không thả, hai mắt cầu xin nhìn nàng: "Nếu nàng thật sự yêu ta, thật muốn gả cho ta, vậy hôn ta một cái."

Nước mắt trong đôi mắt của Kỳ Thanh Y "ào ào" chảy ra.

Cái gì mà đời trước lừa gạt, cái gì mà Diêu Tiên Huệ, cái gì gọi là thân phận khác nhau một trời một vực, tất cả đều không quan trọng.

Vào giờ phút này, hắn còn băn khoăn về nàng, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến nàng, chẳng lẽ còn không thể chứng minh tâm ý của hắn sao?

Nàng không do dự, nhẹ nhàng cúi người, hôn lên đôi môi của hắn.

Lúc mới bắt đầu Từ Lệnh Sâm còn có thể chịu đựng, chỉ chốc lát sau hắn đã quên mất lúc này mình còn đang bị bệnh không còn một mống, tim đập rộn lên, hô hấp dồn dập, cũng ngồi dậy đối khách làm chủ, còn muốn nhẹ nhàng ôm Kỳ Thanh Y vào trong ngực.

Kỳ Thanh Y vốn định vứt bỏ tất cả mọi tính toán, lúc sau bị thâm tình của hắn cảm động, tất nhiên bị hắn hôn quên mất tất cả.

Tay của nàng kim lòng không được chạm vào mặt hắn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 54

Chương 54: Bại lộ

Editor: QR2 -

Từ Lệnh Sâm cảm giác mình sắp chết chìm trong nhu tình của người trong lòng.

Một tay hắn ôm chặt hông của nàng, để nàng và hắn sát không có một khe hở nào, cái tay còn lại nâng đầu của nàng, muốn liều lĩnh thường thức nàng, nuốt nàng vào trong bụng.

Hắn hôn vô cùng hung mãnh, đột nhiên Kỳ Thanh Y mở mắt ra, nắm chặt ngón tay, lại đưa tay ra lau mấy cái trên mặt của Từ Lệnh Sâm, biết mình bị hắn đùa giỡn.

Tay chống trước ngực của hắn đẩy mấy cái, thân thể Từ Lệnh Sâm cứng như sắt, hai tay mềm như dây mây, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thon dài, chân mày thanh thoát thả lỏng, thanh thoát nhũn nhặn, quên hết tất cả.

Kỳ Thanh Y cắn mạnh hắn một cái.

Từ Lệnh Sâm kêu một tiếng "Ai u", biết chuyện mình làm đã bại lộ, ngược lại ôm nàng chặt hơn: "Y Y, đừng nóng giận, là ta sai rồi."

Ngoài miệng nói lời xin lỗi, trong lòng lại không cảm thấy có lỗi một chút nào.

Nàng quan tâm hắn, trong lòng nàng có hắn, nàng ở trong lòng hắn, dựa vào lồng ngực của hắn, hắn còn thấy cái gì chưa đủ đây?

Hắn hôn một cái lên đỉnh đầu của nàng, dùng khuôn mặt nhẹ nhàng cọ vào những sợi tóc mềm mại, mượt mà của nàng.

Trong lòng Kỳ Thanh Y kích động, chớp mũi ê ẩm, nước mắt lập tức dâng lên.

Tại sao nàng lại bị lừa, tại sao lại bị hắn đùa giỡn xoay quanh.

Đúng rồi!

Tại sao nàng lại quên mục đích hôm nay tới đây chứ? Nàng còn có chuyện rất quan trọng phải nói cho Từ Lệnh Sâm.

Mặc dù lần này Từ Lệnh Sâm cũng không phải bị thương thật, nhưng tương lai có một tai hoạ ngập đầu đang chờ hắn, nàng nhất định phải nhắc nhở hắn.

Nàng khe khẽ đẩy hắn mấy cái, lại phát hiện hai cánh tay Từ Lệnh Sâm giống như một cái vòng sắt, hơi sức của nàng căn bản không có cách nào rung chuyển được.

"Từ Lệnh Sâm, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói cho huynh biết."

Từ Lệnh Sâm nghe giọng nói của nàng rất nghiêm túc, vội buông lỏng tay: "Có chuyện gì?"

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới nhìn thấy mặt của Kỳ Thanh Y, trên mặt nàng có rất nhiều nước mắt, chớp mũi hồng hồng, cánh môi cũng sưng lên, trong lòng hắn vô cùng đau đớn.

Không trách được lúc này nàng ngoan ngoãn tựa vào trong ngực hắn như vậy, chắc chắn là khóc rất dữ dội, đáng hận hắn cái gì cũng không biết, còn đang đắc chí vì mình đến được gần tâm của nàng.

"Y Y." Từ Lệnh Sâm tràn đầy áy náy, cầm lấy bàn tay của nàng: "Ta sai rồi, ta bảo đảm với nàng, đây là lần cuối cùng ta lừa nàng, về sau ta sẽ không lừa gạt nàng nữa, sẽ không bao giờ nữa bắt nạt nàng."

"Được, ta tin tưởng huynh." Ký Thanh Y nói: "Ta có rất chuyện rất quan trọng muốn nói với huynh."

Nàng càng dịu dàng như vậy, Từ Lệnh Sâm càng cảm thấy mình khốn kiếp, rõ ràng là hắn muốn che chở nàng thật tốt, tại sao có thể bắt nạt nàng như vậy chứ?

Cũng ý vào việc trong lòng nàng có hắn nên mới dám làm càn như vậy.

Từ Lệnh Sâm đau lòng không xiết, cầm tay của nàng đánh mình: "Là ta không đúng, nàng đánh ta đi."

Nhìn thấy âm mưu trước mắt, Ký Thanh Y thật sự rất tức giận nhưng trước sự sống và cái chết, loại chuyện như vậy lại trở nên không có ý nghĩa. So với việc Từ Lệnh Sâm bị thương qua đời, nàng tình nguyện để Từ Lệnh Sâm lừa nàng.

"Đừng làm rộn." Ký Thanh Y nghiêm mặt nói: "Ta thật sự có chuyện."

Từ Lệnh Sâm càng thêm áy náy, hận không thể tự đánh mình mấy bạt tai.

"Được, Y Y, nàng nói đi."

"Ta nói chuyện vô cùng quan trọng, là vị cao nhân ẩn thế kia nói cho ta biết, huynh nhất định phải nghiêm túc lắng nghe, không thể qua loa." Về mặt Ký Thanh Y nghiêm nghị lại vô cùng nặng nề: "Lúc này sang năm, thổ ty Thanh Hải ban đêm tập kích vào phủ Tổng binh Tây Ninh, giết Tổng binh Tây Ninh, nhanh chóng chiếm lĩnh Tây Tạng, triều đình ra lệnh Phủ Viễn đại tướng quân đi bình loạn, Phủ Viễn đại tướng quân không phụ sự mong đợi của mọi người, chỉ nửa năm ngắn ngủi đã chiến thắng hồi triều."

Ký Thanh Y nói xong thì dừng lại, nhìn hắn.

Từ Lệnh Sâm trầm mặc không nói, trong mắt không nhìn ra bất kỳ suy nghĩ gì.

Nàng dừng một chút, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: "Phủ Viễn đại tướng quân là người toàn tài, tay phải vẫn có thể lưu danh sử sách, tay trái võ có thể thay đổi càn khôn, chỉ tiếc đao kiếm không có mắt, quân địch xảo trá, trên cánh tay của hắn bị trúng một mũi tên độc. Triều đình toàn thắng nhưng Phủ Viễn đại tướng quân lại hy sinh lừng lẫy."

"Không sai, Phủ Viễn đại tướng quân trúng độc mà chết nhưng mà hắn cũng không phải chết bởi độc tiễn." Sắc mặt Từ Lệnh Sâm trở nên nặng nề, giọng nói căng lên: "Hắn bị người hắn tin tưởng tặng một ly rượu độc, trúng độc mà chết."

"Chuyện này không thể nào!" Ký Thanh Y cả kinh thất sắc, không dám tin nhìn chằm chằm Từ Lệnh Sâm: "Huynh... Làm sao huynh biết?"

"Đương nhiên ta biết." Từ Lệnh Sâm nói giống như tiếng phá đá, vang vọng tận trời cao, bên tai Ký Thanh Y nổ vang: "Bởi vì ta chính là Phủ Viễn đại tướng quân."

Ký Thanh Y chỉ nghe trong đầu "Àm" một tiếng, hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Từ Lệnh Sâm biết!

Huynh ấy biết!

Vậy có phải huynh ấy cũng như nàng, cũng chết rồi sống lại hay không?

Chuyện này làm sao có thể!

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện này không thể nào.

"Cho nên ta biết, bởi vì những chuyện nàng nói ta đều đích thân trải qua." Từ Lệnh Sâm nhìn nàng chằm chằm nói: "Mà nàng cũng không gặp được cao nhân ẩn thế gì hết, nàng cũng giống ta, đều là sau người sống lại từ cõi chết."

"Y Y, ta chính là Từ Bảo Sinh!"

Huynh ấy là từ Từ Bảo Sinh, huynh ấy thật sự là Từ Bảo Sinh.

Ký Thanh Y không thể tin được, rồi lại không thể không tin, không chỉ có nàng sống lại, Từ Bảo Sinh cũng đã sống lại.

Không trách được, không trách được huynh ấy biết nàng thích đồ chơi làm bằng đường, không trách được huynh ấy luôn quấn lấy nàng, không trách được huynh ấy gọi nàng là Y Y.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

Từ Lệnh Sâm thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, tràn đầy khiếp sợ thì tiến lên phía trước cầm tay của nàng nói: "Nàng yên tâm, về sau ta sẽ giúp nàng, sẽ

không để bất cứ kẻ nào khi dễ nàng nữa."

"Còn chuyện đòi trước là ta không đúng, ta không nên lừa gạt nàng."

Hắn vẫn không nghĩ ra vì sao đòi trước Kỷ Thanh Y tuyệt tình như thế, cho đến tận mấy ngày gần đây hắn mới nhớ ra, đòi trước lần cuối cùng bọn họ gặp mặt không phải ở biệt viện mà là ở phủ Bình Dương Hầu.

Nàng thích cắm hoa lại trở về Hầu phủ, tất nhiên sẽ tham gia lễ cắm hoa.

Nếu như nàng thật sự đi lễ cắm hoa, như thế nào lại không biết thân phận thật sự của hắn, mà lúc đó ngồi bên cạnh Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm là vị hôn thê của hắn Điều Tiên Huệ.

Tất nhiên nàng sẽ nghĩ rằng hắn lừa gạt nàng, nhất sẽ vô cùng đau thương.

Vừa nghĩ tới chuyện lúc nàng nói những lời ngoan tuyệt với hắn thì trong lòng đã chong chát vết thương từ lâu, hắn sẽ vô cùng đau lòng.

Đòi này, hắn sẽ không như thế, sẽ không làm cho nàng đau lòng.

"Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, ta muốn cưới nàng, cũng có một mình nàng."

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng bọn họ cũng đi cùng nhau, hắn cũng không muốn cái chuyện hiểu lầm đáng chết này ảnh hưởng đến bọn họ.

"Ta, Trịnh Tắc còn có Tiên Huệ, ba người chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng học tập công phu với Vũ tiên sinh, đích xác là thanh mai trúc mã. Nhưng mà người trong lòng Tiên Huệ cũng không phải ta mà là Trịnh Tắc."

Lời vừa nói ra, trong lòng Kỷ Thanh Y chấn động mạnh, hô hấp của nàng lập tức trở nên dồn dập: "Vậy tại sao Điều Tiên Huệ lại trở thành vị hôn thê của huynh?"

Mặc dù là giọng nói tức giận chất vấn nhưng trong lòng đã tin tưởng, lần này nhất định Từ Lệnh Sâm không lừa nàng.

"Lúc ấy Điều đại tướng quân cảm thấy bất quá Trịnh Tắc chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, còn là một thị vệ nho nhỏ, căn bản không xứng với Điều Tiên Huệ, hắn vẫn ép buộc Điều Tiên Huệ thành thân."

"Khi đó tuổi của ta cũng không còn nhỏ, Đế hậu vẫn thúc giục bắt ta đón dâu, bởi vì ta không nắm chắc hoàng đế nhất định sẽ tiếp nạp nàng, cho nên đã nói dối, lấy Tiên Huệ làm bia đỡ đạn."

"Vì vậy nên có hiểu lầm phía sau. Thật sự quan hệ của ta với Tiên Huệ rất thân thiết nhưng đó là vì yểm trợ cho Trịnh Tắc."

Kỷ Thanh Y có chút thất hồn lạc phách: "Tại sao huynh không nói sớm cho ta biết?"

Giọng nói của nàng khỏ sở, Từ Lệnh Sâm cảm thấy vô cùng áy náy: "Ta định đắc thắng trở về trực tiếp cầu xin Hoàng đế gả nàng cho ta, cho nàng một sự ngạc nhiên, nhưng không ngờ biến khéo thành vụng còn vứt bỏ mạng của mình."

"Y Y, đòi này sẽ không như thế." Hắn yêu thương hôn vào tay Kỷ Thanh Y một cái, giọng nói vô cùng trịnh trọng: "Từ Lệnh Sâm chắc chắn không phụ Kỷ Thanh Y."

Kỷ Thanh Y lui về phía sau một bước, rút tay ra: "Không được, thân phận giữa chúng ta chênh lệch quá lớn, hoàng thượng sẽ không đồng ý."

Thái phu nhân cũng sẽ không đồng ý.

Nàng còn có huyết hải thâm thù chưa báo.

"Nàng đừng lo lắng." Từ Lệnh Sâm giống như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, thề son sắt nói: "Hoàng đế bên kia giao cho ta, phủ Bình Dương Hầu cũng giao cho ta, nàng chỉ cần an tâm chuẩn bị cuộc thi nhập học trường nữ Phương Hoa, những thứ khác đều giao cho ta."

"Không, không được!" Kỷ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói: "Chuyện phủ Bình Dương Hầu huynh không thể nhúng tay vào."

Trong lòng Trần Văn Cẩm mang theo ý xấu, Từ Lệnh Kiểm nhìn chăm chăm, nếu như Từ Lệnh Sâm nhúng tay vào, nói không chừng huynh ấy sẽ phát hiện cái gì đó.

Chuyện nàng bị Từ Lệnh Kiểm cưỡng bức... Tuyệt đối không thể để Từ Lệnh Sâm biết.

Lúc nàng nói chuyện, lòng đau đến rỉ máu.

"Có phải nàng sợ ta biết chuyện Từ Lệnh Kiểm làm hay không?"

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu, giống như rơi vào hầm băng, run rẩy nói: "Huynh... Làm sao huynh..."

"Nàng quên ngày đó ta cũng ở Đầm Thác tự hay sao?" Từ Lệnh Sâm thấy nàng sợ như vậy, đau lòng đến không chịu được, nàng ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng nàng giống như dụ dỗ hài tử: "Còn có lần đó ở cửa hàng sách, Từ Lệnh Kiểm rõ ràng nổi lên lòng mơ ước với nàng. Nàng đừng sợ, có ta ở đây, ta tuyệt đối không để cho hấn động tới một sợi lông tơ của nàng."

Trong lòng ngực ấm áp, nghe những lời nói an ủi của hấn, những điều lo sợ không yên trong lòng Kỳ Thanh Y dần dần lắng xuống.

Đời trước nàng trôi qua kinh khủng như vậy, không có nghĩa là kiếp này cũng sẽ như thế.

Nàng đã sống lại, tại sao không thể nhận hạnh phúc thuộc về mình chứ?

Từ Lệnh Sâm thấy mình nói mấy câu thì nàng không còn run nữa, biết nàng vô cùng để ý đến hấn, nhu tình trong lòng dâng lên giống như triều thủy.

Hắn nâng khuôn mặt của nàng lên, giống như không biết nàng, chăm chú nhìn nàng hồi lâu, mới thở dài một hơi, nói: "Y Y, nàng quá đẹp, Từ Lệnh Kiểm không mù, thích nàng cũng bình thường. Vừa nghĩ tới chuyện khi nàng ra ngoài, sẽ có rất nhiều nam tử sẽ thích nàng, trái tim của ta bỗng trống trải không có chỗ dựa. Ta thật sự muốn thú nàng về nhà, dẫn nàng theo bên người, nâng niu trong tay, để cho mọi người không thể nhìn thấy nàng."

Lời tâm tình ngọt như mật như vậy, Kỳ Thanh Y vẫn là lần đầu tiên nghe được, lập tức mặt nàng phỉm hồng, cổ làm ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn: "Nói hươu nói vượn. Nếu như thật sự có người phải lo lắng, người đó chắc chắn là ta, ai chẳng biết Thế tử Ninh Vương tuần mỹ vô song, là chàng rể quý mà hầu hết quý nữ trong kinh thành mong muốn, đệ nhất mỹ nhân kinh thành Thiệu Minh Châu cũng chủ động ôm ấp yêu thương..."

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, đôi mắt long lanh, vô cùng xinh đẹp.

"Đúng vậy, đúng vậy, Thế tử Ninh Vương tướng mạo như Phan An, nữ hài tử thích hấn đếm không hết, hấn lại không ở trong lòng. Cố tình bị một tiểu nha đầu nghịch nước bên bờ sông cho điên đảo tâm hồn, hoa mắt ngất ngây không biết Đông Tây Nam Bắc, bị người ta nghĩ thành tên háo sắc đội ướm sưng toàn thân, quăng mặt vào bùn, biến một mỹ nam tử thành chuột lột."

Hắn đang nói tình huống lần đầu tiên bọn họ gặp mặt ở đời trước, Kỳ Thanh Y nghe, nghĩ tới dáng vẻ nhếch nhác của Từ Lệnh Sâm lúc ấy, không khỏi cười "ha ha".

Nụ cười kia giống như hoa tươi mới nở, như ngọc lấp lánh, toàn thân quyến rũ, xinh đẹp không gì sánh được.

Từ Lệnh Sâm ngửa ngáy trong lòng, hai tay đang nâng mặt nàng không khỏi nhẹ nhàng ép lại, mặt của nàng biến thành bánh bao đang trề môi, đôi môi đỏ mọng hồng hồng giống như cánh hoa.

Rốt cuộc nhìn không được, hôn một cái trên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 55

Vì để dụ dỗ giai nhân vui vẻ, Từ Lệnh Sâm nói không ít lời ngon tiếng ngọt, dụ Kỳ Thanh Y đầu óc choáng váng.

Đợi đến lúc hai người đều bình tĩnh lại, hấn mới nói: "Nàng an tâm chuẩn bị cuộc thi nhập học trường nữ Phụng Hoa, không cần quan tâm đến mọi việc, có chuyện gì nàng hãy để Tuệ Tâm truyền lại tin tức cho ta."

"Tuệ Tâm? Tuệ Tâm là người của chàng?" Kỳ Thanh Y phản ứng kịp, tức giận nhìn hấn chằm chằm: "Chàng lại dám phái người giám thị ta?"

"Không phải giám thị mà là bảo vệ." Từ Lệnh Sâm tranh thủ thời gian giải thích: "Lúc trước không nói cho nàng biết đều là lỗi ta, về sau mặc kệ làm chuyện gì ta đều nói cho nàng biết."

Cái dáng vẻ vội vã cuống cuống kia làm Kỳ Thanh Y nhìn thấy trong lòng cũng mềm nhũn.

Sự hiểu lầm trước đó quá đáng sợ, hai người đều là một lần bị răn cấm cả đời sợ dây thừng.

Nàng gật đầu, dịu dàng nói: "Được, về sau ta có chuyện gì, cũng nói cho huynh biết."

Kỳ Thanh Y nhìn ngoài cửa sổ một chút, thấy đã là buổi trưa, biết mình nhất định phải đi rồi.

Từ Lệnh Sâm cũng biết nàng thân bất do kỷ, lời kéo tay của nàng: "Tất cả đã có ta."

Trần Bảo Linh đã ngồi bên trong xe ngựa, Kỳ Thanh Y thấy sắc mặt của nàng kinh ngạc, biết là vì nàng đã đợi quá lâu rồi, vội nói: "Bảo Linh, thật xin lỗi..."

Nàng còn chưa có nói xong đã phát hiện y phục trên người nàng mặc không giống y phục lúc nàng tới đây.

Kỷ Thanh Y trợn to hai mắt nhìn nàng từ đầu đến chân.

Từ trên xuống dưới, không có một cái nào là y phục nàng mặc lúc ra cửa, ngay cả mái tóc cũng đã được chỉnh sửa lại.

Kỷ Thanh Y không khỏi hít một hơi khí lạnh, giọng nói có mấy phần chột dạ: "Bảo Linh, tỷ... Đã có chuyện gì xảy ra với tỷ?"

"Tỷ không sao." Ánh mắt Trần Bảo Linh có mấy phần né tránh, trên mặt cũng thoáng ửng hồng.

Trái tim Kỷ Thanh Y roi lõp bộp.

Nếu là y phục bị dơ, không đến nỗi ngay cả trung y, giày, tóc cũng cùng phải thay đổi.

Nàng khó giấu bày như vậy rõ ràng đã xảy ra chuyện cực kỳ không tốt.

Dung mạo Bảo Linh rất xinh đẹp, mặc dù tính tình có mấy phần trẻ con nhưng mà ở trong mắt người khác, nghiêm nhiên chính là đại cô nương.

Chẳng lẽ nàng bị người khác lừa gạt đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ sau này, trái tim của Kỷ Thanh Y lập tức như bị bóp chặt.

Sự khổ sở khi mất đi trong sạch, bị người khác khinh thường và nhục nhã nhưng chỉ có thể đau đớn cắn răng và nuốt máu vào trong nàng hiểu hơn ai hết.

Đến thăm vương phủ là chủ ý của nàng.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, cả đời này nàng cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Ánh mắt của nàng đột nhiên trở nên sắc bén, giọng nói cũng nghiêm nghị không giống ngày thường: "Vậy y phục của tỷ là thế nào đây?"

"Ai nha!" Đột nhiên Trần Bảo Linh làm nũng nói: "Được rồi, được rồi, tỷ cho muội biết là được chứ gì. Tỷ bị rơi xuống nước, có người đã cứu tỷ, bộ y phục này áo là do người ấy thay ta tìm đến."

"Người ấy là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, có làm gì với tỷ hay không?"

"Thanh Y, muội coi tỷ là người như thế nào?" Trần Bảo Linh đỏ mặt nói: "Tỷ rơi vào trong nước, vô cùng sợ hãi, làm gì còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy, người ta đã cứu tỷ, sau lưng muội lại nói người ấy như vậy, vậy tỷ thành người gì đây? Vậy mà muội lại không quan tâm tỷ một chút nào, muội cũng không hỏi tỷ sau khi rơi xuống nước thì như thế nào? Có sợ hay không, có bị thương hay không?"

Nàng rõ ràng không muốn nói cho kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y suy nghĩ khi quay về sẽ hỏi Từ Lệnh Sâm một chút nên thuận thế nói: "Muội không quan tâm đến tỷ còn có thể hỏi tỷ nhiều như vậy sao? Không phải muội sợ tỷ bị người khác khi dễ hay sao? Tỷ đã không có việc gì vậy thì muội cũng yên tâm, đợi khi về đến, tỷ hãy trở về thay y phục trước, chỗ ngoại tổ phụ muội sẽ đi nói."

Trần Bảo Linh chỉ lo lắng chuyện này nhất, nghe vậy lập tức vui vẻ ra mặt: "Thanh Y, tỷ biết ngay muội tốt với tỷ nhất. Đúng rồi, Sâm biểu ca như thế nào rồi? Huỳnh ấy nói gì với muội?"

"Huỳnh ấy không có việc gì." Kỷ Thanh Y nhẹ giọng nói: "Huỳnh ấy nói chúng ta không cần phải lo lắng, huỳnh ấy sẽ khỏe thôi, muốn muội khuyên như Thanh Thái để đệ ấy ngàn vạn lần đừng tự trách."

Chuyện giữa nàng Từ Lệnh Sâm tạm thời nàng không có ý định nói cho Trần Bảo Linh biết, Trần Văn Cẩm ở một bên nhìn chăm chăm, ngộ nhờ Bảo Linh nói lỡ miệng, vậy thì không ổn.

"Có thật không?" Trần Bảo Linh thờ phào nhẹ nhõm: "Cám ơn trời đất, cuối cùng Sâm biểu ca cũng không có việc gì."

Từ Lệnh Sâm bình an vô sự, Kỷ Thanh Y cũng đặt tất cả tâm tư vào việc học cảm hoa.

Lê Nguyệt Trừng cũng trở nên vô cùng trầm tĩnh, không hề tiếp tục gây phiền phức cho Kỷ Thanh Y nữa.

Chạng vạng một ngày nọ, Lê Nguyệt Trừng lấy cớ muốn đi ra ngoài tản bộ, tránh khỏi nha hoàn, một thân một người đi tới núi giả ở hậu hoa viên.

"Nguyệt Nguyệt, người đã đến rồi." Trần Văn Cẩm nở nụ cười, một tay kéo nàng vào trong động dưới núi giả.

Trái tim Lê Nguyệt Trừng Tâm đập mạnh, đỏ mặt giận trách: "Biểu ca, coi chừng người khác nhìn thấy."

"Sợ cái gì?" Trần Văn Cẩm thờ ơ như không: "Thực sự có người nhìn thấy, ta sẽ nói với tổ mẫu, ta với nàng lưỡng tình tương duyệt, muốn thú nàng làm

thê tử."

Mặc dù biết rõ Trần Văn Cẩm cố ý nói như vậy để đùa giỡn nàng, Lê Nguyệt Trùng vẫn rất vui mừng, ngoài miệng lại nói: "Huynh gạt ta!"

"Sao ta lại gạt nàng cơ chứ?" Trần Văn Cẩm giả vờ tức giận nói: "Ồ chung lâu như vậy, nàng còn chưa hiểu rõ lòng của ta sao?"

"Ta đương nhiên hiểu rõ." Trong lòng Lê Nguyệt Trùng Tâm giống như được ăn mật: "Biểu ca, đừng giận ta."

"Ta làm sao có thể giận nàng!" Trần Văn Cẩm dịu dàng nói: "Mấy ngày nữa yết bảng (công bố kết quả) thi Hương, ta nhất định nổi danh trên bảng, đợi hơn một tháng nữa nàng được vào trường nữ Phuong Hoa, đến lúc đó trên người của ta có công danh, nàng cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng, ta sẽ nói với tổ mẫu thú nàng làm thê, tổ mẫu nhất định sẽ không thể không đồng ý."

"Có thật không?" Lê Nguyệt Trùng vốn vui mừng lại vội nói: "Vậy... Chuyện kia... Chính xác thì lúc nào sẽ thực hiện."

"Đúng ngày ta được yết bảng." Trần Văn Cẩm mặt trầm như nước: "Không thể kéo dài hơn được nữa, tài nghệ cắm hoa của Kỳ Thanh Y rất cao, một khi nàng tiến vào trường nữ Phuong Hoa, cho dù nàng mất đi trong sạch, tổ mẫu tình nguyện bất chấp nguy hiểm cũng không thể để cho nàng làm thiếp của ta."

Trong lòng Lê Nguyệt Trùng vô cùng ganh tị nhưng nghĩ tới chuyện cho dù Kỳ Thanh Y là thiếp của Trần Văn Cẩm nhưng trên thực tế bị thê tử Chu Vương độc chiếm, trái tim dâng lên sự sáng khoái.

Từ mùa xuân năm nay, khi Kỳ Thanh Y trở lại, nàng ta đoạt đi tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về nàng, nàng không thể chờ đợi muốn Kỳ Thanh Y thân bại danh liệt.

"Biểu ca, huynh nói ta nên làm thế nào?"

"Ngày yết bảng, Thê tử Chu Vương sẽ đến chúc mừng ta, đến lúc đó chính là thời cơ tốt nhất, trước đó nàng phải ổn định Kỳ Thanh Y..." Hắn nhỏ giọng an ủi cho Lê Nguyệt Trùng, sau đó nói: "Sau khi chuyện thành công, nàng trở lại sân vườn của mình, không cần làm gì hết chỉ cần chờ tin tức của ta là được rồi. Còn nha hoàn của nàng, nhất định phải dặn dò thật tốt."

Lê Nguyệt Trùng nhận lấy bọc giấy Trần Văn Cẩm đưa tới, ngón tay kích động đến phát run. Kỳ Thanh Y, ngày tốt lành của người cuối cùng cũng chấm dứt.

...

Trần Bảo Linh ban đêm tham lạnh quên đóng cửa sổ bị trúng phong hàn.

Ngày hôm sau đi học chỉ có Kỳ Thanh Y và Lê Nguyệt Trùng, hôm nay Khúc tiên sinh để hai người các nàng cắm một bình hoa liên quan đến mùa thu, Kỳ Thanh Y đi ra ngoài trước.

Lúc trước đều là nàng và Trần Bảo Linh cùng nhau đi trước, bỏ Lê Nguyệt Trùng lại đằng sau.

"Thanh Y." Lê Nguyệt Trùng bước nhanh mấy bước, ở cửa nhà ẩm ướt hoa thì đuổi kịp Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y quay đầu lại, mặt không thay đổi nhìn nàng.

"Muội vẫn còn giận tỳ có đúng hay không?" Lê Nguyệt Trùng ách ách nói: "Trong khoảng thời gian này nhìn thấy muội và Bảo Linh cùng ra cùng vào, tỳ mới nhận ra mình đã sai lầm như thế nào, tỳ rất muốn gia nhập với các muội, nhưng... Nhưng... Là lòng tự ái của tỳ quá lớn, cuối cùng tỳ sợ muội không muốn tha thứ cho tỳ, sợ mất thể diện, cho nên vẫn mở lời nói."

Kỳ Thanh Y cười lạnh: "Vậy sao hôm nay người lại có thể mở miệng cơ chứ?"

"Thật ra thì lúc trước tỳ đã đi tìm Bảo Linh, muốn nhờ muội ấy ở giữa thay tỳ nói vụn vào." Gương mặt Lê Nguyệt Trùng lộ vẻ sầu thảm: "Không ngờ Bảo Linh không chỉ không muốn giúp tỳ lại muốn tỳ cách muội xa một chút. Muội ấy còn nói giữa muội ấy và tỳ, nhất định muội sẽ lựa chọn muội ấy. Tỳ thấy muội ấy phòng bị như thế, nếu biết tỳ cố ý đi tìm muội, nhất định muội ấy sẽ không vui, cho nên kéo dài tới bây giờ."

"Thanh Y, muội có nguyện ý cho tỳ một cơ hội không?"

"Không." Kỳ Thanh Y không chút nghĩ ngợi, lắc đầu: "Khi ta coi người là hảo tỳ muội, người coi ta là cái gì? Ta không muốn nuôi một con rắn độc ở bên mình."

Sắc mặt Lê Nguyệt Trùng trắng nhợt, giống như bị đá kích rất lớn: "Đúng, muội nói không sai. Thật sự thì là rắn độc, muội móc tim móc phổi với tỳ, tỳ lại vô cùng phòng bị muội, nhưng muội có biết không? Tỳ cũng không muốn, tỳ cũng không muốn như vậy."

"Hả?" Chân mày Kỳ Thanh Y cau lại, mỉm cười nói: "Người không muốn như vậy, chẳng lẽ còn có người ép buộc người hay sao?"

"Không, không có người nào ép buộc tỳ, là sự tự ti và lòng ghen tỵ của tỳ đang tác quái." Lê Nguyệt Trùng thần nhiên nói: "Tỳ ghen tỵ muội xinh đẹp hơn tỳ, ghen tỵ muội độc cô tổ mẫu yêu thích, rõ ràng là tỳ tới trước nhưng muội lại đoạt đi tất cả của tỳ, cũng là ăn nhờ ở đậu, muội là biểu tiêu thư, tỳ cũng chỉ là

Nguyệt Trùng cô nương, tại sao lại bắt công như thế?"

"Tì nhò tì đã ghen tị với muội, đặc biệt là sau khi tì thích Cẩm biểu ca..." Về mặt Lê Nguyệt Trùng làm ra vẻ khó giãy bầy lại như đinh chém sắt nói: "Sau khi tì thích Cẩm biểu ca thì cả ngày lo lắng muội sẽ đoạt mất Cẩm biểu ca."

Lê Nguyệt Trùng thật đúng là có thể trả bất cứ giá nào.

Nàng đã tính toán chắc chắn sẽ không nhò đâu?

"Vậy nbây giờ gười không lo lắng hay sao?"

"Tì lo lắng còn có tác dụng gì đây?" Lê Nguyệt Trùng nói: "Cô tổ mẫu thích muội, mọi người trên dưới phủ Bình Dương Hầu thích muội, ngay cả Cẩm biểu ca cũng thích muội, tì... Tóm lại suy nghĩ hèn hạ của tì đã dùng nhầm chỗ rồi..."

"Tốt lắm, người không cần phải nói nữa." Kỳ Thanh Y không nhin được nói: "Ta không muốn nghe."

Nàng xoay người vào nhà ẩm trồng hoa.

Trên mặt Lê Nguyệt Trùng lại lộ ra một nụ cười xót xa.

Kỳ Thanh Y rõ ràng đã tin lời của nàng.

Kỳ Thanh Y vừa hái hoa vừa âm thầm suy nghĩ, lúc này Lê Nguyệt Trùng cũng đã cùng Trần Văn Cẩm cấu kết, nàng ta đột nhiên cúi đầu, gập thân nhất định là có lòng dạ xấu xa.

Đã như vậy, đây cũng đến lúc nàng báo thù rồi.

Đời trước nàng chịu khổ, nàng muốn Lê Nguyệt Trùng cũng chịu một lần.

Mặc dù đời trước Từ Lệnh Kiểm có thể thượng vị, đó là do được Mạnh hoàng hậu ủng hộ. Nhưng mà lúc đầu người Mạnh hoàng hậu ủng hộ n là Từ Lệnh Sâm, sau khi Từ Lệnh Sâm chết, Mạnh hoàng hậu mới quay sang ủng hộ Từ Lệnh Kiểm.

Đời này, Từ Lệnh Sâm sẽ không chết, dĩ nhiên Từ Lệnh Kiểm không có cơ hội thượng vị.

Nàng còn có cái gì mà sợ.

Nàng nghĩ chuyện này, hồn nhiên không biết nguy hiểm đang tới, một người nắm cây kéo trong tay, trong mắt lộ ra sự hung ác, lặng lẽ đi tới gần nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Quỷ Kế

"Thanh Y, cẩn thận!" Nghe tiếng thét chói tai, kỳ Thanh Y theo bản năng quay đầu lại, cây kéo đã đâm tới bên cạnh nàng.

Ngay lúc nàng nghĩ đã bị đâm trúng, đột nhiên một người xông đến đẩy mạnh nàng ra, thật may Kỳ Thanh Y dùng giỏ hoa làm điểm tựa để chạm đất nếu không sợ rằng cả người sẽ nhào vào trong vườn hoa rồi.

Nàng vừa quay đầu lại đã thấy Lê Nguyệt Trùng, sắc mặt tái nhợt, tay che bả vai, máu tươi theo ngón tay của nàng chảy ra ngoài.

Hung thủ đã biến mất không còn bóng dáng.

"Thanh Y, muội... Muội không sao chứ?" Nàng vừa nói xong, thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh, người ngã nhào xuống đất.

Nhưng mà cây kéo vẫn còn nằm trên mặt đất, Lê Nguyệt Trùng sợ cây kéo đụng vào mặt nên lúc ngã xuống có chút không đúng.

Nếu không phải là ngại lúc này không thích lộ, Kỳ Thanh Y thật muốn cười to lên.

Tám phần Lê Nguyệt Trùng nghĩ rằng mình sẽ tiếp được nàng ta.

Chỉ tiếc căn bản nàng không muốn quan tâm đến nàng ta.

"Nguyệt Trùng!" Kỳ Thanh Y làm bộ bị giật mình quá độ, dùng sức lắc mạnh Lê Nguyệt Trùng: "Tì làm sao vậy?"

Lúc nàng đẩy nhìn như không hề gì nhưng trên thực tế lại dùng rất lớn, Lê Nguyệt Trùng cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình đều bị kỷ Thanh Y làm lệch vị trí.

Nàng mới đẩy hai cái, cửa nhà ẩm trồng hoa vang lên tiếng kêu sợ hãi: "Giết người rồi! Biểu tiểu thư giết người rồi!"

Sau tiếng hét sấm dậy đất bằng này, lập tức có không ít người tràn vào nhà ẩm trồng hoa.

Kỷ Thanh Y còn chưa có phản ứng gì, Lê Nguyệt Trùng giống như bị tiếng hét này gọi "Tĩnh", sắc mặt nàng tái nhợt, tức giận nói với mọi người: "Còn không bắt điều nô xảo quyết dám vu oan biểu tiểu thư lại!"

Nàng lại quay đầu bảo đảm với Kỷ Thanh Y, nói: "Thanh Y đừng sợ, ti sẽ không để cho người khác vu oan muội."

Kỷ Thanh Y mới như phản ứng kịp từ trong hoảng sợ, nàng không khỏi nóng nảy lo lắng nói: "Nguyệt Trùng, đừng nói nhiều như vậy, nhanh chóng băng bó vết thương, để muội sai người gọi đại phu."

Lê Nguyệt Trùng khiếp sợ: "Thanh Y, muội... Không phải muội vẫn còn trách ti hay sao?"

"Muội vẫn oán trách ti nhưng nếu như lúc này không có ti chỉ sợ ngay cả mạng muội cũng bị mất." Kỷ Thanh Y nghiêm túc nói: "Ti chờ cho muội một đao kia, lúc này còn mở miệng chứng minh trong sạch cho muội, muội cũng không phải là người không biết điều. Chuyện trước đó coi như bỏ qua."

"Thanh Y." Hốc mắt Lê Nguyệt Trùng đỏ lên, kích động không biết nói gì: "Ti... Ti cũng không biết nói gì nữa, sau này chúng ta vĩnh viễn đều là tỷ muội tốt."

"Còn có Bảo Linh." Kỷ Thanh Y nói: "Nếu bỏ sót ti ấy, ti ấy sẽ tức giận."

Lê Nguyệt Trùng tự biết mưu kế đã thành công, âm thầm hài lòng.

Kỷ Thanh Y cũng liên tục cười lạnh.

Vì muốn lấy được sự tin tưởng của nàng không tiếc đặt mình vào nguy hiểm, mưu kế này của Lê Nguyệt Trùng đích xác rất cao minh.

Chỉ tiếc, nàng đã có kinh nghiệm với khổ nhục kế lần trước của Từ Lệnh Sâm, khổ nhục kế này của Lê Nguyệt Trùng cũng không đáng xem rồi.

Mặc kệ Lê Nguyệt Trùng có mưu đồ gì cũng đừng mơ tưởng được như ý.

...

Hạ nhân Hầu phủ lại dám đi hạ phạm thượng cố ý đã thương người, Thái phu nhân ra lệnh bắt buộc phải điều tra kỹ, cuối cùng biết được người đâm bị thương Lê Nguyệt Trùng là nha hoàn tên Xuân Đào, muội muội của Tổ Tâm. Nàng ta vào phủ sau tết Đoan Ngọ, không biết nghe ai nói Tổ Tâm bị Kỷ Thanh Y hại chết nên nàng nổi lên sát tâm muốn báo thù cho tỷ tỷ của nàng.

Mọi chuyện bại lộ nàng cũng không trốn, đến lúc mọi người tìm được nàng ở trong phòng của nàng, nàng đã nuốt vàng tự sát.

Thái phu nhân cực kỳ tức giận, vốn định giao cả nhà Tổ Tâm cho quan phủ xử lý, sau lại nghĩ tới chuyện Trần Văn Cẩm sắp tham gia kỳ thi mùa xuân, bà mới vừa cầu nguyện ở trước mặt Phật tổ, lúc này đại khai sát giới không khỏi bất kính với Phật tổ, cuối cùng quyết định bán cả nhà Tổ Tâm về phía nam xa xôi.

Kỷ Thanh Y nói chuyện này cho Từ Lệnh Sâm biết, vài ngày say thì Từ Lệnh Sâm gọi thư tới, nói ca ca Lê Nguyệt Trùng là Lê Nguyệt Vinh đã từng tiếp xúc với phụ mẫu của Tổ Tâm, lại trả cho phụ mẫu của Tổ Tâm một số lớn bạc, nói nàng nhất định phải cẩn thận với Lê Nguyệt Trùng.

Lê Nguyệt Trùng không đáng lo, nàng lo lắng nhất Trần Văn Cẩm lấy Thanh Thái uy hiếp nàng, Kỷ Thanh Y cũng không khách khí, trực tiếp nói với Từ Lệnh Sâm về người quan trọng để hấn phải hai người thích hợp bảo vệ Thanh Thái.

Hiệu suất của Từ Lệnh Sâm rất cao, tối hôm đó đã báo tin tin nói đã làm xong, có chuyện gì sử thông báo cho nàng trước tiên.

Buổi tối, nàng đang định ngủ, Tuệ Tâm lại cầm một tờ giấy đi vào, nàng còn tưởng rằng là bên Thanh Thái đã xảy ra chuyện gì, sợ hết hồn, mở ra nhìn, chỉ thấy trong thư viết hai chữ "nhớ nàng".

Trong đầu hiện lên bộ dạng vô lại của Từ Lệnh Sâm, hai lỗ tai nóng lên, trái tim cũng dâng lên sự ngọt ngào.

Chớp mắt đã tới cuối tháng tám, vào ngày yết bảng thi Hương dân, trên dưới Trần gia đều vô cùng khẩn trương.

Mới sáng sớm quận chúa Nam Khang đã chạy tới phòng của Trần Văn Cẩm, liên tục hỏi hân: "Có nắm chắc không? Xác định có thể trúng sao?"

Sau khi hỏi đi hỏi lại nhiều lần, lại cắn răng nghiêng lợi nói: "Nếu không phải là tiện chủng của Lâm Mạn Kêu cản trở đường của con, con cần gì phải khổ cực học tập như thế."

"Con của ta à, muội muội của con đã không dựa vào được, hôm nay mẫu thân chỉ có thể dựa vào con mà thôi."

Trần Văn Cẩm lười phải nghe những lời bà nói, nhin không được qua loa lấy lệ với bà mấy câu rồi đi đến thư phòng.

Kỷ Thanh Y, Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh cũng hầu ở bên cạnh Thái phu nhân.

Tuy nói ở trong lòng phu nhân, thứ tôn Trần Văn Cẩm này không quan trọng bằng trưởng tôn Trần Văn Việt nhưng dù gì hắn cũng là con cháu Trần gia, Thái phu nhân tự nhiên một lòng hy vọng hắn có thể thành người, góp một viên gạch cho phủ Bình Dương Hầu.

Phủ Bình Dương Hầu vẫn luôn dựa vào chiến công trên chiến trường, chưa bao giờ có một sĩ tử đấy.

Thời gian chờ đợi luôn dài đằng đặc, cho dù Thái phu nhân trầm tĩnh lão luyện nhưng lúc nói chuyện với các cháu gái cũng có vẻ không yên lòng.

"Thái phu nhân!" Gia đình báo tin chạy bay vào, vừa chạy vừa vui vẻ bẩm báo: "Trúng, trúng, Nhị gia trúng rồi."

Thái phu nhân lập tức từ trên ghế đứng lên: "Đã nhìn rõ chưa? Thật trúng sao? Trúng thứ mấy?"

Giọng nói của gia đình kích động, trên mặt tràn đầy hưng phấn: "Đã nhìn rõ, Nhị gia thật sự đã trúng trong danh sách đầu, đứng thứ mười."

"Đứng thứ mười." Từ khoe mắt đến đuôi mày của Thái phu nhân đều lộ ra sự vui vẻ: "Tốt, tốt, tốt."

Đỗ ma ma lập tức vui mừng, hớn hờ nói: "Chúc mừng Thái phu nhân, chúc mừng Thái phu nhân."

Mấy người Kỷ Thanh Y cũng đứng lên, ồn ào nói lời chúc mừng.

Thái phu nhân cười ha ha: "Mau ban thưởng, mau ban thưởng."

Giờ phút này bà thật sự giống như một tổ mẫu vui mừng vì tôn tử rồi.

Đỗ ma ma vội thưởng cho người gia đình kia tám lượng bạc rồi sai người khiêng hai cái sọt tiền đồng đã chuẩn bị trước ra, ném từng nắm từng nắm ra khắp sân.

Không bao lâu, ngoại viện có tiếng khua chiêng gõ trống, biết là người báo tin mừng thi đậu đã tới, Thái phu nhân càng thêm vui mừng, để Đỗ ma ma đi xem tình huống một chút, giúp đỡ Trần Ung và huynh đệ Trần Văn Cẩm, Trần Văn Việt tiếp đón người báo tin.

Đỗ ma ma đi chuyến này đến gần buổi trưa mới trở về, mặt mày của bà hớn hờ bẩm báo: "Đã tặng hồng bao cho người báo tin mừng thi đậu, người thân và bằng hữu cũ mà chúng ta giao hảo (quan hệ tốt) cũng phái người tới chúc mừng, tất cả đều do Hầu Gia cả đại gia, nhị gia tiếp đón, thật may là lúc trước đã chuẩn bị tốt tiệc rượu, tất cả đều vô cùng thỏa thỏa. Thế tử Chu Vương cũng phái người đến báo tin, nói là buổi tối tự mình tới cửa chúc mừng nhị gia."

Trong lòng Kỷ Thanh Y giật mình, cố nén nhìn Thái phu nhân đang kích động.

Nên tới, cuối cùng cũng tới!

Từ Lệnh Kiểm là khách quý, tất nhiên Trần gia sẽ không để cho hắn và khách khác ở chung một chỗ, Thái phu nhân phân phó người chuẩn bị một bàn tiệc tại đình nghỉ mát ở hậu hoa viên, trong đình đốt đầy đèn lồng, chung quanh dùng hoa tươi trang trí, gió mát thổi nhẹ nhàng, thật là lịch sự tao nhã.

Trần Ung và Trần Văn Việt, Trần Văn Cẩm tự mình tới tiếp đón, Từ Lệnh Kiểm khéo hiểu lòng người nói: "Hầu Gia, Thế tử cứ đi tiếp đón cái khách quý khác, có công sĩ* lão gia Văn Cẩm ở cùng với ta là được rồi, ta và Văn Cẩm tương giao (làm bạn) nhiều năm, Hầu Gia như vậy thì quá khách khí."

*Công sĩ: người đậu kỳ thi Hương (https://vi.wikipedia.org/wiki/Thi_Huong)

Trần Ung đành thuận nước đẩy thuyền rồi, nói mấy câu xin lỗi không tiếp được rồi dẫn theo Trần Văn Việt rời đi.

Trần Văn Cẩm lập tức khoát tay để tất cả mọi người đều đi xuống, lúc này mới nói: "Điện hạ, chuyện cũng đã an bài thỏa đáng."

Từ Lệnh Kiểm nhẹ nhàng nói: "Chuyện này liên can trọng đại, cần tuyệt đối không được có một chút sai sót nào, tuyệt không thể có một tí bất trắc nào."

Hắn biết mình quá mạo hiểm nhưng mà hắn không thể quên được gương mặt của nàng.

Vừa nhắm đôi mắt lại nàng đã xuất hiện rạng ngời trước mặt hắn.

Dù có nguy hiểm đi chăng nữa, hắn cũng muốn ở chung một chỗ với Khanh Khanh.

"Điện hạ yên tâm." Trong lòng Trần Văn Cẩm đã tính toán trước, nói: "Biểu muội Thanh Y quan tâm nhất chính là đệ đệ Thanh Thái của nàng, ta đã không chế Thanh Thái, có hắn trong tay, biểu muội Thanh Y nhất định sẽ cam tâm tình nguyện trở thành người của điện hạ."

Ai, thật ra thì dung mạo của Kỷ Thanh Y rất xinh đẹp, cũng có mấy phần tình ý với hắn, nếu không phải vì con đường thăng tiến, hắn thật sự cũng rất

muốn thu Kỳ Thanh Y cho mình.

Cô nương xinh đẹp còn nhiều nhưng mà con đường thẳng tiến chỉ có duy nhất một lần. Chi cần nắm phủ Bình Dương Hầu trong tay, kiều nữ nhân gì mà hấn không chiếm được?

Trên mặt Từ Lệnh Kiểm thoáng qua sự hài lòng: "Chuyện ngươì làm, từ trước đến giờ ta đều yên tâm."

Một câu khích lệ này làm trong lòng Trần Văn Cẩm chấn động, qua tối nay, hấn chính là tâm phúc của Từ Lệnh Kiểm rồi.

Giọng nói của hấn so lúc này thì cung kính và ân cần hơn: "Điện hạ, bữa tiệc này là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngài."

Từ Lệnh Kiểm hơi động vài miếng đã buông đũa xuống: "Ngươi an trí ở chỗ nào?"

Hấn có chút không thể chờ đợi được.

Trần Văn Cẩm đứng lên, chỉ vào chỗ cách đó không xa nói: "Điện hạ ngươì xem, chính là ở Tây Hoa Thính (phòng khách phía tây) bên kia, cách nơi này không xa."

Từ Lệnh Kiểm nhìn theo tay của hấn chỉ, thấy hơn phân nửa Tây Hoa Thính đượcg che giấu ở trong bóng đêm, chỉ có một gian phòng ở bên trái nhất có ánh đèn.

"Ngươi được an bài ở gian phòng nhất bên trái." Trần Văn Cẩm nói: "Chờ đến lúc gian phòng tắt đèn, trên cửa treo đèn lồng màu đỏ, Điện hạ có thể đi đến đó rồi. Vì che giấu tai mắt mọi ngươì, lúc Điện hạ tới đó không thể mang đèn."

Trần Văn Cẩm ngừng một chút rồi nói: "Ngươi trực tiếp đi vào là được, biểu muội Thanh Y đang ở bên trong chờ Điện hạ. Sau đó lúc Điện hạ ra ngoài, nhớ cầm đèn lồng cửa ra vào đi, còn lại tất cả đều giao cho ta."

Kỳ Thanh Y nhất định thất kinh, khổ sở, vô cùng hoảng sợ, đến lúc đó hấn dịu dàng an ủi một phen, chưa chắc nàng sẽ không ủy thân cho hấn.

Mặc dù không phải là tâm thân xử nữ nhưng lần đầu nàng nhất định rất lạ lẫm, mai nở lần hai, tư vị mới tuyệt vời đấy.

Cũng không biết nàng có thể giữ kín như bưng hay không, nếu sau này nàng trở mặt vô tình, tố cáo bậy bạ với Từ Lệnh Kiểm, như vậy chẳng phải là hấn đi sai một nước cờ thua cả ván cờ hay sao?

Không được, không được.

Hấn không thể có loại suy nghĩ này.

Nhưng nếu có thể dỗ Kỳ Thanh Y nghe lời của hấn, ở trước mặt Từ Lệnh Kiểm nói tốt thay hấn, cũng có thể xem là một diệu kế. Năm đó Lã Bất Vi và Cơ phu nhân có thể đùa bỡn Tần Trang Tương Vương ở trong lòng bàn tay, hấn chưa chắc lại không thể.

Chỉ trong chốc lát, trong đầu Trần Văn Cẩm xoay chuyển rất nhiều suy nghĩ.

Từ Lệnh Kiểm nhìn phương hướng Tây Hoa Thính, trong ánh mắt si mê mang theo vài phần cuồng dã.

Qua tối nay, hấn có thể cùng Khanh Khanh bên nhau đến già rồi, hấn muốn dùng tất cả mọi thứ của mình bồi thường nàng.

Hấn quay đầu lại, ánh mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm: "Nàng làm thiếp của ngươì chỉ là tùy cơ ứng biến, nếu như ngươì dám can đảm có hành động không nên..."

"Không, không." Trần Văn Cẩm vội nói: "Điện hạ yên tâm, đây chỉ là giả vờ, sẽ không thật sự. Nếu ta giả vờ thành thật, ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không chết tử tế được."

Lúc này Từ Lệnh Kiểm mới hài lòng gật đầu.

"Điện hạ, đèn sáng."

Trong lòng Từ Lệnh Kiểm giật mình, lập tức đứng dậy, Trần Văn Cẩm khẽ khom ngươì nói: "Chúc điện hạ đạt thành ước nguyện, ôm được mỹ nhân về."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Quỷ Kế (2)

Kỷ Thanh Y đến hậu hoa viên Tây Hoa Thính.

Sau khi vào cửa nàng không kịp chờ đợi đã hỏi Lê Nguyệt Trùng: "Tỷ thật sự có tin tức của Thanh Long đạo trưởng sao?"

Kỷ Thanh Y nằm mộng cũng muốn chữa khỏi chân cho Thanh Thái, ngay cả Hoàng Nhân đại sư y thuật cao siêu cũng bó tay hết cách, hy vọng duy nhất đều đặt ở trên người Thanh Long đạo trưởng.

Lê Nguyệt Trùng nhận định Kỷ Thanh Y nhất định sẽ tới nhưng mà không ngờ nàng lại chỉ đến một mình ngay cả nha hoàn cũng không dẫn theo, so với trong suy nghĩ của nàng còn thuận lợi hơn nhiều.

"Là thật, ca ca tỷ nghe người ta nói Thanh Long đạo trưởng ở động Bạch Vân núi Hoàng Sơn phủ Huy Châu thanh tu bề quan hơn nửa năm, nửa tháng trước mới vừa xuất quan, rất có thể sẽ đến kinh thành."

"Tin tức là thật sao?" Kỷ Thanh Y vô cùng kích động, nắm ngay tay Lê Nguyệt Trùng.

"Đừng kích động, chúng ta ngồi xuống rồi nói." Lê Nguyệt Trùng rót hai chén trà, một ly đưa cho kỷ Thanh Y, một ly để lại cho mình, sau đó nói: "Uống một ngụm trà, chúng ta từ từ nói."

"Ai nha, Nguyệt Trùng, làm sao tỷ nhiều chuyện như vậy, muội nào có tâm tư mà uống trà chứ!" Kỷ Thanh Y lo lắng nói: "Rốt cuộc tin tức có thể tin cậy được hay không?"

Lê Nguyệt Trùng thấy nàng không mắc mưu vội nói: "Dĩ nhiên là thật. Quan chủ Ngọc Hư quan ở kinh thành Trùng Dương đạo trưởng là sư huynh Thanh Long đạo trưởng, sau mỗi lần bề quan hẳn đều sẽ tới bái kiến Trùng Dương đạo trưởng, ca ca tỷ nói hẳn sẽ theo dõi cẩn thận tình huống bên Ngọc Hư quan, nếu có tin tức sẽ lập tức cho chúng ta biết."

"A đi đà phật, nếu tin tức là thật, vậy thì đúng là Phật tổ phù hộ." Kỷ Thanh Y chấp tay trước ngực nói: "Nguyệt Trùng, chuyện này nhờ vào tỷ."

Lê Nguyệt Trùng giận trách: "Hai chúng ta còn dùng những lời khách khí như vậy sao? Thanh Thái không chỉ là đệ đệ của muội, đệ ấy cũng là đệ đệ của tỷ, tỷ cũng rất hi vọng đệ ấy có thể sớm ngày khỏe lại."

Lê Nguyệt Trùng đẩy ly trà trước mặt Kỷ Thanh Y: "Uống trà thấm giọng rồi nói tiếp."

"Muội thật có chút khát." Kỷ Thanh Y nói xong rồi đưa tay bưng chén trà lên.

Tay của Lê Nguyệt Trùng bắt tri bất giác nắm chặt thành quyền, đôi mắt nhìn chăm chú Kỷ Thanh Y, hận không thể đoạt lấy ly trà tự mình rót hết vào miệng Kỷ Thanh Y.

Mắt thấy Kỷ Thanh Y bưng ly trà lên đến miệng, đột nhiên vang lên mấy tiếng lộp bộp giống như tiếng hạt châu rơi xuống đất, Kỷ Thanh Y "A" một tiếng, lập tức để ly trà xuống, cúi người ngồi xổm trên mặt đất, tiếc nuối nói: "Lắc tay trần châu của muội, cái này... Chính là Bảo Linh đưa cho muội."

Lê Nguyệt Trùng nổi đóa, ngàn tính vạn tính không ngờ lại xảy ra tình huống này.

Cái lắc tay trần châu này nàng cũng từng thấy, tổng cộng có năm viên Đông Châu, cực kỳ xinh đẹp, Trần Bảo Linh và Kỷ Thanh Y đều vô cùng yêu thích.

Nàng chỉ có thể kìm nén tính tình, ngồi xổm xuống giúp Kỷ Thanh Y tìm hạt châu: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội, tỷ giúp muội tìm, hạt châu ở trong phòng này, nhất định sẽ không bị mất."

Tìm tới tìm lui, tìm khắp gầm bàn cũng chỉ tìm được 4 viên, một hạt châu cuối cùng thế nào cũng không tìm được.

Lê Nguyệt Trùng nghĩ tới chuyện Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm vẫn đang chờ, vô cùng nóng ruột nhưng mà vẫn không tìm được.

Kỷ Thanh Y cầm hạt châu cuối cùng trong lòng bàn tay, nhanh chóng liếc nhìn lên xà ngang, thấy Tuệ Tâm đang nằm ra hiệu với nàng, lúc này nàng mới cố tỏ ra vui vẻ, nói: "A, tìm được rồi, không phải ở ngay đây sao?"

"Tìm được là tốt rồi." Lê Nguyệt Trùng khó nén sốt ruột, nói: "Tỷ đặc biệt ngâm chè xanh Lục An thêm mật ong cho muội, đã lạnh rồi."

Nàng nâng chén trà lên uống một ngụm lớn: "Nếu không uống, tỷ sẽ tức giận, cô phụ tấm lòng của tỷ."

Kỷ Thanh Y nhấp một ngụm nhỏ, cười tủm tỉm nhìn Lê Nguyệt Trùng: "Muội hiểu rõ Nguyệt Trùng tỷ tỷ tốt với muội nhất, cho nên muội cũng muốn bánh ít đi bánh quy lại, cũng để lại đồ tốt nhất cho tỷ nha."

"Vậy còn không mau... Uống."

Lê Nguyệt Trùng phát hiện đầu lưỡi của mình tê dại, tay chân cứng ngắc, nhất thời sắc mặt đại biến: "Muội... Chuyện này..."

Nàng nói không ra lời!

"Nguyệt Trùng!" Kỳ Thanh Y cười híp mắt, ung dung nhìn nàng: "Tỷ cảm thấy như thế nào?"

Nàng uống nước trà có thuốc!

Mà Kỳ Thanh Y bình yên vô sự!

Kỳ Thanh Y muốn làm gì?

Rất nhanh nàng đã biết.

Kỳ Thanh Y dịu dàng nói: "Tuệ Tâm, đặt Nguyệt Trùng cô nương lên giường. Cẩn thận một chút, đừng làm tổn thương Nguyệt Trùng cô nương, nàng sẽ phải làm thế tử phi của Chu Vương đó."

Tuệ Tâm khiêng Lê Nguyệt Trùng lên, đưa nàng ta đến trên giường: "Vậy phải coi hết y phục của Nguyệt Trùng cô nương sao?"

"Không cần." Kỳ Thanh Y cười nói: "Thế tử Chu Vương tự thân động thủ có lẽ sẽ càng thú vị."

Lê Nguyệt Trùng như rơi vào hầm băng, lớn tiếng gào thét: "Không, không, không được, người không thể làm như vậy với ta!"[QR2][diendanlequydon]

"Ta muốn gả cho Cẩm biểu ca, ta không thể mất đi trong sạch."

Chỉ tiếc lời nàng gào thét không có ai nghe, bởi vì trong cổ họng của nàng chỉ phát ra tiếng "a, a".

Mặt Lê Nguyệt Trùng không chút thay đổi nhưng trong mắt lại toát ra vẻ cầu xin, nước mắt tuôn rơi ào ạt.

Chỉ tiếc Kỳ Thanh Y tuyệt đối không cảm thấy nàng ta đáng thương, trong lòng nàng chỉ cảm thấy sự sáng khoái.

Đời trước lúc nàng cầu khẩn thời, Lê Nguyệt Trùng cũng không mềm lòng.

Lột sạch y phục của nàng không còn sót thứ gì còn hung hăng làm nhục nàng mấy câu, so sánh với những gì nàng ta đã làm với nàng ở đời trước, Kỳ Thanh Y cảm thấy mình đã vô cùng nhân từ.

Tất cả những gì xảy ra hôm nay cũng là báo ứng của Lê Nguyệt Trùng, nàng chưa từng chủ động hại Lê Nguyệt Trùng, tất cả đều là nàng phòng vệ mà thôi.

Hôm nay sẽ để cho nàng ta nếm thử một chút khổ sở khi hại người cuối cùng lại hại mình, để cho nàng ta thể nghiệm cảm giác kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe, muốn sống không được muốn chết cũng không xong của nàng ở đời trước.

Tuệ Tâm thổi đèn, cùng Kỳ Thanh Y bước nhanh ra cửa.

Kỳ Thanh Y đi đằng trước, không nhìn thấy trước khi ra cửa, Tuệ Tâm nhanh chóng từ trong lòng móc ra một ống khói, thổi hai cái mới đóng cửa lại.

Tuệ Tâm treo đèn lồng lên trước cửa.

Kỳ Thanh Y nên rời đi trước, Tuệ Tâm lặng lẽ nằm ở đầu tường, tận mắt nhìn thấy Từ Lệnh Kiểm vào bên trong mới quay người rời đi.

Trong nháy mắt lúc đẩy cửa vào, Từ Lệnh Kiểm ngửi thấy được một hương thơm nhân nhát, mùi hương này khiến hần vốn dĩ đã kích động lại càng thêm kích động.

Mặc dù không có ánh đèn nhưng bố cục trong Tây Hoa Thính Trần Văn Cẩm đã sớm nói cho hần biết, hần đi một mạch đến bên giường, vén màn lên, vuốt tay sờ người ôn nhu đang nằm trên giường, kích tình trên người trong nháy mắt bị đốt lên, không chút do dự cởi y phục, nhào tới.

Khanh Khanh vui thích nhất khi hần nhu tình như nước, chỉ tiếc suy nghĩ muốn nàng của hần quá mức mãnh liệt, hần không nhịn được, chỉ có thể cuồn cuộn xé rách y phục của nàng, không chút nào thương tiếc đoạt lấy nàng.

Hần lau khô nước mắt của nàng, không biết bao nhiêu lần gọi tên của nàng.

Rốt cuộc nàng cũng không hề cứng ngắc nữa, như thế càng kích thích kích động trong lòng hần, một lần lại một lần chứng minh nàng là của hần.

Hần chưa bao giờ kéo dài như vậy, chưa từng không thể khống chế bản thân mình giống như bây giờ, chỉ có Khanh Khanh mới có thể làm cho hần vui vẻ như vậy.

Trần Văn Cẩm ở chỗ không xa chờ đợi, khó khăn lắm mới đợi được nửa canh giờ trôi qua, Từ Lệnh Kiểm còn chưa đi ra ngoài, hần không khỏi có chút nóng nảy, đang muốn mạo hiểm làm việc hần không thích, liếc nhìn nhắc nhở hần, cuối cùng lòng đèn trước cửa Tây Hoa Thính lần nữa sáng lên.

Bằng tốc độ nhanh nhất hần đi tới cửa, gỡ lồng đèn xuống, nhanh chóng đi vào.

Mới từ gió thu bên ngoài đi vào, hần cảm giác hơi nóng, vừa đứng cũng cần cởi y phục rồi.

Trần Văn Cẩm không mặc y phục leo lên giường, nằm ở phía ngoài.

Hắn cảm thấy mình càng ngày càng nóng, cũng không biết bây giờ Kỳ Thanh Y như thế nào?

Hắn vươn tay sờ người trong chăn, đụng phải da thịt mịn màng tinh tế, giống như bị thiên lôi đánh xuống mặt đất. “Phùng” một tiếng giống như có lửa lớn bao vây hắn, thiêu đốt lý trí của hắn, lật người đè lên.

Đang lúc hạ thân hứng thú ngẩng cao đầu, người phía dưới đột nhiên có phản ứng, giật giật.

Hắn biết đây là được tính đã hết, vội ép người xuống kêu tên Kỳ Thanh Y: "Thanh Y biểu muội, người đừng sợ, huynh sẽ đối xử với muội thật tốt, huynh sẽ dùng toàn tâm toàn ý đối xử tốt với muội."

Hắn nói xong lập tức dùng hết toàn lực, giường hẹp điên cuồng rung đưa dưới thân. Người dưới thân đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ. Đầu tiên là một tiếng nho nhỏ, tiếp đó một tiếng lại cao hơn một tiếng, kích thích Trần Văn Cẩm càng thêm điên cuồng.

Quận chúa Nam Khang nghe nói Bình Dương Hầu bồi Thế tử Chu Vương uống say, được hai nha hoàn đỡ đến Tây Hoa Thính, nhất thời biến dấm lát sóng, dẫn theo bốn, năm ma ma, khí thế hùng hổ đi đến Tây Hoa Thính.

Nàng mới đi không bao lâu, Đỗ ma ma đã bẩm báo chuyện này cho Thái phu nhân.

Hôm nay là ngày tốt của Trần Văn Cẩm, Bình Dương Hầu Trần Ung khó khăn lắm mới trở lại một chuyến, Thái phu nhân sợ Quận chúa Nam Khang không biết nặng nhẹ làm âm ỉ nên phái người nhìn chăm chăm Quận chúa Nam Khang để phòng ngừa gặp chuyện không may. Không ngờ thật đúng là đã dự đoán được.

Thái phu nhân cả giận nói: "Cái thứ không biết sống chết, nhất định muốn hại Trần gia chúng ta cửa nát nhà tan nàng mới hài lòng sao. Đi, ngược lại ta muốn nhìn xem hôm nay nàng ta muốn làm gì!"

Sắc mặt Thái phu nhân tái xanh, đi cùng bảy tám ma ma đến Tây Hoa Thính.

Quận chúa Nam Khang mới vừa tới cửa Tây Hoa Thính đã nghe được bên trong truyền ra một hồi tiếng kêu phóng đăng làm nàng tức tới mức toàn thân phát run: "Các người, đi vào, đánh cho ta, đánh thật mạnh tiêu tiện nhân đồ cho ta!"

Đây là lần đầu phu Bình Dương Hầu xuất hiện chuyện như vậy, ý chí chiến đấu của ma ma ngoài cửa sục sôi, mạnh như rồng như hổ, xách theo quả đấm xông vào.

“Rầm” một tiếng, cửa được mở ra.

Trần Văn Cẩm đang chiến đấu vẫn chưa kết thúc, không phải nói chờ đèn lồng tắt mới có thể dẫn người tới sao? Lê Nguyệt Trừng nhất định đã đổ bình giấm rồi!

Trong lòng hắn tức giận, ngưng động tác nhưng vẫn duy trì tư thế cười.

Hắn không muốn đụng vào Kỳ Thanh Y nhưng bây giờ đã đụng rồi hối hận cũng không kịp nữa.

Nếu đã diễn trò vậy thì làm toàn bộ là được rồi.

Cái tư thế này cũng giúp hắn thấy thấy rõ nét mặt của nàng trước tiên, sau đó sẽ phán đoán bước kế tiếp sẽ làm thế nào.

Hắn ngừng luật động nhưng người ở dưới thân lại bất mãn, uốn éo thân thể.

Căn phòng tối lập tức trở nên sáng sủa, Trần Văn Cẩm nhìn người trên giường, sắc mặt nhất thời đại biến.

Người này... Không phải là Kỳ Thanh Y!

Hắn không dám tin, vén tóc của nàng ra, thấy vết sắc mặt Lê Nguyệt Trừng đỏ ửng, ánh mắt mê ly, trong miệng lẩm bẩm, trong lòng chìm xuống đáy cốc.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Hắn còn chưa phản ứng kịp, mẫn đột nhiên bị vén lên, hắn bị người khác đẩy mạnh ra, Lê Nguyệt Trừng bị người nắm tóc kéo xuống giường.

Lê Nguyệt Trừng trúng thuốc trong nước trà, cả người cứng ngắc, sau đó lại hít phải khói trợ hứng, đã bị dục vật khống chế từ lâu. Mặc dù nàng chưa từng hôn mê, chuyện gì cũng nhớ nhưng tình dục khống chế thân thể của nàng, để nàng quần lấy Trần Văn Cẩm, cao triều trong cơ thể cũng lần lượt đánh tới.

Bất ngờ thân thể chợt lạnh, cả người nàng cũng bị lôi xuống mặt đất, tiếp đó nàng nghe thấy tiếng mắng tức giận bén nhọn vang lên bên tai, cùng lúc đó vô số quả đấm, vô số cái chân không phân biệt đầu hay mặt mũi đánh lên trên người nàng.

"Đủ rồi!"

Nàng nghe được Thái phu nhân nặng nề gầm lên: "Quận chúa, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Kết Quả

"Làm gì ư? Tiểu tiện nhân này quyền rũ Hầu Gia! Hôm nay ta muốn đánh chết nàng."

Nói đến đoạn sau, nghĩ tới những năm nay Trần Ung lạnh nhạt với nàng, nghĩ đến chuyện hấn tình nguyện ngủ với nha hoàn cũng không muốn đụng vào nàng, không khỏi xúc động trong lòng, xụi lơ trên mặt đất, gào khóc.

Thái phu nhân cũng ngây ngẩn cả người, đây là chuyện bà hoàn toàn không ngờ tới.

Nhi tử bà sinh nên bà hiểu, tuyệt đối sẽ không tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt, trừ phi là thật lòng.

Hai suy nghĩ đồng thời xuất hiện, bà lập tức tỉnh táo, ra hiệu bằng mắt cho Đổ ma ma.

Mặc kệ nữ nhi này là ai, cho dù là nha hoàn thấp nhất, chỉ cần đại lang coi trọng, bà cũng muốn cất nhắc nàng.

Đổ ma ma ngăn cản mấy ma ma kia lại, cầm chăn mỏng đắp lên người cô nương kia, sau đó định kiểm tra thương thế của nàng.

Bà không khỏi cả kinh thất sắc: "Thái phu nhân! Chuyện này..."

Trái tim Thái phu nhân khẽ roi lộp bộp, sẽ không phải đã bị đánh chết chứ?

"Xảy ra chuyện gì?"

"Là Nguyệt Trùng cô nương."

Giọng nói của Đổ ma ma thật giống như đất bằng dậy sóng, tất cả mọi người trong phòng đều ngây ngẩn cả người.

Thái phu nhân cũng ngây dại.

Không, chuyện này... Chuyện này không thể nào, Trần Ung tuyệt đối sẽ không trêu chọc văn bối.

Vấn đề nằm ở trên người Lê Nguyệt Trùng, nàng vì vinh hoa phú quý bí quá hoá liều, cũng không phải là không thể nào!

Thái phu nhân nghĩ như vậy, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Cửa mở rộng, Lê Nguyệt Trùng còn bị đánh cho một trận, đau đớn thay thế tình dục, cả người cũng đã tỉnh lại.

Quận chúa Nam Khang ở đây, Thái phu nhân cũng ở đây. Xong rồi, xong rồi, nàng hoàn toàn xong rồi.

Trong đầu nàng sáng tỏ, nàng muốn ngắt đi nhưng lại cắn chặt đầu lưỡi, để cho mình tỉnh táo, phải tỉnh táo.

Không, bây giờ còn chưa tới lúc hôn mê.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Lê Nguyệt Trùng, không cần nghĩ cũng biết ánh mắt của bọn họ như thế nào?

Nhớ lại tiếng khóc tuyệt vọng của Quận chúa Nam Khang ở trong phòng, trên người Lê Nguyệt Trùng có bọc chăn nhưng lại có cảm giác giống mình đang ở mười tám tầng Địa Ngục.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Giọng nói cứng cáp hùng hậu mang theo vài phần giận giữ của nam tử vang lên ở cửa ra vào: "Quận chúa, ngươi lại làm chuyện gì nữa?"

Giọng nói này...

Quận chúa Nam Khang ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Bình Dương Hầu Trần Ung đồng hành với Trần Văn Việt đi vào, ánh mắt hết sức chán ghét nhìn nàng chằm chằm: "Ngươi lại muốn náo loạn cái gì nữa! Hôm nay là ngày lành của Văn Cẩm!"

Trần Ung càng nói càng giận, khuôn mặt của Quận chúa Nam Khang đều là nước mắt, ngơ ngác nhìn Trần Ung, đột nhiên cảm thấy gánh nặng trong lòng đã được gỡ bỏ, ngất đi.

"Đờ năng xuống." Thái phu nhân không khỏi ghét bỏ, trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải Trần Ung, không có xảy ra chuyện trưởng bối vẫn bối loạn luân là tốt rồi. Nếu không cho dù phải dốc toàn lực, nhất định bà cũng phải độc sát Lê Nguyệt Trùng, che lấp chuyện xấu này.

Quận chúa Nam Khang rời đi, tất cả mọi người đều nhìn lên giường, rốt cuộc sau màn là ai?

Trần Văn Cẩm núp ở trong màn, giận đến mức cả người rối loạn.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn rõ ràng đã sắp xếp ma ma trực đêm, tại sao phụ mẫu và cả tổ mẫu đều tới.

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề!

"Người trong màn trưởng là ai?" Giọng nói của Bình Dương Hầu Trần Ung hết sức bén nhọn: "Còn không mau ra ngoài!"

Trần Văn Cẩm biết hôm nay mình không thể tránh khỏi, chỉ có thể nhắm mắt.

Ánh sáng bên ngoài càng thêm sáng tỏ, hắn khoác cái chăn lên người, ngay cả nhìn cũng không nhìn Lê Nguyệt Trùng một cái, quỳ gối bên cạnh Thái phu nhân, cúi đầu nói: "Tổ mẫu, con uống quá nhiều rượu, nhất thời cảm lạnh không được, xin tổ mẫu trách phạt..."

Còn chưa dứt lời, ngực của hắn đã bị đá mạnh một cước, Bình Dương Hầu Trần Ung giận dữ: "Tiểu súc sinh!"

"Phụ thân." Trần Văn Cẩm bị một cước đá bay, ngã xuống mặt đất, hắn vội vàng bò dậy, quỳ xuống, dập đầu: "Con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, con uống rượu với Thế tử Điện hạ, cảm thấy hơi mệt nên đến chỗ này nghỉ ngơi, lúc ấy đầu óc con vô tri vô giác. Sau khi đi vào, ngửi được một mùi thơm, thân thể cũng không khống chế được..."

Sắc mặt của Thái phu nhân và Trần Ung đều rét lạnh.

Hôm nay là ngày lành của Trần Văn Cẩm, cho dù có muốn làm cái gì với Lê Nguyệt Trùng cũng sẽ không chọn ngày hôm nay.

Chẳng lẽ là Lê Nguyệt Trùng không an phận, thấy Trần Văn Cẩm trúng cử cho nên có tâm tư không nên có?

Trong lòng Lê Nguyệt Trùng lạnh như băng, khốc lớn, té nhào bên chân Thái phu nhân: "Cô tổ mẫu, van người làm chủ cho con, là Cẩm biểu ca hẹn con tới, huynh ấy muốn con đồng ý gả cho huynh ấy, con không đồng ý, huynh ấy không để cho con đi, con tránh không thoát lại không dám lớn tiếng la lên, cô tổ mẫu... Cô tổ mẫu... Nếu biểu ca không thú con... Con chỉ còn một con đường chết, cầu xin cô tổ mẫu ban thưởng cho con ba thước lụa trắng để trong sạch của Nguyệt Trùng cùng đi vào đất đi."

Nàng khóc vô cùng đau lòng, Trần Văn Cẩm kinh ngạc thất sắc, nhìn nàng biểu tình như thấy quỷ.

Lê Nguyệt Trùng đang buộc hắn thú nàng, nếu không sẽ nói mọi chuyện ra ngoài, ngọc đá cùng vỡ.

Tiền nhân này!

Nàng đã bị Từ Lệnh Kiểm đụng vào vậy mà vẫn còn muốn lừa hắn!

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện hôm nay đều do Lê Nguyệt Trùng bày kế?

Nàng thấy người sang bắt quàng làm họ, muốn gả cho Thế tử Chu Vương, mưu đồ sau này lên như điều gặp gió?

Hay là mục đích của nàng không phải Thế tử Chu Vương mà là hắn?

Trần Văn Cẩm giận đến mức phổi cũng muốn nổ.

Chỉ có đích tiểu thư danh môn thế gia mới có thể xứng với hắn, trên đời này tại sao lại có loại nữ nhân hèn hạ ác độc như Lê Nguyệt Trùng vậy chứ?

Bên này Lê Nguyệt Trùng và Trần Văn Cẩm đang chó cắn chó, bên kia Từ Lệnh Kiểm đã ra khỏi hậu hoa viên, được một gia đình dẫn đường cho hắn và thị vệ của mình, theo hành lang gấp khúc đi ra ngoại viện.

Nhớ lại hành động điên cuồng lúc nãy, hắn nhìn không được khẽ nhếch khóe miệng, mặc dù không thấy được mặt của Khanh Khanh nhưng mà ở trong bóng tối lại có một cảm giác khác. Nàng mới nhận ân lộ, thân thể nhất định không chịu nổi, ngày mai hắn phải đưa thuốc cho nàng hơn nửa dấm dò Trần Văn Cẩm lập tức xử lý mọi chuyện, càng nhanh càng tốt.

Chỉ như vậy mới giống như hắn lập tức có thể tỏ rõ tâm ý của mình, hắn cho nàng vị trí trắc phi, nàng nhất định sẽ vui vẻ muốn chết.[QR2]
[diendanlequydon]

Từ Lệnh Kiểm vừa lòng đắc chí, dương dương tự đắc theo sát sau lưng gia đình.

Cuối hành lang gấp khúc, bên kia đại sảnh chính là ngoại viện rồi.

Khó khăn lắm mới đi tới cuối hành lang gấp khúc, một nha hoàn từ trong phòng ngoài đi ra, nàng quay đầu lại nói: "Tiểu thư, coi chừng bậc thang."

Người tiểu thư phía sau bước từng bước ra ngoài, Từ Lệnh Kiểm như bị sét đánh, cả người mụ mị.

"Nàng!" Giọng nói hần bén nhọn, sắc mặt tái xanh nói: "Sao nàng lại ở đây?"

"Ta không hiểu lời của điện hạ." Ánh mắt Kỷ Thanh Y lạnh như băng, mỉm cười lạnh lùng: "Vây Điện hạ cảm thấy ta nên ở đâu mới đúng?"

Hắn thấy rõ ánh mắt của nàng, giọng nói chứa đầy giễu cợt làm trong lòng Từ Lệnh Kiểm như bị gai đâm.

Người lúc này không phải Khanh Khanh, hẳn đúng phải nữ nhân khác, đúng thì đúng, chuyện này không trọng yếu.

Quan trọng là cho dù kế hoạch thất bại, nàng cũng không nên có thái độ này, như vậy chỉ có thể nói nàng đã sớm biết mưu kế của bọn họ.

Khá lắm Trần Văn Cẩm, lại dám tính kế hắn!

Sắc mặt Từ Lệnh Kiểm tái xanh, mang theo giận dữ ngất trời, rời khỏi phủ Bình Dương Hầu.

Một đêm này, viện Thái phu nhân đèn dầu sáng rõ.

Thái phu nhân, Bình Dương hầu ngồi ngay ngắn ở chủ vị, Lê Nguyệt Trùng và Trần Văn Cẩm quỳ gối phía dưới.

Ánh mắt của Thái phu nhân rơi trên người Lê Nguyệt Trùng lạnh lẽo như dao.

Bà nuôi nàng vì muốn trọng dụng nàng, không ngờ ánh mắt của nàng lại nông cạn như vậy, quyền rũ Văn Cẩm.

Không nghe lời, phá hư kế hoạch của bà lại còn âm mưu làm Nhị nãi nãi phủ Bình Dương Hầu!

Thái phu nhân hừ lạnh, sắc mặt âm trầm nói: "Nguyệt Trùng, những năm gần đây, Trần gia đối xử với ngươi không bạc. Chuyện ngày hôm nay tất nhiên là Văn Cẩm có lỗi nhưng chẳng lẽ ngươi lại không sai? Nếu như ngươi thật sự hiểu rõ trắng đen như vậy, cần gì phải chạy đi gặp Văn Cẩm?"

Thái phu nhân vừa nói xong, Lê Nguyệt Trùng cũng biết chính mình muốn gả cho Trần Văn Cẩm làm chính thê là chuyện không thể nào rồi, nàng lệ rơi đầy mặt, dập đầu như bầm tòi: "Cò tổ mẫu... Nguyệt Trùng biết sai rồi... Ngươi ban thưởng cho Nguyệt Trùng một thước lụa trắng, để Nguyệt Trùng tự sanh tự diệt thôi. Chỗ ca ca, Nguyệt Trùng sẽ tự viết một phong thư, nói cho huynh ấy biết, tất cả mọi chuyện này đều là do con gieo gió gặt bão, không oán bất cứ người nào."

Chuyện ngày hôm nay cũng không chỉ có một hai người thấy, Thái phu nhân xảo quyết, tuyệt đối không dám dễ dàng giết chết mình. Nàng cũng không phải là Kỷ Thanh Y, nàng còn có ca ca, những việc nàng làm tất cả đều nói trước cho ca ca của nàng biết, chỉ cần nàng có chuyện không may, ca ca của nàng lập tức đến phủ Thuận Thiên đánh trống kêu oan.

Bình Dương Hầu lại nói: "Văn Cẩm, ngươi muốn thế nào?"

"Phụ thân, tổ mẫu." Trần Văn Cẩm hận không thể làm cho Nguyệt

Trùng chết đi nhưng lại không thể không nhắm mắt nói: "Chuyện này đều là sai lầm của con, con nguyện ý thú Nguyệt Trùng, cho nàng một sự công bằng."

"Câu này còn được coi là tiếng người!" Sắc mặt Trần Ung người giận: "Chỉ cần Nguyệt Trùng nguyện ý gả, ta ở đây không nói hai lời."

Thái phu nhân cũng rất mất hứng: "Người có sính lễ làm vợ, lên lút là thiếp, không môi giới đã tăng tị với nhau sao có thể giống cưới hỏi đảng hoàng! Hầu Gia, con cũng quá vui đùa rồi!"

Trần Ung nói: "Mẫu thân, nói cho cùng vẫn là lỗi của Văn Cẩm, nó nguyện ý gánh chịu sai lầm, chuyện này có gì không tốt? Nó mới vừa trúng cử, sớm thành gia một chút mới có thể an tâm chuẩn bị kỳ thi mùa xuân năm."

Trần Văn Cẩm cúi đầu: "Tổ mẫu, con thật tâm thích Nguyệt Trùng, cầu xin tổ mẫu thành toàn."

Lê Nguyệt Trùng cũng khóc lóc, nói: "Cầu xin cô tổ mẫu thành toàn."

Thái phu nhân không nhịn được hừ lạnh: "Các ngươi đều đã nói như vậy, ta cần gì phải làm ác nhân đây."

Lê Nguyệt Trùng cuối cùng cũng thỏa mãn mong muốn, tháng sau gả cho Trần Văn Cẩm.

Trong ngày động phòng hoa chúc, Lê Nguyệt Trùng quỳ gối bên chân Trần Văn Cẩm, lệ rơi đầy mặt: "Cẩm biểu ca, chuyện lúc trước đều đã qua, về sau chúng ta bắt đầu một lần nữa, thiếp sẽ sống với chàng thật tốt, giúp chàng giải quyết chuyện trong nhà. Thiếp hiểu rõ chàng muốn làm Bình Dương Hầu, thiếp sẽ giúp chàng, còn có ca ca của thiếp, cũng sẽ giúp chàng, về sau chúng ta chính là phu thê, chàng muốn thiếp làm cái gì thiếp đều nguyện ý."

Trần Văn Cẩm âm thầm nhìn chăm chăm nàng, khẽ cười nói: "Nàng nói những lời ngu ngốc gì vậy, chúng ta là phu thê, cái gì nàng cũng không cần làm."

Nói xong, lập tức kéo nàng lên giường.

Tiền nhân này làm hại Thế tử Chu Vương gần như muốn bắt hòa với hắn, nếu không phải hắn nhảy bèn, nói không chừng ngay cả tính mệnh cũng không giữ nổi.

Tạm thời giữ lại mạng của nàng để mê hoặc mọi người trong hầu phủ, chờ lúc Thế tử Chu Vương thành công, chờ trong tay hắn nắm quyền hầu phủ, đến lúc đó cũng chỉ cần một chén thuốc, một sợi thừng là có thể giải quyết chuyện của nàng.

Ngày thứ hai sau khi thành thân, hai người cùng tới, Trần Văn Cẩm thâm tình tha thiết, gương mặt Lê Nguyệt Trùng ngọt ngào, thật sự giống như phu thê ân ái, chìm trong mật ngọt.

Thái phu nhân ôn hòa nói mấy câu răn dạy, Quận chúa Nam Khang cắn răng nghiêng lợi, cho lễ nhận thân cũng đơn giản đến đáng thương, cố ý đánh vào mặt của Lê Nguyệt Trùng.

Nhưng Lê Nguyệt Trùng lại giống như không có cảm giác, vui mừng hơn hờ thu nhận.

Quận chúa Nam Khang lại càng giận hơn, càng nhận định trong lòng Lê Nguyệt Trùng có mưu đồ bất chính, giả vờ giả vịt, vừa kết thúc lễ nhận thân lập tức kêu Lê Nguyệt Trùng đến viện của nàng lập quy củ.

Nàng là bà bà, quản giáo con dâu của mình đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thái phu nhân cũng biết, Quận chúa Nam Khang luôn kìm nén sự tức giận này, nhất định phải xả ra một chút. Nếu không để cho nàng giày vò Lê Nguyệt Trùng, nàng sẽ đi náo loạn với Trần Ung, so với người sau, Thái phu nhân tình nguyện để nàng giày vò Lê Nguyệt Trùng.

Quận chúa Nam Khang bắt Lê Nguyệt Trùng quỳ chép sách kinh, đợi đến buổi tối Lê Nguyệt Trùng muốn đứng lên cũng không đứng nổi, được ma ma nâng nàng trở về.

Trần Bảo Linh và Kỳ Thanh Y lúc nói đến chuyện này đều vô cùng thôn thức: "Không ngờ nàng vì muốn gả cho nhị ca của ty mà ngay cả loại chuyện như vậy cũng có thể làm được, nẫu thân của ty một lòng muốn thành thân với quý nữ nhà cao cửa rộng, làm sao có thể để yên cho nàng đây?"

"Những thứ này là do nàng cầu được ước thấy." Kỳ Thanh Y nói: "Cũng may Cẩm biểu ca thương nàng, hữu tình uống nước cũng no bụng, ty ở đây thấy đáng thương cho nàng, nói không chừng trong lòng nàng tràn đầy cảm giác vui mừng, vô cùng hạnh phúc đấy. Ty có sức thương nàng, còn không bằng luyện tay nhiều một chút, nên chuẩn bị cuộc thi nhập học nửa tháng sau đấy."

"Cũng đúng." Trần Bảo Linh mỉm cười, vớt chuyện này ra sau ót.

Rất nhanh đã đến ngày thi nhập học vào trường nữ Phụng Hoa, tên của một trăm tiểu thư khuê tú thi cầm hoa được phân vào bốn căn phòng để tiến hành cuộc thi.

Kỳ Thanh Y và Trần Bảo Linh cũng biểu hiện rất tốt, hai người ra khỏi trường thi, có vẻ vô cùng hưng phấn.

Trong đình viện rộng rãi của trường thi, những nhóm khuê tú trẻ tuổi đều đang đợi tuyên bố thành tích, sau đó sẽ căn cứ vào thứ hạng thành tích để chọn lựa ký túc xá.

Có người nhận ra Kỳ Thanh Y, khe khẽ bàn luận chuyện đã xảy ra trong phủ trưởng công chúa Thọ Xuân, cũng có người chủ động đi lên lấy lòng Kỳ Thanh Y.

Trần Bảo Linh cười ha ha, một bộ dạng vô cùng vinh dự.

Đột nhiên, có người cao giọng nói: "Không biết vị Kỳ tiểu thư này so sánh với đại tiểu thư Thiệu gia thì người nào lợi hại hơn đây?"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Kỳ Thanh Y lạnh lẽo.

Hôm nay Thiệu Minh Châu cũng tới, người này đến tột cùng là vô ý nhắc tới hay là cố tình?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Kết Quả (2)

Lập tức có người dùng giọng nói lớn hơn phụ họa: "Chuyện này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Thiệu đại tiểu thư cao hơn một bậc rồi. Thiệu đại tiểu thư là biểu muội thân thích của Mạnh tiểu thư, kỹ thuật cắm hoa của nàng được Mạnh tiểu thư chỉ điểm, ta đã tận mắt nhìn thấy nàng cắm hoa, kỹ thuật vô cùng cao siêu, người bình thường tuyệt đối không thể nào so sánh."

"Đúng vậy, đúng vậy. Người nào mà không biết Thiệu đại tiểu thư là nhân tài mới xuất hiện trong giới cắm hoa, còn được những nương tử cắm hoa có tài tán dương, tuyệt đối không phải là hư danh, hoàn toàn không phải người bình thường có thể nhìn theo bóng lưng kia."

Xem ra danh tiếng của Thiệu Minh Châu thật không nhỏ!

"Kỹ thuật cắm hoa của Thiệu Minh Châu thật sự không tệ, người bình thường so sánh tất nhiên kém nàng." Trần Bảo Linh cười lạnh, nói: "Nhưng Thanh Y cũng không phải là người bình thường, thử hỏi Hoàng hậu nương nương sẽ ban kéo vàng cho người bình thường hay sao?"

"Trần Bảo Linh, ngươi có từng nghe một câu nói cộc không ở nhà, hầu tử xưng vương hay không?"

Mọi người xoay người, lập tức nhìn thấy Thiệu Minh Châu và Mạnh Tĩnh Ngọc được ba bốn nha hoàn vây xung quanh, giống như chúng tinh phùng nguyệt (sao xung quanh mặt trăng) mà đến.

Nàng y phục trang sức lấp lánh, diễm quang bắn ra bốn phía, cảm ngẩng cao, đáng vẻ nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt.

Trần Bảo Linh hận nhất chính là đức hạnh này của nàng ta, giận dữ nói: "Thiệu Minh Châu, ngươi có ý gì? Ai là hầu tử, ai là cộc? Ngươi nói rõ ràng cho ta!"

"Ai là hầu tử, ai là cộc, cái này còn phải nói rõ hay sao?" Thiệu Minh Châu dương dương tự đắc nói: "Ta tin tưởng trong lòng mọi người đều có phán đoán."

Trần Bảo Linh khinh thường: "Có gan ngươi cứ việc nói thẳng, áp a áp ứng thì có bản lĩnh gì?"

"Được, nói thẳng thì nói thẳng." Thiệu Minh Châu khiêu khích nói: "Nếu không phải bởi vì thân thể của ta không thoải mái, không tham gia tiệc thưởng hoa của trường công chúa Thọ Xuân, chỉ dựa vào Kỹ Thanh Y, nàng cũng xứng đáng nhận được kéo vàng của Hoàng hậu nương nương? Nếu đã may mắn lấy được kéo vàng nên khiêm tốn làm người, không ngờ các ngươi cũng không nghĩ là nhục ngược lại còn cảm thấy vinh hạnh, làm âm ỉ khắp nơi, da mặt cũng không phải là dày bình thường."

Trần Bảo Linh tức đến nổi phải la hét, muốn nhào qua dạy dỗ Thiệu Minh Châu ngay tại chỗ.

Mạnh Tĩnh Ngọc đột nhiên nói: "Kỹ thuật cắm hoa của Kỹ Tiểu Thư thật sự rất tốt, được Hoàng hậu nương nương ban kéo vàng cũng là danh xứng với thực. Nhưng mà ta cũng giống đại đa số mọi người muốn biết Kỹ Tiểu Thư và Minh Châu, hai người đến tốt cùng người nào mới là nhân tài mới xuất hiện trong giới cắm hoa. Đã như vậy, không bằng để ta tổ chức cho hai người tỷ thí một phen. Phân cao thấp, về sau cũng tránh phải vì loại chuyện này mà huyên não không vui."

"So thì so!" Trần Bảo Linh đối với kỹ thuật cắm hoa của Kỹ Thanh Y có một loại tự tin mù quáng, nàng ngạo nghễ nói: "Thiệu Minh Châu nhất định sẽ thua."

"Nếu là tỷ thí, cũng không thể chỉ so vô ích." Thuộc Minh Châu khích tướng nói: "Người nào thua phải lập tức rời khỏi trường nữ Phụng Hoa, tự động buông tha tư cách nhập học! Ngươi dám ứng chiến sao?"

Khuôn mặt Trần Bảo Linh lập tức biến sắc, nhất thời hỏi hận!

Nàng biết đây là mình bị trúng kế.

Nàng và Thanh Y chưa quen cuộc sống nơi đây nhưng Mạnh Tĩnh Ngọc đã học xong một khóa, chính thức bá tử, hơn nữa nàng còn là cháu gái của Mạnh hoàng hậu, địa vị tôn quý. Có thể nói, trường nữ Phụng Hoa chính là thiên hạ của Mạnh Tĩnh Ngọc.

Mục đích của họ hôm nay chính là muốn tiến hành tỷ thí, sau đó mượn cơ hội đuổi Thanh Y ra khỏi trường nữ Phụng Hoa.

Phụng pháp tốt nhất chính là không chấp nhận khiêu chiến nhưng nếu không chấp nhận, người khác sẽ cho rằng Thanh Y chột dạ, tất nhiên Thiệu Minh Châu sẽ dốc hết sức công kích Thanh Y, đến lúc đó trường nữ Phụng Hoa cũng không còn đất cho Thanh Y đặt chân.

Tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Trần Bảo Linh vô cùng ảo não, tại sao nàng lại ngu xuẩn như vậy!

Kỹ Thanh Y tiến lên một bước, kéo Trần Bảo Linh ra phía sau, mỉm cười vuốt cằm nói: "Được, nếu Thiệu đại tiểu thư thành tâm muốn mời, ta há có thể lùi bước, vừa đúng ta cũng muốn thỉnh giáo Thiệu đại tiểu thư một chút."

"Thanh Y!" Trần Bảo Linh khẩn trương: "Muội không thể đồng ý, các nàng không có lòng tốt."

"Không có việc gì." Kỳ Thanh Y trấn an nói: "Tỷ hãy yên tâm đi, muội nhất định sẽ không thua."

Toàn bộ mọi người đều giải tán, chừa lại trong đình viện một khoảng đất trống lớn, để Kỳ Thanh Y và Thiệu Minh Châu tiến hành tỷ thí ngay tại chỗ.

Mạnh Tĩnh Ngọc cất cao giọng nói: "Vậy thì lấy mùa thu làm chủ đề so tài lần này thôi."

Kỳ Thanh Y và Thiệu Minh Châu cũng không có dị nghị gì.

Mạnh Tĩnh Ngọc nhanh chóng sai người bưng mười

bình hoa kích thước, hình dáng và chất liệu không giống nhau tới đây để Kỳ Thanh Y và Thi Minh Châu lựa chọn.

Thiệu Minh Châu ngông nghênh nói: "Kỳ Tiểu Thư, để người không cảm thấy tạ khi dễ người, chúng ta bắt thăm đi, người nào bắt được thăm có chữ, người đó được lựa chọn bình hoa trước."

Một bộ dáng quang minh chính đại tỷ thí với nàng.

Đúng là nực cười!

Cho dù bắt thăm, cũng nhất định là do họ an bài tốt từ trước, bất luận như thế nào Kỳ Thanh Y cũng sẽ không bắt được thăm có chữ.

Kỳ Thanh Y khiêm tốn cười một tiếng, nói: "Không cần bắt thăm, Thiệu tiểu thư lựa chọn trước là được rồi."

Lúc nàng nói chuyện không nhanh không chậm, có phong thái danh sĩ (người có tiếng), tỏ vẻ vô cùng tự tin, người xem chung quanh không khỏi âm thầm gật đầu.

Thiệu Minh Châu giận đến cắn răng nghiêng lợi, vì không chịu thua cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì nụ cười, chỉ là nụ cười có mấy phần cứng ngắc, càng thể hiện nàng không có nắm chắc.

Cứ như vậy lập tức rơi xuống thế hạ phong. [QR2]/[diendanlequydon/]

Chung quanh đã có người nhỏ nhỏ nói thầm: "Dung mạo và khí độ của Kỳ Tiểu Thu đều không thua Thiệu tiểu thư, cuộc tranh tài này rơi vào nhà nào còn chưa nhất định đâu."

Thiệu Minh Châu lập tức liếc nhìn một cái, chung quanh cũng không phát ra âm thanh nào nữa.

Trần Bảo Linh lập tức giống như gà trống, nhìn chăm chăm Thiệu Minh Châu, Kỳ Thanh Uy lại âm thầm mà bật cười, lắc đầu một cái với nàng.

Mạnh Tĩnh Ngọc đối với Kỳ Thanh Uy cũng lau mắt mà nhìn.

Vốn tưởng rằng nàng có thể giao hảo với Trần Bảo Linh, coi như không phải tính tình nóng vội cũng không khá hơn chút nào, không ngờ tính tình lại như vậy không nhanh không chậm, vô cùng đúng mực.

Nghĩ đến lần trước ở phủ trưởng công chúa Thợ Xuân, ánh mắt Từ Lệnh Kiếm không ngừng nhìn nàng, lại còn vì tác phẩm cắm hoa của nàng mà tranh giành với Từ Lệnh Sâm, nàng không khỏi cảm thấy lo sợ không yên.

Nếu không phải thái tử không thức thời, không muốn tiếp nhận tấm lòng của cô cô, cô cô cũng sẽ không có ý định muốn gả nàng cho Từ Lệnh Kiếm.

Ngay lúc nàng mới vừa được đón đến bên cạnh cô cô nàng cũng biết, nàng nhất định phải làm hoàng hậu.

Vốn nghĩ rằng cho dù không phải thái tử chắc cũng là Từ Lệnh Sâm, không ngờ thậm chí cô cô ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, lập tức bác bỏ Từ Lệnh Sâm.

Nhưng Từ Lệnh Kiêm rõ ràng nhớ thương Kỳ Thanh Uy.

Phải thừa nhận rằng dáng dấp của Kỳ Thanh Uy quá đẹp, phải thừa nhận rằng kỹ thuật cắm hoa của Kỳ Thanh Uy thật sự rất tốt, ngày trước nàng vững như bàn thạch thế nhưng cũng có chút luống cuống.

Mạnh Tĩnh Ngọc hít một hơi thật sâu để cho mình tỉnh táo lại.

Xinh đẹp thì thế nào, kỹ thuật cắm hoa giỏi thì như thế nào, cũng chỉ là công cụ để liên hôn cho gia tộc mà thôi.

Nàng trời sinh có mệnh hoàng hậu, những người này cũng không đáng để nàng coi trọng.

Nhưng mà nàng cũng không ngại mượn tay Thiệu Minh Châu đuổi Kỳ Thanh Uy ra khỏi trường nữ Phương Hoa.

Mặc dù Kỳ Thanh Uy ti tiện không thương tổn được đến nàng nhưng nếu như có một con tuột vo ve trước mắt cũng sẽ làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, vậy thì đập chết là tốt nhất.

Mạnh Tĩnh Ngọc khẽ mỉm cười, nghĩ tới lát nữa mặc kệ tài nghệ của Kỳ Thanh Uy như thế nào cũng đều bị đuổi đi, tâm tình trong nháy mắt thấy khá hơn.

Chiêu Minh Châu chọn một cái bình đồng xanh.

Mạnh Tĩnh Ngọc lập tức âm thầm gật đầu.

Bình đồng xanh thanh thủy đến gần cùng điểm tuyết trắng những chấm màu đỏ li ti, là đồng cổ mà phụ thân cất giữ cho nàng, từ sau khi nàng học tập cắm hoa, trong nhà vẫn thu tập nhiều loại công cụ cắm hoa.

Lại nhìn sang Kỳ Thanh Uy, nàng lập tức mỉm cười.

Kỳ Thanh Uy lại chọn một cái bình thủy tinh.

Bình thủy tinh này đáy to miệng nhỏ, đế to giống như bàn tay của nam tử trưởng thành, miệng bình lại chỉ có thể nhét vừa quả đào của đứa trẻ ba bốn tuổi, hình dáng tương tự một loại nhạc khí có tên là huân.

Đừng nói là Mạnh Tĩnh Ngọc, mọi người vây xem cũng cười theo.

Thủy tinh là cống phẩm của hải ngoại, chỉ có hoàng gia mới có thể ngự dụng, cho nên người bình thường không được tiếp xúc với nó, càng không thể nào dùng nó làm dụng cụ cắm hoa. Cho dù phôi Bình Dương Hầu là Hầu phôi tam phẩm, trong nhà dụng cụ bằng thủy tinh cũng có hạn, tại sao Kỳ Thanh Uy có thể chọn bình thủy tinh?

Bình đồng xanh của Chiêu Minh Châu lại không giống.

không đồng xanh của Chiếu Minh Châu lại không giống vậy, nhìn một cái cũng biết là cổ đồng có niên đại xa xưa.

Khí cụ bằng đồng chôn tồn tại càng lâu, tiếp nhận thổ khí (hơi đất) càng nhiều, dùng để làm vườn, sắc hoa rực rỡ giống như nở ở trên cành, tốc độ hoa nở cũng chậm rãi hơn, thậm chí sau khi hoa rụng còn có thể kết trái ngay trong bình, có thể nói là kim ốc của cắm hoa.

Chỉ dựa vào phương diện chọn dụng cụ cắm hoa, Kỳ Thanh Uy đã vượt phía sau Chiếu Minh Châu một đoạn thật xa rồi.

Xem ra Kỳ Thanh Uy nhận được kéo vàng của hoàng hậu thật sự là mừng mui với cá rân rồi, mọi người đều ôm tâm trạng xem kịch vui.

Kỳ Thanh Uy và Chiếu Minh Châu đi nhà ẩm trồng hoa chọn hoa, Trần Bảo Linh đi theo phía sau nàng, vẻ mặt đưa đám: "Thanh Uy, làm thế nào đây? Đều tại tỷ quá vọng động rồi, chọc cho muội phiền toái lớn như vậy, Chiếu Minh Châu rõ ràng muốn đuổi người ra khỏi đây."

"Đúng nha." Kỳ Thanh Uy cúi kín thở dài một cái:

"Đều tại tỷ, chọc cho muội phiền toái lớn như vậy."

Trần Bảo Linh Nhất nghe vậy cũng muốn khóc lên:

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Kỳ Thanh Uy nhân cơ hội dạy dỗ nàng: "Tỷ có biết không, chúng ta đều đại diện cho phù Bình Dương Hầu, hai chúng ta nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, chỉ cần một người trong chúng ta đó vấn đề, một người khác cũng

khó mà đặt chân ở chỗ này, ngay sau đó danh tiếng của
phủ Bình Dương Hầu cũng sẽ bị tổn hại. Chuyện ngày
hôm nay chính là một bài học, rõ ràng là Thiệu Minh
Châu đào hố để cho tỳ nhảy, kết quả tỳ thật đúng là đã
nhảy xuống."

Trần Bảo Linh cúi gầm mặt: "Thanh U, tỳ hiểu rõ sai
lầm rồi."

"Vậy sau này tỳ còn dám vọng động tùy hứng như vậy
nữa không?"

"Không dám." Trần Bảo Linh nước mắt ròng ròng nói:

"Tỳ thật sự biết sai rồi nhưng mà bây giờ nói gì cũng đã
trễ rồi, Mạnh Tĩnh Ngọc nhất định sẽ xit muối thua
cuộc."

Kỳ Thanh U cười nói: "Vậy cũng không nhất định!"

"Muối đã có chủ tính?" Trần Bảo Linh ngạc nhiên nói.

"Đúng, mấu chốt của vấn đề đang nằm trên người của tỳ."

"Tỳ?" Trần Bảo Linh không tin nói: "Tỳ có thể làm
cái gì?"

Kỳ Thanh U nói: "Đợi lát nữa lúc muối cảm hoa, tỳ đi
tìm Phụng Chương phu nhân, tỳ hãy nói với bà ta tỳ thích
cắm hoa với người khác, mời bà tới đây chỉ trì công đạo,
nà nhất định sẽ tới."

"A.. A nha." Trần Bảo Linh mừng rỡ: "Tỳ thế nào
lại quên mất, lúc trước muối đi đến phủ của Phụng

Thượng phu nhân, giúp bà chữa bệnh cho hoa lan, bà thật vui mừng, còn tặng cho muối rất nhiều lễ vật đây."

"Đúng." Kỳ Thanh Uy nói: "Tỷ mau đi đi, nhớ đừng để cho Phụng Thượng phu nhân tới quá sớm, phải xuất hiện ở thời điểm mấu chốt. Lần này chúng ta phải đánh cho Mạnh Tĩnh Ngọc và Thiệu Minh Châu một đòn trở tay không kịp, về sau họ sẽ không dám tùy tiện khi dễ ta nữa." [QR2]/[diendanlequydon]

"Thanh Uy, muối thật đúng là thông minh, để muối ở đây, về sau tỷ cũng sẽ không buồn nữa." Trong lòng Trần Bảo Linh vui mừng, thần phục giờ ngón tay cái lên, ôm kỳ Thanh Uy hôn một cái rồi xoay người đi tìm Phụng Thượng phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.